

„Patraukli, pribloškianti ir gąsdinanti knyga...“

– P. C. Cast, romanų serijos *Nakties namai* autorė

PUOGLUSIEJI

1

LAUREN KATE

LAUREN KATE

PUOLUSIEJI

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
JŪRATĖ PAVLOVIČIENĖ

Versta iš: *Lauren Kate*
Fallen
Delacorte Press, 2009

Iš anglų kalbos vertė *Jūratė Pavlovičienė*
Viršelį kūrė *Andrius Morkeliūnas*
Maketavo *Alma Liuberskienė*

Išleido Obuolys® (OBUOLYS yra registruotas leidybinis ženklas, kurį pagal sutartį naudoja UAB MEDIA INCOGNITO)
Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas
knygos@obuolys.lt
www.obuolys.lt

ISBN 978-609-403-407-7

Copyright © 2009 by Tinderbox Books, LLC and Lauren Kate
© Vertimas į lietuvių kalbą, Jūratė Pavlovičienė, 2011
© Viršelio dizainas, Andrius Morkeliūnas, 2011
© UAB MEDIA INCOGNITO, 2011

Skiriu savo šeimai, su padėka ir meile

Padėka

Labai ačiū visiems iš *Random House* ir *Delacorte Press*, kurie tiek daug ir taip gerai padarė. Vendei Lodžijai, kurios lengvas dosnumas ir entuziazmas padaršino mane pradėti. Kristai Vitolai, kuri atliko daug nematomų darbų. Brendai Šildgen iš Kalifornijos universiteto už medžiagą ir įkvėpimą. Nadiai Korner už tai, kad padėjo visa tai pastatyti ant kojų. Tedui Meilaveriui už aštrią, malonią ir linksmą redaktoriaus pagalbą. Maiklui Stirnsui, buvusiam viršininkui, dabar patikimam kolegai ir draugui. Tu – tiesiog genijus.

Dėkoju savo tėvams, savo seneliams, Robiui, Kim ir Džordanui, naujajai savo šeimai Arkanzase. Man trūksta žodžių, kai pagalvoju apie nenutrūkstamą jūsų paramą. Myliu jus visus.

Ir Džeisonui, kuris kalbasi su manimi apie veikėjus, tarsi jie būtų realūs žmonės, kol imu juos suprasti. Tu įkvepi mane, tu keli man iššūkius, priverti juoktis kiekvieną dieną. Tu turi mano širdį.

*Bet rojus užrakintas ir užsklęstas...
Turime apkelti pasaulį ir pažiūrėti –
galbūt galinės durys dar paliktos atviros*

HEINRICHAS FON KLEISTAS „Apie marionečių teatrą“

PRADŽIA

HELSTONAS, ANGLIJA, 1854 M. RUGSĖJIS

Maždaug vidurnaktį jos akys galų gale įgijo pavidalą. Žvilgsnis buvo gudrus, ryžtingas, bet kartu ir nedrąsus, susirūpinęs. Taip, tai buvo tos akys. Nuo dailios kaktos žemyn leidosi tamsių plaukų kaskados.

Norėdamas įvertinti, kaip sekasi, jis ištiesė rankas ir iš tolo pažvelgė į popieriaus lapą. Buvo sunku dirbti nematant jos priešais save, tačiau jis niekada nesugebėtų piešti moters akivaizdoje. Nuo tos dienos, kai atvyko iš Londono – ne, nuo tada, kai pirmą kartą ją išvydo, – jis visada stengėsi jos vengti.

Deja, ji kasdien vis artinosi, o kiekviena diena atrodė dar sunkesnė už praėjusiąją. Būtent dėl to jis rytais iškeliaudavo į Indiją, į Šiaurės ar Pietų Ameriką – tiksliai net nežinojo kur, ir jam tai nerūpėjo. Kur benukeliautų, visur buvo lengviau negu pasilikti čia.

Jis vėl palinko prie piešinio, nykščiu nuo portreto apatinės lūpos nutrynė anglinio pieštuko žymę, pavirtusią rūgščia raukšlele, ir atsiduso. Bedvasis popierius – žiaurus apgavikas – buvo vienintelis būdas pasiimti ją su savimi.

Jis išsitiesė oda aptrauktoje bibliotekos kėdėje ir staiga už nugaros pajuto švelnų šilumos dvelktelėjimą.

Ji.

Vien nuo jos artumo apimdavo keistas jausmas – atrodydavo, kad kūną apgaubia liepsnojančio rąsto skleidžiama šiluma. Net neatsigręžęs žinojo, kad ji netoliese. Jis spėjo tarp kelių paslėpti portretą, tačiau išvengti susitikimo nebegalėjo.

Jis įsistebeilijo į kitapus svetainės stovintį minkštasuolį dramblio kaulo spalvos apmušalais, kur vos prieš kelias valandas ji netikėtai pasirodė, vėliau už kitus vakarėlio dalyvius, vilkėdama rausva šilko suknią, ir plojimais padėkojo vyriausiai šeimininko dukteriai už nuostabią klavesino partiją.

Jis apžvelgė kambarį, dirstelėjo pro langą į verandą, kur vakar ji buvo prie jo prisėlinusi su puokšte laukinių baltų bijūnų. Ji manė, kad trauka prie jo buvo nekalta, kad dažni jų dviejų pasimatymai pavėsinėje buvo tik... laimingas sutapimas. Kaip galėjo būti tokia naivi? Jis niekada nepasakys jai tiesos – turės saugoti savo paslaptį.

Jis atsistojo ir atsigręžė. Eskizus paliko ant oda aptrauktos kėdės. Apsivilkusi kuklia balta suknele, ji stovėjo prisiglaudusi prie ryškiai raudonos užuolaidos. Kelios juodų plaukų sruogos buvo

išsprūdušios iš kaspino gniaužtų. Veido išraiška buvo tokia pat, kokią jis daugybę kartų vaizdavo eskizuose. Jos skruostus užliejo raudonis. Gal ji pyko? O gal susidrovėjo? Jis trokšte troško sužinoti tiesą, bet negalėjo paklausti.

– Ką čia darai? – savo balse jis pajuto susierzinimo gaides ir tučtuoju pasigailėjo, kad elgėsi taip šiurkščiai – ji niekada nesuprastų tikrosios priežasties.

– Aš... aš negalėjau užmigti, – sulemeno ji eidama prie židinio ir kartu artėdama prie jo kėdės. – Pamačiau tavo kambaryje šviesą ir... – ji nutilo ir įsistebeilijo į savo rankas, – ir tavo siluetą už durų. Ar ketini kažkur eiti?

– Ketinau tau pasakyti... – pradėjo jis ir staiga užsikirto. Nepajėgė meluoti. Neketino pasakoti apie savo planus. Jeigu pasakytų tiesą, būtų tik blogiau. Jis ir taip leido sau nueiti per toli tikėdamasis, kad šįkart viskas bus kitaip.

Ji prisiartino ir įbedė akis į eskizų sąsiuvinį.

– Pieši mane? – nusistebėjo.

Nuostaba jos balse dar kartą priminė, kokia didžiulė praraja juos skiria.

Tai buvo puiku, arba bent jau į gera. Kelias pastarąsias dienas nuo tada, kai apsisprendė išvykti, jis iš paskutiniųjų stengėsi laikytis nuo jos atokiau. Vidinė kova išsunkė tiek daug jėgų, kad, vos pasilikęs vienas, jis kaipmat pasiduodavo nenumaldomam troškimui ją piešti. Aplankas jau buvo pilnas lapų su gražiai išlenkto kaklo, marmurinių raktikaulių ir juodo sklastymo eskizais.

Dabar jis žvelgė į piešinį ir net nejautė gėdos dėl to, kad buvo netikėtai užkluptas. Jausmas, užvaldęs tą akimirką, buvo daug blogesnis. Suvokus, kad ji gali perprasti jo jausmus ir pasijusti sugniuždyta, visą kūną užliejo stingdantis šaltis. Jis turėjo būti atsargesnis. Taip būdavo visada.

– Šilto pieno su šaukštu sirupo, – vis dar neatsigręždamas, sumurmėjo jis. Paskui liūdnai pridūrė: – Jis padės tau užmigti.

– Iš kur sužinojai? – nusistebėjo ji. – Būtent tai man duodavo mama...

– Žinau, – atsakė jis ir pagaliau atsigręžė.

Apstulbimas jos balse nebuvo netikėtas, tačiau jis dar neturėjo teisės aiškinti, iš kur sužinojo, ar papasakoti, kad praeityje, kai atslinkdavo šešėliai, dažnai atnešdavo jai šito gėrimo ir laikydavo ją glėbyje, kol nugrimzdavo į miegus.

Jis pajuto prisilietimą – atrodė, kad ranka, per marškinius palietusi pečių, nudegino kiaurai, ir jis neištvėręs aiktelėjo. Šiame gyvenime jie dar nebuvo palietę vienas kito, o pirmasis kontaktas visada užgniauždavo jam kvapą.

– Pasakyk, – sušnabždėjo ji. – Ar tu išvyksti?

– Taip.

– Tada pasiimk ir mane kartu, – paskubomis išpyškino ji. Jis matė, kaip tą akimirką moteris sunkiai įkvėpė ir trokšte troško atsiimti savo žodžius. Raukšlėlės, iškilusios tarp akių, puikiai atspindėjo ją užplūdusius jausmus. Pirmiausia ji užsiplieks, paskui sumiš ir pradės gėdytis savo įžūlumo. Visada

taip elgdavosi. Jam teko daugybę kartų stebėti tokias scenas, todėl šįkart jis nesuklydo ir nepuolė guosti.

– Ne... – sušnabždėjo jis, o prisiminimai vienas po kito užplūdo sielą. Visada tie patys prisiminimai... – Išplaukiu rytoj. Jeigu tau rūpėčiau, daugiau nesakytum nė žodžio.

– *Jeigu* tu man rūpėtum... – pakartojo ji, tarsi tie žodžiai būtų skirti tik jai pačiai. – *Aš...* aš myliu...

– Liaukis, – nukirto jis.

– Turiu tą pasakyti. *Aš...* aš myliu tave. Esu visiškai dėl to tikra, ir jeigu tu išvyksi...

– Jeigu išvyksiu, išgelbėsiu tau gyvybę, – jis kalbėjo lėtai, stengdamasis, kad žodžiai pasiektų tą smegenų plotelį, kuriame galėjo išlikti prisiminimų. Nejaugi visa tai tikrai kažkur palaidota? – Yra dalykų, daug svarbesnių už meilę. Tu nesuprasi, tačiau privalai pasitikėti manimi.

Jos akys smigte įsmigo į jį. Paskui ji žingtelėjo ataturpsta ir sukryžiuo rankas ant krūtinės. Jis irgi buvo dėl to kaltas – kalbėdamas su ja, visada demonstruodavo panieką ir pranašumą.

– Nori pasakyti, kad kažkas gali būti svarbiau? – paklausė ji, imdama jo ranką ir glausdama sau prie širdies.

Ak, kaip būtų gera priklausyti jai ir nežinoti, koks likimas laukia! Arba bent būti stipresniu ir atrasti savyje jėgų ją sulaikyti. Jeigu jos nesustabdys, ji niekada nepasimokys, ir praeitis kartosis ir kartosis, kaskart vis labiau juodu kankindama.

Pažįstama odos šiluma po jo ranka privertė atsilošti ir sudejuoti. Jis stengėsi nekreipti dėmesio į artumą, negalvoti apie jos lūpų prisilietimą ir apie skausmą, kadangi visa tai yra iš anksto pasmerkta baigtis. Jos pirštai taip švelniai lietė jo rankas. Jis jautė, kaip po plona medvilnine suknele pašėlusiai daužosi jos širdis.

Ji buvo teisi. Niekada nebuvo nieko, svarbesnio už meilę. Jis jautėsi pasirengęs pasiduoti ir griebti ją į glėbį, tačiau staiga pastebėjo jos žvilgsnį. Atrodė, kad ji pamatė vaiduoklį.

Ji iškart atsitraukė ir ranka susiėmė už kaktos.

– Mane apėmė keistas jausmas, – sušnabždėjo.

Ne... Nejaugi jau per vėlu?

Jos akys susiaurėjo ir įgijo tokį pavidalą, kokį buvo pavaizdavęs piešinyje. Tada vėl prisiartino, priglaudė rankas jam prie krūtinės ir viltinai pravėrė lūpas.

– Pasakyk, kad aš kraustausi iš proto, bet galiu prisiekti, kad kažkada anksčiau esu čia buvusi...

Taip, jau *buvo* per vėlu. Jis drebedamas pažvelgė aukštyn ir pajuto besileidžiančią tamsą. Dar kartą pamėgino ją sugriebti ir priglausti prie savęs taip stipriai, kaip troško daugybę savaičių.

Tą akimirką, kai lūpos susiliejo, abu neteko jėgų. Sausmedžio uogas primenanti jos burna svaiginte svaigino. Kuo stipriau ji glaudėsi, tuo smarkiau virpėjo jo širdis, jausdama besiartinančią agoniją. Jos liežuvis tyrinėjo jo burną, o su kiekvienu nauju prisilietimu ir atradimu tarp jų įsiliepsnojo vis karštesnė ugnis. Iš tiesų nė vienas pojūtis nebuvo naujas.

Kambarys sudrebėjo. Juos gaubusi aura pradėjo švytėti.

Ji nieko nepastebėjo – buvo nutolusi nuo visko ir nejautė nieko daugiau, išskyrus jūdviejų bučini.

Tik jis suvokė, kas netrukus nutiks, kokios tamsios pasekmės lydės jūdviejų suartėjimą. Jis viską žinojo, nors dabar jau vėl buvo per vėlu keisti likimą.

Virš jų galvų supleveno šešėliai – taip arti, kad būtų galėjęs juos paliesti ranka. Taip arti, kad pagalvojo, ar tik ji neišgirdo jų šnabždėjimo. Jis matė, kaip šešėlių debesis praslinko pro jos veidą. Trumpą akimirką pasirodė, kad jos akyse sužibo atpažinimo kibirkštėlė.

Paskui viskas dingo ir nebeliko nieko.

Pirmas skyrius

VISIŠKAI NEPAŽĪSTAMI

Likus dešimčiai minučių iki išvykimo, Liusė prasibrovė į fluorescencinės šviesos nutviekstą „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos vestibulį. Raudonskruostis plačiapetis prižiūrėtojas, geležiniais bicepsais po pažastimi prispaudęs aplanką, jau įsakinėjo, ką daryti, – jo nurodymu Liusė buvo palikta gale.

– Atminkite – tai *medai*, lovos ir raudonieji, – viauksėjo prižiūrėtojas mokinių trijulei, stovinčiai nugaromis į Liusę. – Įsiminkite tai, kas svarbiausia, ir niekas nenukentės.

Liusė skubiai atsistojo už trijulės nugarų. Vis nesiliovė galvojusi, ar teisingai užpildė visą krūvą dokumentų, ar priekyje stovintis stambus skustagalvis prižiūrėtojas yra vyras ar moteris, ar kas nors iš čia esančių padės jai nešti milžinišką kelioninį krepšį, ar jos tėvai, vos tik jos *čia* atsikratę ir sugrįžę namo, iškart parduos jos mėgstamą automobilį – *Plymouth Fury*. Jie visą vasarą grasino tą padaryti, o dabar turi tam rimtą priežastį, net jeigu Liusė ir nepritars, – naujojoje mokykloje draudžiama turėti nuosavą automobilį. Tai *uždara perauklėjimo mokykla*, ir viskas tuo pasakyta.

Ji vis dar mėgino priprasti prie šios sąvokos.

– Ar galėtumėt... hm... gal galėtumėte pakartoti? – kreipėsi į prižiūrėtoją. – Kas yra *medai*?

– O, žiūrėkite, ką vėjas atpūtė, – garsiai suriaumojo prižiūrėtojas, paskui pabrėžtinai lėtai ir aiškiai tęsė: – *Medikai*. Jeigu tau reikia gydymo ir nori gauti vaistų, kvėpuoti ir neišprotėti, tai eisi pas juos.

Moteris – nusprendė Liusė, apžiūrinėdama prižiūrėtoją. Vyras negalėtų būti toks pagiežingas, kad tokius žodžius išrėžtų iki šleikštulio saldžiu tonu.

– Supratau, – burbtelėjo Liusė, jausdama kylantį šleikštulį, – *medai*.

Ji jau daug metų nesilankė pas gydytojus. Praeitą vasarą, po nelaimingo atsitikimo, gydytojas Sandorfas, gyvenantis Hopkintone, svarstė, ar nevertėtų jos vėl pradėti gydyti. Tėvams tai pasirodė tinkama priežastis ją išsiųsti į internatinę mokyklą Naujajame Hampšyre. Vargais negalais pavyko įtikinti gydytoją tariamu stabilumu, laimėti papildomą tyrimų mėnesį ir išvengti siaubingų antipsichozinių vaistų kurso.

Būtent dėl to paskutiniuosius mokslo metus „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje ji pradėjo mėnesiu vėliau. Būti naujoke mokykloje yra blogai, todėl Liusė iš tikrųjų nervinosi, jog teks eiti į klases, kuriose visi jau seniai įsikūrę. Vis dėlto apsižvalgiusi ji suprato, jog yra ne vienintelė mokinė, tądien naujai atvykusi į mokyklą.

Mergina vogčiomis dirstelėjo į mokinių trijulę, pusračiu išsirikiavusią aplink ją. Dover Prepe,

paskutinėje iš daugybės mokyklų, kuriose teko mokytis, per pažintinę ekskursiją po teritoriją ji susipažino su Kele. Kiek vėliau ji tapo geriausia Liusės drauge. Mokyklos teritorijoje, kur visiems kitiems mokiniams teko beveik prievarta pratintis vienam prie kito, Liusė ir Kelė buvo vieninteliai vaikai, kurių nelaukė solidus palikimas. Labai greitai merginos išsiaiškino, jog abi jaučia neįveikiamą silpnę tiems patiems seniems filmams, ypač tiems, kuriuose vaidina Albertas Finėjus. Po šio atradimo, padaryto žiūrint „Dviese kelyje“, kai nė viena iš jų nebegalėjo įveikti kukurūzų spragėsių pakuotės, nepaspaudusios priešgaisrinės signalizacijos mygtuko, Kelė ir Liusė tapo neišskiriamos. Kol... kol buvo priverstos išsiskirti.

Dabar greta Liusės stovėjo du vaikinai ir mergina. Pastaroji atrodė lengvai perprantama, šviesiaplaukė, kiek primenanti gražuolę iš *Neutrogena* reklaminio klipo. Šviesiai rausvai nulakuoti nagai puikiai derėjo prie tokios pat spalvos aplanko.

– Aš – Gabė, – nutęsė mergina. Jos veidą nutvieskė plati šypsena, kuri išnyko taip pat greitai, kaip ir buvo atsiradusi. Liusė net nespėjo prisistatyti. Taip staigiai blėstantis susidomėjimas labiau priminė pietietes iš Douverio, o ne tokias merginas, kokių ji tikėjosi sutikti „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Liusė nesuprato, ar tai buvo mėginimas paguosti, ar ne. Ji net nenutuokė, ką tokia mergaičiukė galėtų veikti perauklėjimo mokykloje.

Liusei iš dešinės stovėjo strazdanotas vaikinukas trumpai apkirptais rudais plaukais, rudomis akimis. Jis stypsojo nudelbęs akis ir atkakliai krapštinėjo nykščio apynagę – Liusė nusprendė, kad vaikinukas, kaip ir ji, naujoje aplinkoje jaučiasi sutrikęs ir apstulbęs.

Vaikinukas iš kairės pernelyg gerai derėjo prie mokyklos aplinkos. Jis buvo aukštas ir lieknas, juodaplaukis, giliai įdubusiomis žaliomis akimis. Vaikinui ant peties kabėjo didžėjaus krepšys. Lūpos buvo putlios ir šviesiai rausvos – dėl tokių merginos kraustytūsi iš proto. Ant vaikino sprando buvo išstatuironuoti saulės spinduliai. Atrodė, kad jie veržiasi iš po juodų marškinėlių apykaklės ir iš tikrųjų žėri ant šviesios jo odos.

Priešingai nei kiti du, sutikęs Liusės žvilgsnį, jis nenuleido akių ir nenusigrėžė. Nors vaikinukas stovėjo kietai suspaudęs lūpas, jo akys buvo šiltos ir gyvybingos. Stovėdamas tarsi akmeninė skulptūra, jis įsispoksojo į Liusę, o ši taip pat sustingo ir sunkiai įkvėpė oro. Vaikino akys buvo rimtos, kerinčios, tačiau kartu ir priverčiančios pasijusti bejėge.

Prižiūrėtoja atsikrenkštė. Šis garsas priverė vaikiną atplėšti žvilgsnį ir sugrįžti iš transo būsenos. Liusė nuraudo ir įniko kasytis galvą.

– Tie, kurie suprato taisykles, gali išmesti visus pavojingus daiktus ir būti laisvi, – prižiūrėtoja mostelėjo ranka į didžiulę kartoninę dėžę, pastatytą po ženklą, ant kurio didelėmis juodomis raidėmis buvo parašyta: „DRAUDŽIAMI DAIKTAI“. – Todai, kai sakau „laisvi“, – kalbėdama ji užvožė delnu strazdanotam vaikinui per petį, ir šis net pašoko iš skausmo, – tai reiškia, jog privalote būti kūno kultūros salėje ir susitikti su iš anksto jums paskirtais vadovais. O tu, – ji bedė pirštu į Liusę, – išmesk savo šlamštą ir pasilik su manimi.

Visas ketvertas nušlepsėjo prie dėžės. Liusė stebėjo, kaip jos likimo draugai pradėjo tuštinti kišenes. Mergina išsitraukė rausvą trijų colių ilgio Šveicarijos kariuomenės peilį. Žaliaakis vaikinai nenoriai atsikratė aerolinių dažų balionėlio ir kartono rėžtuko. Todas atrodė labai nelaimingas, kai teko išsiskirti su keliomis dėžutėmis degtukų ir nedideliu indeliu uždegamojo skysčio. Liusė netgi pasijuto kvailokai, kad su savimi neturėjo jokių draudžiamų daiktų, tačiau pamačiusi, kaip visa trijulė iš kišenių traukia mobiliuosius telefonus ir sviedžia į dėžę, ji vos neužspringo iš nusivylimo.

Ji palinko į priekį, norėdama perskaityti, kas dar išvardyta lentelėje, informuojančioje apie draudžiamus daiktus. Sužinojo, kad griežtai draudžiama turėti mobiliuosius telefonus, pranešimų gaviklius ir radijo imtuvus bei siūstuvus. O iš pradžių atrodė blogiausia, kad negalėjo pasilikti automobilio! Liusė prakaituota ranka sugniaužė kišenėje slepiamą mobilųjį – tai buvo vienintelė priemonė susisiekti su išoriniu pasauliu. Prižiūrėtoja išvydo jos veido išraišką ir kelis kartus nestipriai pliaukštelėjo per skruostus.

– Tik nenualpk, vaikuti, mano alga per maža, kad už ją dar ir gavinčiau. Beje, kartą per savaitę galėsi paskambinti. Telefonas yra pagrindiniame vestibulyje.

Vienas pokalbis telefonu per savaitę?.. Bet...

Liusė dar kartą žvilgtelėjo į savo mobilųjį ir pastebėjo, kad gavo du paskutinius pranešimus. Atrodė neįtikėtina, kad tai iš tiesų *paskutinės* tekstinės žinutės. Pirmoji buvo nuo Kelės.

Tučiuojau paskambink! Lauksiu skambučio visą naktį, todėl būk pasirengusi... Ir atsimink moto, kurį tau sugalvojau: „Tu išgyvensi!“ Tiesą sakant, manau, visi jau pamiršo...

Tai būdinga Kelei. Ji parašė tokią ilgą žinutę, kad senas jos telefonas nukirpo keturias eilutes. Tiesą sakant, Liusei netgi palengvėjo. Ji nenorėjo skaityti apie tai, jog visi bendramoksliai iš ankstesniosios mokyklos pamiršo, kas jai buvo nutikę ir ką ji padarė, kad atsidurtų šioje bjaurioje vietoje.

Mergina atsiduso ir pažvelgė į antrąją žinutę. Šitą atsiuntė mama – ji tik prieš kelias savaites išmoko rašyti pranešimus. Mama tikriausiai nežinojo, kad mokykloje leidžiama tik kartą per savaitę paskambinti vienam žmogui. Juk antraip nebūtų čia palikusi savo dukters, tiesa?

Vaikuti, mes nuolat galvojame apie tave. Būk gera ir stenkis valgyti pakankamai baltymų. Pasikalbėsime, kai tik galėsime. Mylim tave. M ir T.

Supratusi, kad vis dėlto jie žinojo, Liusė atsiduso. Juk tėvai nebūtų žvelgę tokiais rūškanais veidais, kai ji šįryt atsisveikindama mojavo prie mokyklos vartų, rankoje spausdama kelioninio krepšio rankenas. Pusryčiaudama mėgino pajuokauti apie tai, kad galų gale atsikratys bjaurios Naujosios Anglijos tarties, kurios išmoko Douveryje, tačiau tėvai neišspaudė net menkiausios

šypsenos. Tada pamanė, kad jie tebeypyksta. Tėvai niekada nepakeldavo balso. Kai Liusė iš tikrųjų padarydavo ką nors bloga, ji viską reaguodavo tylėdami. Dabar mergina suprato, kodėl šįryt tėvai elgėsi taip keistai – jie jau liūdėjo, kad teks prarasti ryšį su savo vienintele dukra.

– Mes tebelaukiame vieno žmogaus, – sučiulbėjo prižiūrėtoja. – Įdomu, kas jis?

Liusė vėl įsistebeilijo į pavojingų daiktų dėžę. Ji iki kraštų buvo pripildyta „kontrabandos“ – daugelio daiktų Liusė netgi negalėjo atpažinti. Staiga pajuto įbestą tamsiaplaukio vaikino žvilgsnį. Tada lėtai atgniaužė pirštus. Telefonas išslydo iš delno ir liūdnei barkštelėjęs nusileido ant didžiulės įvairiausių daiktų krūvos. Tas garsas reiškė, kad nuo šiol Liusė liko visiškai viena.

Todas ir į robotą panaši Gabė, dėbteleję į Liusę, patraukė durų link, o antrasis vaikinys atsigrėžė į prižiūrėtoją.

– Aš galiu suteikti jai informacijos, – pasisiūlė ir galva parodė į Liusę.

– Čia taip negalima, – automatiškai atšovė prižiūrėtoja, tarsi iš anksto būtų laukusi tokio pokalbio.

– Tu vėl esi naujokas ir privalai laikytis naujiems mokiniams taikomų apribojimų. Grįžk į pirmąjį sektorių. Jeigu tau nepatinka, kai išleidome pasitikėję garbės žodžiu, reikėjo dukart pagalvoti prieš jį sulaužant.

Išgirdusi apie paleidimą pasitikint garbės žodžiu, Liusė suakmenėjo. Prižiūrėtoja nusitempė ją į patį gelsvos patalpos galą – vaikinai stebėjo nejudėdamas ir nerodydamas jokių jausmų.

– Judinkis, – paragino prižiūrėtoja, tarsi nieko nebūtų nutikę. – Ten lovos. – Pro langą ji parodė į vakarų pusėje gana toli stovintį degtų plytų namą.

Liusė matė, kaip Gabė ir Todas lėtai sliūkino jo link, o trečiasis vaikinai slinko dar lėčiau, tarsi visiškai nenorėdamas pasivyti likimo draugų.

Miegamasis korpusas buvo didžiulis, pilkas, kvadrato formos pastatas. Storos dvigubos jo durys atrodė tokios grėsmingos, tarsi už jų nebūtų įmanoma gyventi. Neapsodinto gazono viduryje stūksojo didžiulė akmeninė plokštė. Liusė prisiminė, kad interneto tinklalapyje jau matė joje iškaltą užrašą „Paulinos bendrabutis“. Apšviestas ūkanotos ryto saulės, pastatas atrodė dar bjauresnis negu nespalvotoje nuotraukoje.

Net iš tolo Liusė matė miegamojo korpuso fasadą dengiančią juodą skraistę – visus langus dengė storos plieninės grotos. Šnairuodama į jas, mergina pagalvojo: „Įdomu, ar pastatą juosiančios tvoros viršuje ištempta spygliuota viela?“

Atvertusi Liusės aplanką, prižiūrėtoja užmetė akį į lentelę.

– Šešiasdešimt trečias kambarys. Krepšį numesk mano kabinete prie kitų naujokų daiktų. Popiet galėsi išpakuoti.

Liusė numetė raudoną kelioninį krepšį greta trijų niekuo neišsiskiriančių juodų lagaminų. Tada iš įpročio kyštelėjo ranką į kišenę, norėdama išsitraukti mobilųjį – į jį paprastai įvesdavo informaciją, kurią reikėdavo įsiminti. Išnaršiusi tuščią kišenę, ji atsiduso ir pasistengė įsiminti kambario numerį.

Ji vis dar nesuvokė, kodėl neturėjo teisės pasilikti su tėvais – nuo „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos

iki jų namo Tanderbolte buvo mažiau nei pusvalandis kelio. Jai būtų taip gera sugrįžti į namus Savanoje, kur, kaip sakydavo mama, net vėjas pučia tingiai. Lėtas Džordžijos gyvenimo tempas Liusei tiko daug geriau negu Naujoji Anglija.

Deja, „Kardo ir kryžiaus“ mokykla nė kiek nepanėšėjo į Savaną. Ji nepriminė ir jokios kitos vietos – tai buvo negyva ir bespalvė teritorija, į kurią ją nusprendė nusiųsti teismas. Kitą dieną Liusė išgirdo, kaip jos tėvas kalbėjosi su mokyklos direktoriumi, linkčiojo galva ir sutrikusiu biologijos profesoriaus balsu mikčiojo:

– Taip, taip, galbūt jai geriau, jeigu bus visą laiką stebima. Ne, ne, savaime suprantama, mes nesikišime į jūsų sistemą.

Savaime suprantama, jis net nematė, kokiomis sąlygomis bus stebima jo duktė. Ši vieta atrodė kaip griežčiausio režimo kalėjimas.

– O kas yra tie raudonieji, apie kuriuos sakėte? – paklausė Liusė prižiūrėtojos, nusiteikusi netrukus baigti ekskursiją po teritoriją.

– Raudonieji, – nutęsė ši, rodydama į raudoną, viela apraizgytą mechanizmą, kabantį palubėje, – tai yra objektyvas, skleidžiantis raudoną blyksničią šviesą. – Liusė niekada gyvenime nebuvo mačiusi nieko panašaus, tačiau vos prižiūrėtoja bedė į vieną, ji tuojau pat pastebėjo, kad jų pilna visur.

– Kameros? – pasitikslino mergina.

– Puiku, – atsiliepė prižiūrėtoja globėjišku tonu. – Mes jas sumontavome gerai matomose vietose, kad neužmirštumėte, jog visur visą laiką jus stebime. Taigi negadinkite jų – tik taip galėsite padėti sau.

Kadangi Liusei visi nuolat primindavo, kad ji – visiška psichopatė, mergina ir pati jau buvo bepradedanti tuo tikėti.

Visą vasarą ją kamavo prisiminimai. Mergina sapnuodavo, kad tėvai ją palieka vieną, nors realybėje taip pasitaikydavo retai. Tame vasarnamyje *kažkas* atsitiko, ir visi, įskaitant ir Liusę, buvo pasirengę mirti, kad sužinotų kas.

Policija, teismas ir socialiniai darbuotojai visaip stengėsi iš jos išpešti tiesą, tačiau Liusė pati žinojo ne daugiau už juos. Juodu su Trevoru visą vakarą juokavo, laikėsi atokiau nuo visų kitų vakarėlio dalyvių ir gainiojo vienas kitą tarp palei ežerą išdėstytų vasarnamių eilių. Ji mėgino aiškinti, jog tai buvo vienas nuostabiausių vakarų jos gyvenime, kol įvykiai netikėtai pasisuko blogiausia linkme.

Liusė praleido daugybę laiko kaskart iš naujo perkratydama visus įvykius, prisimindama Trevoro juoką, jausdama jo rankas, apsidejančias jos liemenį, ir instinktyviai jautė, kad yra dėl nieko nekalta.

Dabar, atsidūrus „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, visos šios įstaigos taisyklės prieštaravo tokiam įsitikinimui. Atrodė, kad ji iš tiesų yra pavojinga ir turi būti nuolat stebima.

Liusė ant peties pajuto tvirtą ranką.

– Klausyk, – burbtelėjo prižiūrėtoja, – jeigu tau nors kiek palengvės, pasakysiu, kad būdama čia

galėsi išvengti blogiausio varianto.

Tai buvo pirmasis žmogiškas prižiūrėtojos gestas Liusės atžvilgiu, ir mergina patikėjo, kad ji *tikrai* norėjo padėti pasijusti geriau. Deja, Liusė atsidūrė šioje mokykloje, nes vaikinai, dėl kurio ji kraustėsi iš proto, mirė mįslingomis aplinkybėmis. Ar žinant tai dar galima sakyti, kad „čia ji galės išvengti blogiausio varianto“? Liusei iškilo klausimas, kaip „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje elgiamasi su mokiniais.

– Gerai, teritorijos apžiūra baigta, – pareiškė prižiūrėtoja. – Dabar esi laisva. Imk planą, jeigu norėsi dar ką nors susirasti. – Prižiūrėtoja atkišo kopijavimo aparatu atšviestą negrabiai ranka nubraižytą planą ir įsispoksojo į laikrodį. – Iki pirmosios pamokos liko valanda, bet mano meilučiai keliasi penktą, – tai pasakiusi moteris pamojo Liusei ranka. – Dabar gali dingti man iš akių. Tik nepamiršk, – pridūrė, – raudonieji tave stebi.

Liusė nespėjo atsakyti – prieš ją išdygo liesa tamsiaplaukė mergina. Ji iškart pradėjo mojuoti ilgais pirštais tiesiai prieš veidą.

– Oooooo, – užbaubė mergiūkštė, tarsi pasakotų siaubo istoriją, ir pradėjo straksėti aplink Liusę. – Raudonieji tave stebiiiiii.

– Dink iš čia, Ariana, kol neatvėriau tau kaukolės, – suriaumojo prižiūrėtoja, tačiau iš trumpo, bet nuoširdaus šyptelėjimo Liusė iškart suprato, kad moteris jaučia keistą švelnumą tai išprotėjusiai mergei.

Buvo aišku ir tai, jog Ariana net nemėgino atsimokėti už meilę. Ji tuojau pat pradėjo rodyti nepadorius gestus, paskui įsispoksojo į Liusę, visaip stengdamasi ją suerzinti.

– Beje, – tęsė prižiūrėtoja, kažką įnirtingai žymėdama savo knygoje, – tu šiandien už bausmę turėsi aprodyti mokyklą šiai mažajai panelei Saulytei. – Ji pirštu parodė į Liusę, kuri mūvėdama juodus džinsus, avėdama juodus aulinius ir vilkėdama juodą megztinį nesijautė nė kiek panaši į Saulytę. „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos tinklalapio aprangos kodo skyriuje buvo nurodyta, kad gerai besielgiantys mokiniai turi teisę rengtis kaip nori, tačiau su dviem nedidelėmis išlygomis: stilius turi būti kuklus, o drabužių spalva juoda. Tiek laisvės.

Per didelis megztinis atlenkiama apykakle, kurią apsilikti šįryt privertė mama, paslėpė visas kūno linijas. Be to, neliko ir pačios didžiausios puošmenos – tankūs juodi plaukai, siekę juosmenį, buvo nurėžti iki šaknų. Jie apsvilo per gaisrą vasarnamyje, todėl po ilgos tylios kelionės iš Douverio mama įgrūdo Liusę į vonią, paėmė elektrinį tėčio skustuvą ir, netarusi nė žodžio, nuskuto jai galvą. Per vasarą jie šiek tiek paaugo – tiek, kad bangelės, kurių kažkada daugelis pavydėjo, nerangiai kyšojo iš už ausų.

Pirštu tapšnodama blyškias lūpas, Ariana vertindama ją nužvelgė.

– Tobula, – pagaliau prabilo ir žengtelėjo pirmyn, ketindama įsikibti Liusei į parankę. – Pagalvojau, kad galėsiu naudotis nauja verge.

Staiga atsivėrė vestibulio durys, ir įėjo aukštas žaliaakis vaikinai. Papurtęs galvą jis kreipėsi į

Liuse:

– Ši vieta netinka nuotykių paieškoms. Taigi, jeigu kur nors slepi *draudžiamų daiktų*, – kalbėdamas jis kilstelėjo antakį ir parodė visą saują neaiškios paskirties daikčių, kokių Liuse neseniai matė dėžėje, – verčiau saugokis, kad nepakliūtum į bėdą.

Už Liusės nugaros Ariana prapliupo kvatoti, kol pritrūko kvapo. Vaikinas staigiai kilstelėjo galvą. Pamatęs Arianą, jis išsižiojo, paskui užsičiaupė, tarsi nežinodamas, ką sakyti toliau.

– Ariana, – pagaliau ištarė ramiu tonu.

– Kemai, – atsiliepė mergina.

– Tu jį pažįsti? – pašnibždomis paklausė Liuse spėliodama, ar perauklėjimo mokyklose egzistuoja tokios pat grupuotės kaip ir privačiose vidurinėse mokyklose, tokiose kaip Douveris.

– Neprimink man, – atrėžė Ariana, paskubomis tempdama Liuse pro duris į lauką, kur aušo pilkas ir drėgnas rytas.

Pagrindinio pastato galinė siena ribojosi su duobėtu šaligatviu, juosiančiu apleistą stadioną. Žolė buvo peraugusi – plotas labiau panėšėjo į neprižiūrimą sklypą negu į mokyklos sporto aikštelę. Vis dėlto apsilaupiusi švieslentė ir nedidelė medinė žiūrovų tribūna liudijo čia esant stadioną.

Už sporto aikštyno stūksojo keturi primityvios ir sunkios architektūros pastatai: degtų plytų miegamasis korpusas kairėje, didžiulė sena bjauri bažnyčia dešinėje, o per vidurį dar du platūs statiniai. Liuse nusprendė, kad juose tikriausiai įrengtos klasės.

Štai ir viskas. Jos pasaulis susiaurėjo iki apgailėtinos aplinkos, kurią dabar regėjo prieš akis.

Staiga Ariana išsuko iš kelio ir nusivedė Liuse į stadioną. Tada pasodino ant viršutinio permirkusios medinės tribūnos suolo. Douveryje tokioje pat tribūnos vietoje rinkdavosi JAV rytinės dalies universitetų sirgaliai, todėl Liuse vengdavo dažnai ten lankytis. Šitas tuščias stadionas su surūdijusiais persikreipusiais vartais bylojo kitokią istoriją. Liusei nebuvo lengva ją perprasti. Virš galvų prasklendė trys vištvanagiai, ir tarp plikų ąžuolų šakų nejaukiai sušvilpė vėjas. Liuse paslėpė smakrą didžiulėje megztinio apykaklėje.

– Taaaaaip, – nutęsė Ariana. – Tu ką tik matei Rendį.

– Aš maniau, kad jo vardas – Kemas, – nustebo Liuse.

– Aš kalbu ne apie jį, – greitai išpyškino Ariana, – o apie moterį-vyrą. – Ariana linktelėjo galvą į tą pusę, kur buvo kabinetas. Ten jos paliko prižiūrėtoją, įsitaisiusią priešais televizorių. – Kaip manai: gaidys ar višta?

– Višta, – kiek dvejodama spėjo Liuse. – Ar tai išbandymas?

Ariana išspaudė kreivą šypseną.

– Vienas iš daugybės, – pagaliau atsakė. – Ir tu jį išlaikei. Dėl kai kurių darbuotojų lyties iki šiol ginčijasi visa mokykla. Nesijaudink, tu pritapsi.

Liuse pamanė, kad Ariana juokauja – šiaip ar taip, ji pasirodė visai šauni. Vis dėlto po Douverio atsidurti šioje mokykloje buvo didžiulė permaina. Jos senojoje mokykloje mokėsi būsimieji

senatoriai, ryšintys žalius kaklaraiščius, pomada išteptais plaukais. Atrodė, kad jų gyvenime svarbiausias dalykas buvo geros manieros ir pinigai.

Retkarčiais jie dėbčiodavo į Liusę tokiu žvilgsniu, tarsi norėtų perspėti: „Nedrįsk išteplioti baltų sienų savo murzinais pirštais“. Liusė pamėgino įsivaizduoti Arianą toje aplinkoje: tinginiaujančią ant tribūnos suolo ir šaižiu balsu garsiai laidančią šiurkščius juokelius. Įdomu, ką apie ją pamanytų Kelė? Douveryje nebuvo nė vienos mokinės bent kiek panašios į naująją pažįstamą.

– Gerai, klok, – įsakė Ariana. Atsisėdusi ant viršutinio tribūnos suolo ir rankos judesiu paraginusi Liusę sekti jos pavyzdžiu, ji paklausė: – Ką pridirbai, kad atsidūrei čia?

Mergina kalbėjo žaismingu tonu, tačiau Liusė, net pati to nesuvokdama, pakluso. Tikriausiai buvo kvaila tikėtis, kad bent pirmąją dieną naujoje mokykloje pavyks išvengti knaisiojimosi po praeitį ir išsaugoti tokią ploną ir trapią ramybės kaukę. Natūralu, kad čia esantys žmonės nori žinoti tiesą.

Liusė pajuto, kaip smilkinių arterijas ima spausti plūstelėjęs kraujas. Taip nutikdavo kaskart, kai iš tikrųjų pamėgindavo mintimis sugrįžti į praeitį, į tą nelemtą naktį. Ji niekada nesiliaus jaustis kalta dėl to, kas nutiko Trevorui, nors iki šiol prisimena tik šešėlius ir tamsą. Ji iš paskutiniųjų stengėsi į ją nenugrimzti. Liusė niekam neprasitarė apie tuos tamsius, neaiškius pavidalus.

Ji, tik ji *pradėjo* Trevorui pasakoti apie greta esančias keistas būtybes, apie besisukančius pavidalus, pakibusius jiems virš galvų ir grasinančius sugadinti tobulą vakarą. Žinoma, jau buvo per vėlu. Trevoras mirė – jo kūnas neatpažįstamai sudegė, o Liusė buvo... dėl to kalta?

Niekas nežinojo apie miglotus pavidalus, kuriuos ji kartkartėmis matydavo tamsoje. Jie visada pas ją atsėlindavo. Pirmą kartą pasirodė taip seniai, kad Liusė net negalėjo prisiminti, kada tai buvo. Vis dėlto mergina puikiai prisiminė tą atvejį, kai suprato, kad pavidalai ateina ne pas visus žmones, tiksliau, neateina pas nieką, *išskyrus ją*.

Būdama septynerių, Liusė su šeima atostogavo Hilton Hede. Kartą tėvai paėmė ją paplaukioti valtimi. Prieš saulėlydį šešėliai pradėjo suktis virš vandens. Liusė atsigrėžė į tėvą ir paklausė:

– Tėti, ką tu darai, kai jie ateina? Kodėl tu nebijai monstrų?

Tėvai patikino, kad monstrų nėra, tačiau Liusė toliau atkakliai kartojo, kad greta jos yra kažkokie tamsūs judantys pavidalai. Po kelių vizitų pas šeimos okulistą jai teko pasibalnoti nosį akiniais. Vėliau, kai papasakojo apie keistą kimų švilpesį, kurį kartais skleidžia šešėliai, teko lankytis ir pas ausų gydytoją. Galų gale jai buvo paskirta psichoterapija, o vėliau – antipsichoziniai vaistai.

Deja, šešėlių niekas neatbaidė.

Būdama keturiolikos, Liusė atsisakė vartoti vaistus. Tai nutiko tada, kai šeima surado gydytoją Sanfordą ir netoli namų esančią Douverio mokyklą. Jie nuskrido į Naująjį Hampšyrą. Išsinuomotu automobiliu tėtis ilgai važiavo vingiuotu keliu, kol pasiekė kalvos viršūnėje stūksantį prabangų namą, vadinamą Ūksmingu kloniu. Jie pasodino Liusę priešais vyriškį, vilkintį baltu chalatu, ir kamantinėjo, ar ji tebemato „vizijas“. Kai tėvai spaudė jos rankas, jų delnais sruvo prakaitas, o nuo susirūpinimo, kad jų dukrai gali nutikti kažkas siaubinga, tarp antakių įsirežė gilios raukšlės. Nė vienas neišsidavė,

kad jai nepasakius to, ką visi tikisi išgirsti, gali tekti labai daug laiko praleisti Ūksmingame klonyje. Kadangi Liusė melavo ir elgėsi visiškai normaliai, jai buvo pasiūlyta įstoti į Douverio mokyklą ir lankytis pas gydytoją Sanfordą du kartus per mėnesį.

Liusei buvo leista nebegerti siaubingų vaistų, vos tik ji pradėjo įtikinėti save, jog nebemato šešėlių. Vis dėlto jai nepavykdavo kontroliuoti savęs, kai jie pasirodydavo. Mergina mintyse sudarė sąrašą vietų, kuriose jie buvo pasirodę praeityje: tankiuose miškuose, drumstame vandenyje ir panašiai. Ji bet kokia kaina vengė ten atsidurti. Kaskart, kai šešėliai atsirasdavo, mergina pajusdavo keistą šaltį po oda ir su niekuo nepalyginamą šleikštulį.

Liuse atsisėdo apžergusi tribūną, paskui vienos rankos nykščiu ir didžiuoju pirštu suspaudė smilkinius. Jeigu ji nori ištvirti šią dieną, būtinai turi nugrūsti praeitį į atokiausius smegenų užkaborius. Knaisiojimas po tos siaubingos nakties prisiminimus buvo nepakeliama kankynė, todėl Liuse nieku gyvu negalėjo iškloti visų baisių smulkmenų kažkokiai keistai pamišusiai nepažįstamajai.

Užuot atsakiusi, ji įsistebeilijo į Arianą. Ši gulėjo išsitiesusi ant tribūnos ir išdidžiai demonstravo milžiniškus tamsius akinius, dengiančius didžiąją dalį jos veido. Nors akių matyti nebuvo, ji tikriausiai irgi spoksojo į Liuse, nes po sekundės staiga pašoko nuo suolo ir išsišiepė.

– Nukirpk man plaukus, kad būtų kaip tavieji, – paprašė Ariana.

– Ką? – nusistebėjo Liuse. – Tavo plaukai labai gražūs.

Tai buvo tiesa. Arianos galvą puošė ilgos tankios garbanos – tokių beviltiškai trūko Liusei. Juodų palaidų plaukų gijos žerėjo saulės šviesoje, kuri joms suteikė rausvą atspalvį. Kelias sruogas Liuse užsikišo už ausų, nors jos dar buvo per trumpos ir tučtuojau išsprūdo.

– Gražios gražutėlės, – pasakė Ariana. – Tavo plaukai įdomūs ir jaudinantys. Aš irgi tokių noriu.

– Hm, taip, gerai... – numykė Liuse. Ar tai buvo komplimentas? Ji niekaip negalėjo suprasti, ar naujoji draugė ją giria, ar stengiasi sunervinti ir mėgina įtikinti, jog gali turėti viską, ko panorėjusi, net jeigu tai priklauso kažkam kitam. – Kur mes gausime?.. – pasiteiravo.

– Abra kadabra! – sušuko Ariana ir iš krepšio ištraukė rausvą Šveicarijos kariuomenės peilį, kurį Gabė buvo išmetusi į pavojingiems daiktams skirtą dėžę. – Na, ko išpūtei akis? – paklausė, pamačiusi Liusės nuostabą. – Tomis dienomis, kai nauji mokiniai išmeta draudžiamus daiktus, aš visada kyšteliu savo miklius pirštelius į dėžę. Vien mintis apie tai, kad galiu iš ten ką nors nugvelbti, padeda man ištvirti šunišką gyvenimą „Kardo ir kryžiaus“ interna... hm... vasaros stovykloje.

– Ar tu čia praleidai... visą vasarą? – krūptelėjo Liuse.

– Cha! – suspigo Ariana. – Ko taip nustebai? Tikriausiai tikiesi ir pavasario atostogų? – mergina atkišo Liusei Šveicarijos kariuomenės peilį. – Mes negalime išvykti iš šios pragaro duobės. Niekada negalime. O dabar, kirpk.

– O kaip raudonieji? – nusistebėjo Liuse. Spausdama rankoje peilį, ji dairėsi aplinkui. Kažkur netoliese tikrai turėjo būti kamerų.

Ariana papurtė galvą.

– Atsisakau susidėti su ištiželiais. Gali tai padaryti ar ne?

Liusė linktelėjo.

– Ir *nesakyk* man, kad niekada anksčiau nesi kirpusi plaukų. – Ariana atėmė iš Liusės peilį, atlenkė žirkles ir vėl įbruko į ranką. – Daugiau nė žodžio, kol negalėsi pagirti, kad aš atrodau fantastiškai.

„Grožio salone“, tėvų vonios kambaryje, mama, prieš nurėždama Liusei visus plaukus, pirmiausia surišo juos į arklio uodegą. Mergina suvokė, kad egzistuoja žymiai geresnių plaukų kirpimo būdų, tačiau visą gyvenimą vengusi kirptis, ji žinojo tik šį vienintelį. Ji suėmė Arianos plaukus į saują, nuo riešo nustūmė tamprų raištį ir, tvirtai laikydama mažas žirkutes, pradėjo kirpti.

Plaukai nukrito prie kojų. Ariana aiktelėjo ir staigiai pasisuko. Tada pakėlė „arklio uodegą“ ir apžiūrėjo ją, spindinčią saulės šviesoje. Nuo tokio vaizdo Liusei suspaudė širdį. Ji tebesisielojo dėl prarastų savo plaukų – ilgainiui jie tapo visų kitų praradimų simboliu. Arianos lūpomis perbėgo trumpas šypsnyš. Mergina perbraukė rankomis nukirptus plaukus, paskui įmetė juos į krepšį.

– Nuostabu, – pareiškė. – Dabar eikime toliau.

– Ariana, – sušnabždėjo Liusė. Ji niekaip negalėjo susilaikyti. – Tavo sprandas... Jis visas...

– Randuotas? – užbaigė Ariana. – Leidžiu tau išstarti šį žodį.

Visas merginos sprandas, nuo kairiosios ausies iki pat raktikaulio, buvo rauplėtas, margas ir spindintis. Liusės mintys iškart nukrypo prie Trevoro ir klaikių vaizdų. Išvydę tą reginį, į ją negalėtų žiūrėti net jos tėvai. Dabar Liusei buvo nepakeliamai sunku matyti Arianą.

Naujoji draugė sugriebė jos ranką ir prispaudė prie randuotos odos. Ji buvo ir karšta, ir šalta vienu metu. Be to, dar lygi ir rauplėta.

– Aš to nebijau, – pranešė Ariana. – O tu?

– Nebijau, – atsiliepė Liusė, nors trokšte troško, kad Ariana paleistų jos ranką. Pagalvojus, ar šitaip būtų atrodžiusi ir Trevoro oda, jai susuko vidurius.

– Liuse, ar bijai savo tikrojo „aš“? – paklausė Ariana.

– Ne, – vėl paskubomis atsakė mergina. Tikriausiai buvo akivaizdu, kad ji melavo. Liusė užsimerkė. „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje ji tikėjosi viską pradėti iš naujo. Manė, kad čia žmonės į ją nežiūrės taip, kaip dabar žiūrėjo Ariana. Šįryt prie mokyklos vartų, kai tėtis į ausį sušnabždėjo Praisų šeimos devizą „Praisai niekada nepasiduoda“, ji tikėjosi, kad viskas taip ir bus, tačiau dabar Liusė jautėsi sugniuždyta ir pažeidžiama. Ji atitraukė ranką. – Kaip tai atsitiko? – paklausė, nuleidusi akis.

– Ar atsimeni, kad neverčiau tavęs atsakyti, kaip čia atsidūrei? – kilstelėjusi antakius, tarstelėjo Ariana.

Liusė linktelėjo.

Ariana ranka parodė į žirkles.

– Patobulink pakaušį. Padaryk, kad atrodyčiau tikrai puikiai – taip, kaip tu.

Net ir su lygiai tokia pat šukuosena Ariana neatrodytų lygiai taip pat, kaip Liusė. Mergina buvo gerokai liesesnė, tarsi ilgai badavusi. Kol Liusė mėgino tobulinti pirmą kartą gyvenime darytą

šukuoseną, naujoji draugė pradėjo pasakoti apie gyvenimo „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje ypatumus.

– Štai tas narvas vadinamas Augustino korpusu. Ten trečiadienio vakarais vyksta vadinamieji socialiniai renginiai. Taip pat ir visos pamokos, – dėstė ji, rodydama į pageltusių dantų spalvos pastatą. Jis stūksojo miegamojo pastato dešinėje, nuo jo „narvą“ skyrė dar du pastatai. Atrodė, kad jį suprojektavo tas pats sadistas, kuris rengė ir „Paulinos bendrabučio“ projektą. Augustinas buvo bjaurios kvadrato formos, iki kaktumo panašus į fortą, apsaugotą grotomis ir spygliuota viela. Sienas ir langus tarsi samanos dengė nenatūraliai atrodančios pilkos miglos sluoksnis, per kurį buvo neįmanoma įžvelgti, ar viduje kas nors yra.

– Nuoširdžiai perspėju, – porino Ariana, – pamokų greitai pradėsi nekęsti. Jeigu taip nenutiks, tai reikš, kad tu nesi žmogiška būtybė.

– Kodėl? Ar jos tokios blogos? – nusistebėjo Liusė. Gali būti, kad Arianai išvis nepatiko mokytis. Mergina, juodai nusilakavusi nagus, juodu pieštuku paryškintomis akimis, nešiojanti mažą juodą rankinę, kurioje vietos pakanka tik Šveicarijos kariuomenės peiliui, neatrodė panaši į knygų grauzikę.

– Čia pamokos bedvasės, – paaiškino Ariana. – Dar blogiau – jos atima tavo sielą. Manychiau, kad iš aštuoniasdešimties čia besimokančių vaikų tik kokie trys dar tebeturi sielas, – mergina žvilgtelėjo aukštyn. – Jau nekalbant apie...

Tokie naujosios draugės žodžiai nežadėjo nieko gera, tačiau Liusei labiau parūpo paskutinioji, neužbaigta jos mintis.

– Klausyk, nejaugi čia iš tiesų mokosi tik aštuoniasdešimt vaikų? – pasitikslino mergina. Vasarą, prieš iškeldama į Douverį, ji peržvelgė storą „Vadovą būsimiems mokiniams“ ir įsiminė daugybę ten surinktų statistinių duomenų. Viskas, ką sužinojo apie „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą, ją labai nustebino. Mergina suprato, kad atvyko į internatinę mokyklą visiškai tam nepasiruošusi.

– Aštuonios klasės, vidutiniškai po šešis mokinius. Gana greitai viską apie visus sužinosi, – pažadėjo Ariana. – Ir atvirksčiai.

– Aš taip manau, – kramtydama lūpas pasakė Ariana. Ji juokavo, tačiau Liusė nusistebėjo: kodėl mergina sėdi čia ir ramiai šypsosi mėlynomis akimis, jeigu jau mano žinanti jos gyvenimo istoriją? Kuo ilgiau pavyks išsaugoti savo praeitį paslapyje, tuo bus geriau.

– Tu norėsi laikytis atokiau nuo sunkiausių šios įstaigos klientų, – pridūrė Ariana.

– Sunkiausių klientų? – pakartojo Liusė.

– Mokinių, nešiojančių sekimo apyrankes, – paaiškino Ariana. – Maždaug trečdalis iš visų čia esančiųjų.

– Ir jie yra tie, kurie...

– Su kuriais tu nenorėsi turėti reikalų, – užbaigė Ariana. – Patikėk manimi.

– O ką jie daro? – kamantinėjo Liusė.

Nors Liusė troško kuo ilgiau išsaugoti paslapyje savo istoriją, ją labai nervino tai, kad Ariana elgiasi su ja tarsi su naivia mergaite. Nesvarbu, ką padarė tie vaikai. Visi jai kartojo, kad nieko

negali būti baisiau už tai, ką padarė ji. O gal yra ir šiurpesnių dalykų? Juk ji nieko nežinojo apie vaikus, gyvenančius ir besimokančius šioje skylėje. Pamėginusi įsivaizduoti kitų mokinių praeitį, ji pajuto krūtinę kaustantį ledinį siaubą.

– Hm, supranti, – nutęsė Ariana, – yra tokių, kurie buvo sukurstyti vykdyti teroristinius aktus. Arba sukapojo savo tėvus ir paskrudino ant iešmų, – kalbėdama mergina atsigręžė ir mirktelejo Liusei.

– Užsičiaupk, – paliepė ši.

– Kalbu rimtai. Tokiems bepročiams čia taikomi daug griežtesni apribojimai negu kitiems čia esantiems paklydėliams. Mes juos vadiname *supančiotaisiais*.

Liuse nusikvatojo iš dramatiško Arianos tono.

– Tavo šukuosena baigta, – pareiškė ji, delnais braukdama per plaukus, kad jie šiek tiek pasišiauštų. Jie atrodė tikrai šauniai.

– Puiku, – nudžiugo Ariana. Tada atsigręžė į Liusę ir perbraukė rankomis plaukus. Jos juodo megztinio rankovės smuktelėjo žemyn, ir Liusės akys užkliuvo už juodo riešo raiščio su sidabrinėmis smeigių eilute. Ant kito riešo irgi buvo raištis, tačiau šis atrodė labiau... mechaninis. Ariana pastebėjo merginos žvilgsnį ir kilstelėjo antakius. Jos veide atsirado šėtoniška išraiška.

– Tai tiesa, – tarė ji, – jie tikrai siaubingi bepročiai. – Mergina išsiviepė. – Eime, tęskime apžiūrą.

Liuse neturėjo kito pasirinkimo. Ji paskui Arianą nusileido nuo tribūnų. Kai vienas iš plėšriųjų paukščių prasklendė pavojingai žemai, ji pritūpė. Ariana, rodės, nieko nepastebėjo. Ji patraukė link kerpėmis apaugusios bažnyčios, stūksančios mokyklos teritorijos dešiniajame kampe.

– Čia yra sporto salė, – aiškino Ariana profesionalaus kelionių vadovo tonu. – Taip, taip, neįgudusioms akims ji atrodo labiau panaši į bažnyčią. Kažkada taip ir buvo. Čia, „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, mes esame tarsi nusileidę į architektūrinį pragarą. Prieš kelerius metus pasirodė keli dėl mankštos pamišę psichiatrai ir pareiškė, kad pernelyg dideles vaistų dozes gaunantys paaugliai griaua visuomenę. Jie paaukojo krūvą pinigų bažnyčiai paversti sporto sale. Dabar tikisi, kad mankštindamiesi galime „žymiai natūraliau ir produktyviau atsikratyti nevilties būsenos“.

Liuse sunkiai atsiduso. Jai niekada nepatikdavo kūno kultūros pamokos.

– Nuoširdžiausiai tave užjaučiu, – pareiškė Ariana. – Trenerė Diantė yra tikras bloogis, – nutęsė ji.

Liuse nusivijo naująją draugę ir kartu apžiūrėjo likusią teritorijos dalį. Douverio mokyklos sklypas buvo išpuoselėtas, išpuoštas lygiai apgenėtais medžiais, susodintais vienodu atstumu vienas nuo kito. „Kardo ir kryžiaus“ mokykla atrodė tarsi pastatyta vidury pelkės ir seniai apleista. Iki žemės sviro varvančios gluosnių šakos, visas sienas dengė tankus susipynusių *kudzu* šakų tinklas, o žengus vos kelis žingsnius, po kojomis vis sužliugsėdavo purvas.

Ta vieta ne tik atrodė kaip pelkė. Oras buvo toks drėgnas, kad kaskart įkvėpus, Liusei užgniauždavo plaučius. Net kvėpuodama „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje mergina jautėsi tarsi grimzta į slankųjį smėlį.

– Akivaizdu, kad architektai, mėgindami pakeisti senos karo akademijos pastatų stilių, pateko į aklavietę. Vis tiek išėjo kažkas panašaus ir į kalėjimą, ir į viduramžių kankinimo vietą. Beje, čia sodininko nėra, – kalbėjo Ariana, nusibraukdama šiek tiek purvo nuo savo kariškų batų. – Bjauru. Hm, o čia yra kapinės.

Liuse akimis nusekė Arianos pirštą, rodantį į tolimiausią teritorijos kampą kairėje pusėje, iškart už miegamojo korpuso. Sienomis apjuostą žemės sklypą gaubė vis tirštesnė migla. Mokyklą iš trijų pusių supo tanki ąžuolų giria. Liuse negalėjo įžiūrėti kapinių – migloje atrodė, kad jos grimzta po žemės paviršiumi, – tačiau ji užuodė trūnėsius ir girdėjo medžiuose dūzgiantį cikadų chorą. Akimirką pasirodė, kad netoliese jau juda tamsūs šešėliai. Mergina pamirkčiojo, ir jie išnyko.

– Ar tai tikrai *kapinės*? – nusistebėjo ji.

– Taip. Seniau, pilietinio karo laikais, čia buvo karo akademija. Čia laidodavo visus žuvusius ir mirusius. Labai bjauru, – dėstė Ariana dirbtiniu pietietišku akcentu. – Smarvė sklinda iki pat dangaus, – ji pamojo Liusei. – Mes čia praleisdavome daug laiko.

Liuse įsispoksojo į Arianą manydama, kad ši juokauja. Draugė tik gūžtelėjo pečiais.

– Na, gerai, iš tiesų tik vieną kartą, – nuramino ji. – Po didžiulės farmacijos kompanijų kovos. – Liuse puikiai suprato, apie ką kalbama.

– Štai! – nusijuokė Ariana. – Ką tik mačiau ten šviesą. Kažkas yra namuose. Na, mano mieloji Liuse, tu tikriausiai esi dalyvavusi internatinių mokyklų vakarėliuose, tačiau niekada nematei, kaip vaikai linksminasi perauklėjimo mokykloje.

– O koks skirtumas? – nustebo Liuse, nutylėdama faktą, jog Douveryje niekada nebūdavo didelių vakarėlių.

– Pamatysi, – Ariana nutilo ir atsigręžė į ją. – Juk šįvakar ateisi ir dalyvausi, tiesa? – Liuse nustebo, kai naujoji draugė paėmė ją už rankos. – Pažadi?

– Kiek pamenu, tu minėjai, kad laikyčiausi atokiau nuo sunkesnių mokyklos mokinių, – pajuokavo mergina.

– Antroji taisyklė – niekada neklausyk manęs! – purtydama galvą nusikvatojo Ariana. – Aš nesveika ir nepakaltinama!

Ji vėl pasileido bėgti, o Liuse nurisnojo iš paskos.

– Palauk! O kokia buvo pirmoji taisyklė? – paklausė ji.

– Neatsilik!

Kai merginos pasuko už klasių korpuso kampo, Ariana staiga stabtelėjo kaip įbesta.

– Vaizduok, kad esi rami, – paliepė ji.

– Rami, – pakartotojo Liuse.

Atrodė, kad prie Augustinu vadinamo pastato, aplink *kudzu* vijoklių užsmaugtus medžius, būriavosi

visi kiti įstaigos mokiniai. Visi atrodė nepatenkinti, kad reikia stovėti lauke, bet nė vienas nepriminė pasirengusio eiti vidun.

Douveryje niekas nekėlė itin griežtų aprangos reikalavimų, todėl Liusė nebuvo pratusi prie uniformų, kurios mokiniams suteikdavo išskirtinumo. Nors čia visi mūvėjo vienodus juodus džinsus ir vilkėjo idiotiškus juodus trumparankovius marškinėlius atverčiama apykakle, o pečius arba juosmenį buvo apsijuosę juodais megztiniais, kiekvienas mokinys tokius drabužius dėvėjo savitai.

Grupelės merginų, sustojusių ratu ir išsipuošusių tatuiruotėmis, rankas iki alkūnių dengė daugybė apyrankių. Juodos skarelės, slepiančios jų plaukus, Liusei priminė kažkada matytą filmą apie motociklininkų gaujos merginas. Ji išsinuomojo filmą, nes manė, kad nieko nėra nuostabiau negu būti motociklininkų gaujos mergina. Dabar Liusės žvilgsnis susidūrė su merginos, stovinčios anapus pievelės, akimis. Šnairas tamsiai apibrėžtų įkypų lyg katės akių žvilgsnis privertė Liusę greitai pažvelgti ton pusėn, kur žiūrėjo mergina.

Vaikinas ir mergina stovėjo susikibę rankomis. Ant juodų jų megztinių nugarų žvyneliais buvo išsiuvinėtos kaukolės ir sukryžiuoti kaulai. Jaunuoliai kas sekundę bučiavo vienas kitam smilkinius, ausų spenelius ir akis. Kai juodu rankomis apsivijo vienas kitą, Liusė ant riešų pamatė sekimo apyrankes. Nors vaikinas ir mergina atrodė šiek tiek pavojingi, buvo akivaizdu, kad juodu smarkiai įsimylėję. Kaskart, kai šviesoje sublizgėdavo jų liežuvuose įverti auskarai, Liusės krūtinę sugniauždavo vienatvės skausmas.

Už įsimylėjęlių, prisispaudę prie sienos, stovėjo grupelė šviesiaplaukių vaikinių. Nors darėsi karšta, visi vilkėjo megztinius. Be to, po megztiniais visi vilkėjo baltus standžios medvilnės marškinius su atlenktomis apykaklėmis. Iš juodų kelnių klešnių kyšojo blizgantys juodi lakiniai batai. Iš visų mokyklos teritorijoje besibūriuojančių vaikų šie jaunuoliai Liusei pasirodė panašiausi į Douverio ugdytinius. Vis dėlto įsižiūrėjus atidžiau labai greitai paaiškėjo, kad jie smarkiai skiriasi nuo visų iki šiol pažintų vaikinių. Nuo tokių kaip Trevoras.

Net ramiai stovėdami grupėje, šie vaikinai spinduliuote spinduliavo polinkį į agresiją. Chuliganizmą buvo galima įžvelgti jų akyse. Sunku pasakyti kodėl, tačiau Liusė akimirksniu suvokė, kad visi šios mokyklos mokiniai, kaip ir ji, turi tamsią praeitį. Visi turi paslapčių, kurių nenorėtų niekam atskleisti. Deja, mergina nesuprato, ar šis suvokimas jai padėjo pasijusti artimesnei, ar priešingai – tolimesnei nuo kitų.

Ariana pastebėjo, kad Liusė akimis tyrinėja kitus mokinius.

– Mes darome viską, ką tik suspėjame per dieną, – pasakė ji, gūžtelėdama pečiais. – Jeigu dar nematei žemai skraidančių maitvanagių, galiu pasakyti, jog ši vieta stipriai dvelkia mirtimi.

Ariana atsisėdo ant suolo po varvančiomis gluosnio šakomis ir ranka paplekšnojo vietą šalia savęs.

Liusė praskyrė drėgnų šakų tankynę, tačiau nespėjusi atsisėsti nužiūrėjo dar vieną aprangos reikalavimų pažeidimą.

Pažeidėjas buvo labai patrauklus.

Kaklą jis buvo apsvyniojęs plačiu raudonu šaliku. Nors lauke tikrai nebuvo šalta, vaikinai ant megztinio dar vilkėjo juodą odinį motociklininko švarką. Galbūt dėl to, kad visoje mokyklos teritorijoje tai buvo tik vienintelis kitokios spalvos taškelis, Liusė negalėjo atplėšti nuo vaikinų akių. Viskas aplinkui, rodėsi, nublanko, ir akimirka mergina net pamiršo, kur ji yra.

Liusė spoksojo į geltonus vaikinų plaukus, prie jų puikiai derančią įdegusią odą, plačius skruostikaulius, akis dengiančius tamsius akinius ir švelnią lūpų formą. Ji buvo mačiusi visuose filmuose ir skaičiusi visose knygose, kad moterų širdis dažniausiai pavergia pritrenkiančios išvaizdos vyrai, kurie turi vienai vieną trūkumą: nuskeltą dantį, neklusnių plaukų verpetą ar apgamą ant kairiojo skruosto. Liusė žinojo, kodėl taip yra, – jeigu herojus būtų pernelyg nepriekaištingas, jis atrodytų neprieinamas. Nesvarbu, prieinamas ar ne, ji visada jautė silpnybę kilniam grožiui. Būtent toks atrodė šitas vaikinai.

Sukryžiaavęs rankas ant krūtinės, jis nugara atsirėmė į sieną. Trumpą akimirksnį tų rankų glėbyje Liusė pamatė save. Mergina papurtė galvą, tačiau vizija buvo tokia ryški, kad ji vos nepuolė prie jo.

Ne. Tai buvo beprotybė. Juk taip? Net mokykloje, kurioje gyveno tiek daug bepročių, Liusė suvokė, kad šitas potraukis yra nenormalus. Juk jo net nepažinojo.

Jis kalbėjosi su žemesnio ūgio vaikinai, kurio plaukai buvo suveltai į dredus, o plati šypsena atidengė kreivus dantis. Abu garsiai ir nuoširdžiai kvatojo – Liusė kažkodėl pajuto pavydą. Ji pamėgino prisiminti, kada paskutinį kartą pati juokėsi – iš visos širdies, taip, kaip tie vaikinai.

– Tai Danielis Grigoris, – tarsi perskaičiusi jos mintis pasakė Ariana. – Galiu lažintis, kad jis patraukė *kažkieno* dėmesį.

– Švelniai pasakyta, – Liusė nesiginčijo, tik sutrikusi svarstė, ką apie ją pamanyt Ariana.

– Taip, puiku. Žinoma, jeigu tau tokie patinka, – numykė draugė.

– Jo draugo vardas – Rolandas, – porino Ariana, linktelėdama į dredais pasipuošusio vaikėzo pusę. – Jis kietas. Tai vaikinai, kuris sugeba viską išlaikyti rankose. Supratai?

„Ne visai, – pamanė Liusė, kramtydama lūpas. – Įdomu, ką išlaikyti?“

– O, ji nepasiduoda, – nusijuokė Ariana, o paskui atsikrenkštė ir tęsė: – Niekas apie jį nieko nežino. Tai paslaptiinga asmenybė. Gali būti, kad jis yra tipiškas perauklėjimo mokyklos subingalvis, atitinkantis tavo skonį.

– Aš nepažįstu subingalvių, – atkirto Liusė, tačiau tą pačią akimirka panorė atsiimti savo žodžius. Po to, kas nutiko Trevorui – nesvarbu, kas jam nutiko, – ji tikrai nesijautė turinti teisę spręsti apie kieno nors charakterį. Vis dėlto tais retais atvejais, kai bent šiek tiek užsimindavo apie tą nelemtą naktį, virš galvos pakibdavo juodas judančių šešėlių gaubtas ir ji pasijusdavo tarsi vėl sugrįžusi prie ežero.

Liusė dar sykį žvilgtelėjo į Danielį. Jis nusiėmė akinius ir įsidėjo į švarko kišenę, paskui atsigręžė pasižiūrėti į merginą.

Jūdviejų žvilgsniai susitiko. Mergina pamatė, kaip jo akys išsiplėtė, o paskui staiga susiaurėjo. Tai ją gerokai nustebino. Tiesą sakant, tai buvo daugiau negu nuostaba. Kai abu žiūrėjo vienas į kitą, Liusei užgniaužė kvapą. Vaikinas jai pasirodė iš kažkur pažįstamas.

Juk ji būtų įsiminusi susitikimą su tokiu vaikinu. Jeigu būtų anksčiau jį mačiusi, tikrai atsimintų sukretimą, kokį patyrė dabar.

Po kelių akimirku, kai vaikinas nusišypsojo, Liusė suvokė, kad juodu tebespokso vienas kitam į akis. Visą jos kūną užliejo šilumos banga. Kad nenugriūtų ant žemės, jai teko įsikibti į suoliuką. Mergina pajuto, kaip jos lūpos pradeda šypsotis. Staiga Danielis kilstelėjo ranką, ir ji akimirkai prarado savikontrolę.

Liusė aiktelėjo ir nuleido akis.

– Kas yra? – nesuvokdama, kas ką tik nutiko, sunerimo Ariana. – Nekreipk dėmesio. Mes nebeturime laiko. Jaučiu, kad tuoj suskambės skambutis.

Tą pačią akimirką nuaidėjo skambutis, ir visi mokiniai lėtai patraukė į pastatą. Ariana tempė Liusę už rankos ir postringavo apie tai, kur ir kada jos vėl turi susitikti, tačiau ši, po susitikimo su nuostabiu nepažįstamuoju, dar svirduliavo tarsi nublokštas paukštis. Akimirksnio karštinė jau buvo praėjusi, ir ji tetroško sužinoti viena: kokių problemų turi šis vaikinukas?

Prieš žengdama į klasę ji išdrįso atsigręžti atgal. Danielio veidas atrodė sutrikęs. Vaikinas spoksojo į ją – Liusė negalėjo apsirikti.

Antras skyrius

TINKANTYS VIENAS KITAM

Liusė turėjo popieriaus lapą su atspausdintu tvarkaraščiu, pustųštį sąsiuvinį, kurį praėjusiais mokslo metais buvo pradėjusi pildyti Douveryje per Europos istorijos pamoką, du antrojo numerio pieštukus ir mėgstamą trintuką. Ją kamavo nemaloni nuojauta, kad Ariana apie pamokas „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje sakė tiesą.

Mokytojo dar nebuvo. Klasėje netvirti suolai stovėjo surikiuoti netvarkingomis eilėmis. Reikmenų spinta buvo užbarikaduota krūvomis dulkėtų dėžių.

Blogiausia, kad kiti vaikai net nekreipė dėmesio į tokią netvarką, tartum jos nė nepastebėtų. Jie būriavosi prie lango, traukdami paskutinius cigaretės dūmus ir perkėlinėdami korteles su tapatybės numeriais nuo vienos marškinėlių vietos į kitą. Tik Todas sėdėjo prie stalo ir ant jo paviršiaus pieštuku braižė kažkokį sudėtingą piešinį. Atrodė, kad kiti nauji mokiniai jau buvo spėję įsilieti į minią. Aplink Kemą glaudžiu ratu būriavosi vaikinukai, panašūs į Douverio mokinius. Tikriausiai jie draugavo nuo tada, kai Kemas pirmą kartą atsidūrė „Kardo ir kryžiaus“ mokinių sąrašė. Gabė spaudė ranką merginai, kurios liežuvį puošė auskaras. Ta pati mergina lauke neseniai glamonėjosi su vaikinu, kurio liežuvis irgi buvo perdurtas. Liusė jautėsi kvailai, nes neišdrįso prisiartinti prie kitų, o įsitaisė suole arčiau negrėsmingai atrodančio Todo.

Ariana plasnojo tarp kitų mokinių ir šnabždėjo jiems kažką, ko Liusė nesuprato. Naujoji draugė jai pasirodė tarsi barbarų princesė. Kai ji ėjo pro Kemą, šis sutaršė ką tik nukirptus merginos plaukus.

– Puikus kuokštas, Ariana, – išsišiepė vaikinai, peštelėdamas sruogą ant jos sprando. – Norėčiau pasakyti komplimentą tavo stilistui.

– Patrauk rankas, Kema, – paliepė Ariana, nustumdama vaikinuką. – Pasakysiu tiesiai – gali tik pasvajoti. – Ji galva linktelėjo į Liusės pusę. – Dabar gali sakyti komplimentus mano naujai numylėtinei.

Kai Kemas atsigrėžė į Liusę, smaragdinėse jo akyse sužibo kibirkštys. Mergina nuo žvilgsnio suakmenėjo.

– Manau, kad taip ir darysiu, – atrėžė vaikinai ir patraukė tiesiai prie jos.

Jis nusišypsojo Liusei, kuri sėdėjo blauzdas sukryžiuavusi po kėde, o rankas graškčiai sudėjusi ant sunkaus piešinių išmarginto stalo.

– Naujokai turi laikytis drauge, – tarė jis. – Supranti, apie ką kalbu?

– Maniau, kad tu anksčiau čia buvai, – atrėžė Liusė.

– Netikėk viskuo, ką kalba Ariana, – tai sakydamas jis grįžtelėjo į merginą. Ji stovėjo prie lango ir įtariai apžiūrinėjo Kemą.

– Ne, ne, apie tave ji visai nieko nesakė, – suskubo prieštarauti Liusė, mėgindama prisiminti, tiesa tai ar ne. Buvo akivaizdu, kad Kemas ir Ariana nemėgo vienas kito. Nors Liusė jautėsi dėkinga naujajai draugei, kad ji šįryt parodė mokyklos teritoriją, tačiau ji dar nebuvo pasirengusi stoti į kurio nors pusę.

– Aš prisimenu, kaip buvau čia naujokas... pirmą kartą, – Kemas nusikvatojo. – Mano gauja iširo, buvau visai sugniuždytas. Nieko čia nepažinojau. Gal reikėjo nesvarstyti ir kažkuo pasinaudoti? – jis dėbtelėjo į Arianą. – Kad išmokytų įvairiausių gudrybių...

– Tu ką, dažnai svarstai? – mestelėjo Liusė ir pati nusistebėjo koketavimo gaidelėmis savo balse.

Kemo veide nušvito švelni šypsena. Jis kilstelėjo vieną antakį ir sužiuro į merginą.

– O aš dar nenorėjau čia sugrįžti.

Liusė nukaito. Paprastai ji neprasidėdavo su rokeriais – tiesą sakant, nė vienas toks vaikinys nėra pristūmęs savo stalo arčiau jos, atsisėdęs greta ir spoksojęs tokiomis sodriai žaliomis akimis. Kemas kyštelėjo ranką į kišenę ir ištraukė žalią gitaros mediatorių su skaičiumi 44.

– Tai mano kambario numeris. Ateik, kada tik panorėsi.

Gitaros mediatoriaus spalva buvo beveik tokia pat kaip jo akys. Liusė paklausė, kur ir kada jis jas nuspalvino, bet ji net nespėjo sugalvoti, ką jis turėtų atsakyti, kai staiga Ariana stipriai trinktelėjo delnu Kemui per petį.

– Atsiprašau, ar aš neaiškiai kalbėjau? Aš ją jau susižvejojau sau, – pareiškė draugė.

Kemas sukniškė ir nenuleisdamas akių nuo Liusės tarė:

– Žinai, aš pamaniau, kad egzistuoja toks dalykas kaip laisva valia. Gal tavo *numylėtinė* norėtų pati pasirinkti kelią?

Liusė pravėrė burną ketindama atsakyti, kad ji, savaime suprantama, kelią renkasi pati, tačiau ši diena yra pirmoji naujoje mokykloje ir ji tebesimoko naujų taisyklių. Deja, kol ji mintyse surinko žodžius, suskambo skambutis, įspėjantis, jog iki pamokos pradžios liko viena minutė, todėl šurmulys prie jos suolo nurimo.

Kiti vaikai sudribo į suolus netoli Liusės. Ji jau nebebuvo dėmesio centras, todėl galėjo ramiai įbesti akis į duris ir pasidairyti Danielio.

Mergina akies kampučiu matė, kaip Kemas paslapčia dirsčioja į ją. Iš pradžių ji pajuto pasitenkinimą, paskui susinervino. Liusę užplūdo nusivylimas savimi. Danielis? Kemas? Ji šioje mokykloje praleido tik keturiasdešimt penkias minutes, o jau žaidžia su dviem vaikiniais. Be to, tokioje mokykloje ji atsidūrė dėl to, kad paskutinis jos susidomėjimas vaikinu baigėsi labai labai liūdnai ir siaubingai. Ji neturi teisės įsimylėti – ir netgi iškart dviejų vaikinų! – pirmąją dieną mokykloje.

Ji atsigrėžė į Kema – šis ir vėl pamojo jai ranka – ir nusibraukė nuo akių juodus plaukus. Stebėtina sėkmė – tokį žmogų pažinoti buvo naudinga. Nors šiuo metu Kemas, kaip ir ji, buvo naujokų sąrašuose, bet akivaizdu, kad „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje anksčiau jis jau buvo keletą kartų. Be to, vaikas maloniai su ja elgėsi. Liusė galvojo apie gitaros mediatorių su kambario numeriu ir vylėsi, kad Kemas į svečius kviečiasi tikrai ne visas iš eilės. Juodu galėtų būti... draugai. Galbūt tik to jai ir reikėjo. Galbūt tada „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje ji nesijaustų tokia svetima.

Galbūt tada jai neatrodytų taip šiurpu, kad vienintelis jų klasės langas yra voko dydžio, be to, dar aptaškytas kalkėmis, o pro jį atsiveria vaizdas į masyvų kapinių mauzoliejų.

Galbūt ji pamirštų nosį kutenančią peroksido smarvę, sklindančią nuo priekyje sėdinčios šviesiaplaukės nenaudėlės.

Galbūt tada ji tikrai galėtų sukaupti dėmesį į griežtą ūsuotą mokytoją, kuris ką tik išgygiavo į klasę, sukomandavo *prašausėstisįsuolus* ir garsiai užtrenkė duris.

Liusės širdį žnybtelėjo nusivylimas. Jai prireikė kelių sekundžių, kad suvoktų, kodėl apėmė toks jausmas. Iki tos akimirkos, kai mokytojas užvėrė duris, Liusė vylėsi, kad pirmojoje pamokoje kartu sėdės ir Danielis.

Kokia bus kita pamoka – prancūzų kalba? Norėdama sužinoti, kurioje klasėje vyks pamoka, Liusė pažiūrėjo į tvarkaraštį. Virš jo staiga prasklendė popierinis lėktuvėlis. Jis perskrido suolą ir nusileido ant grindų greta Liusės krepšio. Mergina apsidairė, norėdama pamatyti, ar kas nors tai pastebėjo, tačiau mokytojas buvo pernelyg užsiėmęs – suspaudęs gabalėlį kreidos jis kažką rašė ant lentos.

Liusė nervingai žvilgtelėjo kairėn. Sutikęs jos žvilgsnį, Kemas linktelėjo ir flirtuodamas mostelėjo ranka. Visas merginos kūnas įsitempė. Vis dėlto atrodė, kad Kemas lėktuvėlio nepastebėjo – jį atskraidino kažkas kitas.

– Ššššša, – sušnabždėjo kažkas jam už nugaros. Tai buvo Ariana. Ji smakro judesiu parodė Liusei, kad ši pakeltų lėktuvėlį. Pasilenkusi pamatė, kad ant jo sparno mažomis juodomis raidėmis parašytas jos vardas. Pirmasis raštelis!

Jau lauki, kada galėsi išeiti?

Blogas ženklas.

Šioje pragaro skylėje sėdėsime iki pietų.

Tikriausiai ji *juokavo*. Liusė du kartus patikrino tvarkaraštį ir su siaubu suprato, kad trys rytinės pamokos vyks toje pačioje patalpoje – pirmojoje klasėje. Be to, visas tris ves tas pats mokytojas – ponas Koulas.

Galų gale jis atsitraukė nuo lentos ir lėtai patraukė per klasę. Naujiems mokiniams įvadinio kurso nebuvo – Liusė net nežinojo, džiaugtis dėl to ar ne. Ponas Koulas paprasčiausiai numetė konspektus

ant suolų, kuriuose sėdėjo keturi naujokai. Kai priešais Liusę nukrito susegtų lapų šūsnis, ji nekantriai pasilenkė pasižiūrėti. „Pasaulio istorija“, – perskaitė. „Pergudrauti žmonijos lemtį“. Istorija visada buvo vienas iš dalykų, kuriuos Liusė išmanė geriausiai, tačiau kaip ji susijusi su lemties pergudravimu?

Įdėmiau peržvelgusi užrašus, Liusė įsitikino, kad Ariana neklydo vadindama šią vietą pragaro skyle. Jos pečius prislėgė nepakeliama skaitymo našta, didelėmis ryškiomis raidėmis atspausdinti TESTAI kas trečią pamoką, trisdešimties puslapių referatai ir jokios galimybės rinktis. Nejaugi taip ir bus? Storais skliaustais pažymėtos užduotys, kurių Liusė dar neatliko, kadangi praleido pirmąsias mokslo metų savaites. Paraštėje ponas Koulas buvo įrašęs: *Ateiti pasitarti su manimi dėl papildomo rašomojo darbo*. Galbūt tai dar vienas veiksmingas sielos naikinimo būdas – Liusė bijojo tai sužinoti.

Galų gale juk yra Ariana, kuri sėdi gretimoje eilėje jai už nugaros. Liusė džiaugėsi sužinojusi, kaip čia siuntinėjami rašteliai su pagalbos prašymais. Douveryje jos su Kele slapta perduodavo viena kitai popierėlius, bet šioje mokykloje reikėjo išmokti gaminti lėktuvėlius. Mergina išplėšė lapą iš sąsiuvinio ir, Arianos lėktuvą naudodama kaip pavyzdį, pradėjo lankstyti.

Po kelių minučių, praleistų mėginant įvaldyti origamio meną, ant Liusės stalo nusileido dar vienas lėktuvėlis. Ji atsigrėžė į Arianą. Toji papurtė galvą ir reikšmingai pavartė akis, tarsi norėdama pasakyti: „Tau reikės labai daug visko išmokti“.

Liusė gūžtelėjo pečiais, taip išreikšdama apgailėstavimą, ir nusigrėžė atgal, norėdama perskaityti antrąjį raštelį.

Jeigu esi tikra dėl savo tikslo, galbūt nenorėsi skraidinti man raštelių, kuriuose minimas Danielis. Tas dabita, sėdintis už tavęs, futbolo aikštėje yra pasižymėjęs puikiais perėmimais.

Gerai, kad sužinojo. Ji net nepastebėjo, kad už nugaros sėdi Danielio draugas Rolandas. Liusė šiek tiek pasisuko ir akies krašteliu pamatė vaikino dredus. Mergina įsidrąsino, žvilgtelėjo į atverstą sąsiuvinį, gulintį ant Rolando stalo, ir perskaitė pavardę: Sparksas.

– Neperdavinėkit raštelių, – griežtai suriaumojo ponas Koulas, ir Liusė kaipmat įsigilino į pamokos medžiagą. – Nenusirašinėkit ir nežiūrėkit į vienas kito užrašus. Aš mokiausi aukštojoje mokykloje ne tam, kad nekreiptumėte į mane dėmesio.

Liusė kartu su kitais apstulbusiais mokiniais linktelėjo galvą. Tą pačią akimirką pačiame jos stalo viduryje nusileido trečiasis lėktuvėlis.

Liko tik 172 minutės!

Po šimto septyniasdešimt trijų pragariškos kančios minučių Ariana nuvedė Liusę į valgyklą.

– Ką manai? – paklausė ji.

– Tu buvai teisi, – sustingusiomis lūpomis sumurmėjo Liusė, dar negalėdama atsigauti po neįsivaizduojamai nykių pirmųjų trijų pamokų. – Kaip jis gali taip nykiai dėstyti?

– O, ponas Koulas netrukus atsipalaiduos. Tokias nesąmones jis tauškia kaskart, kai pasirodo naujokai. Nieko baisaus. – Paguodė Ariana, kumštelėdama Liusę. – Galėjo būti ir blogiau. Rimtesnių bėdų gali kilti dėl panelės Tros.

Liusė pažvelgė į tvarkaraštį.

– Po pietų man reikės pas ją būti biologijos pamokoje, – pasakė Liusė, jausdama, kaip pilve kažkas apsiverčia.

Kai Ariana prapliupo kvatoti, Liusė pajuto kažką stuktelint į petį. Tai buvo Kemas. Pro koridoriuje besišnekančias merginas jis ėjo pietauti. Nuo smūgio Liusė vos nenuvirto, tačiau Kemas sugriebė ją už nugaros ir sulaikė.

– Nurimk, – šyptelėjo vaikinai, ir Liusė pagalvojo, ar jis tyčia atsitrenkė į ją. Kemas neatrodė toks vaikiškas, kad galėtų šitaip pasielgti. Mergina žvilgtelėjo į Arianą, norėdama išsiaiškinti, ar draugė matė, kas ką tik įvyko. Ariana kilstelėjo antakius, tarsi ragindama Liusę kalbėti, tačiau nė viena nieko nepasakė.

Kai merginos praėjo stiklines duris, niūrų koridorių skiriančias nuo dar niūresnės valgyklos, Ariana sugriebė Liusę už alkūnės.

– Nieku gyvu nevalgyk vištienos pjausnio, – sukomandavo ji, kai merginos paskui kitus mokinius traukė į valgyklą. – Pica čia puiki, čili troškinys irgi geras, taip pat ir barščiai. Mėgsti kotletus?

– Aš – vegetarė, – atšovė Liusė. Ji apžvelgė stalus, dairydamosi dviejų žmonių – Danielio ir Kemo. Jei žinotų, kur jie yra, jaustųsi daug ramesnė ir galėtų pietauti apsimesdama, kad nė vieno iš jų nepastebi. Deja, nė vieno nebuvo matyti...

– Ką, tu tikrai vegetarė? – Ariana suraukė lūpas. – Tavo tėvai – hipiai, ar tu pati mėgini maištauti prieš gyvūnų žudymą?

– Nei taip, nei taip. Aš tiesiog ne...

– Nemėgsti mėsos? – užbaigė draugė. Paskui sugriebė Liusę už pečių ir pasuko devyniasdešimties laipsnių kampu – taip, kad ji žiūrėtų tiesiai į Danielį. Šis sėdėjo prie stalo kitoje patalpos pusėje. Liusė giliai atsiduso. Tai buvo jis.

– Nejaugi nemėgsti *visų* gyvūnų mėsos? – garsiai suriaumojo Ariana. – Nejaugi nesuleistum į *ji* dantų?

Liusė trenkė Arianai ir nusitempė ją į eilės galą. Ariana plyšo juokais. Liusės skruostai kaito iš gėdos, o fluorescencinių lempų šviesoje raudonis atrodė dar ryškesnis.

– Užsičiaupk, jis tikrai tave girdėjo, – sušnabždėjo ji.

Viena vertus, Liusė džiaugėsi, kad gali su drauge juokauti apie vaikus. Žinoma, jeigu Arianą

galėjo vadinti drauge.

Ji tebeniršo dėl to, kas nutiko šįryt susitikus su Danieliu. Vis dar negalėjo suprasti, kodėl jaučia tokią stiprią trauką prie to vaikino, o dabar tas jausmas vėl apėmė. Liusė prisivertė atplėšti akis nuo šviesių vaikino plaukų ir dailios smakro linijos. Mergina nenorėjo, kad kas nors pamatytų ją taip spoksančią. Nenorėjo suteikti jam antros galimybės ją apsvaiginti iki savitvardos praradimo.

– Nieko tokio, – šaipėsi Ariana. – Jis taip sutelkęs dėmesį į tą mėšainį, kad neišgirstų net šėtono šauksmo. – Mergina ranka parodė į Danielį, kuris, rodė, tikrai įsijautęs kramtė mėšainį. Tiesą sakant, jis mėgino apsimesti, jog visą dėmesį yra sutelkęs į maistą.

Liusė dėbtelėjo į kitapus stalo įsitaisiusį Danielio draugą Rolandą. Jis vėpsojo tiesiai į ją. Kai judviejų akys susitiko, vaikas kilstelėjo antakius. Liusė nesuprato tokios mimikos reikšmės, tačiau vis tiek pasijuto truputį nejaukiai.

Ji vėl atsigrėžė į Arianą ir paklausė:

– Kodėl visi šioje mokykloje yra tokie keisti?

– Manau, neturėčiau dėl to įsižeisti, – atrėžė Ariana imdama du plastmasinius padėklus ir vieną paduodama Liusei. – Ketinu tęsti supažindinimą su mokykla ir paaiškinti, kaip valgykloje pasirenkama vieta. Supranti, tu niekada nenorėtum sėstis netoli... Liuse, atsargiai!

Liusė žingtelėjo atgal ir tučiuojau pajuto, kaip dvi rankos šiurkščiai pastūmė ją už pečių. Tą pačią akimirką mergina suvokė, kad krinta. Pamėgino ištiesti ranką ir surasti į ką įsikibti, tačiau sugriebė tik kažkieno padėklą su pietumis. Liusė su trenksmu išsitiesė ant valgyklos grindų, o visas dubenėlis barščių kliūstelėjo į veidą.

Nusibraukusi nuo akių burokėlių košę, ji žvilgtelėjo aukštyn. Greta stovėjo pati pikčiausia fėja, kokią tik teko kada nors gyvenime matyti. Šiurkštūs mergiūkštės plaukai buvo nušviesinti peroksidu, veide stirksojo mažiausiai dešimt auskarų, o žvilgsnyje degė mirtinas įsiūtis. Iššiepusi dantis ji sušnypštė Liusei:

– Jeigu pamačius tave man nebūtų prapuolęs apetitas, priversčiau nupirkti man antrą porciją.

Liusė mikčiodama atsiprašinėjo. Ji pamėgino atsikelti, tačiau mergiotė smailu bato kulniuku primynė jos pėdą. Skausmas pervėrė visą koją – kad garsiai nepravirktų, Liusei teko sukąsti lūpą.

– Gal tiesiog pateiksiu tau sąskaitą, – riaumojo merga.

– Užteks, Mole, – ramiu balsu tarė Ariana, o paskui pasilenkė, ketindama padėti Liusei atsikelti.

Liusė krūptelėjo. Nuo smailaus kulniuko smūgio ant kojos tikriausiai liks mėlynė.

Molė išsitiesė ir įsistebeilijo į Arianą. Liusės nuojauta kuždėjo, kad jos ne pirmą kartą suremia ragus.

– Matau, su naujoke jus sieja tvirta draugystė, – riaumojo Molė. – Ariana, tu elgiesi labai blogai. Argi tau nepaskirtas bandomasis laikotarpis?

Liusė sunkiai nurijo seiles. Ariana nė vienu žodžiu nebuvo užsiminusi apie bandomąjį laikotarpį, o Liusė net nenumanė, kad tokiu atveju draudžiama susidraugauti su naujokais. Molės užuominos

pakako, kad Ariana stipriai sugniaužtų kumštį ir iš visų jėgų smogtų jai į dešinę akį.

Molė susvirduliavo, tačiau tą akimirką visas Liusės dėmesys nukrypo į Arianą. Apimta konvulsijų, draugė pradėjo raitytis, rankomis graibydama orą.

„Tai riešo raištis“, – suvokė Liusė, ir ją apėmė siaubas. Tikriausiai per jį visam Arianos kūnui buvo sukeltas šokas. Neįtikėtina. Savaimė suprantama, tai buvo žiauri ir neįprasta bausmė. Bežiūrint, kaip virpa draugės kūnas, Liusei ėmė sukti vidurius. Ji ištiesė ranką, ketindama sugriebti Arianą, tačiau tą pačią akimirką ji pargriuvo ant grindų.

– Ariana, – sušnabždėjo Liusė, – ar tau nieko nenutiko?

– Siaubas, – sušnabždėjo draugė. Iš pradžių ji mirksėjo akimis, paskui užsimerkė.

Liusė aiktelėjo. Tada viena Arianos akis plačiai atsimerkė.

– Išgąsdinau, tiesa? O, kaip miela. Nesijaudink, tokie šokai manęs nepribaigs, – sušnabždėjo draugė. – Jie tik sustiprina mane. Šiaip ar taip, vertėjo tai karvei įtaisyti paakyje mėlynę, ar ne?

– Gerai, liaukitės. Tučtuojau liaukitės, – už jų nugarų sudundėjo kimus balsas.

Tarpduryje stovėjo Rendė. Jos veidas buvo raudonas, moteris-vyras sunkiai kvėpavo. „Ji pavėlavo užkirsti kelią muštynėms“, – pagalvojo Liusė, tačiau tuo metu Molė, smailais kulniukais kaukšėdama į linoleumą, puolė prie jų. Ta mergiūkštė nieko nesigėdijo. Nejaugi dabar, Rendės akivaizdoje, ji ketino vėl susikibti su Ariana?

Laimei, tvirti Rendės delnai vikriai sučiupo mušeikos kumščius. Molė mėgino nuspirti prižiūrėtoją iš kelio ir klykė.

– Dabar kuri nors paaiškinkit, – suriko Rendė, spausdama Molę, kol ši nustojo priešintis, – nors ne, verčiau rytoj iš ryto parašysiu raportą dėl visų trijų arešto. Imsimės griežtesnių priemonių. – Kalbėdama Rendė atsigrėžė į Molę: – Ar jau *nusiramina*?

Molė ryžtingai linktelėjo galva ir susigūžė netoli Arianos, kuri, sukryžiuvusi rankas ant krūtinės, tebegulėjo Liusės glėbyje. Iš pradžių Liusė pamanė, kad draugė niršta tarsi piktas šuo, kuriam uždėta šoką sukelianti apykaklė, tačiau pajutusi nuo jos kūno šiek tiek krečiančią elektrą, ji suprato, kad draugė vis dar priklauso nuo riešo raiščio malonės.

– Eikš, – prakalbo Rendė šiek tiek švelnesniu balsu. – Išjunkime tave.

Prižiūrėtoja ištiesė ranką į Arianą ir padėjo pakelti smulkų virpantį merginos kūną. Tada atsigrėžė ir pakartojo Molei ir Liusei:

– Imsimės griežtesnių priemonių!

– Nekantriai lauksiu, – saldžiu balsu sučiulbo Molė ir pasilenkė pakelti lėkštę su kotletais, kuri buvo nuslydusi nuo jos padėklo.

Mergiūkštė iškėlė ją Liusei virš galvos, sekundę palaikė, paskui apvertė ir įtrynė maistą į plaukus. Mergina girdėjo žeminantį šliurkštelėjimą, o visa „Kardo ir kryžiaus“ mokykla spoksojo į maltos mėsos tyre ištepliotą naujokę.

– Labai juokinga, – prunkštelėjo Molė, iš galinės juodų džinsų kišenės traukdama mažytį sidabro

spalvos fotoaparata. – Pasakyk... „kotletas“, – sučiulbo mergiūkštė, kelis kartus spragtelėdama iš arti. – *Puikiai* atrodys mano bloge.

– Nuostabi skrybėlė, – pajuokavo kažkas kitame valgyklos gale. Liusė virpėdama atsigrėžė į Danielį. Mintyse ji meldėsi, kad vaikinai jau būtų išėjęs. Deja, jis buvo čia ir sėdėdamas purtė galvą. Atrodė suirzęs.

Iki tos akimirkos Liusė tikėjosi, kad pavyks paprasčiausiai atsikelti ir tikraja to žodžio prasme nusipurtyti nuo savęs konflikto pasekmes. Deja, išvydusi Danielio reakciją ji pasijuto visiškai sužlugdyta.

Ne, ji *neverks* visų šitų baisių žmonių akivaizdoje. Ji suėmė save į rankas, atsikėlė ir nusiėmė lėkštę. Tada, trokšdama veidu kuo greičiau pajusti vėsų orą, patraukė artimiausių durų link.

Deja, vos tik išėjusi į lauką, mergina prasmego karštoje drėgmėje – tokia pietų valstijose būna rugsėjo mėnesį. Dangus atrodė bespalvis – kažkoks pilkai rudas, negyvas ir slegiantis. Buvo sunku net įžiūrėti saulę. Liusė sulėtino žingsnį, o priėjusi automobilių stovėjimo aikštelės kampą apskritai sustojo.

Ji troško čia išvysti savo aplamdytą seną automobilį, nugrimzti nutrinta medžiaga aptrauktose sėdynėse, užvesti variklį, įjungti garso grotuvą ir išnešti kailį iš šios prakeiktos vietos. Deja, ji stovėjo ant įkaitusio šaligatvio ir galvojo apie realybę: ji pakliuvo į bėdą, o nuo pasaulio, egzistuojančio už „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos teritorijos ribų, ją skiria dvejai aukšti metaliniai vartai. Be to, net jeigu galėtų iš čia išvykti... kur keliautų?

Nemalonus jausmas skrandyje pasakė viską, ką Liusė turėjo žinoti: čia – paskutinė stotelė, o reikalai klostosi bjauriai.

Tiesa buvo liūdna – „Kardo ir kryžiaus“ mokykla buvo viskas, ką ji dabar turėjo.

Mergina susiėmė veidą delnais. Ji puikiai suprato, jog turi grįžti atgal. Pakėlus galvą ir pamačiusi ant rankų prilipusius maisto likučius, mergina prisiminė, kad jos plaukai vis dar ištepinti Molės kotletais. Fui. Kita stotelė – artimiausias tualetas.

Grįžusi į pastatą, Liusė greitai įsmuko į mergaičių tualetą. Tą pačią akimirką plačiai atsivėrė durys. Paskui ją įsigrūdo Gabė – jos plaukai atrodė dar šviesesni, o ji pati – dar tobulesnė, todėl Liusė pasijuto tarsi ką tik išnirusi iš šiukšlių konteinerio.

– Oi, atsiprašau, mieloji, – sumurmėjo mergina. Nors su pietietišku akcentu kalbantis jos balsas skambėjo maloniai, išvydus Liusę, veide susimetė raukšlės. – O, Dieve, atrodai siaubingai. Kas nutiko?

Kas nutiko? Ji paklausė tokiu tonu, tarsi apie įvykį dar nežinotų visa mokykla. Tikriausiai šita mergiotė apsimitinėjo kvaila, kad priverstų Liusę dar kartą mintyse išgyventi žeminančią sceną.

– Palauk penkias minutes, – burbtelejo Liusė, o balsas nuskambėjo aštriau negu ji norėjo. – Esu tikra, kad paskalos čia plinta greičiau negu maro epidemija.

– Gal norėtum pasiskolinti mano dažų? – pasiūlė Gabė atkišdama šviesiai mėlyną kosmetinę. – Tu

dar nematei savęs, bet kai išvysi...

– Ačiū, nereikia, – nutraukė ją Liusė ir įlindo į prausyklą.

Nežiūrėdama į savo atvaizdą veidrodyje, ji atsuko čiaupą. Tada suvilgė veidą šaltu vandeniu ir prapliupo raudoti. Apsipylusi ašaromis, mergina paspaudė muilo indelį ir mėgino pigiais milteliais, skirtais rankoms plauti, nugremžti nuo plaukų mėsos likučius. Laimei, trinkti reikėjo tik plaukus. Drabužiai atrodė ir kvėpėjo žymiai geriau. Tiesa, Liusei nereikėjo sukti galvos, kaip padaryti kuo geresnį pirmąjį įspūdį.

Prausyklos durys plačiai atsilapojo, ir Liusė, kaip į spąstus įvarytas žvėriūkštis, prisiplojo prie sienos. Įėjus nepažįstamam žmogui, ji jau tikėjosi blogiausio.

Įžengė žemo ūgio mergina, apsivilkusi daugybę sluoksnių įvairiausių drabužių. Platų jos veidą supo garbanotų rudų plaukų aureolė, o didžiuliai violetiniai akiniai judėjo ant nosies jai kvėpuojant. Mergina atrodė kukli ir rami, tačiau pirmasis įspūdis galėjo būti klaidingas. Ji abi rankas laikė už nugaros – po tokios dienos, kokią teko patirti, toks elgesys Liusei negalėjo kelti pasitikėjimo.

– Ar žinai, kad be leidimo neturi teisės čia būti? – pareiškė mergina. Ramus tonas bylojo, kad ji ketina siūlyti sandorį.

– Žinau, – pažvelgusi merginai į akis, Liusė įsitikino, jog šioje vietoje jai tikrai nepavyks atsikvėpti ir nurimti. – Aš tik...

– Juokauju, – nusijuokė mergina, pavartė akis ir atsistojo mažiau agresyvia poza. – Iš užrakinamos spintelės nukniaukiau tau šiek tiek šampūno, – paaiškino, atkišdama du nekaltai atrodančius plastikinius šampūno ir plaukų balzamo buteliukus. – Na, eikš, – paragino, pristumdama sulankstomą kėdę. – Dabar tave išprausime. Sėskis.

Iš Liusės lūpų išsprūdo keistas, iki šiol nė karto negirdėtas garsas – pusiau inkštimas, pusiau kvatojimas. Ji pati pamanė, kad tai palengvėjimo atodūsis. Akivaizdu, kad mergina su ja elgėsi maloniai. Taip, kaip elgiasi normalūs žmonės, o ne perauklėjimo mokyklos ugdytiniai! Ir netgi be jokios akivaizdžios priežasties. Malonus elgesys taip pribloškė, kad Liusė vos laikėsi ant kojų.

– Ačiū, – šiaip ne taip išlemeno Liusė, vis dar stengdamasi būti atsargi.

– O, tau tikriausiai reikėtų persirengti, – pridūrė mergina ir pasižiūrėjo žemyn į savo juodą megztinį. Tada nusitraukė jį per galvą. Po juo buvo dar vienas lygiai toks pat juodas megztinis.

Pamačiusi Liusės veide nuostabą, mergina tarė:

– Ko nustebai? Mano imuninė sistema labai silpna. Turiu vilkėti daug drabužių.

– O, taip taip, suprantu. Ar tau nieko nenutiks, jeigu būsi be šito megztinio? – nedrąsiai pasidomėjo Liusė. Ji būtų padariusi bet ką, kad tik galėtų kuo greičiau išsivaduoti iš mėsa aplipusių drabužių.

– Tikrai nieko, – patikino mergina, nusivilkdama drabužį. – Po šituo turiu dar tris. Ir dar kelis užrakinamoje spintelėje. Galiu pagelbėti. Man skaudu matyti vegetarę, ištepliotą malta mėsa. Esu labai jautri.

Liusė nustebo – iš kur nepažįstamoji galėjo sužinoti apie jos valgymo įpročius? Bet dar labiau jai

rūpėjo paklausti:

– Hm, o kodėl tu man tokia maloni?

Mergina prapliupo kvatoti, paskui atsiduso ir papurtė galvą.

– Ne visos „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos merginos yra prostitutės, o vaikinai – škotai.

– Ką nori tuo pasakyti? – nusistebėjo Liusė.

– „Kardas ir kryžius“... prostitutės ir škotai. Miestelyje taip nevykusiai vadinama ši mokykla.

Žinoma, tikrų škotų čia pasitaiko retai. Nenoriu varginti tavo ausų, vardydama kitas, grubesnes pravardes.

Liusė nusikvatojo.

– Norėjau pasakyti, kad ne visi šioje mokykloje yra visiški niekšai, – paaiškino mergina.

– Bet dauguma vis dėlto tokių? – paklausė Liusė, pykdama ant savęs už tokius nemalonus žodžius.

Rytas buvo toks ilgas ir jai teko tiek daug patirti... Liusė vylėsi, kad mergina nepasmerks jos už nedidelį šiurkštumą.

Ji labai nustebo, kai mergina nusišypsojo.

– Tikrai taip, – patvirtino ji. – O per tokius visi likusieji irgi turi prastą reputaciją. – Mergina ištiesė ranką. – Aš esu Peniveterė van Saikle-Lokvud. Gali mane vadinti tiesiog Pene.

– Aišku, – pasakė Liusė, nes buvo pernelyg išsekusi, kad suprastų, jog ankstesniame gyvenime išgirdusi šitos mergaitės vardą ir pavardę, tikriausiai dustų iš juoko. Ji skambėjo tarsi iš Dikenso romanų puslapių. Šiaip ar taip, mergaitė su tokia pavarde kažkodėl kėlė pasitikėjimą. Liusė nutaisė

rimtą veidą ir prisistatė: – Aš esu Liusinda Prais.

– Ir visi tave vadina Liuse, – užbaigė Penė. – Tu čia persikėlei iš Douverio privačios mokyklos

Naujajame Hampšyre.

– Iš kur tu viską žinai? – apstulbusi iš lėto žiojosi Liusė.

– Teisingai atspėjau? – Penė gūžtelėjo pečiais. Paskui pridūrė: – Juokauju. Skaičiau tavo bylą, va.

Toks mano hobis.

Liusė abejingai spoksojo į merginą. Gal ji per greitai pradėjo ja pasitikėti? Kaip Penė galėjo prieti prie jos asmens bylos?

Penė atsuko vandenį. Kai jis sušilo, mergina judesiu parodė Liusei, kad ši nuleistų galvą į kriauklę.

– Supranti, – postringavo ji, – aš iš tiesų nesu išprotėjusi. – Suėmusi už drėgnos galvos, ji

prisitraukė Liusę prie savęs. – Neįsižeisk. – Tai sakydama ji spustelėjo žemyn Liusės nugarą. – Aš vienintelė, kuri čia mokosi ne teismo sprendimu. Nori tikėt, nori – ne, tačiau tai, jog esu pripažinta psichiškai sveika, turi savų privalumų. Manimi vienintele pasitiki ir leidžia padėti raštinėje. Iš jų pusės tai kvaila – galiu prieti prie daugybės slaptų dokumentų.

– Bet jeigu tu *neprivalai* būti čia... – nebaigė Liusė.

– Jeigu tavo tėvas yra mokyklos aplinkos prižiūrėtojas, jie yra tokie maloningi, kad leidžia tau

lankyti mokyklą nemokamai. Taigi... – Penė nutilo.

Penės tėvas buvo aplinkos prižiūrėtojas? Vaikščiodama po teritoriją ji apskritai abejojo, ar mokykla *turi* aplinkos prižiūrėtoją.

– Žinau, apie ką tu galvoji, – tarė Penė, padėdama Liusei šampūnu iš plaukų ištrinkti paskutinius padažo likučius. – Juk aplinka tikrai nekaip sutvarkyta?

– Ne, – sumelavo Liusė. Jai buvo svarbiau palaikyti draugiškus santykius su šia mergina negu pademonstruoti, kad jai rūpi, ar dažnai „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje pjaunamos vejos. – Teritorija, hm, tikrai graži.

– Tėtis mirė prieš dvejus metus, – ramiai pranešė Penė. – Senasis direktorius Adelas tapo oficialiu mano globėju, tačiau naujo aplinkos prižiūrėtojo jie nesusirado.

– Man labai gaila, – pratarė Liusė švelniu balsu. Vadinasi, be jos čia yra dar vienas žmogus, kuris žino, ką reiškia netekti artimųjų.

– Viskas gerai, – patikino Penė, delnus tepdama plaukų balzamu. – Iš tikrųjų tai labai gera mokykla. Man čia daug kas patinka.

Liusė staiga kilstelėjo galvą ir pritaškė vandens ant prausyklos grindų ir sienų.

– Tu tikrai neišprotėjusi? – pradėjo abejoti ji.

– Juokauju. Negaliu jos pakęsti. Čia tikrai bjauru.

– Bet juk tu gali išvykti, – smalsiai pakreipusi galvą, pasidomėjo Liusė.

Penė prikando lūpą.

– Žinau, kad tai nenormalu, bet net jeigu nebūčiau susieta su direktorium Adelu, aš vis tiek negalėčiau. Čia yra mano tėtis, – mergina ranka mostelėjo į kapinių pusę. Iš čia jų nebuvo matyti. – Ten yra viskas, ką turiu.

– Tada manau, kad tu turi daugiau už kitus šios mokyklos mokinius, – tarė Liusė galvodama apie Arianą. Ji vėl prisiminė, kaip naujoji draugė šįryt suėmė jos ranką, pagalvojo apie nekantrumu degančias mėlynas akis, kai ji privertė Liusę pažadėti, jog vakare užsuks į jos miegamąjį.

– Jai viskas bus gerai, – patikino Penė. – Nebūtų pirmadienis, jeigu Ariana po priepuolio vėl nebūtų vedama pas slaugytoją.

– Bet tai nebuvo priepuolis, – nesutiko Liusė. – Tai buvo riešo raištis. Aš mačiau. Tai jis sukėlė šoką.

– Čia, „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, „priepuolio“ sąvoką taikome labai plačia prasme. Pavyzdžiui, tavo naujoji priešė Molė – jos priepuoliai jau virto legenda. Jie vis žada, kad pakeis jai vaistus. Viliuosi, kad, kol jie tą padarys, tu savo akimis spėsi pamatyti nuostabų beprotės siautėjimą.

Buvo akivaizdu, kad Penė žinojo labai daug. Liusei šovė mintis iškamantinėti, kokia buvo Danielio istorija, tačiau susilaikė – verčiau nežinoti visko apie žmogų, kuriuo taip smarkiai susidomėjo. Bent jau iki to laiko, kai pati viską išsiaiškina.

Liusė jautė, kaip Penės rankos išgręžia jos plaukus.

– Na štai, baigiame, – tarė ji. – Manau, ant tavęs jau nėra nė trupinėlio mėsos.

Liusė pažvelgė į veidrodį ir delnais perbraukė plaukus. Penė buvo teisi. Be emocinių randų ir skausmo dešinėje pėdoje peštynės su Mole valgykloje daugiau nepaliko jokių pėdsakų.

– Džiaugiuosi, kad tavo plaukai trumpi, – pasakė Penė. – Jeigu būtų tokie ilgi kaip nuotraukoje tavo byloje, plovimo operacija užsitęstų žymiai ilgiau.

– Man teks atidžiai tave stebėti, tiesa? – paklausė Liusė.

Penė įsikibo Liusei į parankę, tačiau merginos veide nieko nebuvo įmanoma įskaityti.

– Tiesiog palaikyk mano pusę, ir tavęs niekas nenuskriaus.

Liusė susirūpinusi pažvelgė į naująją pažįstamą.

– Juokauji, tiesa? – pasiteiravo ji.

Staiga Penė prašvito ir išsišiepė.

– Eikš, reikia eiti į pamoką. Ar nesidžiaugi, kad popietinės pamokos mums bus kartu?

Liusė nusijuokė.

– Kada išseks tavo žinios apie mane? – paklausė.

– Artimiausioje ateityje tai nenumatoma, – atkirto Penė, tempdama ją koridoriumi, o paskui per kiemą tiesiai į pastatą, kuriame įrengtos klasės. – Netrukus tau pradės patikti, pažadu. Aš – labai įtakinga draugė.

Trečias skyrius

ARTĖJANTI TAMSA

Nešdama raudoną *Camp Gurid* sportinį krepšį su nutrūkusiu dirželiu, Liusė klaidžiojo šaltais ir drėgnais miegamojo pastato koridoriais, kol susirado savo kambarį. Miegamojo sienos buvo apdulėjusios mokyklinės lentos spalvos. Visur tyrojo keista tyla – zvimbė tik fluorescencinės lempos, pritvirtintos ant drėgnomis dėmėmis išmargintų pakabinamų lubų.

Labiausiai Liusė nustebo pamačiusi tiek daug uždarytų durų. Būdama Douveryje ji troško daugiau privatumo, norėjo pailsėti nuo iki aušros vykstančių milžiniško tarsi salė miegamojo vakarėlių. Ten negalėdavo pasiekti savo kambario neužkliuvusi už būrio mergaičių, atkišusių vienodos spalvos džinsais apmautas kojas, arba neatsitrenkusi į besibučiuojančią prie sienos prisispaudusią porelę.

„Kardo ir kryžiaus“ mokykloje visi tikriausiai jau sėdėjo prie trisdešimties puslapių referatų, kuriuos reikėjo parašyti kiekvieną semestrą... arba čia įprasta bendrauti už uždarytų durų.

Tiesą sakant, uždaros durys – tai ženklas, į kurį negalima nekreipti dėmesio. Jeigu „Kardo ir kryžiaus“ mokiniai taip išradingai vilki griežtus reikalavimus atitinkančius drabužius, tikriausiai jie sumaniai sukuria sau šiek tiek privačios erdvės. Liusė praėjo pro staktas, kurias dengė karoliukais siuvinėta užuolaida. Prie kitų durų gulėjo kilimėlis su judesio indikatorium. Praeinant pro šalį, ant jo išryškėjo užrašas „Persikelk į pragarą“.

Liusė sustojo prie vienintelių visame koridoriuje neaprašintų ir nepapuoštų durų. Šešiasdešimt trečiasis kambarys. Namai pragarai. Išorinėje kuprinės kišenėje mergina susirado raktą, giliai įkvėpė ir atidarė savo celės duris.

Kambarys nebuvo *baisus*. Tiksliau, jis buvo ne baisesnis, negu Liusė tikėjosi. Visai normalaus dydžio langas buvo atidarytas, kad vidun patektų šviežio nakties oro. Vaizdas už plieninių grotų, dengiančių monolitinio pastato langus, būtų visai įdomus, jeigu ne apačioje plytintis kapinynas. Kambaryje stovėjo spintelė ir nedidelė kriauklė, stalas, prie kurio galima ruošti pamokas. Liūdniausiai visame kambaryje atrodė Liusės atvaizdas, kurį ji pamatė žmogaus ūgio veidrodyje, kabančiame už durų.

Puikiai žinodama, ką teks išvysti, ji greitai nukreipė žvilgsnį į šalį. Veidas atrodė pavargęs ir iškankintas. Šviesiai rudų akių žvilgsnis bylojo apie didžiulę įtampą. Plaukai priminė isteriško jų šeimos pudelio kailį po liūtis. Megztinis jai tiko ne labiau negu bulvių maišas. Mergina drebėjo. Popietinės pamokos nebuvo geresnės už rytines. Be to, išsipildė patys baisiausi nuogaustavimai – visa

mokykla ją pradėjo pravardžiuoti Kotletu. Deja, naujoji pravardė daugeliui atrodė labiau vartotina negu tikrasis vardas.

Liusė norėjo išpakuoti daiktus ir beveidį šešiasdešimt trečiąjį kambarį paversti savu pasaulėliu, kuriame galėtų pasislėpti nuo aplinkinių ir pasijusti geriau. Deja, pajėgė tik atsegti krepšio užtrauktuką, tada apimta nevilties krito ant nepaklotos lovos. Ji jautėsi taip toli nuo namų. Nors kelionė automobiliu nuo baltai nudažytų dvivėrių galinių jos namo durų iki aprūdijusių kaltinių metalo vartų, vedančių į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą, tetruko dvidešimt penkias minutes, atrodė, kad praslinko dvidešimt penkeri metai.

Pusė kelionės su tėvais prabėgo spengiančioje tyloje. Mašina riedėjo per vienodus mieguistus vidurinėsios klasės priemiesčius. Paskui kelias pasuko pylimu į pakrantę. Vietovė darėsi vis labiau pelkėta. Mangrovių medžių kupolai žymėjo vietas, vedančias prie vandens, tačiau netrukus ir jie išnyko iš akiračio. Paskutinės dešimt mylių kelio į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą vedė per dykynę. Gamtovaizdis buvo pilkai rudas, nykus, apleistas. Namuose, Tanderbolte, žmonės dažnai juokaudavo apie čia tvyrančią ir ilgam įsigeriančią puvėsių smarvę: jeigu tavo automobilis pradeda dvokti dumbly, vadinasi, lankeisi pelkėse.

Nors Liusė užaugo Tanderbolte, ji menkai pažinojo rytinę apygardos dalį. Būdama maža ji galvojo, kad į tą pusę šeima niekada nevažiuoja, nes nėra rimtos priežasties – visos parduotuvės, mokykla ir šeimos pažįstami buvo įsikūrę vakarinėje miesto dalyje. Rytinė dalis dar tik buvo statoma. Tik tiek ji ir žinojo.

Dabar ji ilgėjosi tėvų, kurie ant krepšio viršuje įgrūstų marškinėlių buvo palikę atviruką: *Mes tave mylime! Praisai niekada nepasiduoda!* Liusei trūko savo miegamojo – už jos lango driekėsi susiraizgiusios tėčio vynmedžių šakos. Ji pasiilgo Kelės, kuri tikriausiai jau atsiuntė mažiausiai dešimt atsisveikinimo žinučių. Ji ilgėjosi Trevoro...

Nors ne, tai buvo net ne ilgesys. Liusei labiausiai trūko dvasinio pakilimo, kurį pajuto pirmą kartą bendraudama su Trevoru. Ji ilgėjosi laikų, kai turėjo apie ką galvoti nemigos naktimis, kai buvo žmogus, kurio vardą galėjo keistomis raidėmis išbraižyti sąsiuvinuose. Iš tikrųjų juodu su Trevoru neturėjo galimybės labai gerai vienas kitą pažinti. Vienintelis išlikęs tos draugystės prisiminimas – tai nuotrauka, kurią iš kito sporto aikštės galo paslapčia buvo padariusi Kelė, kai jie maždaug penkiolikai sekundžių stabelėjo tarp dviejų treniruoklių, norėdami pasikalbėti apie... treniruoklius. Vienintelis pasimatymas, į kurį Liusė ėjo su Trevoru, iš tiesų net nebuvo tikras pasimatymas – tik pavogta valanda, per kurią vaikinai ją nusivedė atokiau nuo kitų vakarėlio dalyvių. Dėl tos valandos jai reikės gailėtis visą likusį gyvenimą.

Viskas prasidėjo gana nekaltai – tiesiog du jauni žmonės ėjo pasivaikščioti ežero pakrante. Netrukus Liusė pajuto virš galvos tykančius šešėlius. Trevoro lūpos palietė jos lūpas, visą kūną užliejo kaitra, o vaikinai akys iš siaubo pabalo... Po kelių sekundžių jo gyvybę pasiglemžė liepsnos.

Liusė pargriuvo ir įsikniaubė į sulenktą ranką. Ji ištisis mėnesius raudėjo dėl Trevoro mirties, o

dabar, gulėdama svetimame kambaryje ir jausdama, kaip pro ploną čiuzinį metalinis lovos tinklas spaudžia odą, galvojo, jog tai buvo beprasmiška. Juk Trevorą ji pažinojo ne daugiau negu, pavyzdžiui, Kemą.

Kažkas pasibeldė į duris, ir Liusė pašoko nuo lovos. Kas galėjo žinoti, kad ji čia? Nutipenusi prie durų, mergina jas pravėrė. Tada atsargiai kyštelėjo galvą į tuščią koridorių. Iš tiesų ji net negirdėjo žingsnių, o už durų nebuvo nieko, kas galėjo pabelsti.

Ant kamštinės lentelės, pritvirtintos prie sienos greta Liusės kambario durų, kabėjo žalvariniu smeigtuku pritvirtintas popierinis lėktuvėlis. Pamačiusi išilgai sparno juodu žymekliu parašytą savo vardą, mergina nusišypsojo, tačiau išlanksčiusi popierių rado tik juodą rodyklę, nukreiptą į kitą koridoriaus galą.

Ariana kvietė ją šįvakar ateiti, tačiau tai buvo dar iki konflikto valgykloje su Mole. Žvelgdama į tuščią koridorių, Liusė svarstė, ar verta eiti ten, kur rodo paslaptinga strėlė. Tada grįžtelėjo į didžiulį krepšį, kurį reikėjo išpakuoti, gūžtelėjo pečiais, įsikišo raktą į kišenę ir patraukė koridoriumi.

Kiek paėjusi, Liusė stabtelėjo prie durų kitoje koridoriaus pusėje, ant kurių puikavosi milžiniškas plakatas su Sonio Terio atvaizdu – aklas muzikantas, kurio apibraižytų plokštelių rastum Liusės tėčio kolekcijoje, neįtikėtinai gražiai grojo lūpine armonikėle. Mergina pasilenkė, norėdama perskaityti vardą, užrašytą ant kortelės ir pritvirtintą prie kamštinės lentelės, ir akimirksniu suprato, kad stovi prie Rolando Sparkso kambario. Jos smegenys pradėjo siųsti signalus, įspėjančius, jog Rolandas gali būti kambaryje su Danieliu, ir tik plonos durys ją skiria nuo abiejų vaikinių.

Staiga Liusė išgirdo keistą zvimbimą ir pašoko. Tada įbedė akis į sekimo kamerą, nukreiptą į sieną virš Rolando kambario durų. Raudonieji. Jie seka kiekvieną jos judesį. Sutrikusi dėl priežasčių, kurių negalėtų įžvelgti nė viena pasaulio kamera, Liusė atsitraukė nuo durų. Šiaip ar taip, ji ėjo pas Arianą, o jos kambario durys buvo kitoje koridoriaus pusėje, tiesiai prieš Rolando kambarį – štai toks sutapimas.

Sustojus priešais Arianos kambarį, merginą sukaustė įtampa. Durys nuo viršaus iki apačios buvo apklijuotos lipdukais, kokius vairuotojai paprastai klijuoja ant automobilių buferio. Kai kurie jų buvo spausdinti, kiti – akivaizdžiai rankų darbo. Lipdukų buvo tiek daug, kad jie dengė vienas kitą. Vienas užrašas lipo ant kito ir dažnai prieštaravo vienas kitam. Pamėginusi įsivaizduoti, kad Ariana beatodairiškai renka visus po ranka pasitaikiusius automobilių lipdukus (PIKTI ŽMONĖS VALDO... MANO DUKTĖ – BLOGIAUSIA „KARDO IR KRYŽIAUS“ MOKINĖ... NEBALSUOK UŽ 666), o paskui klijuoja juos atsitiktine tvarka ant savo kambario durų, Liusė prapliupo kvatotis, kol pritrūko kvapo.

Ji galėjo visą valandą linksmintis skaitydama užrašus ant draugės durų, tačiau netrukus susidrovėjo, nes suvokė, kad stovi prie kito žmogaus miegamojo ir netgi nėra visai tikra, ar iš tiesų buvo pakviesta užeiti. Tada pamatė antrą popierinį lėktuvėlį, nulupo jį nuo kamštinės lentelės ir išlankstė, norėdama perskaityti raštelį.

Mano miela Liuse,

jeigu atėjai šįvakar pasikalbėti, prašau vidun! Mes puikiai sutarsime.

Jeigu tu už mane laidavai... tai nesikišk į mano asmeninius reikalus, ROLANDAI! Kiek kartų galiu tau kartoti? Po perkūnais!

Šiaip ar taip, aš kviečiau užsukti šįvakar pas mane, bet iš R&R turėjau drožti tiesiai į medicinos punktą (paskutinė viltis po šiandieninio auklėjimo elektrošoku), kad Albatrosas atliktų biologinę apžiūrą. Ką galėčiau pasakyti – gal atidedame?

Dėl tavęs pamišusi A.

Liusė stovėjo rankoje suspaudusi raštelį ir nežinojo, ką daryti toliau. Paaiškėjus, kad Ariana kažkas rūpinasi, šiek tiek palengvėjo, tačiau ji vis dar norėjo asmeniškai pasimatyti su drauge. Troško išgirsti ramų Arianos balsą ir suvokti, kaip reaguoti į šiandieninį įvykį kavinėje. Stovint koridoriuje, Liusę vis labiau kankino dvejonės ir nežinojimas, kaip vertinti dienos įvykius. Supratus, kad jau tamsu, o ji viena stovi „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, apėmė panika.

Už nugaros atsivėrė durys. Po Liusės kojomis nusidriekė sidabriškai baltos šviesos rėžis. Buvo girdėti kambaryje skambanti muzika.

– Ką čia darai? – nuaidėjo balsas. Tai buvo Rolandas. Vilkėdamas apiplyšusius baltus trumparankovius marškinėlius ir mūvėdamas džinsus, jis stovėjo tarpduryje. Jo dredai viršugalvyje buvo surišti geltona gumine juostele, o prie lūpų vaikinai laikė prispaudęs armonikėlę.

– Atėjau pas Arianą, – atsakė Liusė, mėgindama prisiversti nežiūrėti į kambario gilumą ir netikrinti, ar ten kas nors dar yra. – Mes ketinome...

– Nieko nėra namie, – paslaptingu balsu pareiškė Rolandas. Liusė net nesuprato, apie ką jis kalba: ar apie Arianą, ar apie kitus miegamajame korpuse gyvenančius vaikus. Nenuleisdamas akių nuo Liusės, vaikinai sugrojo armonikėle kelis taktus. Tada kiek plačiau pravėrė duris ir kilstelėjo antakius. Liusė nė nesuprato, ar tai buvo kvietimas užteiti vidun.

– Na, aš tik užsukau pakeliui į biblioteką, – greitai pamelavo ir apsisuko grįžti atgal. – Turiu paimti vieną knygą.

– Liuse! – pašaukė Rolandas.

Ji atsigrėžė. Jie oficialiai dar nesusipažino, todėl mergina net nesitikėjo, kad Rolandas gali žinoti jos vardą. Vaikino akyse švietė žaisminga šypsena. Lūpine armonikėle jis parodė į priešingą pusę.

– Biblioteka yra ten, – paaiškino. Tada atsistojo ir sukryžiavo ant krūtinės rankas. – Būtinai peržiūrėk specialias kolekcijas rytiniame priestate. Ten tikrai yra kai kas įdomaus.

– Ačiū, – padėkojo Liusė dar kartą apsigręždama. Ji tikrai jautėsi dėkinga.

Nueidama Liusė svarstė, kad Rolandas, mojuojantis ranka ir grojantis kelis taktus lūpine armonikėle, atrodė toks tikras. Galbūt anksčiau jis nepatiko jai dėl to, kad buvo Danielio draugas. Iš to, kiek pavyko pažinti, paaiškėjo, kad Rolandas gali būti tikrai malonus žmogus. Beeinant

koridoriais, merginos nuotaika pasitaisė. Pirma, Arianos raštelis buvo įmantrus ir kandus, antra, Liusė netikėtai, bet maloniai pabendravo su Rolandu Sparksu, be to, ji *tikrai* norėjo apžiūrėti biblioteką. Reikalai klostėsi vis geriau.

Kitame koridoriaus gale, ten, kur miegamųjų pastatas buvo sujungtas su bibliotekos priestatu, Liusė pamatė, kad visame pastato aukšte yra tik vienerios sukiužusios durys. Jos nebuvo išpuoštos pagal kažkieno fantaziją, bet nudažytos juodai. Prisiartinusi mergina išgirdo viduje skambant grėsmingą sunkųjų metalą. Jai net nereikėjo stabtelėti ir skaityti užrašo ant durų. Ir taip buvo aišku – ten Molės būstas.

Liusė pagreitino žingsnį ir stengėsi, kad juodi jojimo batai nestuktelėtų į linoleumą. Kol neįsmuko pro medinės bibliotekos duris ir neatsikvėpė, mergina net nesuvokė, kad visą kelią skuodė sulaikiusi kvapą.

Apsidairius bibliotekoje, Liusę apgaubė maloni šiluma. Jai visada patikdavo švelnus dulkių ir pelėsių kvapas, koks gali tvyroti tik knygų pilnoje patalpoje. Kartkartėmis perverčiamų puslapių skleidžiamas garsas veikė raminausiai. Douveryje biblioteka visada buvo ta vieta, į kurią galima pasprukti. Supratus, kad čia irgi galima užsitikrinti tokį pat saugumo jausmą, Liusę apėmė palaima. Buvo sunku patikėti, kad ši vieta priklauso „Kardo ir kryžiaus“ mokyklai. Ji buvo beveik... tiesą sakant... viliojanti.

Bibliotekos sienos buvo tamsaus raudonmedžio spalvos, lubos aukštos. Prie vienos sienos stūksojo iš plytų sumūrytas židinytis. Ilgus medinius suolus apšvietė žalios senovinės lempos, o knygų lentynos driekėsi taip toli, kad jų pabaigos net nebuvo matyti. Kai Liusė žingsniavo prieangio link, storas persiškas kilimas sugėrė jos kulniukų kaukšėjimą.

Keli vaikai mokėsi. Jų vardų Liusė nežinojo, tačiau palinkę prie knygų chuliganiškos išvaizdos vaikėzai neatrodė tokie grėsmingi. Ji prisiartino prie knygų išdavimo stalo. Tai buvo didžiulis apskritas baldas, stovintis pačiame patalpos centre. Ant jo kūpsojo kalnai popierių ir knygų – Liusei tai priminė akademinę netvarką, viešpatavusią tėvų namuose. Knygų krūvos buvo tokios aukštos, kad mergina vos galėjo įžiūrėti bibliotekininkę, sėdinčią kitoje stalo pusėje. Energingai tarsi karštinės užvaldytas aukso ieškotojas moteriškė rausėsi dokumentų šūsnyje. Liusei prisiartinus, bibliotekininkė staigiai kilstelėjo galvą.

– Labas! – pasisveikino moteriškė ir nusišypsojo – iš tikrųjų *nusišypsojo* – Liusei. Žili bibliotekininkės plaukai buvo ne pilki, o sidabro spalvos. Jie blizgėjo net blankioje patalpa gaubiančioje šviesoje. Moters veidas tuo pat metu atrodė ir senas, ir jaunas. Oda buvo blyški, iki baltumo įkaitintos geležies spalvos, akys didelės, juodos, o nosis nedidelė ir smaila. Kalbėdama su Liuse, ji truktelėjo aukštyn balto kašmyro megztinio rankoves ir atidengė daugybę perlų apyrankių, puošiančių abiejų rankų riešus. – Ar tau padėti ką nors surasti? – entuziastingai sušnabždėjo moteriškė.

Liusė iškart pajuto, kad su šia moterimi gali bendrauti laisvai, norėdama perskaityti

bibliotekininkės pavardę, įbedė akis į ant stalo gulinčią kortelę. Sofija Blis. Liusė pagalvojo, kad būtų gerai turėti kokių nors pageidavimų. Ši moteris buvo pirmoji iš visų šiandien matytų mokyklos darbuotojų, kurios pagalbos ji iš tiesų norėjo. Deja, Liusė tik vaikštinėjo ir žvalgėsi. Staiga ji prisiminė, ką sakė Rolandas Sparksas.

– Aš čia naujokė, – prisistatė Liusė. – Liusinda Prais. Gal galėtumėte pasakyti, kur yra rytinis priestatas?

Moteriškės šypsena bylojo, kad Liusė jai pasirodė panaši į mėgstantį skaityti žmogų, – taip jai visada šypsodavosi bibliotekininkės.

– Eik štai ten, – paaiškino moteris, ranka rodydama į eilę aukštų langų kitoje patalpos pusėje. – Aš esu panelė Sofija. Jeigu mano sąrašas teisingas, tai antradieniais ir ketvirtadieniais tu pas mane lankysi religijos seminarus. Ak, tai bus tikrai puiku! – ji pamojo ranka. – O kol kas, jeigu ko nors prireiks, aš būsiu čia. Liusė, man buvo malonu su tavimi susipažinti.

Liusė dėkinga nusišypsojo, pasakė panelei Sofijai, kad jai bus malonu rytoj susitikti pamokoje, ir patraukė langų link. Tik pasitraukusi toliau nuo bibliotekininkės, ji nusistebėjo, kodėl moteris į ją kreipėsi sutrumpintu vardu. Tai pasirodė gana keista, kadangi šitaip ją vadino tik artimiausi žmonės.

Mergina jau buvo praėjusi skaityklą ir pasukusi tarp aukštų, dailių knygų lentynų, kai staiga virš jos galvos praskrido kažkas tamsaus ir šiurpaus. Ji pakėlė akis.

Ne. Tik ne čia. Prašau. Palikite man bent šią vienintelę vietą.

Kai šešėliai pasirodydavo ir išnykdavo, Liusė nežinodavo, kur jie dingo ir kiek laiko prabuvo greta jos.

Ji negalėjo suvokti, kas vyko. Kažkas buvo kitaip negu visada. Taip, ji vėl jautėsi išsigandusi, tačiau šįkart nepajuto šalčio. Iš tiesų jai netgi kaito skruostai. Bibliotekoje buvo šilta, tačiau *ne taip* karšta, kad nukaistų veidas. Tada žvilgsnis užkliuvo už Danielio.

Jis sėdėjo nusigręžęs į langą ir palinkęs virš pulsto, ant kurio didelėmis baltomis raidėmis buvo užrašyta: SPECIALIOJI KOLEKCIJA. Odinio švarko rankovės buvo atraitotos iki alkūnių, o šviesūs plaukai spindėjo lempų šviesoje. Vaikinas sėdėjo šiek tiek pakėlęs pečius, o Liusę ir vėl apėmė keistas jausmas, tarsi matytų save jo glėbyje. Ji pamėgino atsikratyti šios minties ir pasistiebė ant pirštų galų, norėdama geriau apžiūrėti vaikina. Iš tos vietos, kur ji stovėjo, atrodė, jog jis kažką piešė.

Stebėdama lengvus piešiančio vaikinio kūno judesius, Liusė viduje pajuto keistą deginimą, tarsi būtų prarijusi kažką karšta. Mergina niekaip negalėjo suvokti kodėl, tačiau jos nuojauta kuždėjo, kad Danielis piešia ją.

Jai *negalima* artintis. Juk ji vaikiną netgi nepažįsta ir niekada nėra su juo kalbėjusi. Visas jų bendravimas apsiribojo kartą parodytu viduriniu pirštu ir keliais piktais žvilgsniais. Vis dėlto Liusėi buvo labai svarbu sužinoti, kas nupiešta jo eskizų sąsiuvinyje.

Staiga ją kažkas tarsi supurtė. Mergina prisiminė praeitos nakties sapną. Netikėtai labai ryškiai išvydo trumpą jo epizodą. Buvo vėlyvas vakaras – drėgnas ir žvarbus. Ji vilkėjo kažkokį ilgą, gražiai

krintantį drabužį. Paskui pasilenkė prie užuolaidomis uždengto lango nepažįstamame kambaryje. Patalpoje buvo dar vienas žmogus, vyras arba... jaunuolis – Liusė niekaip negalėjo įžiūrėti veido. Storame eskizų bloknote jis piešė merginą, nepaprastai panašią į ją. Ten buvo jos plaukai ir jos kaklas. Tiksliai profilio linija. Liusė stovėjo vyriškiui už nugaros ir labai bijojo, kad jis nesuprastų esąs stebimas. Vis dėlto didžiulis susidomėjimas neleido jai atsitraukti.

Tarsi pajutusi stuktelėjimą į petį, Liusė staigiai žingtelėjo į priekį ir pajuto, kaip kažkas prasklendė virš galvos. Šešėlis vėl atsirado. Jis buvo juodas ir tankus kaip užuolaida.

Širdis pradėjo plakti taip stipriai, kad Liusės ausis pasiekė jos dūžių garsas. Jis užgožė tamsaus šešėlio šnaresį ir merginos žingsnių aidą. Danielis pakėlė akis nuo piešinio. Atrodė, kad vaikinai tuojau pat pažvelgs būtent ten, kur kybojo šešėlis, tačiau jis to nepadarė.

Žinoma, jis negalėjo jo matyti. Danielio žvilgsnis lėtai nukrypo į langą.

Karštis, užliejęs Liusės kūną, vis stiprėjo. Atrodė, kad tuojau pat pajus, kaip jis iš vidaus pro odą sklinda į išorę.

Liusė pamėgino kiek įmanoma greičiau žvilgtelėti pro Danielio petį į eskizą. Vieną trumpą akimirką jos akys pamatė pieštuku ant popieriaus nubrėžtą nuogo savo kaklo linkį. Tada mergina sumirkėjo, o kai antrą kartą įbedė akis į popierių, pajuto skaudų nusivylimą.

Tai buvo peizažas. Danielis labai tiksliai piešė pro langą matomą kapinių paveikslą. Nė vienas iki šiol matytas vaizdas nebuvo taip stipriai jos nuliūdinęs.

Liusė net nežinojo kodėl. Netgi jai pasirodė beprotiška tikėtis, kad keista jos nuojauta gali būti teisinga. Juk Danielis neturėjo nė menkiausios priežasties piešti jos atvaizdą. Liusė tą puikiai suvokė. Taip pat gerai žinojo, kad nebuvo priežasties širyti dėl šio vaikinai prarasti savitvardą. Vis dėlto taip nutiko.

– Ką tu čia veiki? – paklausė Danielis. Tada užvertė eskizų bloknotę ir rimtomis akimis įsispoksojo į merginą. Putlios jo lūpos buvo suspaustos į siaurą liniją, o pilkos akys žvelgė niūriai. Vaikinas neatrodė piktas, tačiau smarkiai pervargęs.

– Atėjau paimti knygą iš specialiosios kolekcijos, – trūkčiojančiu balsu sumurmėjo Liusė, tačiau apsidairiusi iškart suprato, jog padarė klaidą. Specialioji kolekcija buvo ne atskira knygų lentyna, o atviras bibliotekos skyrius, kuriame eksponuojama medžiaga apie pilietinį karą. Juodu su Danieliu stovėjo mažoje galerijoje, pilnoje bronzinių didvyrių biustų ir stiklinių lentynų, prikrautų senų vekselių bei konfederatų armijos žemėlapių. Tai buvo vienintelis bibliotekos skyrius, kuriame nerastum nė vienos knygos.

– Linkiu sėkmės, – nusišaipė Danielis ir vėl atsivertė eskizų bloknotę, tarsi norėdamas užbaigti pokalbį ir atsisveikinti.

Liusė stovėjo suglumusi ir praradusi žadą. Ji labiausiai už viską troško kuo greičiau pasprukti. Deja, aplink ją tebesklاندė šešėliai, todėl mergina jautėsi saugesnė būdama šalia Danielio. Suprantama, tai buvo beprasmiška – vaikinai negalėjo nuo jų apginti.

Liusė stypsojo suakmenėjusi, tarsi įaugusi į grindis. Vaikinas dėbtelėjo į ją ir atsiduso. Tada pratarė:

– Leisk paklausti – ar tau patinka, kai prie tavęs kas nors prisėlina?

Liusė pagalvojo apie šešėlius – dabar jie su ja elgėsi būtent taip. Mergina nesusimąsčiusi piktokai papurtė galvą.

– Puiku, tačiau vienas iš mūsų taip elgiasi, – Danielis atsikrenkštė ir įsispoksojo į ją, leisdamas suprasti, jog ji yra įsibrovėlė.

Galbūt Liusė galėjo pasiteisinti, jog pasijuto silpnai ir turi kelias minutes pasėdėti.

– Klausyk, gal galiu... – pradėjo ji.

Deja, Danielis paėmė nuo pulto eskizų bloknotę ir atsistojo.

– Atėjau čia, nes norėjau pabūti vienas, – nutraukė jis. – Jeigu tu neketini dingti, tada išeisiu aš.

Jis įbruko bloknotę į kuprinę. Kai vaikinas judėjo pro šalį, jų pečiai susilietė. Nors kontaktas truko vos akimirką, nors abu vilkėjo daugybę sluoksnių drabužių, Liusė pajuto stiprią elektros iškrovą.

Danielis irgi akimirką sustingo. Abu atsigrėžė, norėdami pasižiūrėti vienas į kitą, Liusė prasižiojo. Deja, jai nespėjus prartati nė žodžio, Danielis apsisuko ant kulno ir nuskubėjo durų link. Liusė stebėjo, kaip šešėliai lėtai sklandė ratu viršum vaikino galvos, o paskui pro langą išskrido į nakties tamsą.

Liusė virpėjo nuo jų skleidžiamo šalčio. Net šešėliams išnykus, ji dar ilgai slėpėsi specialiosios kolekcijos skyriuje ir čiupinėjo tą peties vietą, kuri buvo prisilietusi prie Danielio. Karštis pamažu slūgo.

Ketvirtas skyrius

KAPINIŲ PAMAINA

Ak, antradienis. *Vaflių diena*. Kiek Liusė prisiminė, vasaros antradieniai visada siejosi su šviežia kava, sklidiniais dubenėliais aviečių su plakta grietinėle ir milžiniška krūva traškių aukso rusvumo vaflių. Net šią vasarą, kai tėvai pradėjo apsimetinėti, jog šiek tiek baiminasi dėl jos, vaflių dienų tradicija neišnyko. Antradienio rytais Liusė galėjo ilgai vartytis lovoje. Net nežinodama, kokia yra savaitės diena, ji instinktyviai pajusdavo, jog tai antradienis.

Iš lėto atsipeikėdama, Liusė įkvėpė pro nosį. Paskui dar kartą pauostė orą, tačiau didžiulio malonumo nepajuto. Ore sklandė ne plaktos pasukų tešlos kvapas, o rūgštus besilupančių dažu dvokas. Mergina nuvaikė miegus ir patraukė į savo ankštą miegamąjį. Televizijos rodomos būsto atnaujinimo programos tokias patalpas demonstruoja su užrašu „prieš remontą“.

Sapnuose iš naujo praplaukė nesibaigiantis pirmadienio košmaras: priverstinis mobiliojo telefono atsisakymas, incidentas su kotletais ir valgykloje žybsinčios įniršusios Molės akys, Danielis, grubiai atstūmęs ją bibliotekoje. Liusė niekaip negalėjo suprasti, kodėl vaikinai su ja elgėsi taip pagiežingai.

Ji atsistojo, norėdama pažvelgti pro langą. Lauke tebeviešpatavo tamsa – saulė dar nebuvo išnirusi iš už horizonto. Mergina dar niekada nebuvo atsibudusi taip anksti. Iš tiesų ji net negalėjo prisiminti, ar nors kartą gyvenime buvo mačiusi saulėtekį. Tiesą sakant, ją nervindavo vien mintis apie tekančios saulės stebėjimą. Tokie momentai, kai reikėtų sėdėti tamsoje ir spoksoti į medžių viršūnes, belaukiant prašvintančių spindulių, yra tinkamiausias laikas atslinkti šešėliams.

Liusė garsiai atsiduso – tai buvo namų ilgesio ir vienatvės atodūsis. Ką reikės veikti tris valandas iki aušros ir iki pirmosios pamokos? *Iki aušros...* Kodėl šie žodžiai skamba ausyse? Ak, po šimts. Tikriausiai ji jau pavėlavo.

Mergina išsiropštė iš lovos, kluptelėjo užkliuvusi už dar neiškrauto kelioninio krepšio, paskui nuo nuobodžių juodų megztinių krūvos viršūnės stvėrė pirmą pasitaikiusį drabužį. Tada apsimovė vakarykščius juodus džinsus, krūptelėjo pasižiūrėjusi į savo klaukų lovos galą ir nerdama pro duris pamėgino pirštais persibraukti plaukus.

Kol pasiekė juosmenį siekiančius įmantriai iškalinėtus metalo vartus, vedančius į kapines, Liusė pritrūko oro. Ją dusino visur tvyrantis lizichitono tvaikas ir suvokimas, kad liko viena su savo mintimis. Kur visi kiti? Nejaugi jie kitaip suvokia žodžius „iki aušros“? Liusė žvilgtelėjo į laikrodį. Jau buvo penkiolika minučių po šešių. Jai pranešė tik tiek, kad reikės susitikti kapinėse, o mergina

buvo beveik tikra, jog tai – vienintelis įėjimas. Ji atsistojo prie slenksčio, kur baigėsi šiurkštus automobilių stovėjimo aikštelės asfaltas ir prasidėjo žolėmis apaugusi teritorija. Pamačius vienišą kiaulpienės pūką, Liusei dingtelėjo, kad anksčiau būtų jį nuskynusi, sugalvojusi norą ir nupūtusi. Deja, dabar jos norai tapo pernelyg sudėtingi, kad taip lengvai išsipildytų.

Kapines nuo automobilių stovėjimo aikštelės skyrė tik įmantrūs vartai. Mokykloje, iš visų pusių apraizgytoje spygliuota viela, tai atrodė gana keista. Norėdama pirštais paliesti metalinius gėlių ornamentus, Liusė ranka perbraukė vartus. Tikriausiai jie buvo nukalti pilietinio karo metais – Ariana pasakojo, kad čia buvo laidojami žuvę kareiviai. Kol greta nestovėjo perauklėjimo mokykla, kapinės nebuvo neklusnių psichopatų prieglobstis. Tada ši vieta neatrodė apaugusi medžiais ir ūksminga.

Keista – visa mokyklos teritorija buvo lygi kaip popieriaus lapas, o kapinės – įdubusios tarsi lėkštė. Iš tos vietos, kur stovėjo, Liusė galėjo matyti jas visas. Viena virš kitos, tarsi arenos tribūnos, šlaituose rikiavosi paminklų eilės.

Pačiame viduryje, žemiausiame kapinių taške, takas vingiavo į didelių iškalintų antkapių, marmurinių statulų ir mauzoliejų labirintą. Tikriausiai ten palaidoti konfederatų armijos karininkai arba labiau pasiturintys kareiviai. Matyt, iš arčiau antkapiai būtų dar gražesni. Vis dėlto iš tos vietos, kur stovėjo Liusė, atrodė, kad didžiulis jų svoris spaudžia kapines žemyn ir netrukus visas duburys bus įtrauktas į sūkurį.

Už nugaros Liusė išgirdo žingsnius. Atsigręžusi pamatė, kaip iš už medžio išnyra kresna juodai apsirengusi figūra. Penė! Liusė vos susilaikė nepuolusi merginai ant kaklo. Ji dar niekada taip nedžiūgavo ką nors išvydusi, nors buvo sunku patikėti, kad Penė kada nors vėluoja.

– Ar nepavėlavai? – pasiteiravo Penė, sustojusi per kelias pėdas nuo Liusės. Tada linksmi linktelėjo galvą, tarsi norėdama paguosti vargšę naujokę.

– Aš čia laikiu jau dešimt minučių, – atkirto Liusė. – O gal vėluoji *tu*?

Penė nepatenkinta vyptelėjo.

– Negali būti – aš visada keliuosi anksti ir niekada nevėluoju. – Kalbėdama mergina gūžtelėjo pečiais ir pakėlė nuo nosies violetinius akinius. – Vėluoji tu, o dar penkios nelaimingos sielos, kurios dabar laukia tavęs apačioje, prie monolito, su kiekviena minute vis labiau niršta.

Mergina pasistiebė ant pirštų galų ir parodė už Liusės nugaros, kur apačioje dunksojo pats didžiausias akmeninis statinys. Atrodė, kad jis išaugęs iš pačio žemiausios kapinių dalies vidurio. Prisimerkusi Liusė įžvelgė grupelę tamsių figūrų, susispietusių aplink paminklo postamentą.

– Jie tik paminėjo, kad susitiksime kapinėse, – sumišusi burbtelėjo Liusė. – Nė vienas neaiškino, į kurią tiksliai vietą ateiti.

– Na, tada pasakysiu aš – prie monolito. Dabar eime žemyn, – liepė Penė. – Nesusirasi daug draugų, jeigu sugadinsi jų rytą dar labiau, negu jau sugadinai.

Liusė stengėsi suvaldyti jaudulį. Ji troško paklausti Penės, koku keliu eiti. Iš viršaus kapinės atrodė tarsi labirintas, mergina nenorėjo jame paklysti. Staiga ji susinervino, nes suvokė, kad yra toli

nuo namų, o čia darosi vis blogiau ir blogiau. Mergina pasijuto palūžusi. Staiga sustojo ir pradėjo dvejoti.

– Liuse? – kreipėsi Penė ir šiek tiek stumtelėjo jos petį. – Tu vis dar stovi.

Liuse pamėgino narsiai nusišypsoti, tačiau jai pavyko išspausti tik keistą grimasą. Tada pasileido šlaitu žemyn, į patį kapinių vidurį.

Saulė dar nebuvo patekėjusi, tačiau aušra jau artinosi. Laikas, kai iki pirmųjų spindulių pasirodymo lieka tik kelios sekundės, paprastai ją baugino labiausiai. Mergina nudūmė pro plikų paminklų eiles. Nors jie turėjo stovėti vertikaliai, tačiau buvo tokie seni, jog dauguma jau riogsojo pakrypę į vieną ar kitą pusę ir atrodė tarsi išbarstyti domino kauliukai.

Juodi *Converse* firmos sportiniai bateliai brido per purvo klanus ir šiureno krūvas negyvų lapų. Kai Liuse praėjo nuožulniai besileidžiančias paprastų paminklų eiles ir prisiartino prie puošnesnių antkapių, žemės paviršius tapo lygesnis ir mergina pametė kelią. Ji liovėsi bėgti ir pamėgino atgauti kvapą. Balsai. Jeigu nurimtų, išgirstų balsus.

– Dar penkios minutės, ir aš einu, – prabilo kažkoks vaikinai.

– Pernelyg bloga tavo nuomonė nėra labai vertinga, ponaiti Sparksai, – atkirto nemalonus balsas, kurį vakar per pamoką jau buvo įsidėmėjusi Liuse. Panelė Tros – Albatrosas. Po incidento su kotletais ji pasirodė pamokoje gerokai pavėlavusi ir tikrai nepadarė gero įspūdžio griežtai, apskritutei biologijos mokytojai.

– Jeigu niekas nenori šią savaitę prarasti savo socialinių privilegijų, – kažkas suriaumojo iš kitos antkapių pusės, – tai mes visi kantriai lauksime, kol panelė Prais teiksis pamaloninti mus savo apsilankymu. Kito kelio paprasčiausiai neturime.

– Aš čia, – uždususi aiktelėjo Liuse ir galų gale apėjo milžinišką cherubino statulą.

Panelė Tros stovėjo rankas susidėjusi ant klubų. Viršutinę kūno dalį gaubė juoda skraistė, labai panaši kaip vakar. Reti pelės rudumo plaukai buvo priploti prie galvos, o pasirodžius Liusei, niūriose rudose akyse žybtelėjo susierzinimas. Merginai visada sunkiai sekėsi biologija, todėl panelės Tros pamokose malonės nebuvo ko tikėtis.

Už Albatroso nugaros, išsibarstę tarp akmeninių cokolių, atgręžtų į didžiulę pagrindinę angelo statulą, mindžikavo Ariana, Molė ir Rolandas. Palyginti su kitomis skulptūromis, angelas atrodė naujesnis, baltėsnis ir didingesnis. Atsirėmęs į akmeninę angelo šlaunį stovėjo Danielis – iki tol Liuse jo net nebuvo pastebėjusi. Jis vilkėjo nutrintą odinį švarką, o kaklą buvo apsijuosęs ryškiai raudonu šaliku, kuris Liusei vakar taip krito į akis. Mergina įsispoksojo į šviesius jo plaukus – atrodė, kad jie dar nešukuoti po miego... Liuse pamėgino įsivaizduoti, kaip Danielis atrodo miegodamas. Nuo tokios minties ji taip nukaito, jog vos spėjusi nuleisti žvilgsnį nuo vaikino plaukų iki akių, pasijuto visiškai pažeminta.

Danielis spoksojo į ją.

– Atsiprašau, – sulemeno Liuse. – Nežinojau, kurioje vietoje planavote susitikti. Prisiekiu...

– Patylėk, – nutraukė panelė Tros, pirštu persibraukdama kaklą. – Tu ir taip sugaišusiai brangų visų laiką. Esu tikra, kad prisimenate savo niekingą poelgį, dėl kurio čia atsidūrėte. Galėsite apie tai pagalvoti artimiausias dvi valandas, kol dirbsite. Pasiskirstykite poromis. Darbo tvarką žinote. – Mokytoja dėbelėjo į Liusę ir atsiduso. – Na, kas nori turėti globotinę?

Didžiausiam Liusės siaubui, visi mokiniai nudelbė akis. Po kankinamai ilgos tylos minutės už mauzoliejaus kampo pasirodė penktasis mokinių.

– Aš noriu, – pareiškė jis.

Kemas. Juodi trumparankoviai marškinėliai su V formos iškirpte puikiai tiko prie jo plačių pečių. Jis atrodė visa pėda aukštesnis už Rolandą. Pastūmęs vaikinuką, jis patraukė tiesiai prie Liusės. Neatitraukdamas akių nuo merginos, ramiai ir pasitikinčiai žingsniavo artyn. Vilkėdamas perauklėjimo mokyklos mokinio drabužius vaikas jautėsi laisvai, o Liusė tuo metu gūžėsi nuo nejaukumo. Ji jautėsi labai suglumusi ir troško nukreipti akis, kadangi Kemas visų akivaizdoje taip į ją spoksojo. Deja, ji stovėjo tarsi užhipnotizuota ir negalėjo atitraukti žvilgsnio, kol tarp jų neatsirado Ariana.

– Mano, – sušuko ji. – Aš sakiau, kad mano.

– Ne, tu nesakei, – nesutiko Kemas.

– Sakiau, tik tu stovėjai aukštai ir negirdėjai, – berte išbėrė Ariana. – Aš jos noriu.

– Aš... – pradėjo Kemas.

Ariana viltingai kilstelėjo galvą. Liusė tylėdama laukė. Nejaugi jis pasakys, kad *irgi* jos nori? Argi nebūtų galima visko paprasčiausiai pamiršti? Arba dirbti trise?

Kemas patapšnojo Liusės ranką.

– Aš paskui tave susirasiu, gerai? – tarstelėjo vaikas. Jo žodžiai nuskambėjo kaip pažadas, kurio Liusė prašė laikytis.

Kiti vaikai pašoko nuo antkapių, ant kurių buvo įsitaisę, ir susibūrė aplink pašiūrę. Įsikibusi į Arianą, Liusė nusekė iš paskos. Draugė tylėdama įbruko jai grėblį.

– Taigi. Ko norėtum – keršto angelo ar riebių apsikabinusių įsimylėjėlių?

Nė viena neužsiminė nei apie vakarykščius įvykius, nei apie Arianos raštelį, o Liusė kažkodėl jautė, kad apie tai kalbėtis nereikia. Ji žvilgtelėjo aukštyn ir pamatė, kad stovi tarp dviejų milžiniškų statulų. Ta, kuri stovėjo kiek arčiau, buvo panaši į Rodeno skulptūrą. Nuogi vyras ir moteris stovėjo apsikabinę. Douveryje ji mokėsi apie prancūzų skulptūrą ir visada manė, kad Rodeno kūriniai yra patys romantiškiausi. Tačiau dabar, žiūrėdama į apsikabinusius įsimylėjėlius, ji negalėjo negalvoti apie Danielį. *Danielis*. Žmogus, kuris jos nekentė. Jeigu po to, kai vakar vakare vaikas tiesiog paspruko iš bibliotekos, jai dar reikėjo aiškesnių neapykantos įrodymų, tai šiandien iš pat ryto jų gavo – buvo perverta pagiežos kupinu žvilgsniu.

– O kur yra keršto angelas? – atsidususi paklausė Arianos.

– Puikus pasirinkimas. Štai ten, – Ariana nuvedė Liusę prie masyvios marmuro statulos,

vaizduojančios angelą, saugantį žemę nuo žaibo kirčio. Tikriausiai tą dieną, kai buvo nukalta, skulptūra atrodė tikrai įdomus meno kūrinys. Dabar ji stūksojo sena ir purvina, padengta dumbliu ir žaliomis samanomis.

– Nieko nesuprantu, – sumurmėjo Liusė. – Ką mes turime daryti?

– Nuugreemžtii, – pratisai uždainavo Ariana. – Aš mėgstu įsivaizduoti, kad juos maudau. – Tai pasakiusi mergina užsiropštė ant milžiniško angelo ir nukorė kojas nuo didžiulės žaibą sulaikančios rankos. Ji elgėsi taip, tarsi skulptūra būtų tik senas ažuolas, į kurį galima įsikeberioti.

Išsigandusi, kad gali sulaukti dar didesnio panelės Tros dėmesio, Liusė pradėjo dirbti aplink statulos postamentą. Ji iš paskutiniųjų mėgino nustumti nesibaigiančią drėgnų lapų krūvą.

Po trijų minučių apėmė jausmas, kad ją *pribaigs* jos pačios rankos. Ji tikrai nebuvo pratusi dirbti tokio purvino fizinio darbo. Douveryje ji niekada nebuvo nubausta, tačiau iš bendramokslių, kuriems teko tai patirti, mergina buvo girdėjusi, kad nusikaltus tekdavo popieriaus lape kelis šimtus kartų parašyti: „Aš niekada neplagijuosiu darbų iš interneto“.

Tai, kas vyko dabar, buvo bjauru. Juo labiau, kad ji neiškrėtė nieko bloga, tik valgykloje netyčia atsitrenkė į Mole. Liusė stengėsi nedaryti skubotų išvadų, tačiau ar ji tikrai nusipelnė gremžti purvą nuo paminklų, pastatytų prieš šimtmetį mirusiems žmonėms? Tą akimirką tikrai nekentė savo gyvenimo.

Staiga saulės šviesa iš tiesų prasibrovė pro medžių šakas, ir kapinės nusidažė įvairiomis spalvomis. Liusė iškart palengvėjo. Ji jau galėjo įžiūrėti daiktus, esančius toliau nei per dešimt pėdų nuo jos. Ji matė Danielį... petys į petį besidarbuojantį su Mole.

Liusės širdį sugniaužė nemalonus jausmas. Lengvabūdiškas žaismingumas kaipmat išgaravo.

Ji pasisuko į Arianą – ši atsakė užuojautos kupinu žvilgsniu, tačiau toliau nesustodama dirbo.

– Ei, – gana garsiai pašaukė Liusė.

Draugė prispaudė pirštą prie lūpų ir rankos mostu paragino ropštis aukštyn prie jos.

Ne taip grakščiai ir mikliai kaip draugė, mergina įsikibo į statulos ranką ir užsikabarojo ant cokolio. Vos tik įsitikino, kad nedribtelės ant žemės, ji iškart sušnabždėjo:

– Tai... Danielis draugauja su Mole?

Ariana sukrankė.

– Nieku gyvu. Juodu siaubingai vienas kito nekenčia, – greitai išpyškino ji, tada patylėjo ir pridūrė: – Kodėl klausai?

Liusė parodė į jaunuolius – juodu net nemėgino gremžti purvo nuo paminklų. Abu stovėjo labai arti vienas kito atrėmę grėblius ir šnekučiavosi. Liusė beviltiškai troško išgirsti, apie ką jie plepa.

– Man jie atrodo kaip draugai, – atsiduso ji.

– Tai bausmės atlikimas, – abejingai sumurmėjo Ariana. – Visi privalo susiskirstyti poromis. Gal manai, kad Rolandas draugauja su Česteriu Prievartautoju? – Taip kalbėdama ji parodė į Rolandą ir Kemą. Atrodė, kad juodu ginčijasi, ieškodami geriausio būdo pasiskirstyti darbus ir kuo geriau

nušveisti įsimylėjėlių statulą. – Tie, su kuriais bičiuliaujamės atlikdami bausmes, realiame gyvenime nebūtinai yra draugai.

Ariana atsigrėžė į Liusę – ši jautė, kaip keičiasi jos veido išraiška, nors iš paskutiniųjų stengėsi nuslėpti sumišimą.

– Klausyk, Liuse, aš neturėjau omenyje, kad... – mergina užsikirto ir nutilo. – Na, gerai, nors tu ir sugadinai daugiau kaip dvidešimt minučių mano rytinio poilsio, šiaip dėl tavęs man problemų nekyla. Tiesą sakant, manau, kad tu gana įdomi. Galima sakyti, šviežia. Gal tu galvoji, kad čia, „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, galima tikėtis kažko panašaus į sentimentalią draugystę? Leisk man pirmai tau pasakyti – tai nelengva. Žmonės patenka čia, nes turėjo bagažo. Kalbu apie tą, kai sustabdo ant šaligatvio ir liepia susimokėti, jei turi daugiau, nei leidžiama. Supratai, ką norėjau pasakyti?

Liuse suglumusi gūžtelėjo pečiais.

– Aš tik paklausiau.

Ariana prunkštelėjo.

– Ar tu visada pasirengusi gintis? Beje, ką, po velnių, tu pridirbai, kad atsidūrei čia?

Liuse nesijautė pasirengusi apie tai kalbėti. Galbūt Ariana buvo teisi – verčiau nereikia užmegzti draugysčių. Mergina stryktelėjo žemyn ir puolė įnirtingai gremžti samanas nuo statulos apatinės dalies.

Deja, Ariana buvo pernelyg susidomėjusi. Ji irgi liuoktelėjo žemyn ir savo grėbliu prispaudė Liusės įrankį, kad ši negalėtų pajudinti jo iš vietos.

– Ak, pasakyk man, na, pasakyk, prašau, pasakyk, – erzino ji.

Arianos veidas buvo labai arti Liusės. Tai jai priminė vakarykštę dieną – tada pati buvo pritūpusi prie draugės, kai šią ištiko konvulsijos. Jos jau patyrė draugystės akimirką, tiesa? Šiaip ar taip, Liuse labai norėjo su kažkuo kalbėtis. Juk vasara su tėvais atrodė tokia ilga ir slegianti. Mergina parėmė smakrą į grėbliu kotą ir atsiduso.

Burna prisipildė sūroko nerimo skonio, tačiau Liuse niekaip negalėjo prabilti. Paskutinį kartą įvykio smulkmenas reikėjo aptarinėti teismo procese. Mergina troško jas kuo greičiau pamiršti, tačiau kuo ilgiau Ariana į ją spoksojo, tuo aiškiau žodžiai dėlėjosi galvoje ir slinko artyn liežuvio.

– Tai įvyko vieną vakarą, kai buvome su draugu, – po ilgo, gilaus atodūσιο pradėjo pasakoti Liuse. – Atsitiko kai kas baisaus. – Ji užsimerkė ir mintyse meldė, kad juodai raudoname užmerktų vokų fone vėl neišvystų tos siaubingos scenos. – Buvo gaisras. Aš jį sukėliau... o draugas ne...

Ariana nusižiovavo – pasakojimas ją įbaugino daug mažiau negu Liusę.

– Tiesą sakant, – tęsė ji, – vėliau niekaip nesugebėjau prisiminti smulkmenų, kaip viskas atsitiko. Teismui papasakojau tik tai, ką atsiminiau. Na, manau... jie nusprendė, jog esu išprotėjusi, – Liuse pamėgino nusišypsoti, tačiau šypsena atrodė dirbtinė.

Didžiulei Liusės nuostabai, draugė spustelėjo jos petį. Akimirką jos veide šmėkštelėjo tikras nuoširdumas, tačiau netrukus jį pakeitė kvaila šypsena.

– Juk visi mes esame nesuprasti, ar ne? – prabilo Ariana ir bakstelėjo pirštu Liusei į pilvą. – Žinai, mudu su Rolandu kaip tik kalbėjomės apie tai, kad neturime draugų piromanų. Visi žino, jog be gero piromano perauklėjimo mokykloje pokšto neiškrėsi, o tikri pokštai verti pastangų. – Arianos veidas tapo klastingas. Ji tęsė: – Rolandas galvojo, kad ugnį mėgsta kitas naujokas, Todas, tačiau pasitvirtino mano spėjimas – tai tu. Kartais galėtume bendrininkauti.

Liuse šiaip ne taip susivaldė. Ji nebuvo piromanė. Tokia tapo papasakojusi apie savo praeitį – dabar ji net nebenorėjo gintis.

– Oooo, luktelk, kol tavo pasakojimo galės pasiklausyti Rolandas, – pasiūlė Ariana, mesdama žemyn savo grėblį. – Tu esi mūsų svajonių išsipildymas.

Liuse prasižijojo, ketindama ginčytis, tačiau Ariana jau buvo nuėjusi. „Puiku“, – pamanė mergina, klausydama, kaip Arianos batai kliurksi per purvyną. Dabar liko tik laiko klausimas, kada jos žodžiai per visas kapines pasieks Danielio ausis. Vėl likusi viena, Liuse pažvelgė aukštyn į statulą. Nors ji jau buvo nugremžusi visą krūvą samanų ir supuvusių lapų, angelas atrodė dar purvinesnis. Akivaizdu, kad darbas buvo visai beprasmiškas. Mergina abejojo, ar kas nors apskritai ateina aplankyti šią vietą. Be to, ji dar labiau abejojo, ar kas nors iš nubaustųjų tebedirba.

Staiga jos žvilgsnis užkliuvo už Danielio – jis tikrai *dirbo*. Vaikinas vieliniu šepėčiu uoliai šveitė purvą nuo bronzinės kapo lentelės. Jis netgi buvo atsiraitęs megztinio rankoves. Liuse matė, kaip dirbant įsitempia tvirti rankų raumenys. Ji atsiduso – negalėjo susilaikyti – ir, pasirėmusi alkūne į akmeninį angelą, pradėjo stebėti Danielį.

Jis visada sunkiai dirbdavo.

Liuse greitai papurtė galvą. Iš kur atkeliavo ši mintis? Mergina net nežinojo, ką tai reiškė. Vis dėlto sakiny s užgimė jos galvoje. Panašios mintys kartais atkeliavdavo prieš pat nugrimztant į miegus. Ji stengėsi save įtikinti, kad tokie beprasmiški kliedesiai lanko anapus sapnų, tačiau šįkart nemiegojo ir net nesnaudė.

Liusei knietėjo išsiaiškinti, kas vyksta tarp jos ir Danielio. Šitą vaikina ji pažinojo vos vieną dieną, tačiau jautė, kad netrukus gali atsidurti labai keistoje padėtyje – nieko panašaus jai dar neteko patirti.

– Galbūt geriausia būtų laikytis atokiau nuo jo, – už nugaros nuaidėjo ledinis balsas.

Liuse atsigręžė ir išvydo Molę. Mergiotė stovėjo lygiai tokia pat poza kaip vakar – rankas įrėmusi į juosmenį, išpūtusi auskarais išpuoštas šnerves. Penė papasakojo, kad keista „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos taisyklė – leidimas vertis auskarus į veidą – atsirado tada, kai pats direktorius nepanoro išsisiegti iš ausies deimantinio segučio.

– Nuo ko? – paklausė Liuse Molės, nors puikiai žinojo, kad tai nuskambės kvailai.

Mergiščia pavartė akis ir išrėžė:

– Paprasčiausiai patikėk manimi, kai sakau, kad įsimylėti Danielį būtų labai labai bloga mintis.

Kol Liuse sumanė, ką atsakyti, Molė jau buvo nutolusi, tačiau Danielis veriamai spoksojo į ją, tarsi

būtų išgirdęs minint savo vardą. Tada vaikiną *patraukė* tiesiai prie Liusės.

Mergina jautė, kad saulė pasislėpė už debesies. Jeigu būtų galėjusi atplėšti akis nuo Danielio ir pažvelgti aukštyn, pati būtų įsitikinusi. Deja, ji negalėjo pažvelgti nei aukštyn, nei į šalį – stovėjo šnairuodama ir matė tiktai jį. Atrodė, kad Danielis pats skleidžia šviesą ir ją akina. Ausyse aidėjo duslus skambesys, o keliai pradėjo linkti.

Liusė norėjo pakelti grėblį ir apsimesti, kad nemato ateinančio vaikino. Deja, buvo per vėlu pradėti apsimetinėti ramia.

– Ką ji tau pasakė? – pasidomėjo jis.

– Hm, – numykė Liusė, karštligišškai mėgindama suregzti išmintingą melą. Deja, niekas nelindo į galvą. Mergina sugniaužė kumščius.

Danielis suėmė jos rankas.

– Nepakenčiu, kai tu taip darai.

Liusė instinktyviai atšoko. Nors vaikino prisilietimas buvo labai trumpas, į jos veidą pliūptelėjo raudonis. Juk Danielis norėjo pasakyti, kad jį erzina, kai *kas nors* sugniaužia kumščius, tiesa? Pareiškęs, kad nemėgsta, kai taip daro *ji*, leidžia suprasti, kad juodu jau buvo susitikę praeityje. Juk taip negalėjo būti. Danielis beveik nepažinojo Liusės.

Tačiau kodėl persekioja jausmas, kad tarp jųdviejų kažkada vyko kova?

– Molė sakė, kad laikyčiausi atokiau nuo tavęs, – galų gale pratarė mergina.

Tarsi svarstydamas apie tai, ką išgirdo, Danielis pakraipė galvą. Tada burbtelėjo:

– Galbūt ji teisi.

Liusė krūptelėjo. Užtemdydamas akmeninio angelo veidą, virš jų pakibo šešėlis. Mergina pradėjo nerimauti. Ji užsimerkė ir giliai kvėpuodama meldėsi, kad Danielis daugiau taip keistai nekalbėtų.

Deja, viduje kilo vis didesnė panika. Liusė norėjo bėgti, tačiau negalėjo – kas būtų, jeigu ji paklystų kapinėse?

Danielis pastebėjo ją žiūrint į dangų ir pats pakėlė akis.

– Kas ten yra? – pasiteiravo.

– Nieko, – sumurmėjo Liusė

– Ketini tai daryti? – sukryžiuavęs rankas ant krūtinės, toliau kamantinėjo jis.

– Ką? – suglumo mergina. – *Bėgti?*

Danielis žingtelėjo artyn. Dabar stovėjo arčiau nei per pėdą. Liusė sulaukė kvapą. Stengėsi net nekrustelėti. Ji laukė.

– Ar ketini laikytis atokiau nuo manęs? – vaikino žodžiai nuskambėjo taip, tarsi jis mėgintų flirtuoti.

Liusė nesijautė nusiteikusi žaidimams. Kakta sruvo prakaitas. Mėgindama suvaldyti savo kūną, mergina pirštais suspaudė smilkinius. Ji buvo visiškai nepasiruošusi atsakyti į Danielio flirtą – žinoma, jeigu jis iš tikrųjų mėgino flirtuoti.

Ji pasitraukė atgal.

– Manau, kad taip.

– Negirdėjau, ką pasakei, – sušnabždėjo Danielis, paskui kilstelėjo antakį ir žengė žingsnį artyn.

Liusė vėl atsitraukė – šikart toliau. Vos neatsitrenkė į statulos postamentą. Ji jautė, kaip šiurkšti akmeninio angelo koja remiasi į nugarą. Virš jų prašvilpė antras, tamsesnis ir šaltesnis šešėlis. Liusė būtų galėjusi prisiekti, kad Danielis krūptelėjo kartu su ja.

Staiga juos išgąsdino žemas kažkieno riaumojimas. Lengvai tarsi brizo sūpuojama šakelė virš galvų susiūbavo marmurinės statulos viršūnė. Abu aiktelėjo. Akimirką atrodė, kad ji kybo ore.

Liusė ir Danielis sustingo, spok sodami į angelą. Abu suprato, jog skulptūra virsta. Angelo galva lėtai linko į tą pusę, kur stovėjo jaunuoliai, – pasirodė, kad angelas meldžiasi. Po kelių akimirkų jis milžinišku greičiu nudardėjo žemyn. Liusė pajuto, kaip Danielio ranka akimirksniu tvirtai sučiupo ją už juosmens. Jis suėmė taip, tarsi būtų tiksliai žinojęs, kur prasideda ir kur baigiasi merginos kūnas. Kita ranka vaikas uždengė jos galvą ir spustelėjo žemyn kaip tik tą akimirką, kai akmeninė statula praskriejo tiesiai virš jų. Ji virto kaip tik į tą pusę, kur glaudėsi abu jaunuoliai. Su didžiuliu trenksmu statulos galva paniro į purvą, o kojos liko ilsėtis ant akmeninio cokolio. Taip susidarė trikampio formos arka, kurioje gūžėsi Liusė ir Danielis.

Beveik liesdamiesi veidais, abu sunkiai šnopavo, o Danielio akys atrodė paklaikusios iš siaubo. Tarp nuvirtusios statulos ir jų kūnų liko vos kelių colių tarpelis.

– Liusė? – sušnabždėjo vaikas.

Ji pajėgė tik linktelėti galva.

– Ką tu matei? – prisimerkęs paklausė jis.

Staiga Liusė pastebėjo kažkieno ranką ir pajuto, kad ją traukia iš po nuvirtusios statulos. Nuolaužos liko už nugaros, o į veidą dvelk telėjo gairvus oras. Mergina vėl išvydo dienos šviesą. Visa nubaustųjų mokinių grupelė priblokšta stovėjo ir spoksojo, tik panelė Tros varstė tūžmingais žvilgsniais, o Kemas ištiesė Liusėi ranką ir padėjo atsikelti.

– Ar tau nieko nenutiko? – paklausė Kemas, akimis ieškodamas įbrėžimų ir sumušimų, o ranka šluostydamas purvą nuo merginos pečių. – Mačiau, kad statula pradeda virsti, mėginau ją sulaikyti, bet buvo jau... Tikriausiai labai išsigandai.

Liusė nieko neatsakė. Išgąstis buvo tik vienas iš daugybės ją užvaldžiusių jausmų.

Danielis irgi jau buvo pakilęs nuo žemės. Net neatsigręžęs įsitikinti, ar merginai nieko nenutiko, jis paprasčiausiai nupėdino šalin.

Bežiūrėdama į tolstantį vaikina, Liusė net išsižiojo iš nuostabos. Lygiai taip pat ji būtų stebėjusis matydama bet kurį kitą žmogų, ką tik ištrūkusį iš mirties nagų ir taip ramiai nueinantį.

– Ką tu padarei? – užsipuolė panelė Tros.

– Nežinau. Prieš akimirką mudu stovėjome štai čia, – kalbėdama Liusė pažvelgė į mokytoją, – ir, hm, dirbome. Paskui pamačiau, kad statula virsta.

Albatrosas pasilenkė apžiūrėti sudužusio angelo. Buvo nudužusi lygiai pusė skulptūros galvos.

Mokytoja burbėjo kažką apie gamtos jėgas ir senus akmenis.

Net tada, kai visi vėl pradėjo dirbti, mokytoja kažką vapaliojo apie gamtos jėgas ir senus akmenis.

Net tada, kai visi vėl ėmėsi darbo, Liusės ausyse tebeskambėjo vieno žmogaus balsas. Molė, po įvykio atsidūrusi vos per kelis colius nuo jos, sušnabždėjo:

– Atrodo, kad kažkas turėtų pradėti klausyti mano patarimų.

Penktas skyrius

VIDINIS RATAS

– Daugiau niekada manęs taip negąsdink! – pyko Kelė trečiadienio vakarą.

Prieš pat saulėlydį Liusė buvo įleista į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos telefono kabiną – mažytį smėlio spalvos urvelį, įrengtą tiesiai priešais raštinės patalpą. Nors tokioje vietoje apie privatumą negalėjo būti nė kalbos, tačiau, laimei, aplinkui niekas neslampinėjo. Nuo vakarykščio darbo kapinėse tebesopėjo rankas, o Danielio dingimas praėjus vos kelioms sekundėms po statulos griuvimo įžeidė savigarbą. Vis dėlto mergina stengėsi bent penkiolikai minučių išmesti visa tai iš galvos ir per pokalbiui skirtą laiką išsakyti geriausiai draugei pačius maloniausius žodžius. Liusei buvo taip malonu girdėti aukštą Kelės balsą, kad ji net nekreipė dėmesio, jog ši ant jos rėkė.

– Juk pažadėjome viena kitai, kad kalbėsime ne rečiau kaip *kas valandą*, – kaltinamu tonu tęsė Kelė. – Jau pamaniau, kad kas nors tave prarijo gyvą! Arba uždarė į beprotnamio vienutę ir užvilko tramdomuosius marškinius, kurių rankovę reikia pragaužti, kad pasikasytum veidą. Kiek žinau, tave nubloškė į devintą ratą...

– Gerai, *mamyte*, – juokdamasi ir mėgdžiodama Kelės kvėpavimo instruktorių atsakė Liusė. – Nurimk. – Akimirksnį mergina pajuto kaltę, kad vienintelį leidžiamą skambutį išnaudojo ne tam, kad susisiektų su tikrąja mama. Vis dėlto ji numanė, kad draugė barsis ir plūsis sužinojusi, kad Liusė nepasinaudojo pirma pasitaikiusia proga pataukšti su ja. Keista, tačiau jai visada buvo malonu girdėti isterišką Kelės balsą. Tai viena iš priežasčių, dėl ko abi merginos taip puikiai sutarė – beribė geriausios draugės paranoja Liusę veikė raminausiai. Ji netgi galėjo įsivaizduoti Kelę, žingsniuojančią pirmyn atgal ryškiai oranžiniu Douverio miegamojo kilimu, kaktą, nosį ir smakrą išsitepusią *Oxy* kremu, su iš putplasčio pagamintais pedikiūro skirtukais tarp drėgnų kojų pirštų.

– Nevadink manęs *mamyte*! – suirzo Kelė. – Nagi, dėstyk. Kokie ten vaikai? Ar jie tokie baisūs, kaip rodo filmuose, ir ryja šlapimą varančius vaistus? O kaip pamokos? Koks maistas?

Antrajame plane Liusė girdėjo filmo *Atostogos Romoje* veikėjų balsus – tikriausiai garsas atkeliavo iš mažyčio Kelės televizoriaus. Merginai labiausiai patikdavo scena, kurioje *Odrė Hepbern* atsibunda *Grigorio Peko* kambaryje, tebemanydama, kad praėjusi naktis buvo tik sapnas. Liusė užsimerkė ir pamėgino prisiminti, kaip viskas atrodė. Mėgdžiodama mieguistą Odrės šnabždėjimą, ji pacitavo eilutę, kurią tikrai turėjo atpažinti Kelė:

– Tai vyras, kuris man buvo toks *šlykštus*. Buvo *nuostabu*.

– Gerai, princese. Noriu išgirsti apie *tavo* gyvenimą, – neatlyžo draugė.

Deja, „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje Liusė nerado nieko, ką būtų galima apibūdinti žodžiu „nuostabu“. Galvodama apie Danielį – tądien jau kokį aštuoniasdešimtą kartą – mergina suprato, kad vienintelė sąsaja tarp jo ir filmo „Atostogos Romoje“ herojaus yra ta, jog abu vaikinai yra agresyvūs, šiurkštūs ir nėra kiek nesidomi juos įsižiūrėjusiomis merginomis. Liusė atrėmė galvą į smėlio spalvos linoleumą, kuriuo buvo išmuštos telefono kabinos sienos. kažkas buvo išraižęs žodžius: „LAUKIU GEROS PROGOS“. Normaliomis aplinkybėmis, pasitaikius gerai progai, ji draugei apie Danielį išsklotų viską.

Buvo viena priežastis, dėl kurios ji taip nepadarė.

Ji nenorėjo pasakoti nieko, kas iš tikrųjų tarp jų nutiko. Kelei patiko vaikinai, kurie visaip stengdavosi įrodyti esą verti merginos. Draugė norėtų išgirsti, kiek kartų jis atidarė Liusei duris arba kaip dažnai jis giria jos prancūzų kalbos tartį. Kelei neatrodė, kad vaikinai, rašantys sentimentalius meilės eilėraščius, galėtų būti nieko verti, o Liusė *niekada* į tokius rimtai nežiūrėjo. Apie Danielį ji tiesiog neturėjo ko pasakoti. Tiesą sakant, Kelei būtų daug maloniau pasiklaudyti apie tokį vaikną kaip Kemas.

– Na, čia *yra* toks vaikinai, – sušnabždėjo Liusė į ragelį.

– Taip ir žinojau! – sukrykštė Kelė. – Sakyk vardą!

Danielis. *Danielis*. Liusė atsikrenkštė ir pasakė:

– Kemas.

– Kalbėk paprastai ir suprantamai, – paliepė draugė. – Aš viską suprasiu. Pradėk nuo pradžių.

– Na, iš tiesų kol kas nieko nenutiko, – nūvylė ją Liusė.

– Jis galvoja, kad tu nuostabi, ir taip toliau, – čiauškęjo Kelė. – Juk sakiau, kad su trumpais plaukais tapai panaši į Odrę. Pasakok geriausias naujienas.

– Na... – Liusė užsikirto. Ją nutildė iš vestibulio ataidėję kažkieno žingsniai. Mergina prispaudė prie kabinos sienos ir ištempusi kaklą ėmė žvalgytis, kas sutrukdė geriausias penkiolika minučių per visas tris mokykloje praleistas dienas.

Prie jos artinosi Kemas.

Vilką mini, vilkas čia. Liusė prikando liežuvį ir susilaikė neištarusi siaubingai kvailų žodžių. *Jis man davė savo gitaros mediatorių*. Brauktukas tebegulėjo merginos kišenėje.

Kemas elgėsi abejingai – laimei, vaikinai neišgirdo, ką ji prieš kelias akimirkas kalbėjo. Tikriausiai jis buvo vienintelis mokinys visoje „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, kuris nenusivelka uniformos vos tik pasibaigus pamokoms. Vilkėdamas juodus drabužius vaikinai atrodė nėra kiek ne geriau už Liusę, kuri su jais buvo panaši į bakalėjos krautuvės kasininę.

Kemas sukiojo kišeninį laikrodį, kurio ilgą grandinėle buvo užsivyniojęs ant smiliaus. Liusė tarsi užhipnotizuota kelias akimirkas akimis sekė plačiu lanku skriejančią laikrodį, kol vaikinai sugavo ją delnu, uždengė dangtelį ir suspaudė kumštyje. Jis pirmiausia pažvelgė žemyn į laikrodį, paskui pakėlė

akis į Liusę.

– Atleisk, – tarė jis, iš sumišimo suspaudęs lūpas, – maniau, kad buvau užsiregistravęs paskambinti septintą valandą. – Vaikinas gūžtelėjo pečiais. – Tikriausiai suklydau.

Kai Liusė žvilgtelėjo į savo laikrodį, jos širdis nugarmėjo į kulnus. Jos su Kele vos spėjo tarstelėti viena kitai po penkiolika žodžių – kaip galėjo pralėkti penkiolika minučių?

– Ei, Liuse! – kitame laido gale Kelės balse suskambėjo nekantravimo gaidelės. – Tu pradedi elgtis keistai. Ar kažko man nesakai? Ar jau spėjai iškeisti mane į kokį nors perauklėjimo mokyklos nenaudėlį? Kaip ten buvo su tuo vaikinu?

– Šššš! – sušnypštė Liusė į ragelį. – Kemas, luktelk, – sušnabždėjo, atitraukusi telefoną nuo lūpų. Vaikinas jau buvo netoli durų. – Tik sekundėlę. Aš kaip tik ketinau... – ji užsikirto, – ketinau išeiti.

Kemas įsikišo laikrodį į juodo švarko kišenę ir vėl patraukė link Liusės. Išgirdęs iš ragelio vis garsiau sklindantį Kelės balsą, jis kilstelėjo antakius ir prapliupo kvatoti.

– Nedrįsk padėti ragelio, kol nebaigėm kalbėti! – beveik klykė draugė. – Tu man dar nieko nepapasakojai. *Nieko!*

– Nenoriu niekam įkyrėti, – prunkštelėjo Kemas, ranka parodydamas į vis didesnę triukšmą sklaidžiantį telefoną. – Pasinaudok man skirtu pokalbio laiku. Kitą kartą galėsi gražinti skolą.

– Ne, – suskubo prieštarauti Liusė. Nors ir labai norėjo toliau kalbėtis su drauge, ji įsivaizdavo, kad panašiai pasijustų Kemas, jeigu jam bekalbant telefonu kas nors ateitų skambinti. Be to, priešingai nei dauguma šios mokyklos mokinių, Kemas su ja elgėsi maloniai. Ji nenorėjo naudotis vaikinui skirtu pokalbio laiku, ypač dabar, kai jautėsi pernelyg susinervinusi, kad galėtų toliau plepėti su Kele apie jį.

– Kele, – sušnabždėjo ji atsidusdama tiesiai į ragelį. – Turiu eiti. Paskambinsiu vėl, kai tik... – deja, iš ragelio į jos ausį atsklido tik tylus pypsėjimas. Telefonas buvo nustatytas taip, kad kiekvienas pokalbis truktų tik penkiolika minučių. Mergina tik dabar pastebėjo nediduką laikmatį, kurio ekranėlyje švietė skaičiai 0:00. Jai net nebuvo suteikta galimybė atsisveikinti, o dabar teks laukti visą savaitę, kol vėl galės paskambinti. Toks laiko tarpas dabar Liusei atrodė tarsi visa amžinybė.

– Na, baigėi? – paklausė Kemas, įlindęs į kabiną ir atsistojęs greta Liusės. – Aš turiu tris jaunesnes seseris. Galima sakyti, kad per telefoną užuodžiu geriausios draugės intonacijas. – Jis pasilenkė prie Liusės, tarsi ketindamas pauostyti. Mergina sukikeno ir... staiga sustingo. Netikėtas vaikino artumas privertė jos širdį krūptelėti.

– Leisk atspėti, – tęsė Kemas, atsitiesdamas ir kilstelėdamas smakrą, – ji norėjo sužinoti *viską* apie perauklėjimo mokykloje besimokančius blogus berniukus?

– Ne! – Liusė papurtė galvą, norėdama kuo įtikinamiau paneigti, kad ji apskritai domisi berniukais, tačiau staiga suprato, kad Kemas paprasčiausiai... juokauja. Mergina nukaito, tačiau pamėgino taip pat pajuokauti: – Na, aš jai pasakiau, kad čia nėra nė vieno, kuris būtų šio to vertas.

Kemas mirkstelėjo.

– Būtent todėl čia taip įdomu. Juk tu irgi taip manai, tiesa?

Vaikinas stovėjo labai tyliai – Liusė irgi stypsojo sustingusi, todėl kišeninio laikrodžio, gulinčio Kemo švarko kišenėje, tikėjimas atrodė daug garsesnis negu turėjo būti iš tiesų.

Liusė jautėsi sustingusi greta Kemo. Staiga į vestibulį įlėkė kažkoks tamsus pavidalas – mergina net krūptelėjo. Atrodė, kad šešėliai labai keistai šokinėja „klases“ ant lubų, užtemdydami tai viena, tai kita, tai trečią plokštę. Prakeikimas. Tokiais atvejais, kai pasirodo šešėliai, blogiausia būti dviese su kuo nors, ypač jeigu tas „kas nors“ murkso sutelkęs į tave visą dėmesį – būtent taip šįkart elgėsi Kemas. Liusė jautė, kaip trūkčioja kūnas, ir iš visų jėgų stengėsi atrodyti rami. Tuo metu tamsios dėmės šoko aplink lubose įmontuotą ventiliatorių. Būdama viena, ji galėtų tai išverti. Galbūt galėtų. Deja, šešėlis skleidė pačius klaikiausius garsus – panašiai rėkė iš palmės iškritęs ir mirtinai susižeidęs mažas pelėdžiukas, kurį kažkada matė Liusė. Mergina troško, kad Kemas nespokotų į ją. Norėjo, kad nutiktų kažkas, kas nukreiptų jo dėmesį. Galų gale ji troško, kad įeitų Danielis Grigoris.

Jis taip ir padarė. Liusę išgelbėjo nuostabus vaikinas, mūvintis skylėtus džinsus ir vilkintis skylėtus baltus marškinėlius trumpomis rankovėmis. Tiesa, jis neatrodė panašus į gelbėtoją –ėjo nešinas didžiule knygų stirta ir susikūprinęs nuo sunkios naštos. Be to, po pilkomis akimis karojo pilki maišeliai. Akivaizdu, kad Danielis buvo pervargęs. Nors šviesūs vaikino plaukai užkrito ant akių, Liusė pastebėjo, kaip jos susiaurėjo, vos tik Danielis pamatė juodu su Kemu. Liusė taip sunerimo sukdamą galvą, kas šįkart suerzino Danielį, jog beveik nesuvokė, kas įvyko tą akimirką. Prieš pat vestibulio durims užsiveriant už Danielio nugaros, šešėlis nėrė pro jas ir išsklendė į tamsą. Atrodė, tarsi staiga būtų atsiradęs vakuumas ir išsiurbęs iš vestibulio smėlį.

Danielis linktelėjo ir nelėtindamas žingsnių praėjo pro šalį.

Liusė pasižiūrėjo į Kemą – šis stebėjo Danielį. Tada Kemas atsigrėžė į merginą ir garsiau negu derėtų prabilo:

– Vos nepamiršau tau pasakyti – šiandien po socializacijos užsiėmimo mano kambaryje vyks vakarėlis. Būtų malonu, jeigu ateitum.

Danielis tebestovėjo labai arti. Liusė net nenutuokė, kas yra tas socializacijos užsiėmimas, tačiau tikėjosi, kad iki jo dar pavyks sutikti Penę. Galbūt į užsiėmimą jos eis drauge.

Liusė tebežiūrėjo į tolstančio Danielio pakaušį, tačiau žinojo, kad turi atsakyti Kemui dėl vakarėlio. Iš tiesų tai nebuvo sudėtinga, tačiau tą akimirką Danielis atsigrėžė ir pažvelgė į ją. Liusė būtų galėjusi prisiekti, kad vaikino akyse įžvelgė liūdesį. Staiga už jos nugaros suskambo telefonas. Kemas ištiesė ranką, ketindamas nukelti ragelį ir pasakė:

– Liusė, aš turiu atsiliepti. Ar ateisi?

Danielis beveik nepastebimai linktelėjo.

– Taip, – atsakė Liusė Kemui. – Taip.

– Vis dar nesuprantu, kodėl turime bėgti, – po dvidešimties minučių šnupuodama bambėjo Liusė. Ji stengėsi suspėti paskui Penę, kai toji skuodė per miegamąjį korpusą link auditorijos, kur turėjo vykti paslaptingas trečiadienio vakaro socializacijos užsiėmimas. Deja, Penė iki šiol dar nebuvo paaiškinusi, kas tai yra. Liusėi vos pakako laiko užlėkti laiptais aukštyn į savo kambarį, pasidažyti lūpas ir užsitempti geriausius džinsus – tam atvejui, jeigu užsiėmimas bus *toks*, kokio ji tikisi. Mergina vis dar mėgino atgauti kvapą po keisto susitikimo su Kemu ir Danieliu, kai į kambarį staiga įsiveržė Penė ir puolė tempti ją pro duris.

– Žmonės, kurie nuolat vėluoja, nesupranta, kaip jie gaišina punktualių ir *normalių* žmonių laiką, – išrėžė Penė, kai merginos klampojo per ypač įmirkusią vejų dalį.

– Cha! – kažkas nusijuokė merginoms už nugarų.

Liusė atsigrėžė ir pajuto, kaip nušvinta jos veidas, išvydus atbėgant smulkia, liesą Arianos figūrėlę. Mergina skubėjo jas pasivyti.

– Pene, koks šundaktaris leptelėjo, kad tu normali? – tai sakydama Ariana kumštelėjo Liusę ir parodė žemyn. – Atsargiai, neįklimpk į liūną!

Liusė spėjo sustoti, todėl nemurktelėjo į baisų purvą.

– Ar man kas nors pasakys, kur mes einame? – suirzusi šūktelėjo ji.

– Trečiadienio vakaras, – abejingai atsiliepė Penė. – Socializacijos vakaras.

– Šokiai ar kažkas panašaus? – neatlyžo Liusė, jau įsivaizduodama Danielį ir Kemą, besisukiojančius šokių aikštelėje.

Ariana sukaukė.

– Šoksi mirties šokį iš nuobodulio, – paaiškino ji. – Pavadinimas „socializacija“ – tai tipiška „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos veidmainystė. Supranti, jie privalo į mūsų tvarkaraštį įtraukti įvairių renginių, tačiau bijo tai daryti. Bjaurūs kinkadrebiai.

– Todėl, vietoje įdomių renginių, – pridūrė Penė, – jie organizuoja šlykščius vakarėlius, pavyzdžiui, kino seansus, po kurių būna paskaitos apie žiūrėtus filmus, arba... o Viešpatie, ar tu pameni praeitą semestrą?

– Juk tada vyko iškamšų gaminimo simpoziumas, tiesa? – šyptelėjo Ariana.

– Taip, tai buvo šiurpu, – pritarė Penė ir papurtė galvą.

– Šįvakar, mieloji, – nutęsė Ariana, – mes išsisuksime gana lengvai. Mums tereikės prasnausti vieną iš trijų filmų, kuriuos rodys „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos filmų bibliotekoje. Penilofer, kaip manai, kurį rodys šįvakar? „Žmogų iš žvaigždės“? O gal „Džo prieš ugnikalnį“? Ar „Savaitgalį pas Bernį“?

– „Žmogų iš žvaigždės“, – sunkiai atsiduso Penė.

Ariana sutrikusi dėbtelėjo į Liusę ir tarė:

– Ji žino *viską*.

– Palaukit, – paprašė Liusė, mėgindama apeiti klampynę. Merginoms besitartinant prie mokyklos

raštinės, ji kalbėjo tyliau, beveik pašnabždomis. – Jeigu filmus matėte jau daug kartų, kodėl taip skubate vėl jų žiūrėti?

Penė pastūmė senas metalines duris, vedančias į „auditoriją“. Liusė nusprendė, kad tiesiog šventvagiška šitaip vadinti paprastą seną patalpą su žemomis suskilinėjusiomis lubomis ir eilėmis į baltą sieną atgręžtų kėdžių.

– Nenorėk būti patupdyta į karštąją kėdę greta pono Koulo, – paaiškino Ariana, rodydama į mokytoją. Jis sėdėjo įbedęs nosį į storą knygą, o aplink jį išrikiuotos kėdės stovėjo tuščios. Beje, tai buvo vienintelės tuščios kėdės visoje patalpoje.

Kai visos trys merginos praėjo prie durų įrengtą metalo detektorių, Penė pareiškė:

– Tas, kas sėdi greta jo, privalo padėti išdalyti kassavaitines „psichikos sveikatos“ anketas.

– Tai nebūtų taip jau blogai... – pamėgino įsiterpti Ariana.

– ...jeigu nereikėtų pasilikti iki vėlumos ir analizuoti rezultatų, – užbaigė Penė.

– Taigi tenka praleisti, – šnabždėjo Ariana vaipydamasi ir stumdama Liusę prie antrosios eilės, – *vakarėli*, rengiamą po socializacijos užsiėmimo.

Galų gale ji paaiškino reikalo esmę. Liusė sukikeno.

– Girdėjau apie tai, – pasakė ji ir iškart pasijuto geriau, nes ir ji kažką žinojo. – Jis vyks Kemo kambaryje, tiesa?

Ariana akimirka dėbtelėjo į Liusę ir kyštelėjo liežuvį. Paskui pažvelgė kažkur už Liusės nugaros.

– Ei, Todai, – pašaukė ji, mojuodama tik pačiais pirštų galiukais. Paskui pastūmė Liusę prie kėdės, o pati įsitaisė greta jos. Merginos sėdėjo tik per dvi kėdes nuo pono Koulo. Įsitaisiusi Ariana patapšnojo „karštąją kėdę“ ir pasiūlė: – Sėsk prie mūsų, vyruti!

Atrodė, kad Todui, kuris stypsojo tarpduryje trepsėdamas nuo vienos kojos ant kitos, gavus pasiūlymą gerokai palengvėjo. Patikėjęs gerais Arianos ketinimais, vaikinys patraukė prie jų. Vos tik jis spėjo šlumstelėti ant kėdės greta pono Koulo, šis pakėlė akis nuo knygos, nosine nušluostė akinius ir tarė:

– Todai, kaip puiku, kad tu esi čia. Būčiau dėkingas, jeigu po filmo padarytum man nedidelę paslaugėlę. Supranti, Veno diagrama yra labai naudinga priemonė...

– Šlykštu! – sušuko Penė ir kyštelėjo galvą tarp Arianos ir Liusės.

Ariana gūžtelėjo pečiais ir iš savo kelionmaišio išsitraukė didžiulę spragėsių tūtą.

– Turiu prižiūrėti tiek daug naujokų, – burbtelėjo ji, atkišdama Liusei sviestuotą riešutą. – Tau pasisekė.

Kai šviesos užgeso, Liusė ėmė dairytis, kol jos akys užkliuvo už Kemo. Ji galvojo apie nebaigtą pokalbį telefonu su Kele ir prisiminė draugės dažnai kartojamą teiginį, kad filmo žiūrėjimas su vaikinu yra pats geriausias būdas jį pažinti ir sužinoti tokių dalykų, kurių niekada neatskleistum kalbėdamasi. Spitvindama į Kemą Liusė suprato, ką Kelė turėjo omenyje. Ją jaudino galimybė akies kampučiu stebėti, iš kokių pokštų vaikinai juokiasi, ir šieptis kartu su juo.

Kai jų akys susitiko, Liusė sutriko ir instinktyviai panoro nusigręžti, tačiau jai nespėjus to padaryti, Kemo veide nušvito plati šypsena. Tai padėjo išvengti gėdos, kad buvo netikėtai užklupta. Kai vaikiną kilstelėjo ranką, norėdama jai pamajuoti, Liusė pagalvojo, kad Danielis, kelis kartus sugavęs tiriantį jos žvilgsnį, elgėsi visiškai priešingai.

Danielis į patalpą įlėkė su Rolandu. Rendė jau buvo pradėjusi skaičiuoti mokinius, o vienintelė vieta, kur juodu galėjo atsisėsti, buvo ant grindų pačiame patalpos priekyje. Vaikiną pranėrė prožektoriaus skleidžiamą šviesos spindulį, ir Liusė pirmą kartą pastebėjo jo kaklą juosiančią sidabrinę grandinėle, ant kurios, nuleistas į marškinėlių iškirptę, kabėjo kažkas panašaus į medalioną. Paskui Danielis išnyko iš jos regėjimo lauko – nebuvo matyti net profilio.

Kaip paaiškėjo, „Žmogus iš žvaigždės“ nebuvo labai juokingas filmas, tačiau kitų mokinių mėgstamas Džefo Bridžo personažas vis tiek buvo įdomus. Liusei niekaip nepavyko susikaupti ir sekti filmo turinį. Be to, sprandu ji jautė nemalonų ledinį šaltį. Rodė, kad kažkas turėjo atsitikti.

Kai pasirodė šešėliai, Liusė jau žinojo, kad jie atslinks. Ji pradėjo apie tai galvoti ir ant pirštų skaičiuoti, kiek kartų jie buvo pasirodę pastarosiomis dienomis. Šešėliai atslinkdavo vis dažniau ir dažniau, Liusė pajuto kylantį pavojų. Mergina pradėjo karštligiškai svarstyti, ar taip yra dėl to, kad „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje jai tenka daug nervintis... O gal tai reiškė visai ką kita. Niekada anksčiau nėra buvę taip blogai.

Šešėliai praslinko auditorijos palube, paskui apkeliavo ekrano kraštus ir tarsi išlietas rašalas nusidriekė palei grindjuostas. Liusė įsitvėrė į kėdę ir pajuto, kaip iš siaubo pradėjo gelti rankas ir kojas. Mergina įtempė visus kūno raumenis, tačiau niekaip neįstengė sulaikyti virpulio. Kažkas spustelėjo kairį kelį. Liusė atsigręžė į Arianą.

– Tau viskas gerai? – vos girdimai sušnabždėjo draugė.

Liusė linktelėjo ir rankomis apglėbė savo pečius, mėgindama apsimesti, kad jai paprasčiausiai šalta. Mergina norėjo, kad taip ir būtų, tačiau ypatingas šaltis, sukaustęs jos kūną, nebuvo susijęs su pernelyg uoliai veikiančiais „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos kondicionieriais.

Liusė jautė, kaip po kėde šešėliai sėlina prie jos pėdų. Jie taip ir liko ten tūnoti visą filmą, todėl kiekviena minutė Liusei atrodė kaip ištisa amžinybė.

Po valandos Ariana priglaudė skruostą prie bronzos spalva nudažytų Kemo miegamojo durų akutės.

– E-ei op op, – dainavo ji kikendama, – šventė prasideda!

Iš stebuklingo milžiniško kelioninio krepšio, kuriame slėpėsi kukurūzų spragėsiai, ji ištraukė sodriai rožinės spalvos plunksnų boa.

– Palaikyk mane, – paragino Ariana, ore tabaluodama koja.

Liusė sunėrė pirštus ir pakišo delnus po juodu draugės batu. Ji stebėjo, kaip Ariana atsispyrė nuo

grindų ir plunksniu boa uždengė koridorių stebinės vaizdo kameros objektyvą. Paskui užkišo ranką už prietaiso galinės dalies ir ją išjungė.

– Juk tai nelegalu, – neiškentė Penė.

– Ar tavo paklusnumas mokyklos valdžiai suderinamas su dalyvavimu šiame vakarėlyje? – atkirto Ariana. – O gal nori į raudonųjų vakarėlių?

– Aš tik noriu pasakyti, kad yra ir išmintingesnių būdų, – sušnarpštė Penė, kai Ariana nušoko žemyn. Tada ji užmetė boa Liusei ant pečių. Ši prapliupo kvatotis ir judėti pagal sklindančios *Motown* dainos ritmą. Ištiesusi boa Penei, kad draugė galėtų atlikti šokio judesį, Liusė nustebė, kad ši vis dar atrodė nervinga ir įsitempusi. Mergina kramtė nagus, o jos kakta buvo drėgna nuo prakaito. Juk Penė pelkėtame Pietų regione per rugsėjo kaitrą vilkėdavo šešis megztinius – šiaip jai niekada nebūdavo per karšta.

– Kas negerai? – pasilenkusi sušnabždėjo Liusė.

Penė pirštu bakstelėjo į savo rankovės siūlę ir gūžtelėjo pečiais. Rodės, kad jau ketino atsakyti, tačiau už merginų nugarų staiga atsivėrė durys. Į koridorių pliūptelėjo cigarečių dūmų kamuoliai ir tranki muzika, o tarpduryje išskėstomis rankomis jas pasitiko Kemas.

– Atėjai, – pratarė vaikinai, šypsodamasis Liusei. Net prieblandoje jo lūpos žvilgėjo tarsi būtų išteptos uogomis. Kai Kemas pasisveikindamas ją apglėbė, Liusė pasijuto mažutė ir labai saugi. Apsikabinimas truko tik sekundę. Paskui Kemas atsigręžė linktelėti kitoms dviem merginoms, o Liusę užplūdo pasididžiavimas, kad jis apkabino būtent ją.

Mažame tamsiame Kemo kambaryje buvo prisigrūdę daugybė žmonių. Viename kampe, prie diskų grotuvo, sėdėjo Rolandas ir leido muzikos įrašus. Porelė, kurią Liusė buvo mačiusi prieš kelias dienas, dabar kiūtojo jaukiai įsitaisiusi prie lango. Tvarkingai apsirengę vaikinukai su baltais medvilniniais marškiniais stovėjo susibūrę į vieną kompaniją ir kartkartėmis žvilgčiojo į merginas. Ariana negaišdama laiko patraukė tiesiai prie Kemo stalo, kuris buvo laikinai paverstas baru. Po akimirkos mergina tarp šlaunų jau spaudė šampano butelį ir kikendama mėgino ištraukti kamštį.

Liusė stypsojo netekusi žado. Net Douveryje ji nežinojo, kaip gauti alkoholinių gėrimų, nors ten ryšys su išoriniu pasauliu buvo ribojamas daug mažiau. Kemas vos prieš kelias dienas sugrįžo į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą, tačiau jam, rodės, pavyko gauti visko, ko reikėjo, kad surengtų Dionizo puotą. Į ją susirinko beveik visi mokiniai. Beje, atėjusieji elgėsi taip, tarsi jiems tai būtų visiškai įprasta.

Trindamasi palei slenkstį, mergina išgirdo pokštelėjimą ir džiaugsmingą minios šūkavimą. Tada Ariana sušuko:

– Liusinda, eikš vidun. Aš ketinu paskelbti tostą.

Liusė troško švęsti, tačiau Penė atrodė nenusiteikusi pajudėti iš vietos.

– Eik pirma, – pasakė ji ir pamojo Liusei ranka.

– Ar kas nors negerai? – nusistebėjo ši. – Tu nenori užteiti?

Iš tiesų Liusė ir pati nervinosi. Ji dar nežinojo, kaip reaguoti į tokį bendramokslų elgesį. Be to, mergina net nebuvo tikra, ar gali pasitikėti Ariana, todėl jautėsi žymiai geriau, kai greta buvo Penė.

Penė nepritariamai suraukė antakius.

– Aš... aš jaučiuosi nesavame kailyje, – paaiškino ji. – Dabar darau skaidres... ruošiu seminarą apie darbą *Power Point* programa. Man reikia rinkmenos... Esu tavo draugė, tačiau tai... – pasistiebusi ant pirštų galų, Penė nutipeno į kambarį. – Net nežinau. Šie žmonės mano, kad aš žinau viską.

Liusė nutaisė miną, bylojančią „leisk man įsiterpti“.

– Ir dar jie mano, kad aš esu kotleto gabalas, – pagaliau prabilo ji, – o *mes* manome, kad jie yra paprasčiausi subingalviai. – Liusė nusijuokė. – Ar mes negalėtume paprasčiausiai ramiai gyventi kartu?

Penės lūpų kampučiai iš lėto pakilo aukštyn. Ji paėmė plunksnų boa ir užsimetė ant pečių.

– Ak, gerai, – tarė ji, pirma Liusės nerangiai išlepsėdama į kambarį.

Kol Liusės akys prisitaikė prie prieblandos, ji kelis kartus pamirksėjo. Kambaryje šėlo garsų kakofonija, tačiau mergina aiškiai girdėjo Arianos kvatojimą. Liusė dar šiek tiek dvejojo, todėl Kemas paėmė ją už rankos ir nusivedė atokiau nuo vakarėlio šėlsmo epicentro.

– Aš tikrai labai džiaugiuosi, kad atėjai, – pareiškė vaikinai, uždėjęs ranką jai ant juosmens ir prikišęs lūpas prie ausies, kad būtų girdimas šventės šurmulyje. Kemo lūpos atrodė gundančios, ypač tada, kai jis prisipažino: – Pašokdavau kiekvieną kartą, kai kas nors pasibelsdavo. Vis tikėjau, kad ten tu.

Nesvarbu, kas jį taip greitai patraukė prie Liusės, ji nenorėjo iškrėsti ko nors, kas viską sugadintų. Šis labai populiarus vaikinukas netikėtai tapo jai nepaprastai atidus. Toks dėmesys tikrai paglostė Liusės širdį. Be to, šioje keistoje naujoje vietoje ji iškart pasijuto saugesnė. Mergina žinojo, kad mėgindama atsakyti į komplimentą gali nerasti tinkamų žodžių. Todėl ji tik nusijuokė. Kemas irgi išsišiepė ir dar kartą suspaudė ją glėbyje.

Staiga Liusė pajuto, kad nebežino, kur dėti rankas. Beliko vienas kelias – apsivyti jomis vaikino kaklą. Kai Kemas suspaudė ją glėbyje ir pakėlė nuo grindų, Liusei pradėjo šiek tiek svaigti galva.

Pagaliau vėl atsidūrusi ant grindų, ji atsigręžė į kitus vakarėlio dalyvius. Pirmasis žmogus, kurį išvydo, buvo Danielis. Mergina iškart suprato, kad jis nemėgsta Kemo. Sukryžiuavęs kojas vaikinai sėdėjo ant lovos, o platūs marškinėliai prieblandoje skleidė violetinį švytėjimą. Vos tik merginos akys jį surado, jai pasidarė sunku nusigręžti ir žiūrėti į ką nors kitą. Žinoma, tai buvo kvaila, kadangi greta stovėjo nuostabus, draugiškas vaikinukas ir klausinėjo, ko ji norėtų išgerti. Antras nuostabus, tačiau ne toks draugiškas jaunuolis, sėdintis priešais ją kitoje kambario pusėje, tikrai buvo ne tas žmogus, į kurį dabar vertėjo spoksoti. Beje, Danielis irgi žvelgė į Liusę. Žvilgsnis buvo toks veriantis, toks paslaptingas, kad Liusė pamanė niekada jo neperprasianti, net jeigu matytų tūkstančius kartų.

Mergina žinojo tik tiek, kad Danielis daro jai keistą poveikį. Atrodė, kad visi kambaryje esantys žmonės dingo iš jos regos lauko, o ji pati tarsi ištirpo. Mergina jautė, kad galėtų žiūrėti į jį visą vakarą, jeigu ne Ariana, kuri užlipo ant stalo ir iškėlusį taurę kreipėsi į ją:

– Už Liusę, – paskelbė tostą, kukliai nusišypsodama draugei. – Kas buvo tyčia išsiskirstę į grupeles ir neišgirdo mano pasveikinimo kalbos, tas *niekada* nesužinos, kokia neapsakomai nuostabi ji buvo... juk ji buvo nuostabi, tiesa, Ro? – kalbėdama Ariana pasilenkė prie Rolando, o šis pritariamai patapšnojo jos kulkšnį.

Kemas Liusei įbruko plastikinį puodelį su šampanu. Mergina nukaito ir pamėgino viską nuleisti juokais, tačiau visi susirinkusieji pradėjo skanduoti:

– Už Liusę! Už Mėsos kotletą!

Prie jos prisėlinusi Molė sušnabždėjo kitą tosto versiją:

– Už Liusę, kuri *niekada* nesužinos.

Prieš keletą dienų Liusė būtų krūptelėjusi. Šįvakar ji paprasčiausiai reikšmingai pavartė akis ir atgrėžė Molei nugarą. Kiekvienas šios mergiūkštės ištartas žodis Liusei buvo skausmingas tarsi įgėlimas, tačiau atvirai parodyti jausmai tik dar labiau paskatintų erzinti. Liusė pasislinko, kad ant tos pačios biuro kėdės tilptų prisėsti ir Penė. Draugė atkišo jai juodą lakricos saldainį.

– Atrodo, kad man iš tiesų čia patinka. Ar gali tuo patikėti? – pareiškė Penė, džiugiai kramsnodama saldumyną.

Liusė atsikando lakricos ir siurbtelėjo truputį putojančio šampano. Nekoks derinys – panašiai kaip ji su Mole.

– Ar Molė taip bjauriai elgiasi su visais, ar esu ypatingas atvejis? – pasiteiravo Penės.

Maždaug sekundę atrodė, kad draugė ketina pateikti kitokį atsakymo variantą, tačiau paskui paplekšnojo Liusei per nugarą ir tarė:

– Mieloji, tai tik jos įprastas žavingas elgesys.

Liusė apžvelgė visą kambarį – pasižiūrėjo į laisvai besiliejančią šampaną, ornamentais išpuoštą seną garso grotuvą, virš galvų besisukančią diskotekos šviestuvą, ant visų vakarėlio dalyvių veidų sėjantį šviesos žvaigždeles.

– Kur jie gavo visus tuos daiktus? – garsiai nusistebėjo mergina.

– Žmonės kalba, kad Rolandas gali į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą atitempti ką tik nori, – ne itin užtikrintu tonu paaiškino Penė. – Tik aš jo niekada nieko neprašiau.

Galbūt Ariana, sakydama, kad Rolandas žino, kaip gauti daiktus, turėjo omenyje būtent tai. Vienintelis draudžiamas daiktas, kurio ji buvo pasiryžusi prašyti, buvo mobilusis telefonas. Tačiau tada... Kemas pareiškė, kad nereikia klausyti, ką Ariana paisto apie mokyklos gyvenimą. Viskas būtų buvę puiku, jeigu ne suvokimas, kad vakarėlis vyksta iš Rolando malonės. Kuo daugiau mįslių ji mėgino įminti, tuo painiau viskas atrodė. Merginą nervino tai, kad ji privalo džiaugtis, jog yra kviečiama į vakarėlį.

– Gerai, jūs visi atsisakote, – garsiai prabilo Rolandas, norėdamas atkreipti susirinkusių dėmesį.

Garso grotuvas nutilo tarp dviejų dainų. – Pradedame vakarėlio dalį, kurią vadiname „atviru mikrofonu“. Priimu pageidavimus karaokei.

– Danielis Grigoris! – pridėjusi delnus prie burnos, sušuko Ariana.

– Ne! – nesiliaudamas mušti takto atsiliepė Danielis, irgi prispaudęs rankas prie lūpų.

– O, tylusis Grigoris ir vėl nedalyvauja, – per mikrofoną pranešė Rolandas. – Nejaugi tikrai nenori padainuoti savosios „Šėtonas seka mano pėdomis“ dainos versijos?

– Rolandai aš manau, kad tai *tavo* daina, – atkirto Danielis. Jo lūpomis perbėgo vos pastebimas šypsnyš. Liusei pasirodė, kad jis jaučiasi sutrikęs ir šypsniu prašo nebelaikyti jo dėmesio centru.

– Chebra, jis turi savo nuomonę, – nusijuokė Rolandas. – Gaila, tačiau visi žino – kai karaokę dainuoja Robertas Džonsonas, kambarys ištuštėja. – Iš įrašų šūsnies jis paėmė *R. L. Burnside* albumą ir pasuko į kampa, kur stovėjo grotuvas. – Verčiau keliaukime į pietus.

Kai nuskambėjo pirmosios žemos elektrinės gitaros gaidos, Rolandas atsistojo scenos viduryje. Iš tiesų scena buvo tik kambario centre palikta poros kvadratinių metrų erdvė, nutvieksta mėnulio šviesos. Visi susirinkusieji plojo arba trypė kojomis, tik Danielis spoksojo į laikrodį. Liusė prisiminė, kaip šiek tiek anksčiau tą vakarą, kada Kemas ją pakvietė į pobūvį, Danielis vestibulyje linktelėjo jai galva. Tarytum būtų norėjęs, kad ji čia būtų dėl kažkokios svarbios priežasties. Vis dėlto dabar, kai ji jau čia, Danielis nė vienu judesiu neparodė, kad pastebėjo jos buvimą.

Jeigu tik juodu pasiliktų vieni...

Rolandas buvo taip užvaldęs visų dėmesį, kad Liusė vienintelė atkreipė dėmesį, kaip įpusėjus dainai Danielis atsistojo, apėjo Molę ir Kemą ir tyliai išsmuko pro duris.

Tai buvo jos šansas. Kol visi plojo, Liusė lėtai pakilo nuo kėdės.

– Pakartot! – sušuko Ariana. Pastebėjusi, kaip Liusė stojasi, ji pradėjo džiūgauti: – O, puiku! Ar tik ne mano mergaitė žengia į sceną dainuoti?

– Ne! – Liusė visai netroško dainuoti kambaryje susirinkusiai miniai, tačiau dar mažiau norėjo išduoti tikrąją atsistojimo priežastį. Dabar, per pirmąjį vakarėlį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, ji stypčiojo kambario viduryje, o Rolandas jau bruko prie veido mikrofoną. Ką daryti?

– Man... man tik nesmagu dėl Todo. Jis negali čia ateiti. – Liusės balsas, aidu atsklidęs iš garsiakalbių, pasiekė jos ausis. Mergina jau buvo bepradedanti gailėtis dėl tokio nevykusio melo – dabar kelio atgal nebuvo. – Pamaniau, gal nueisiu pasižiūrėti, ar jis susidorojo su pono Koulo užduotimi.

Atrodė, kad nė vienas iš susirinkusių jaunuolių nežinojo, ką atsakyti. Tik Penė drovėdamasi šūktelėjo:

– Greitai sugrįžk!

Kvailai išsiviepusi, Molė atsigrėžė į Liusę.

– Meilė iš pirmo žvilgsnio, – apsimesdama, kad leipsta nuo užplūdusių jausmų, pakomentavo

mergiotė, – kaip romantiška.

Nejaugi jie patikėjo, kad jai patiko Todas? Ir kam tai parūpo – žmogui, kuris tikrai negalėjo pamanyti, kad ji eina iš kambario, norėdama susirasti būtent tą vaikiną.

Nekreipdama dėmesio į Molę, Liusė patraukė prie durų, tačiau ten, sukryžiuavęs rankas ant krūtinės, jos laukė Kemas.

– Nori, kad palydėčiau? – viltingai pasisiūlė.

Mergina papurtė galvą. Kitu atveju ji tikriausiai norėtų, kad Kemas palaikytų jai kompaniją, tačiau ne dabar.

– Tuoju pat grįšiu, – pažadėjo kiek galima linksmesniu balsu. Nespėjusi pastebėti vaikino veide atsiradusio nusivylimo, Liusė išsmuko į koridorių. Ištrūkus iš pobūvio triukšmo, tylą išsyk pradėjo spengti ausyse. Tik po akimirkos mergina išgirdo už kampo sklindančius prislopintus balsus.

Danielis. Šitą balsą ji bet kur atpažintų. Liusė nebuvo tikra, ar atpažįsta jo pašnekovės balsą. Tai buvo mergina.

– Aš... aš atsiprašaaau, – kažkas lemeno... savitu pietietišku akcentu.

Gabė? Nejaugi Danielis išslinko iš vakarėlio, kad susitiktų su šviesiaplauke kūtvėla *Gabe*?

– Daugiau taip neatsitiks, – tęsė mergina. – Prisiekiu, kad...

– Daugiau *negali* taip atsitikti, – šnabždėjo Danielis, tačiau jo balso tonas aiškiai bylojo, jog tai *įsimylėjėlių kivirčas*. – Pažadėjai, kad būsi ten, bet neatėjai.

Kur ji turėjo būti? Kada? Liusė kentė baisias kančias. Stengdamasi nesukelti nė menkausio krebždesio, ji mažais žingsneliais sėlino koridoriumi.

Pora nutilo. Liusė įsivaizdavo, kad Danielis laiko Gabę už rankų. Įsivaizdavo, kaip jis lenkiasi prie merginos ir jų lūpos susilieja ilgam bučiniui. Širdį užplūdo viską deginantis pavydas. Mergina girdėjo, kaip už kampo kažkuris giliai atsiduso. Paskui Gabė sušnabždėjo:

– Mielasis, tu privalai manimi pasitikėti, – merginos balsas buvo nepaprastai saldus. To pakako – Liusė nusprendė, kad iš visos širdies jos nekenčia. – Be manęs tu daugiau nieko neturi.

Šeštas skyrius

BE GALIMYBĖS IŠSIGELBĖTI

Ankstyvą ir šviesų ketvirtadienio rytą koridoriuje už Liusės kambario durų staiga atgijo garsiakalbis.

– Dėmesio visiems „Kardo ir kryžiaus“ mokiniams!

Liusė sudejavusi apsivertė ant kito šono ir pamėgino pagalve užspausti ausis. Deja, kiek besistengė, nuslopinti iš garsiakalbio sklindančio Rendės riaumojimo taip ir nepavyko.

– Turite lygiai devynias minutes atvykti į sporto salę kasmetiniam fizinio pasirengimo egzaminui. Jūs žinote, kad mes itin griežti vėluojantiems, todėl paskubėkite pasiruošti fizinio pasirengimo vertinimo testui.

Fizinio pasirengimo egzaminas? Vertinimo testas? Pusę septynių ryto? Liusė jau beveik gailėjosi, kad praeitą vakarą taip vėlai atsigulė... ir taip ilgai nemiegodama nuo nervinės įtampos blaškėsi lovoje. Vos akyse iškildavo su Gabe besibučiuojančio Danielio vaizdas, jį iškart apimdavo šleikštulys – ypač nemalonus jausmas, kuris aplanko suvokus, jog apsikvailinai. Ir ne tik dėl to, kad nebegrižo į vakarėlį, bet ir todėl, kad paslapčia žvilgčiojo už kampo, o paskui nusėlino į savo miegamąjį. Gulėdama spėliojo, ar keistas jausmas, kurį jautė Danieliui, atsirado dėl to, kad žiopliškai įsivaizdavo tarp jų esant kažkokį ryšį. Iš ryto Liusė atsibudo burnoje tebejausdama nemalonias vakarėlio pasekmes. Dabar ji mažiausiai norėjo galvoti apie fizinio pasirengimo egzaminą.

Mergina nuleido kojas nuo lovos ir padais atsirėmė į šaltą linoleumą. Valydamasi dantis ji svarstė, ką „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje vadina vertinimo testu. Prieš akis iškilo bauginantys sportuojančių bendramokslių vaizdai – piktaveidė Molė, tuzinus kartų prisitraukianti prie skersinio, Gabė, lengvai užsiropščianti trisdešimties pėdų ilgio virve iki pat palubės. Norėdama dar kartą neapsikvailinti, Liusė turėjo kuo skubiau išmesti iš galvos Danielį ir Gabę.

Mergina patraukė į pietinę mokyklos teritorijos dalį, kur buvo sporto salė. Gotikinio stiliaus pastatas su arkiniais kontraforsais ir akmeniniais bokštais labiau priminė bažnyčią – niekada nepamanytum, kad čia teks lieti devynis prakaitus. Priėjusi arčiau mergina pastebėjo, kaip pastatą dengiantys kudzu vijokliai siūbuoja judinami lengvo rytinio brizo.

– Pene, – pašaukė Liusė, išvydusi ant suolo sėdinčią ir sportinius batelius besivarstančią draugę. Ši vilkėjo šiltą sportinį kostiumą. Liusė permetė akimis savo juodus drabužius ir batelius. Pagalvojus, kad įsiminė ne visus aprangos reikalavimus, staiga apėmė panika, tačiau netrukus prie sporto salės pasirodė daugiau moksleivių – jų apranga nedaug tesiskyrė nuo Liusės.

Penės akys buvo apsiblaususios.

– Jaučiuosi kaip sumušta, – sudejavo mergina, – vakar vakare *per smarkiai* dainavau karaokę. Vis dėlto pamėginsiu bent jau *atrodyti* sportiška.

Penė negrabiai mėgino sportinių batų raištelius surišti dvigubais mazgais. Liusė prapliupo juoktis.

– Beje, kas tau nutiko vakar vakare? – pasidomėjo Penė. – Kodėl negrįžai į vakarėlį?

– Ak, – atsiduso Liusė, stengdamasi kuo ilgiau išvengti atsakymo. – Tiesiog nusprendžiau...

– Ooooj, – Penė prisidengė akis. – Kiekvienas garsas mano smegenyse aidi kaip grėžimo kūjo tratėjimas. Gal galėsi papasakoti vėliau?

– Taip, – nudžiugo Liusė, – žinoma.

Dvivėrės sporto salės durys plačiai atsidarė. Laikydama segtuvą, kurio niekada nepaleisdavo iš rankų, tarpduryje pasirodė Rendė, apsiavusi sunkias gumines klumpes. Prižiūrėtoja pamajo mokiniam, ir jie vienas po kito sugužėjo vidun atlikti fizinio pasirengimo įvertinimo testą.

– Todas Hemondas, – riktelėjo Rendė. Priėjo vaikėzas virpančiais keliais. Jis žingsniavo susigūžęs, todėl Liusė ant vaikinuko sprando pamatė įdegio likučių – šitaip saulėje nusvyta daug dirbantys ūkininkai.

– Svarmenys, – sukomandavo Rendė, įstumdamą Todą vidun.

– Peniveterė van Saikle-Lokvud, – viauktelėjo ji. Penė užsispaudė delnais ausis. – Baseinas, – nurodė Rendė. Tada kyštelėjo ranką į kartoninę dėžę, stovinčią jai už nugaros, ir mestelėjo Penei raudoną vientisą *Speedo* maudymosi kostiumėlį.

– Liusinda Prais, – tęsė prižiūrėtoja, užmetusi akį į sąrašą. Liusė žingtelėjo į priekį. – Irgi baseinas, – pareiškė Rendė, ir mergina pajuto palengvėjimą. Ištiesusi ranką ji ore sugavo atskriejantį vientisą maudymosi kostiumėlį. Drabužis buvo išstampytas ir plonytis tarsi pergamentas. Laimei, iš kvapo buvo galima spręsti, jog jis švarus. Bent jau apyšvaris.

– Gabrielė Givens, – tęsė Rendė, o Liusė atsigręžė pasižiūrėti į naująją savo priešę. Ši atrodė koketiška, vilkėdama juodus šortus ir tokios pat spalvos ploną maudymosi kostiumėlio liemenėlę. Juk mergiotė mokosi šioje mokykloje vos tris dienas... kaip jai pavyko suvilioti Danielį?

– Labas, Rende, – pasisveikino Gabė pietietiška tartimi. Liusei kilo nenumaldomas noras trenkti mergšei ir užsispausti delnais ausis.

„Bet kas, tik ne baseinas, – beveik meldėsi Liusė, – bet kas, tik ne baseinas“.

– Baseinas, – pranešė Rendė.

Eidama paskui Penę į merginų persirengimo kambarį, Liusė stengėsi nesigręžioti į Gabę. Ši ant rodomojo piršto, papuošto prancūzišku manikiūru, sukiojo patį madingiausią maudymosi kostiumėlį. Liusė stengėsi sutelkti dėmesį į pilkas akmenines sienas ir jas dengiančius senus religinius reikmenis. Mergina ėjo pro įmantriai išraižytus medinius kryžius su kenčiančio Išganytojo atvaizdais. Akių aukštyje kabojo daugybė išblukusių triptikų – tebespindėjo tik šventųjų galvas gaubiančių aureolių ratai. Liusė pasilenkė, norėdama atidžiau pažiūrėti į didelį stiklu uždengtą lotynišką rankraštinį.

– Pakeliantis dvasią dekoras, tiesa? – prabilo Penė, iš kuprinės traukdama kelias aspirino tabletes ir vandenį.

– Kokie čia daiktai? – paklausė Liusė.

– Tai senovės istorija. Vieninteliai reliktai, išlikę nuo pilietinio karo laikų, kai šioje vietoje vykdavo sekmadienio Mišios, – paaiškino draugė.

– Dabar suprantu, kodėl pastatas atrodo tarsi bažnyčia, – tarė Liusė, stabtelėjusi prie marmurinės Mikelandželo Pietos kopijos.

– Čia, kaip ir visose kitose šitos pragaro skylės vietose, jie atliko idiotiškus atnaujinimo darbus. Koks kvailys senoje bažnyčioje įrengia plaukimo baseinus?

– Tikriausiai tu juokauji? – nustebė Liusė.

– Norėčiau, kad taip būtų, – Penė pavartė akis. – Kiekvieną vasarą mažytėse direktoriaus smegenėlėse kyla minčių pamėginti viską atnaujinti, todėl jis apkrauna mane darbais – liepia viską pertvarkyti. Jis nenori to pripažinti, tačiau šitie Dievo daiktai jį baugina, – kalbėjo mergina. – Bet aš, jeigu ir norėčiau tą padaryti, nežinočiau, kaip elgtis su visu tuo šlamštu ir kaip sutvarkyti patalpą neįžeidžiant nė vieno žmogaus ir net Dievo.

Liusė prisiminė švarias baltas Douverio sporto salės sienas ir ištisas eiles mokyklos komandos nuotraukų, profesionaliai padarytų įvairių žaidynių metu. Visos jos buvo suklijuotos ant tamsiai mėlyno popieriaus ir įrėmintos puikiai derančiais auksaspalviais rėmeliais. Vienintelis labiau garbinamas koridorius Douveryje vedė nuo centrinio įėjimo į pagrindinį pastatą. Jo sienas puošė toje mokykloje besimokiusių valstybės senatorių, Gugenheimo mokslinių bendradarbių ir multimilijonierių portretai.

– Gali sukabinti visų čia besimokiusių banditų marmūzes, – pasiūlė Gabė, žingsniavusi joms už nugaros.

Liusė pradėjo juoktis – tai *tikrai* buvo juokinga ir... keista. Atrodė, kad Gabė ką tik perskaitė jos mintis. Deja, ji kaipmat prisiminė vakar vakare girdėtą merginos balsą, teigiantį Danieliui, jog jis neturi nieko, išskyrus *ja*. Liusė tučtuojau nuvijo mintis apie bet kokią ryšį su šia mergina.

– Jūs atsiliekatė! – riaumoją negirdėtas kūno kultūros mokytojos balsas. Ji – bent jau Liusė pamanė, kad tai buvo moteris, – rudų garbanotų plaukų kuokštą buvo susirišusi į „arklio uodegą“. Moters kulkšnys buvo kaip galvijo kumpiai, o priekinius dantis dengė pageltusios „nematomos“ kabės. Ji piktai pastūmė merginas į persirengimo kambarį, kur visoms įbruko po pakabinamą spyną su raktais ir nuvedė prie tuščių spintelių. – Niekas nedrįsta atsilikti nuo mokytojos Dantės laikrodžio, – pareiškė ji.

Liusė ir Penė įsirangė į nublukusius ir apsmukusius maudymosi kostiumėlius. Veidrodyje pamačiusi savo atvaizdą, Liusė pašiurpo ir pasistengė kuo daugiau kūno pridengti rankšluosčiu.

Įžengusi į drėgną baseino patalpą, mergina iškart suprato, ką turėjo omenyje Penė. Baseinas buvo didžiulis, beveik olimpinio baseino dydžio – vienas iš gerų dalykų, kurių tiek nedaug buvo šios

mokyklos teritorijoje. Vis dėlto į akis krito ne dydis – jis tyvuliavo pačiame didelės bažnyčios viduryje.

Išilgai baseino rikiavosi eilė gražių, tačiau purvinių langų, beveik siekiančių aukštas skliautuotas lubas. Keli stiklai buvo išdaužyti. Sienoje žiojėjo daugybė žvakių šviesos nutviekstų nišų. Toje vietoje, kur anksčiau tikriausiai stūksojo altorius, dabar styrojo trampinas. Jeigu Liusė nebūtų užaugusi agnostiškų pažiūrų šeimoje ir būtų dievobaiminga kaip kitos jos draugės iš pradinės mokyklos, šią vietą ji tikriausiai laikytų šventvagiška.

Kai kurie moksleiviai jau turškėsi vandenyje. Įveikę savo distancijas, jie sunkiai gaudė orą. Kiti dar tupėjo ant krašto – Liusė iškart atkreipė į tai dėmesį. Molė, Rolandas ir Ariana, atokiau vienas nuo kito, sėdėjo ant palei sieną išrikiuotų suoliukų. Visi trys plyšo juokais. Rolandas raitėsi susilenkęs ir susiėmęs už pilvo, o Ariana braukė nuo skruostų besiritančias ašaras. Visi vilkėjo daug gražesnius maudymosi kostiumus negu tas, kurią gavo Liusė, tačiau nė vienas iš trijulės nė neketino artintis prie baseino.

Liusė papešiojo nudribusį maudymosi kostiumėlį. Ji norėjo prisijungti prie kompanijos, tačiau kol svarstė visus už (galbūt jai pavyktų patekti į mokyklos elitą) ir prieš (mokytoja Dantė pamanyt, kad ji įžūliai vengia sportuoti), prie grupelės priėjo Gabė. Mergiotė elgėsi taip, tarsi būtų jų geriausia draugė. Atsisėdusi greta Arianos, ji tučiuojau prapliupo kvatoti – atrodė, kad iškart suprato, iš ko juokiamasi.

– Jie visada turi atleidimus, – paaiškino Penė. – Neklausk manęs, kaip jiems tai pavyksta.

Niekaip nesuvokdama mokytojos Dantės nurodymų, Liusė krenkšėdama ir mykdama stoviniavo ant baseino krašto. Žiūrėdama į Gabę ir kitus tris mokinius, susibūrusius ant suoliuko ir besielgiančius taip, tarsi jie būtų kiečiausi, mergina troško, kad netoliese būtų Kemas. Ji įsivaizdavo vaikiną beveik nuogą, su glotniomis juodomis maudymosi trumpikėmis, plačiai besišypsantį ir mojuojantį jai per minią. Tada Liusė pasijustų reikalinga ir netgi svarbi.

Merginą kamavo noras atsiprašyti, kad taip anksti paspruko iš Kemo vakarėlio. Tai atrodė keistoka – juk juodu nebuvo pora, todėl ji neprivalėtų aiškintis, kur ir kada išeina. Vis dėlto Liusei patiko šio vaikino dėmesys. Jai patiko jo kvapas – jis dvelkė laisve, tartum visą naktį būtų važinėjęs automobiliu su atvirais langais. Patiko, kaip jai kalbant Kemas įsijausdavo – klausydavosi tyliai, tarsi nepastebėdamas aplink esančių žmonių. Liusei netgi patiko, kaip per vakarėlį Danieliaus akivaizdoje ji buvo pakelta nuo žemės. Mergina nenorėjo padaryti nieko, kas galėtų pakeisti Kemo požiūrį į ją.

Nuaidėjus mokytojos švilpukui, Liusė nustebusi ir išsigandusi liko stovėti ant baseino krašto ir apgailėstaudama žiūrėjo, kaip Penė ir kiti mokiniai pūkštelėjo į vandenį. Tikėdamasi nurodymų, ji pažvelgė į mokytoją Dantę.

– Tikriausiai tu esi Liusinda Prais – visada vėluoji ir niekada neklausai, kas tau sakoma? – atsiduso mokytoja. – Rendė mane perspėjo. Plauk aštuonis kartus pirmyn ir atgal. Stilių gali pasirinkti pati.

Liusė linktelėjo ir, surietusi kojų pirštus, atsistojo ant paties krašto. Jai patikdavo šis sportas. Kai tėtis Tanderbolto bendruomenės baseine išmokė laikytis ant vandens, Liusė netgi buvo apdovanota kaip jauniausia plaukikė, be pagalbinių priemonių pasiekusi gilų baseino galą. Deja, tai buvo prieš daugybę metų. Mergina netgi negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą plaukiojo. Žvilgantis atviro šildomo Douverio baseino vanduo labai viliojo ir traukė, tačiau jis buvo skirtas tik plaukimo komandos nariams.

Mokytoja Dantė atsikrenkštė.

– Gal nesupratai, kad čia varžybos... ir tu jau pralaimi.

Tai buvo pačios beviltiškiausios ir kvailiausios varžybos, kokias tik Liusei teko matyti, tačiau jos nenuslopino jos kovinės dvasios.

– Tu... *vis dar* pralaimi, – priminė mokytoja, kramsnodama švilpuką.

– Tai tęsis neilgai, – atkirto Liusė.

Ji pradėjo lenktyniauti. Vaikinas, plaukiantis jai iš kairės, spjaudydamas vandenį nerangiai yrėsi laisvuoju stiliumi. Takelyje iš dešinės, užsikimšusi nosį, o pilvą užkėlus ant rausvos putplasčio lentos, vandens paviršiumi lėtai slydo Penė. Vieną sekundę Liusė spoksojo į kompaniją, įsitaisiusią ant suolų. Molė ir Rolandas stebėjo plaukikus. Ariana ir Gabė, nuvirtusios viena ant kitos, erzinančiai kvatojo.

Vis dėlto Liusei neberūpėjo, iš ko merginos juokėsi. Bent jau stengėsi apie tai negalvoti. Ji atsiribojo nuo visko, kas vyko aplink.

Sulenkusi rankas virš galvos, mergina nėrė žemyn ir jautė, kaip jos nugara slysta gairvus vanduo. Taip gerai panerti į vandenį mokėjo nedaugelis. Kai Liusė buvo aštuonerių, ją baseine išmokė tėtis. Jeigu iš visų plaukimo stilių labiausiai patinka peteliškė, gali būti tikras, kad nė vienas varžovas vandenyje nejudės greičiau.

Stiprus susierzinimas stūmė Liusę į priekį. Mergina iškėlė viršutinę kūno dalį iš vandens. Jai puikiai pavyko atlikti šį judesį, tada ji pradėjo mojuoti rankomis tarsi sparnais. Liusė plaukė taip greitai, kaip nebuvo plaukusi jau daug metų. Jausdama poreikį įrodyti savo pranašumą, ji aplenkė kitus plaukikus iš pradžių per vieną, paskui ir per du takelio ilgius.

Iki aštuntojo etapo pabaigos jau buvo likę visai nedaug, kai mergina, išnėrusi virš vandens, išgirdo Gabė lėtai sakant:

– Danieli...

Sportinis įkvėpimas išnyko tarsi netikėtai užpūstos žvakės liepsna. Liusė nuleido kojas ir atsistojo – ji norėjo išgirsti, ką toliau sakys Gabė. Deja, buvo girdėti tik garsus vandens teškėjimas, o po kelių akimirku nuaidėjo švilpukas.

– Taigi varžybas laimėjo, – nutaisiusi apstulbusią miną, pradėjo mokytoja Dantė, – Džoelis Blantas.

Liasas vaikišcias su ortopediniais įtvarais išsiropštė iš gretimo plaukimo takelio ir, džiūgaudamas

dėl pergalės, pradėjo rėkauti taip, kad net kilnojosi stogas.

Kitame takelyje plaukusi Penė šiek tiek pasispardė ir sustojo.

– Kas nutiko? – paklausė ji Liusės. – Juk tu buvai jį aplenkusi.

Liusė gūžtelėjo. *Gabė* – štai kas jai nutiko. Pažvelgusi į suoliukus, mergina pastebėjo, kad Gabė jau išėjusi, o Ariana ir Molė dingo kartu su ja. Ten, kur ką tik sėdėjo visas būrys, dabar buvo likęs tik Rolandas, tačiau jis atrodė įsigilinęs į knygą.

Lenktyniaujant išsiskyręs adrenalinas išnyko taip staiga, kad Penei teko padėti Liusei išsikepurnėti iš baseino.

Mergina matė, kaip Rolandas pašoko nuo suolo.

– Plaukei tikrai puikiai, – pagyrė jis, mestelėdamas rankšluostį ir drabužių spintelės raktą, kurį Liusė buvo pametusi prieš šokdama į vandenį, – tačiau neilgai.

Liusė raktą pagavo ore. Tada apsvyniojo kūną rankšluosčiu. Deja, užuot mestelėjusi kokią nors normalią frazę, pavyzdžiui: „Ačiū už rankšluostį“ arba „Manau, kad praradau sportinę formą“, ji leidosi užvaldoma keisto įkarščio ir negalėdama susilaikyti išpyškino:

– Ar Gabė su Danieliu yra pora?

Didžiulė klaida. Tiesiog milžiniška. Iš vaikino žvilgsnio Liusė iškart suprato, kad jos klausimas bus perduotas Danieliui.

– Hm, supranti... – numykė Rolandas ir nusijuokė. – Na, aš negalėčiau... – jis pažvelgė į Liusę, pasikasė nosį ir užjaučiamai nusišypsojo. Paskui parodė į atviras koridoriaus duris. Pažvelgusi ten, kur krypo Rolando pirštas, mergina pamatė Danielio drabužius ir pro juos praeinančios šviesiaplaukės merginos siluetą. – Kodėl tau pačiai jo nepaklausus? – pasiūlė jis.

Kai Liusė suvokė, jog stoviniuoja prie didžiulės treniruoklių salės durų, jos plaukai tebebuvo šlapi, o kojos basos. Ji ketino eiti tiesiai į persirengimo kambarį, nusivilkti šlapius drabužius ir išsidžiovinti plaukus. Mergina niekaip negalėjo suprasti, kodėl ją taip neramina Gabės klausimas. Juk Danielis turėjo teisę draugauti su kuo tik nori, tiesa? Gal Gabei patiko pribloškiantys vaikinai?

Vis dėlto labiau tikėtina, kad Gabė nepajuto nieko panašaus, ką patyrė Liusė.

Kai Danielis dar sykį šmestelėjo akyse, Liusės kūno ir sielos kančios iškart sumažėjo. Jis stovėjo nusigręžęs ir iš kampe pūpsančios sporto inventoriaus krūvos traukė šokinėjimo virvutę. Liusė stebėjo, kaip vaikinai ištraukė ploną tamsiai mėlyną virvę medinėmis rankenomis ir nuėjo į salės centrą, kur buvo pakankamai laisvos erdvės. Jo aukso spalvos oda beveik švytėjo. Jam judant, Liusė žavėjosi kiekviena kūno dalele – ir šokant ištiestu ilgu kaklu, ir tarsi skulptoriaus rankomis nulipdytu lenkiamu keliu. Mergina stovėjo glausdamasi prie durų staktos, nesuvokdama, kad kūną gaubia permirkęs rankšluostis, o dantys kalena nuo šalčio.

Kai Danielis prieš šokdamas nuleido virvę prie kulkšnių, Liusę netikėtai apėmė jausmas, kad ši

vaizdą regi ne pirmą kartą. Ne, jai neatrodė, kad anksčiau teko matyti Danielį, šokinėjantį per virvutę, tačiau poza, kuria jis atsistojo prieš šokdamas, buvo iki skausmo pažįstama. Vaikinas stovėjo šiek tiek pražergęs šlaunis, atpalaidavęs kelius, o giliai įkvėpdamas oro nuleido pečius. Liusei atrodė, kad ji netgi galėtų nupiešti tą vaizdą.

Tik tada, kai Danielis pradėjo šokinėti, besisukanti virvutė prižadino Liusę iš transo būsenos ir tuoju pat... nugramzdino į kitą apsvaigimo bangą. Nė vienas iš jos gyvenime sutiktų žmonių šitaip nejudėjo. Atrodė, kad Danielis skrenda. Virvė taip staigiai sukosi aplink jo kūną, kad jos jau nebegalėjo sugauti akys. Nejaugi jo pėdos – grakščios, siauros pėdos – iš tiesų lietė grindis? Vaikinas judėjo taip greitai, tarsi jam nereikėtų skaičiuoti šuoliukų.

Liusės dėmesį patraukė garsus kriokimas ir dundėjimas, atsklidęs iš kitos treniruoklių salės pusės. Todas buvo ką tik nušokęs žemyn ir stovėjo prie vienos iš suraišiotų kopimo virvių. Akimirksniu Liusei pagailo vaikino, kuris spoksojo į pūslėtus savo delnus. Jai dar nespėjus vėl atsisukti į Danielį ir pažiūrėti, ar jis bent jau pastebėjo Todą, visą odą staiga užliejo šaltas juodas srautas, privertęs merginą drebėti. Iš pradžių šešėlis prie jos slinko iš lėto. Ledinis, tamsus, neaiškios formos. Paskui staiga trenkėsi į merginos kūną, stumtelėdamas ją atgal. Treniruoklių salės durys užsitrenkė, ir Liusė koridoriuje liko viena.

– Ai! – suriko ji iš netikėtumo. Nors šešėlis nesužeidė ir netgi neužgavo, tačiau anksčiau tamsūs pavidalai niekada nebuvo jos *palieta*. Mergina pažvelgė į savo nuogas rankas – atrodė, kad kažkieno delnai ką tik buvo ją pastvėrę ir išstūmę iš sporto salės.

Tai atrodė neįtikėtina. Liusė stovėjo keistoje vietoje. Šešėlis turėjo perskristi per visą salę. Vargais negalais ji prisivertė prieiti prie uždarytų durų ir priglausti veidą prie mažyčio stiklinio stačiakampio langelio.

Danielis dairėsi, tarsi būtų kažką išgirdęs. Liusė buvo tikra – vaikinas nežinojo, jog suriko būtent ji. Jo žvilgsnyje nebuvo įprasto rūstumo.

Liusė pagalvojo apie Rolando pasiūlymą tiesiai paklausti Danielio apie jo santykius su Gabe, tačiau tučtuojau atsisakė tokio sumanymo. Buvo neįmanoma ko nors paklausti Danielio. Liusė nenorėjo, kad jo veide vėl atsirastų rūsti išraiška.

Be to, būtų beprasmiška apie ką nors klausinėti vaikiną. Praeitą vakarą ji išgirdo viską, ką turėjo išgirsti. Tikriausiai būtų sadistiška reikalauti prisipažinimo, kad juodu su Gabe yra pora. Liusė pasuko į persirengimo kambarį, tačiau po akimirkos suprato, kad negali išeiti.

Raktas.

Tikriausiai jis iškrito, kai ji išlėkė iš salės. Pasistiebusi ant pirštų galų, mergina pro langelį pažvelgė žemyn į sporto salės grindis. Raktas buvo ten – bronzinis metalo gabalėlis gulėjo ant mėlyno demblio. Kaip jis galėjo nulėkti per visą salę ir atsidurti taip arti tos vietos, kur treniravosi Danielis? Atsidususi Liusė paspaudė durų rankeną. Jeigu jau neišvengiamai teks ten įeiti, viską reikia daryti greitai.

Lenkdamasi prie raktų, mergina paskutinį kartą vogčiomis žvilgtelėjo į Danielį. Jis šokinėjo jau lėčiau, tačiau pėdos vis dar beveik nesiekė grindų. Lengvai, tarsi pats būtų iš oro, paskutinį kartą jis šoktelėjo aukštyn ir staiga sustojęs atsigręžė į Liusę.

Akimirką jis tylėjo. Liusė jautė, kaip nukaito skruostai. Labiausiai už viską ji troško vilkėti ką nors kita, tik ne bjaurų maudymosi kostiumėlį.

– Labas, – tai buvo viskas, ką ji sugebėjo išsakyti.

– Labas, – atsakė jis daug šaltesniu tonu. Paskui ranka parodė į maudymosi kostiumėlį ir pasiteiravo: – Laimėjai?

– Anaipol ne... – atsakė Liusė ir kaltai nusijuokė.

Danielis papūtė lūpas.

– Bet tu visada... – burbtelėjo ir staiga nutilo.

– Ką aš visada? – nustebė Liusė.

– Norėjau pasakyti, kad pagal išvaizdą turėtum būti puiki plaukikė, – vaikiną gūžtelėjo pečiais. – Tik tiek.

Liusė žingtelėjo artyn. Dabar juodu skyrė maždaug viena pėda. Nuo Liusės plaukų tebekapsėjo vanduo. Jo lašai tarsi lietus barbeno į gimnastikos čiužinį.

– Tu visai ne tai norėjai pasakyti, – atkakliai tvirtino mergina. – Pasakei, kad aš visada...

Danielis apsimetė, kad yra užsiėmęs, – pradėjo aplink riešą vynioti šokinėjimo virvutę.

– Na, sakydamas „tu“, neturėjau omenyje *tavęs*, – aiškino jis. – Kalbėjau bendrai. Paprastai per pirmąsias varžybas visada leidžiama laimėti naujokams. Tai nerašyta taisyklė, galiojanti visiems senbuviams.

– Bet Gabė irgi nelaimėjo, – atkirto Liusė, sukryžiuodama ant krūtinės rankas. – Juk ji irgi naujokė, tačiau net nešoko į baseiną.

– Ji nėra tikra naujokė – tik sugrįžusi po... išvykimo, – tai pasakęs Danielis gūžtelėjo pečiais. Jis neišsidavė apie savo jausmus Gabei. Buvo akivaizdu, kad vaikiną stengiasi nuslėpti susidomėjimą. Tai sukėlė dar didesnę Liusės pavydą. Mergina stebėjo, kaip jis baigė vynioti virvutę – Danielio rankos judėjo taip pat greitai, kaip ir kojos. Staiga mergina pasijuto tokia nevikri, vieniša, sušalusi ir visų apleista, kad pradėjo virpėti lūpos.

– O, Liusinda, – sunkiai atsidusdamas sušnabždėjo Danielis.

Nuo šio garso akimirksniu sušilo visas kūnas. Balsas atrodė toks artimas ir toks pažįstamas.

Liusė norėjo paprašyti, kad jis dar sykį išsakytų jos vardą, tačiau vaikiną jau buvo nusigręžęs ir kabino šokinėjimo virvę ant kablio, pritvirtinto prie sienos.

– Turiu eiti persirengti prieš pamoką, – pareiškė jis.

Liusė prispaudė delną prie jo rankos.

– Luktelk, – pamėgino sulaikyti.

Danielis atsitraukė, tarsi būtų patyręs elektros šoką. Liusė irgi kažką pajuto, tačiau jai pasirodė,

kad tas šokas buvo *malonus*.

– Ar tu kada nors jautei... – prabilo ji, žvelgdama Danieliui į akis. Dabar, žiūrėdama iš arti, ji pamatė, kokios jos keistos. Iš toli vaikinų akys atrodė pilkos, tačiau iš arti buvo galima įžiūrėti violetines dėmes. Liusė jau pažinojo kažkokį žmogų su tokiomis pat dėmėmis...

– Galėčiau prisiekti, kad mudu jau buvome susitikę, – pareiškė ji. – O gal aš išprotėjusi?

– Išprotėjusi? – pakartojo jis. – Argi ne dėl to čia atsidūrei? – paklausė jis, atstumdamas merginą.

– Kalbu rimtai, – neatlyžo Liusė.

– Aš irgi, – Danielio veidas atrodė bejausmis. – Beje, viskas įrašinėjama, – jis ranka parodė į mirkčiojantį prietaisą, pritvirtintą prie lubų, – raudonieji kontroliuoja persekiotojus.

– Aš tavęs *neperspekioju*, – atrėžė, sąmoningai padidindama atstumą tarp jų kūnų. – Ar gali sąžiningai tvirtinti, kad nesupranti, apie ką aš šneku?

Danielis gūžtelėjo pečiais.

– Netikiu tavimi, – toliau tvirtino Liusė. – Pažvelk man į akis ir atvirai pasakyk, kad aš neteisi. Pasakyk, kad anksčiau niekada nesu tavęs sutikusi, kad pirmą kartą tave pamačiau tik prieš savaitę.

Danielis žingtelėjo artyn ir uždėjo abi rankas jai ant pečių, Liusės širdis pradėjo pašėlusiai tvaksėti. Vaikino delnų dydis buvo lygiai toks pat, kaip jos raktikaulių duobučių. Pajutusi prisilietimo šilumą, Liusė norėjo užsimerkti, tačiau to nepadarė. Ji stebėjo, kaip Danielis nulenkė galvą. Jo nosies galiukas beveik lietė jos nosį. Liusė veidu jautė vaikinų kvėpavimą ir užuodė jo odos saldumą.

Danielis padarė kaip prašomas. Žiūrėdamas Liusei į akis, jis labai lėtai ir aiškiai, kad nė vienas žodis nebūtų klaidingai suprastas, pasakė:

– Niekada anksčiau gyvenime tu nebuvai manęs sutikusi. Pirmą kartą mane pamatei prieš savaitę.

Septintas skyrius

ŠVIESA IR ŠEŠĖLIAI

– Kur *dabar* eini? – paklausė Kemas, nuleisdamas raudonus plastikinius tamsius akinius.

Jis taip staiga išdygo prie Augustino korpuso lauko durų, kad Liusė vos į jį neatsitrenkė. Galbūt jis ten stovėjo, bet Liusė, skubėdama į pamoką, jo paprasčiausiai nepastebėjo. Bet kuriuo atveju ji pajuto, kad širdis pradėjo smarkiai daužytis, o delnai – prakaituoti.

– Hm, juk tuojau bus pamoka? – paklausė Liusė. Ji net neįsivaizdavo, ką galėjo pamanyti Kemas.

Abi jos rankos buvo užimtos – vienoje laikė du sunkius matematikos vadovėlius, kitoje – beveik užbaigtą religijotyros užduotį.

Buvo puiki proga atsiprašyti, kad praeitą vakarą taip netikėtai prapuolė iš vakarėlio. Deja, Liusė niekaip nepajėgė to padaryti. Ji ir taip jau vėlavo. Persirengimo kambario duše nebuvo karšto vandens, todėl teko bėgti ilgoką kelią iki miegamojo korpuso. Kažkodėl viskas, kas nutiko po vakarykščio pobūvio, tapo nebereikšminga. Ji nenorėjo daugiau niekam priminti apie savo dingimą, ypač po to, kai Danielis ją taip smarkiai pažemino. Be to, mergina nenorėjo, kad Kemas pamanytų, jog ji nemandagi. Liusė troško tik vieno – praeiti pro Kema, pabūti viena ir kuo greičiau užmiršti, kad šlyrių ne kartą pateko į keblią padėti.

Vis dėlto kuo ilgiau Kemas spoksojo į ją, tuo labiau tirpo noras nueiti. Ir dar – Liusės savigarba vis smarkiau trukdė atleisti Danieliui. Kaip Kemo žvilgsnis galėjo sukelti šitokią jausmų pasikeitimą?

Kemo oda buvo blyški ir beveik permatoma, o plaukai juodojo gintaro spalvos. Jis nebuvo panašus nė į vieną iki šiol pažinotą vaikną. Jaunuolis trykšte tryško pasitikėjimu. Ir ne tik dėl to, kad visus čia pažinojo ir žinojo, kaip gauti reikalingų daiktų. Tuo tarpu Liusė sunkiai surasdavo patalpas, kur turėjo vykti pamokos. Stovėdamas prie gelsvai pilko mokyklos pastato Kemas atrodė tarsi meniškoje juodai baltoje fotografijoje, papuoštoje raudonais motyvais.

– Ką, pamoka? – demonstratyviai nusižiovavo Kemas. Jis užstojo įėjimą. Žiūrėdama į vaikino burną, Liusė svarstė, kokią beprotišką mintį jis galėtų slėpti. Kemas per petį buvo persimetęs brezentinį krepšį, o tarp pirštų spaudė vienkartinį *espresso* kavos puodelį. Jis išjungė *iPod* grotuvą, tačiau nuo kaklo nenusiėmė ausinių. Liusei knietėjo sužinoti, kokios dainos Kemas klausėsi, tačiau jai dar labiau rūpėjo, iš kur jis išpešė *espresso* kavos – mokykloje tai buvo kontrabandinė prekė. Žaisminga šypsėnėlė, spindinti žaliose vaikino akyse, skatinte skatino pasiteirauti.

Kemas gurkštelėjo kavos. Tada pakėlė rodomąjį pirštą ir pareiškė:

– Išklausk mano nuomonės apie pamokas „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje: geriau niekada, negu per vėlai.

Liusė nusijuokė. Kemas nuleido tamsius akinius. Jų lęšiai buvo tokie tamsūs, kad mergina neįžvelgė net akių kontūrų.

– Beje, – nusišypsojęs ir parodęs visą eilę spindinčių baltų dantų, tęsė jis, – jau beveik pietų metas. Ketinau surengti iškylą.

Pietų metas? Liusė dar nė nepusryčiavo. Vis dėlto jos pilvas *gurgė*. Kuo ilgiau Liusė stovėjo greta Kemo, tuo mažiau džiugino mintis, kad už praleistas rytines pamokas ir pasirodymą likus vos dvidešimčiai minučių iki jų pabaigos teks atsiimti pylos nuo pono Koulo.

Mergina galva kryptelėjo į krepšį.

– Pasiėmei tiek, kad pakaktų dviem? – paklausė ji.

Uždėjęs stambų delną ant Liusės juosmens, Kemas nusivedė ją per visą mokyklos teritoriją. Praėję biblioteką ir niūrų miegamųjų pastatą, jiedu sustojo prie metalinių vartų, vedančių į kapines.

– Žinau, kad tai keistoka vieta išskylauti, – paaiškino Kemas, – tačiau tai vienintelis man žinomas būdas bent trumpam dingti visiems iš akių. Žinoma, neišeinant iš mokyklos teritorijos. Kartais ten sunku kvėpuoti, – vaikinai mostelėjo ranka į pastatą.

Liusė puikiai suprato, ką jis turėjo omenyje. Mokykloje ji taip pat jautėsi tarsi smaugiama ir nuolat stebima. Vis dėlto mergina nustebo – jai nė į galvą nešovė, kad Kemą galėtų kamuoti šis naujiems mokiniams būdingas sindromas. Vaikinas atrodė toks... ramus. Prisiminusi vakarykštį pobūvį ir dabar, matydama jį su *espresso* puodeliu rankoje, Liusė sunkiai galėjo patikėti, kad Kemas irgi jaučiasi tarsi dusinamas. Dar labiau neįtikėtina atrodė tai, kad vaikinai apie tai papasakojo būtent jai.

Pažvelgusi ten, kur žiūrėjo Kemas, Liusė tolumoje išvydo besidriekiančią mokyklos teritoriją. Iš tos vietos, kur jiedu stovėjo, vienoje pusėje matėsi plytinčios kapinės, kurios atrodė nedaug už ją niūresnės.

Liusė nusprendė eiti toliau.

– Tik pažadėk, kad apsaugosi mane nuo virstančių skulptūrų, – paprašė Kemo.

– Ne, antrą kartą taip nenutiks, – patikino jis taip rimtai, kad Liusei pradingo noras toliau juokauti.

Jos žvilgsnis nukrypo ten, kur vos prieš kelias dienas jiedu su Danieliu vos negavo galo. Marmurinis angelas, kuris tądien nuvirto ant jų, buvo dingęs – pjedestalas stovėjo tuščias.

– Eime, – paragino Kemas, truktelėdamas merginą paskui save.

Keldami kojas jie vengė įsipainioti į takuose vešinančias piktžoles. Norėdamas apeiti nežinia kam supiltas purvo krūvas, Kemas vedė Liusę vingiais.

Kartą Liusė prarado pusiausvyrą. Kad nepargriūtų, ji stvėrė už greta stūksojusio antkapio – didžiulės glotnios plokštės. Tik vienas antkapio šonas buvo šiurkštus, nebaigtas poliruoti.

– Man jis visada patiko, – tarė Kemas, ranka parodydamas į rausvą akmenį, kurį dar spaudė merginos pirštai. Norėdama perskaityti įrašą, Liusė apėjo antkapį.

– Džozefas Milis, – garsiai perskaitė ji. – Gimęs 1821, žuvęs 1865. Narsiai kovėsi su Šiaurės užpuolikais. Buvo tris kartus pašautas. Kovoje krito penki jo žirgai.

Liusė patraškino pirštų sąnarius. Gal Kemui šitas antkapis patiko tik dėl to, kad tai buvo vienintelis blizgus rausvas akmuo tarp daugybės pilkų? O gal jo dėmesį patraukė sudėtingos ornamentų pynės paminklo viršuje? Mergina kilstelėjo antakį ir pažvelgė į draugą.

– Taaip, – nutęsė jis. – Man tiesiog patinka, kad paminklai papasakoja, kaip tie žmonės numirė. Kalbu visai rimtai – tiki manimi? Paprastai žmonės nemėgsta čia vaikštinėti.

Liusė nusigręžė. Ji pernelyg gerai žinojo apie mišlingus antkapių įrašus – vienas iš jų buvo iškaltas ant Trevoro paminklo.

– Tik pamanyk – juk ši vieta būtų daug įdomesnė, jeigu ant visų paminklų būtų iškalta mirties priežastis, – vaikinai bedė pirštu į nedidelį kapą, stūksantį per kelis antkapius nuo Džozefo Milio amžinojo poilsio vietos. – Kaip manai, nuo ko ji mirė?

– Hm, gal nuo skarlatinos? – pamėgino spėti Liusė, eidama prie merginos kapo.

Ji pirštais perbraukė akmenyje iškaltas gimimo ir mirties datas. Čia ilsėjosi mergina, kuri mirė net nesulaukusi Liusės amžiaus. Liusė nenorėjo spėlioti, kas jai galėjo nutikti.

Kemas pakraipė galvą.

– Galbūt, – sutiko jis. – Bet gal jos gyvybę nusinešė paslaptingas gaisras daržinėje, kur jaunoji Betsė „nekaltai“ prigulė su kaimynų berniuku.

Liusė jau ketino apsimesti, kad įsižeidė, tačiau viltinga vaikinai veido išraiška privertė ją nusijuokti. Jau praslinko daug laiko nuo tada, kai ji paskutinį kartą kvailiojo su vaikinai. Žinoma, lyginant su filmuose dažniausiai rodomomis mašinų stovėjimo aikštelėmis, kur paprastai burkuoja porėlės, ši aplinka atrodė kiek liguista, tačiau „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos mokiniai kaip tik tokie ir buvo. Nežinia, ar gerai, ar blogai, tačiau dabar Liusė buvo viena iš jų.

Ji nusekė paskui Kemą į patį įdubos, kurioje plytėjo kapinės, dugną. Ten stūksojo dar daugiau ornamentais išdabintų antkapių ir mauzoliejų. Viršuje, ant šlaito, išsirikiavę paminklai, rodė, žvelgė į apačioje vaikštinėjančius jaunuolius, tarsi Liusė ir Kemas vaidintų spektaklį amfiteatre. Pro milžiniško kapinių ažuolo lapus plieskė oranžiniai vidudienio saulės spinduliai. Liusė ranka prisidengė akis. Buvo karščiausia diena per visą savaitę.

– O tas vyrukas, – prabilo Kemas, rodydamas į didžiulį korintietiškomis kolonomis išpuoštą kapą, – puikiai slapstėsi nuo karinės tarnybos. Užduso, kai sija užvertė rūšį, kur jis tūnojo. Tai akivaizdžiai liudija, kad nevertėjo slapstyti nuo konfederatų kariuomenės.

– Štai kaip? – nusistebėjo Liusė. – Pasakyk, kaip tapai visų šių įdomybių ekspertu?

Net šaipydama iš draugo Liusė jautėsi privilegijuota, kad Kemas čia atsivedė būtent ją. Vaikinai tebežiūrėjo į ją, norėdamas įsitikinti, kad šypsena nepradingo nuo draugės veido.

– Man visos istorijas papasakoja šeštasis jausmas, – Kemo veidą nutvieskė plati nekaltai šypsena. – Galbūt netgi septintasis ar aštuntasis, jeigu taip skamba geriau.

– Įspūdinga, – nusišaipė ji. – Dabar mane labiau domina alkio jausmas. Mirštu iš bado.

– Jūsų paslaugoms, – Kemas iš kuprinės ištraukė vilnonę antklodę ir ištiesė nedideliame pavėsio lopinėlyje po vešliu ąžuolo vainiku. Tada atsuko termosą, ir Liusė užuodė stiprų *espresso* kavos kvapą. Paprastai Liusė negerdavo juodos kavos. Ji stebėjo, kaip Kemas pridėjo į stilinę ledų, ant jų pripylė kavos, o į ją dar šliūkstelėjo gana daug pieno. – Pamiršau paimti cukraus, – paaiškino jis.

– Aš geriu be cukraus, – pareiškė Liusė ir siurbtelėjo visiškai šaltos *latte* – per visą „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje praleistą savaitę tai buvo pirmasis skanus uždrausto kofeino gėrimo gurkšnis.

– Tada man pasisekė, – nudžiugo Kemas, ant antklodės dėliodamas atsineštus produktus. Stebeilydama į visus skanėstus, Liusė išpūtė akis. Ant antklodės gulėjo tamsiai rudas prancūziškas batonas, mažas apvalus minkštas sūrelis, terakotinis indas su alyvuogėmis, lėkštė įdarytų kiaušinių ir du ryškiai žali obuoliai. Atrodė, kad visos gėrybės niekaip negalėjo tilpti į Kemo kuprinę. Dar sunkiau buvo patikėti, kad vaikinai ketino viską suvalgyti vienas.

– Kur gavai? – pasiteiravo Liusė, stengdamasi visą dėmesį sutelkti į batono riekutę, kurią mėgino atsilausti. – O su kuo planavai keliauti į pikniką, kol atsitiktinai nesutikai manęs?

– Atsitiktinai nesutikau tavęs? – juokdamasis pakartojo Kemas. – Beveik neatsimenu, koks niūrus buvo mano gyvenimas, kol nepasirodei tu.

Liusė dėbtelėjo kiek pašaiptu žvilgsniu – jis aiškiai bylojo, jog komentaras pasirodė neįtikėtinais paikas... ir šiek tiek žavus.

Mergina atsilošė, alkūnėmis atsirėmė į antklodę ir sukryžiuojo kojas. Kemas, irgi sukryžiuojo kojas, sėdėjo priešais. Kai jis, ketindamas užsitepti sūrio, siektelėjo peilio, ranka tarsio netyčia palietė, o paskui ir atsirėmė į juodais džinsais aptemptą Liusės kelį. Paskui Kemas pakėlė akis, tarsio norėdamas paklausti: „Ar tu neprieštarauji?“

Kadangi mergina nekrūptelėjo, jis neatsitraukė. Padėjęs batono riekutę ant Liusės blauzdos, jis peiliu tepė trikampį sūrio gabalėlį. Liusėi patiko jausti ją slegiantį vaikinio kūno svorį ir jaudulį, kuris turėjo kažką reikšti.

– Pirmiau atsakysiu į lengvesnį klausimą, – prakalbo Kemas, vėl atsisėdamas tiesiai. – Kelias dienas per savaitę padedu virtuvėje. Tai dalis mano pareigų „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Iš manęs tikimasi, kad „atsilyginsiu“. – Kemas reikšmingai pavartė akis. – Šiaip ar taip, man patinka, kad galiu šį tą atsinešti. Manau, man patinka karšti orai. Žinoma, jeigu per pikniką nepradedu svilti riebalai. – Kalbėdamas jis pasuko ranką delnu į viršų ir parodė daugybę plonų randų. – Profesinė rizika, – paaiškino atsainiu tonu. – Bet rizikuoti verta – gaunu šio to iš sandėlio.

Liusė nepajėgė atsispirti pagundai pirštų galais perbraukti per miniatiūrines bangeles, iškilusias baltoje vaikinio odoje. Ji nespėjo sutrikti dėl tokio savo nekuklumo ir staigiai atsitraukti, nes Kemas pačiupo jos delną ir suspaudė savajame.

Liusė spoksojo į vaikinio pirštus, apsivijusius jos ranką. Anksčiau ji nė nepastebėjo, kokie panašūs jų odos atspalviai. Tarp pietiečių, įpratusių daug kepti saulės atokaitoje, balta oda jai visada

suteikdavo pasitikėjimo savimi. Kemo odos spalva buvo neįprasta, krintanti į akis, beveik metalo atspalvio. Tik dabar mergina suprato, kad ji vaikinui galėjo pasirodyti tokia pat neįprasta. Jos pečiai pradėjo virpėti, šiek tiek svaigo galva.

– Tau šalta? – tyliai sumurmėjo Kemas.

Kai jų akys susitiko, Liusė išsyk suprato – jis nutuokė, jog jai nešalta.

Kemas prisislinko arčiau ir prabilo labai tyliai, beveik šnabždėdamas:

– Manau, tu nori, kad dabar prisipažinčiau, jog pro virtuvės langą mačiau tave einančią per mokyklos teritoriją. Tada, tikėdamasis įkalbėti praleisti pamokas, greitai susidėjau visas šias gėrybes į kuprinę.

Liusė apsimetė, kad mėgina iš gėrimo stiklinės išgriebti leduką, tačiau jis jau buvo seniai ištirpęs rugsėjo kaitroje.

– Ir tai – visas romantiškos iškylos vaizdingose kapinėse planas? – užbaigė ji.

– Oho, – šyptelėjo Kemas, pirštu perbraukdamas merginos apatinę lūpą. – Tu sukuri romantišką atmosferą.

Liusė atsilošė. Kemas buvo teisybės – ji elgėsi pernelyg pasitikinčiai savimi... jau antrą kartą tą dieną. Mergina pajuto, kaip skruostus užlieja raudonis. Ji stengėsi nebegalvoti apie Danielį.

– Aš juokauju, – žiūrėdamas į sutrikusias merginos akis, Kemas papurtė galvą. – Juk tai akivaizdu.

– Jis pakėlė akis į grifą. Šis suko ratus aplink didžiulę baltą patrankos formos skulptūrą. – Žinau, kad čia ne Edeno sodas, – tęsė Kemas, paduodamas Liusei obuolį, – bet įsivaizduok, kad mudu esame *Smiths* dainoje. Be to, manau, kad šioje mokykloje nėra ką veikti.

Kemo žodžiai sumažino įtampą.

– Man atrodo, – tarė jis, atsilošdamas ant antklodės, – kad vieta nėra tokia jau svarbi.

Liusė pažiūrėjo abejojančiu žvilgsniu. Ji nenorėjo, kad Kemas atsitrauktų, tačiau drovėjosi pati į jį atsiremti.

– Užaugau tokioje vietoje, – pradėjo vaikinai ir staiga nutilo, – kur sąlygos buvo panašios į kalėjimo ir nedaug tesiskyrė nuo gyvenimo „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Taigi aš iš tikrųjų esu prisitaikęs prie tokios aplinkos.

– Negali būti, – Liusė papurtė galvą. – Jeigu dabar paduočiau lėktuvo bilietą į Kaliforniją, nejaugi nedžiūgautum, kad gali iš čia ištrūkti?

– Hmmm... na, ne itin, – samprotavo Kemas, grūsdamasis į burną įdarytą kiaušini.

– Netikiu tavimi, – provokavo Liusė.

– Tada manau, kad tavo vaikystė tikriausiai buvo laiminga, – atrėžė vaikinai.

Liusė suleido dantis į kietą žalią obuolio žievę ir nulaižė pirštais tekančias sultis. Tada pamėgino prisiminti visus kartus, kai tėvai reiškė nepasitenkinimą jos elgesiu, visus apsilankymus pas gydytojus, kraustymąsi iš vienos mokyklos į kitą ir visur kabantį šešėlių šydą. Ne, ji negalėtų tvirtinti, kad vaikystė buvo *laiminga*. Vis dėlto jeigu Kemas net neįsivaizduoja, kad išėjęs iš „Kardo ir

kryžiaus“ mokyklos galėtų susirasti geresnę vietą, jo vaikystė tikriausiai buvo blogesnė.

Prie jų kojų kažkas sušnarėjo. Kai pro šalį prašliaužė stora žaliai geltona gyvatė, Liusė susigūžė į kamuoliuką. Stengdamasi neprislinkti pernelyg arti, ji atsiklaupė ant kelių ir įsispoksojo į gyvį. Tai buvo nepaprasta gyvatė – ji nērėsi iš odos. Nuo kūno kadarojo pusiau nusidyręs permatomas sluoksniš. Gyvačių buvo visoje Džordžijoje, tačiau Liusei nė karto neteko matyti, kaip neriasi jų oda.

– Tik nerėk, – perspėjo Kemas ir uždėjo delną merginai ant kelio. Nuo draugo prisilietimo ji iškart pasijuto saugiau. – Jeigu paliksime ją ramybėje, gyvatė nušliauš.

Viskas vyko per lėtai. Liusė nenumaldomai norėjo surikti. Ji visada bijojo ir nekenė gyvačių. Jos tokios slidžios, žvynuotos ir...

– Fui, – sudrebėjo mergina, niekaip negalėdama atplėšti žvilgsnio nuo gyvatės. Ji žiūrėjo, kol gyvis pranyko aukštoje žolėje.

Kemas patenkintas išsišiepė, pakėlė nuo žemės gyvatės odą ir padėjo ją Liusei ant delno. Išnara atrodė dar gyva, tarsi ką tik nulupta šviežio česnako, kurį tėtis atnešdavo iš daržo, odelė. Vis dėlto ši oda buvo gyvatės. Bjauru. Mergina numetė odą ant žemės ir patrynė delną į džinsus.

– Ei, ar tau ji neatrodė graži? – šyptelėjo Kemas.

– Ar mano drebulys tai išdavė? – Liusė jautėsi sutrikusi – tikriausiai ji atrodė labai vaikiška.

– O kaip tavo tikėjimas virsmo galia? – paklausė vaikinys, rodydamas numestą išnarą. – Juk būtent dėl to mes čia ir esame.

– Pradedu manyti, kad tu šiek tiek keistokas, – pareiškė Liusė, mėgindama išspausti bent menkumą šypseną.

– Tik pagalvok, kiek daug dar turi apie mane sužinoti, – sumurmėjo Kemas, prisislindamas šiek tiek arčiau. Dar arčiau negu tą akimirką, kai pasirodė gyvatė. Arčiau negu mergina iš jo tikėjosi. Jis ištiesė ranką ir pirštais perbraukė jos plaukus. Liusė įsitempė.

Kemas buvo žavus ir įdomus vaikinys. Liusė niekaip negalėjo suprasti, kaip ji, būdama tikru nervų kamuolėliu, šią akimirką dar pajėgė gerai jaustis. Ji norėjo būti ten, kur ir buvo. Negalėjo atplėšti žvilgsnio nuo Kemo veido – putlios jo lūpos vis artėjo, sukeldamos svaigulį. Kemo petys prisilietė prie Liusės peties, ir ji krūtinės gelmėse pajuto keistą virpulį. Stebėjo, kaip prasiveria vaikino lūpos, paskui užsimerkė.

– Štai kur jūs! – sunkiai kvapą gaudantis balsas nutraukė svaigią akimirką.

Liusė įsiutusi atsiduso ir nukreipė dėmesį į Gabę. Ši, aukštai sukėlus plaukus ir susirišusi į „arklio uodegą“, stovėjo tiesiai priešais juodu ir spoksojo, nutaisiusi kvailą veido išraišką.

– Aš *visur* ieškojau, – papriekaištavo mergina.

– Kuriems galams tu šitaip elgiesi? – rūščiai spoksodamas į įsibrovėlę riktelėjo Kemas, taip dar labiau pakildamas Liusės akyse.

– Kapinės buvo paskutinė vieta, kuri man atėjo į galvą, – toliau tarškėjo Gabė, kažką skaičiuodama ir užlenkdama pirštus. – Patikrinau jūsų miegamuosius, paskui pašniukštinėjau po tribūnomis stadione,

paskui...

– Gabe, ko tau *reikia*? – nutraukė jos postringavimus Kemas. Jis elgėsi taip, lyg jau daugybę metų pažintų šitą merginą, lyg ji būtų jo sesuo.

Gabė sumirksėjo, paskui prikando lūpą.

– Tai panelė Sofija, – galų gale paaiškino, spragsėdama pirštais. – Taip, tikrai. Ji labai įsiuto, kai Liusė nepasirodė jos pamokoje. Vis kartojo, kad tu galėtum būti gera mokinė ir taip toliau.

Liusė niekaip negalėjo perprasti šitos merginos. Ar ji buvo nuoširdi, ar tik klausė nurodymų? Gal kalbėdama apie gerą išpūdį, kurį Liusė padarė mokytojai, ji paprasčiausiai tyčiojosi? Ar jai nepakako apsivynioti aplink kaklą Danieliui? Gal dabar prireikė ir Kemo?

Juk Gabė turėjo suprasti, kad nutraukė kažką svarbaus, tačiau ji stypčiojo mirksėdama didelėmis kvailos patelės akimis ir sukdamą šviesių plaukų sruogą aplink pirštą.

– Na, eime, – galų gale paragino ji, ištiesdama abi rankas, kad padėtų Kemui ir Liusei pakilti nuo žemės. – Grįžkime į klasę.

– Liusinda, gali sėstis į trečiąją vietą, – nepakeldama akių nuo popieriaus lapo, pareiškė panelė Sofija, kai Liusė, Kemas ir Gabė įžengė į biblioteką. Net nepaklausė: „Kur jūs buvote?“ Nė nemėgino priekaištauti. Tik išsiblaškiusi pasodino Liusę bibliotekos kompiuterių skyriuje greta Penės. Atrodė, kad mokytoja net nepastebėjo, jog Liusė buvo dingusi.

Liusė dėbelėjo į Gabę kaltinančiu žvilgsniu, bet ši tik gūžtelėjo pečiais ir be garso, tik lūpų judesiais, paklausė:

– Ką?

– Kurjudubuvote? – berte išbėrė Penė, vos tik Liusė atsisėdo. Atrodė, kad tai buvo vienintelis žmogus, pastebėjęs jos dingimą.

Liusė akimis susirado Danielį, kuris sėdėjo beveik įsirausęs į septintąjį kompiuterį. Iš savo vietos Liusė galėjo matyti tik jo šviesių plaukų aureolę, tačiau to pakako, kad skruostus užlietų karštis. Prisiminus jų pokalbį sporto salėje, vėl užplūdo gėdos jausmas, todėl mergina susigūžė ant kėdės.

Net po daugybės šypsenų, juoko ir vos neįvykusio bučinio su Kemu Liusė niekaip negalėjo atsispirti jausmui, kuris ją užvaldydavo pamačius Danielį.

Panašu, kad jie niekada nebus kartu.

Būtent tai buvo svarbiausia jų pokalbio sporto salėje mintis. Kaip tik tada, kai Liusė iš esmės pati pripuolė prie jo.

Danielio šaltumas taip giliai sužeidė merginos sielą, taip užgavo jos širdį, jog atrodė, kad kiekvienas, vos užmetęs akį, puikiai suprato, kas jai nutiko. Penė nekantriai pieštuku pabeldė į draugės stalą. Deja, Liusė nežinojo, kaip jai viską paaiškinti. Iškylą su Kemu Gabė nutraukė jai dar nespėjus gerai suvokti, kas vyko. Arba kas turėtų įvykti toliau. Keista ir sunkiai suvokiama buvo tai,

kad įvykiai kapinėse atrodė mažiau svarbūs už pokalbį sporto salėje.

Panelė Sofija stovėjo kompiuterių klasės centre ir spragsėjo pirštais kaip pradinukų mokytoja, mėginanti atkreipti ugdytinių dėmesį. Daugybė sidabrinių apyrankių, juosiančių mokytojos riešus, skimbčiojo tarsi varpeliai.

– Jeigu kuris nors iš jūsų kada nors pasidomėtų savo šeimos genealoginiu medžiu, – šaukė ji, mėgindama perrėkti minios užesį, – tai sužinotų, kokie lobiai slypi jo šaknyse.

– O siaube, maldauju – sunaikinkit šitą metaforą, – sušnabždėjo Penė. – Ji žudo mane. Kaip ir visos kitos.

– Prieš pradėdami sudarinėti savo šeimų medžius, turite galimybę dvidešimt minučių naršyti internete, – pranešė panelė Sofija, barbendama į chronometrą. – Kartos keičiasi maždaug kas dvidešimt penkerius metus, todėl pasistenkite aprašyti mažiausiai šešias kartas.

Sunkus atodūsis.

Garsas atsklido nuo septintojo suolo – tai buvo Danielis.

Panelė Sofija atsigrėžė į jį.

– Danieli? Ar tau ši užduotis atrodo per sunki? – pasiteiravo.

Danielis dar kartą atsiduso ir gūžtelėjo pečiais.

– Ne, visiškai ne, – pagaliau atsiliepė. – Ji puiki. Mano šeimos medis. Tai turėtų būti įdomu.

Panelė Sofija susidomėjusi pakreipė galvą.

– Šį teiginį priimu kaip entuziastingą pritarimą, – pareiškė ji, atsigrėžusi į klasę. – Tikiuosi, tau pavyks aptikti giminės liniją, kurią verta sekti ir kurios istorija galima užpildyti dešimt penkiolika tiriamojo darbo lapų.

Liusei niekaip nepavyko susikaupti darbui. Tik ne tada, kai reikėjo tiek daug visko apsvarstyti. Juodu su Kemu kapinėse. Galbūt tai ne visai atitiko romantiško pasimatymo standartus, bet Liusei šis variantas beveik patiko labiau už įprastą. Tai buvo nepanašu į nieką, ką teko daryti anksčiau. Ji pabėgo iš pamokos tam, kad galėtų slampinėti tarp antkapių. Išskylauti ir gerti Kemo tobulai padarytą *latte* kavą. Išvydus gyvatę, drauge juoktis iš savo baimės. Žinoma, be gyvatės būtų žymiai geriau, tačiau po įvykio Kemas elgėsi taip lipšniai... Daug maloniau, negu Danielis per visą savaitę.

Liusei buvo labai nemalonu pripažinti, tačiau tai buvo tiesa. Danielis ja nesidomėjo.

Antra vertus, Kemas...

Liuse stebėjo vaikiną – šis sėdėjo per kelis suolus nuo jos. Sutikęs merginos žvilgsnį, jis pamojo ranka, tada pradėjo spaudyti klaviatūros mygtukus. Taigi ji jam patiko. Jeigu viską sužinotų Kelė, ji tikriausiai neužsičiaupdama tarškėtų, kad jo jausmai akivaizdūs.

Liuse troško tučtuoju paskambinti draugei, pasprukti iš bibliotekos ir nusispjauti į genealoginį medį. Draugauti su kitu vaikinu buvo pats greičiausias, o galbūt ir vienintelis, būdas išmesti Danielį iš galvos. Deja, to padaryti neleido „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje galiojantis siaubingai griežtas pokalbių ribojimas ir aplinkui uoliai besidarbuojantys kiti mokiniai. Mažytės panelės Sofijos akys

įdėmiai saugojo, kad nė vienas klasėje sėdintis mokinys nesimuliuotų.

Mergina atsiduso, pasidavė ir atidarė interneto naršyklę. Dvidešimt minučių ji neatsitraukdama spoksojo į vaizduklį, tačiau nė viena jos smegenų ląstelė nemąstė apie užduotį. Jai mažiausiai norėjosi ką nors sužinoti apie nuobodžią savo šeimą. Užuoť ieškoję duomenų, jos pirštai trylika kartų surinko tą pačią šešiolikos raidžių kombinaciją:

„Danielis Grigoris“.

Ieškoti.

Aštuntas skyrius

PER GILUS PASINĖRIMAS

Kai šeštadienio rytą Liusė išgirdo beldimą ir atvėrė duris, jai į glėbį puolė Penė.

– Tikriausiai manai, kad vieną dieną aš privalau įsisąmoninti, jog durys atsiveria *į vidų*, – atsiprašė draugė, pasitaisydama nusmukusius akinius. – Turiu įsiminti, kad negalima žvilgčioti pro raktų skylutes. Beje, puikūs apartamentai, – dairydamosi aplinkui, pridūrė Penė. Tada persikeberiojo per Liusės lovą ir patraukė prie lango. – Neblogas vaizdas, tik nėra barų ir kitų patogumų.

Liusė stovėjo draugei už nugaros, spoksodama į kapines ir į tolumoje dunksantį vešlų ąžuolą, po kuriuo išskylavo su Kemu. Nors pro langą nebuvo matyti vietos, kur juodu su Danieliu prispaudė nuvirtęs paminklas, ji aiškiai įsirėžė merginos atmintyje. Po nelaimingo atsitikimo keršto angelas mįslingai dingo iš kapinių.

Prisiminė susirūpinusį Danielio veidą ir tai, kaip tą dieną jis, beveik liečiantis jūdviejų nosims, šnabždėjo jos vardą, kaip pirštų galiukais lietė jos kaklą. Šie prisiminimai privertė merginą nukaisti. Ir pasijusti apgailėtina.

Tikėdamasi, kad Penei jau reikia eiti, Liusė atsiduso ir nusigrėžė nuo lango.

Draugė kilnojo nuo stalo visus Liusės daiktus ir kiekvieną įdėmiai apžiūrinėjo. Laisvės statulos formos prespapjė, kuri dėdė buvo atvežęs iš konferencijos Niujorko universitete, mamos paauglystės laikų nuotrauką, kurioje ji buvo įamžinta su juokingai klaikia šukuosena, Liusindos Viljams, pagal kurią Liusei buvo suteiktas vardas, kompaktinį diską – Kelė jį padovanojo atsisveikindama, kai Liusė dar nebuvo girdėjusi apie „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą.

– Kur tavo knygos? – pasidomėjo Liusė, stengdamasi atitraukti draugę nuo naršymo po jos asmeninius prisiminimus. – Juk sakei, kad atvažiavai mokytis.

Paskui draugė pradėjo knaisiotis drabužių spintoje. Liusė matė, kaip ji greitai liovėsi domėtis mokyklos aprangos kodą atitinkančiais juodais trumparankoviais marškinėliais ir megztiniais. Kai Penė pasuko prie tualetinio stalelio stalčių, Liusė žingtelėjo pirmyn, ketindama ją sulaikyti.

– Gerai, pakaks šniukštinti, – tarė ji. – Juk ne tokius tyrimus turime atlikti, sudarinėdamos šeimų genealoginius medžius?

– Jei kalbėtume apie šniukštiniėjimą... – Penė žybtelėjo akimis, – taip, būtent taip ir turime tyrinėti. Visai ne taip, kaip manai tu.

Liusė abejingai žiūrėjo į įsibrovėlę.

– Tikrai? – paklausė.

– Klausyk, – tarė Penė, uždėdama ranką Liusei ant peties. – Jeigu tikrai nori sužinoti apie Danielį Grigorį...

– Ššššaa! – sušnypštė Liusė, pašokdama ir skubėdama uždaryti duris. Pirmiausia ji iškišo galvą į koridorių ir apžvelgė, koks spektaklis vyksta toje scenoje. Koridorius buvo tuščias, tačiau tai dar nieko nereiškė. Šioje mokykloje žmonės mokėjo atsirasti tarsi iš niekur. Ypač Kemas. Liusei beliktų numirti, jeigu jis – arba kas nors kitas – sužinotų, kaip smarkiai ji domisi Danieliu. Dar blogiau, jeigu sužinotų Penė.

Liuse patenkinta užvėrė ir užrakino duris, tada atsigręžė į draugę. Ji, sukryžiuvusi kojas, sėdėjo ant lovos kampo. Atrodė patenkinta.

Liuse sunėrė rankas už nugaros ir kojos pirštu arčiau durų stumtelėjo raudoną apvalų kilimėlį.

– Kodėl manai, kad aš noriu ką nors apie jį sužinoti?

– Palūkėk, – nusijuokė Penė. – Pirma – akivaizdu, kad tu *visą* laiką spoksai į Danielį Grigorį.

– Ššššša! – antrąkart riktelėjo Liusė.

– Antra, – tęsė draugė, nė kiek nenuleisdama balso, – anądien mačiau, kaip tu visos klasės akivaizdoje internete ieškojai apie jį duomenų. Gali pasmerkti mane už tokius žodžius, tačiau tada tu visiškai nesigėdijai. Pagaliau trečia – nesielk kaip paranojikė. Manai, kad šioje mokykloje tau už akių aš visiems viską išplepu?

Penė nugalėjo.

– Tik norėjau pasakyti, kad, – tęsė ji, – remdamasi *hipoteze*, jog tu nori daugiau sužinoti apie konkretų neįvardintą asmenį, manau, jog turėtum elgtis *supratingai* ir skinti derlingesnio medžio vaisius, – Penė kilstelėjo vieną petį. – Juk žinai, kad turi pagalbininką.

– Klausau tavęs, – nusileido Liusė ir atsisėdo ant lovos.

Paieška internete nedavė vaisių. Ji tik rinko Danielio vardą, paskui trynė ir vėl rašė raides paieškos laukelyje.

– Tikėjausi, kad taip pasakysi, – nudžiugo draugė. – Šiandien neatsinešiau knygu, nes ketinu... – ji kvailai išpūtė akis, – vesti ekskursiją po draudžiamus požeminius „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos urvus, kuriuose laikomi mokinių duomenys.

Liuse perkreipė veidą.

– Net nežinau... – dvejojo ji. – Knaisiotis po Danielio bylą? Nežinau, ar dar noriu padaryti ką nors, dėl ko paskui jausčiausi kaip persekiojimo manijos apsėsta kvaiša.

– Cha, – suprunkštė Penė. – Tu ką tik tai pasakei labai garsiai. Eime, Liuse. Bus nuostabu. Be to, ką dar būtų galima veikti tokį saulėtą šeštadienio rytą?

Oras buvo puikus – tokią dieną, jeigu nesilinksmini arba nieko nedarai lauke, pasijunti labai vienišas. Vidurnaktį Liusė jautė pro atvirą langą dvelkiantį vėsų vėjelį, o prabudusi iš ryto suprato, kad drėgmė ir karštis buvo išnykę.

Seniau tokias ankstyvo rudens dienas Liusė leisdavo su draugais važinėdamasi netoli namų besidriekiančiais dviračių takais. Tai buvo anksčiau, kol dėl šešėlių, kurių nematė nė viena kaimynų mergaitė, ji nepradėjo vengti tankumynų. Dar iki tos dienos, kai draugės, pasisodinusios ją atokioje vietelėje, pasakė, jog tėvai joms neleidžia Liusės kviestis su savimi, kadangi jai nutiko *atsitikimas*.

Tiesą sakant, Liusė šiek tiek baiminosi, nes nežinojo, kaip praleis pirmąjį savaitgalį „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Nebuvo nei pamokų, nei varginančių fizinio pasirengimo testų, nei privalomų socializacijos renginių. Nesibaigiančios keturiasdešimt aštuonios laisvalaikio valandos. Ištisa amžinybė. Rytą, kol nepasirodė Penė, Liusę apėmė kankinantis namų ilgesys.

– Gerai, – stengdamasi nesusijuokti, sutiko Liusė, – vesk mane į savo irštvą.

Vesdama Liusę per sutryptą žolę nuo miegamųjų pastato iki centrinio vestibulio, esančio netoli mokyklos vartų, Penė beveik šokinėjo.

– Tu net neįsivaizduoji, kaip ilgai laukiau nusikaltimo bendrininko, kuris ryžtųsi su manimi leistis žemyn.

Liusė džiaugėsi, kad Penė labiau džiaugiasi susiradusi draugę negu gilinasi į tai, ką... ką ji jaučia Danieliui.

Praeidamos pro miegamojo korpuso kampą, jos pamatė kelis vaikus, skaisčios vėlyvo ryto saulės atokaitoje tinginiaujančius ant suoliukų. Buvo keista mokyklos teritorijoje matyti spalvas – vaikai, kurie Liusės sąmonėje siejosi tik su juoda spalva, dabar vilkėjo margaspalvius drabužius. Deja, čia buvo ir Rolandas. Apsimovęs ryškiai žalius futbolininko šortus, jis tarp kojų ridinėjo kamuolį. Gabė vilkėjo purpuro spalvos medvilninius į apačią plėtėjančius marškinius. Džiulė ir Filipas – liežuvius auskarais persivėrusi porelė – kažką piešė vienas kitam ant nusitrynusių džinsų kelių. Tedas Hamondas sėdėjo ant suolo atsiskyres nuo kitų jaunuolių. Jis vilkėjo maskuojamų spalvų trumparankovius marškinėlius ir skaitinėjo komiksų knygelę. Net pilka berankovė Liusės palaidinė ir šortai atrodė ryškesni už visą savaitę vilkėtus juodus apdarus.

Budinčios mokytojos – trenerė Dantė ir Albatrosas – buvo įsitaisiusios ant pievutės netoli miegamojo korpuso kampo. Juodvi sėdėjo po skėčiu ant dviejų plastikinių lauko kėdžių. Jeigu mokytojos kartkartėmis nenukratytų pelenų nuo rūkstančių cigarečių, atrodytų, jog jos snūduriuoja, paslėpusios veidus po tamsiais akiniais. Atrodė, kad abi, stebėtojų pareigos įkalintos savo darbo vietoje, mirtinai nuobodžiavo.

Aplink miegamųjų korpusą būriavosi daugybė mokinių, tačiau sekdamą paskui Penę Liusė su palengvėjimu pastebėjo, kad netoli pagrindinio koridoriaus nematyti nė gyvos dvasios. Niekas neperspėjo Liusės, kokios bausmės gresia už įsibrovimą į draudžiamas teritorijas. Tiesą sakant, niekas nenurodė, kurios teritorijos yra draudžiamos, tačiau mergina buvo tikra, kad Rendė sugalvotų atitinkamą bausmę.

– O kaip raudonieji? – paklausė Liusė, prisiminusi visur stebinčias kameras.

– Eidama į tavo kambarį, aš į kai kurias iš jų sukaišiojau išsikrovusias baterijas, – paaiškino Penė tokiu abejingu tonu, tarsi sakytų: „Aš pripyliau benzino į mašinos baką.“

Prieš vesdama Liusę prie pagrindinio korpuso galinio įėjimo, Penė dar kartą įdėmiai apsidairė, paskui nusileido trimis laiptų pakopomis, vedančiomis prie alyvuogių spalvos durų, kurių nebuvo matyti žvelgiant iš žemės lygio.

– Ar šie pamatai irgi užsilikę nuo pilietinio karo laikų? – pasidomėjo Liusė. Jai atrodė, kad tokios durys turėtų vesti į patalpą, kurioje galima pasislėpti nuo šūvių.

Penė teatrališkai pro šnerves įtraukė drėgno oro.

– Argi puvėsių smarvė nėra atsakymas į tavo klausimą? Čia dvokia prieškariniais pelėšiais, – kalbėdama mergina pažvelgė į Liusę ir išsiviepė. – Dauguma mokinių paaukotų gyvybę už galimybę įkvėpti šito legendinio oro.

Liusė stengėsi nekvėpuoti per nosį, tuo metu Penė parodė jai didžiule virve surištą raktų ryšulį – toks puikiai derėtų ginklų sandėliui.

– Mano gyvenimas pasidarytų daug paprastesnis, jeigu jie galų gale pagamintų visraktį šiai vietai pasiekti, – atrėžė mergina, vieną po kito apžiūrinėdama raktus, kol galų gale iš ryšulio išrinko mažą sidabro spalvos rakčiuką.

Kai jis pasisuko spynoje, Liusę netikėtai pradėjo krėsti nervinis drebulys. Penė pasirodė teisi – šis užsiėmimas buvo daug įdomesnis negu šeimos genialoginio medžio tyrinėjimas.

Merginos šiek tiek paėjo šiltu drėgnu koridoriumi, kurio lubos buvo vos per kelis colius nuo jų viršugalvių. Troškus oras dvokė taip, tarsi netoliese irtų lavonas. Liusė beveik džiaugėsi, kad patalpoje tvyrojusi tamsa neleido aiškiai matyti visko, kas gulėjo ant grindų. Kaip tik tą akimirką, kai Liusę pradėjo kaustyti klaustrofobijos priepuolis, Penė išrinko antrą raktą ir atidarė kitas mažas, bet daug šiuolaikiškesnes duris. Merginos pritūpusios įropojo vidun, tada išsitiesė kitoje slenksčio pusėje.

Apskaitos skyriuje irgi dvokė pelėšiais, tačiau čia oras buvo vėsesnis ir sausesnis. Patalpą gaubė aklina tamsa, tik virš merginų galvų blankią raudoną šviesą skleidė išėjimo ženklas.

Liusė pajėgė įžiūrėti blankų Penės siluetą ir rankas, kuriomis ji kažko apgraibomis ieškojo ore.

– Kur ta virvė? – murmėjo draugė. – Štai.

Švelniai truktelėjusi virvutę, Penė įžiebė palubėje ant plonos metalinės grandinėlės kabančią elektros lemputę. Nors kambaryje tebetvyrojo prieblanda, Liusė sugebėjo pamatyti, kad patalpos sienos irgi nudažytos žalių alyvuogių spalva. Jas juosė lentynų linijos ir daugybė spintelių su stalčiais. Ant lentynų stovėjo daugybė dėžučių su kortelėmis, o praėjimai tarp stelažų atrodė labai ilgi, beveik begaliniai. Viską gaubė storas dulkių sluoksnis.

Lauke plieskianti saulės šviesa, rodė, kažkur nutolo. Nors Liusė žinojo, kad juodvi nusileido po žeme tik per vieną laiptų maršą, jai atrodė, kad nuo žemės paviršiaus nutolo per visą mylią. Mergina

pasitrynė nuogas rankas. Jeigu ji būtų šešėlis, būtinai pasirodytų šiame rūsyje. Laimei, jų kol kas nebuvo matyti, tačiau Liusė puikiai žinojo, jog tai nėra rimta priežastis jaustis saugiai. Penė, rūsio nykumoje praradusi žadą, tylėdama iš patalpos kampo atsistūmė nedidelę taburetę.

– Nieko sau, – sumurmėjo, tempdama ją paskui save. – Čia kažkas pasikeitė. Seniau duomenys būdavo štai čia... Tikriausiai nuo tada, kai paskutinį kartą čia buvau, kažkas atliko generalinį valymą.

– Prieš kiek laiko čia buvai? – paklausė Liusė.

– Maždaug prieš savaitę... – nuaidėjo Penės balsas, ir draugė pradingo tamsoje už didžiulės bylų spintos.

Liusė niekaip negalėjo suprasti, kam „Kardo ir kryžiaus“ mokyklai reikia tokios daugybės dėžių ir lentynų. Ji pakėlė vieną aplanką ir ištraukė storą bylą, pavadintą PATAISOS PRIEMONĖS. „Galbūt geriau būtų apie tai nežinoti“, – pagalvojo, sunkiai tvardydamosi.

– Bylos sudėtos abėcėlės tvarka pagal mokinių pavardes, – šūktelėjo Penė. Jos balsas skambėjo dusliai ir sklido iš toli. – E, F, G... štai, turiu – Grigoris.

Liusė siauru praėjimu tarp stelažų nuėjo iki tos vietos, iš kur atsklido popieriaus šnarėjimas, ir išvydo Penę, laikančią rankose didžiulę dėžę ir net sulinkusią nuo jos svorio. Danielio bylą ji laikė prispaudusi smakru.

– Ji tokia plona, – pasakė mergina, lėtai keldama smakrą, kad Liusė galėtų paimti aplanką. – Paprastai jos būna daug storesnės, – mergina pažvelgė į draugę ir krenkstelėjusi prikando lūpą. – Na, gerai, dabar *aš* kalbu kaip išprotėjusi persekiojimo manijos apsėsta mergiotė. Tiesiog pažvelkime, kas slypi viduje.

Danielio byla buvo tik vieno puslapio. Juodai balta nuotrauka, nuskenuota nuo moksleivio kortelės, buvo priklijuota dešiniame viršutiniame kampe. Danielis žiūrėjo tiesiai į objektyvą, į Liusę, ir vos pastebimai šypsojosi. Ji negalėjo susivaldyti nenusišypsojusi atvaizdui. Vaikinas atrodė lygiai taip pat kaip tą vakarą, kai... na, Liusė niekaip negalėjo prisiminti, kada tai buvo. Danielio veido išraiška liko taip giliai įsmigusi atmintin, tačiau mergina niekaip neprisiminė, kur ją matė anksčiau.

– Dieve, argi jis dabar neatrodo lygiai taip pat? – Penė pertraukė Liusės mintis. – Pažiūrėk į datą. Nuotrauka daryta prieš trejus metus, kai Danielis atvyko į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą.

Tikriausiai apie tai Liusė ir galvojo... Danielis tikrai atrodė lygiai taip pat, kaip dabar. Tačiau jai atrodė, jog ji galvojo – arba bent ketino pagalvoti – apie kažką kita, tačiau dabar jau niekaip nepajėgė prisiminti ką.

– „Tėvai nežinomi, – perskaitė Penė. Liusė žvelgė jai per petį. – Globėjai – Los Andželo apygardos našlaičių namai.“

– Našlaičių namai? – pakartojo Liusė, spausdama ranką prie širdies.

– Tik tiek. Viskas, kas čia parašyta, yra jo...

– ...nusikaltimo istorija, – užbaigė Liusė. – „Slampinėjimas viešajame paplūdimyje po jo uždarymo... parduotuvės vežimėlio sugadinimas... ėjimas per gatvę draudžiamoje vietoje“.

Penė išpūtusi akis spoksojo į Liusę ir sunkiai tvardė juoką.

– Įsimylėjęlis Grigoris buvo suimtas už *gatvės perėjimą neleistinoje vietoje*? Pripažink – juk tai juokinga?

Liusei nesisekė įsivaizduoti Danielio, suimamo už bet kokį nusižengimą. Dar labiau jai nepatiko tai, kad, „Kardo ir kryžiaus“ administracijos nuomone, visas šito vaikino gyvenimas gali būti sutalpintas į vieną lapą, kuriame išvardyti smulkūs įstatymo pažeidimai. Aplink dunksojo šitiek dėžių su dokumentais, o informacijos apie Danielį buvo tiek mažai.

– Turėtų būti daugiau, – pareiškė ji.

Viršuje nuaidėjo žingsniai. Liusės ir Penės žvilgsniai akimirksniu susmigo į lubas.

– Pagrindinė raštinė, – sušnabždėjo Penė, išsitraukdama iš rankovės nosinaitę ir ketindama išsipūsti nosį. – Ten gali būti bet kas, tačiau niekas neketina leistis žemyn, patikėk manimi.

Po sekundės sugirgždėjo atveriamos durys, ir laiptus nutvieskė iš koridoriaus sklindanti šviesa. Nuaidėjo batų kaukšėjimas. Liusė pajuto, kaip Penė įsikibo į jos maršinėlių nugarą ir prispaudė prie sienos už lentynų. Juodvi laukė sulaikiusios kvėpavimą ir spausdamos rankose pavogtą Danielio bylą. Abi jautėsi bjauriai įkliuvusios.

Liusė užsimerkusi laukė blogiausio, tačiau patalpą netikėtai užpildė įsimenantis melodingas niūniavimas. kažkas dainavo.

– Naaa na na na naaa, – švelniai niūniavo moteriškas balsas. Liusė ištiesė kaklą tarp dviejų dėžių su bylomis ir išvydo liesą senyvą moteriškę. Ant kaktos ji buvo užsidėjusi nedidelį žibintuvėlį – panašius naudoja šachtininkai. Panelė Sofija. Uždėjusi vieną ant kitos, mokytoja nešė dvi didžiules dėžes, todėl buvo matyti tik šviečiantis jos viršugalvis. Panelė Sofija ėjo labai lengvai – atrodė, kad dėžėse buvo ne sunkūs popieriai, o plunksnos.

Merginos stebėjo, kaip mokytoja stato dėžes ant tuščios lentynos. Penė suspaudė Liusės delną. Paskui panelė Sofija kažką užsirašė į užrašų knygutę.

– Ir dar kelios, – pasakė ji, o paskui kažką pridūrė taip tyliai, kad Liusė neišgirdo. Po kelių sekundžių panelė Sofija jau ėjo laiptais aukštyn ir dingo taip pat netikėtai, kaip buvo pasirodžiusi. Dar kelias akimirkas buvo girdėti tolstantis jos niūniavimas.

Kai durys spragtelėjusios užsidarė, Penė garsiai iškvėpė.

– Ji sakė, kad yra dar kelios. Tikriausiai sugrįš, – tarė mergina.

– Ką mudvi darysime? – paklausė Liusė.

– Sėlink laiptais aukštyn, – paliepė Penė, rodydama ranka, – tada pasuk į kairę ir vėl atsidursi prie pagrindinės raštinės. Jeigu kas nors tave pastebės, galėsi pasakyti, kad ieškai tualetu.

– O kaip tu? – nerimavo Liusė.

– Aš padėsiu Danielio bylą. Tada susitiksime prie suoliukų. Panelė Sofija nieko neįtars, jeigu užklups mane vieną. Čia, apačioje, aš būnu labai dažnai, tarsi tai būtų antras mano miegamasis.

Šiek tiek apgailestaudama Liusė dar kartą pažiūrėjo į Danielio bylą. Ji dar nebuvo pasirengusi

išeiti. Tą akimirką, kai susitaikė su mintimi, jog teks nutraukti Danielio bylos apžiūrinėjimą, Liusė pradėjo galvoti apie Kemo bylą. Danielis atrodė toks paslaptingas. Deja, tokia pat buvo ir jo byla. Kemas – visiškai priešingai – atrodė atviras ir lengvai perprantamas. Būtent tai ir sužadino merginos smalsumą. Jai rūpėjo, ar dar buvo galima sužinoti ką nors, ko pats vaikinys neatskleidė. Deja, vos žvilgtelėjusi į Penės veidą, ji išsyk suprato, kad juodvi turi per mažai laiko.

– Jeigu čia yra dar kas nors apie Danielį, mudvi būtinai rasime, – patikino draugė. – Ieškosime toliau. – Tai pasakiusi, ji nežymiu rankos mostu parodė Liusei į duris. – O dabar eik.

Liusė nuskubėjo dvokiančiu koridoriumi, paskui atidarė duris, vedančias prie laiptų. Oras laiptų apačioje vis dar dvokė puvėsiais, tačiau sulig kiekviena pakopa mergina jautė, kad alsuoti darosi vis lengviau. Kai galų gale, pasiekusi viršutinę pakopą, ji pasuko už kampo, koridorių nutvieskė ryški saulės šviesa. Teko sustoti ir pasitrinti akis. Liusė klupdama vėl pasuko ir pro baltai dažytas duris įžengė į pagrindinį vestibulį. Čia ji sustingo iš netikėtumo.

Telefono kabinos apačioje sukryžiuotos per čiurnas kyšojo dvi juodais aukštakulniais apautos kojės – tokius batelius galėjo turėti Blogoji Rytų Ragana. Tikėdamasi, kad pavyks praslysti nepastebėtai, Liusė nuskubėjo prie paradinių durų. Tik tada ji suvokė, kad virš aukštakulnių batelių yra gyvatės odos rašto pėdkelnės, o dar aukščiau – nesišypsanti Molės povyza. Rankoje ji laikė nedidelį sidabro spalvos fotoaparata.

– Kotlete, kodėl atrodai tokia nusikaltusi? – paklausė mergiotė, rankomis įsiremdama į klubus. – Leisk atspėti – tu vis dar kažką rezgi ir nekreipi dėmesio į mano patarimą laikytis atokiau nuo Danielio.

Tikriausiai ši didžiulė pabaisa apsimetinėjo. Molė nieku gyvu negalėjo žinoti, kur ji buvo prieš kelias minutes. Be to, ji nieko nežinojo apie pačią Liusę ir neturėjo priežasčių jausti tokią pagiežą. Nuo pirmosios dienos mokykloje Liusė Molei nepadarė nieko bloga, tik stengėsi laikytis atokiau nuo jos.

– Jau pamiršai, kokia pragariška katastrofa nutiko, kai tu pastarąjį kartą mėginai suvilioti vaikiną, kuris tavimi nesidomėjo? – Molės balsas buvo aštrus tarsi peilis. – Koks buvo jo vardas? Tailoras? Trumenas?

Trevoras. Kaip Molė galėjo sužinoti apie Trevorą? Tai buvo didžiausia ir tamsiausia Liusės paslaptis. Vienintelis dalykas, apie ką Liusė norėjo – tiesiog *privalėjo* – niekam nepasakoti „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Kaip paaiškėjo, jos paslaptį jau žinojo Blogio Įsikūnijimas. Dar blogiau – ji visai nesigėdydama, žiauriai ir abejingai drįsta apie tai kalbėti pagrindiniame mokyklos vestibulyje.

Ar Penė galėjo meluoti? Gal Liusė buvo ne vienintelis žmogus, su kuriuo ji pasidalijo bylų sandėlio paslaptimis? Ar buvo dar koks nors logiškas paaiškinimas? Liusė rankomis prisidengė krūtinę. Mergina jautėsi įširdusi, pažeidžiama ir... nepaaiškinamai kalta – kaip tą naktį po gaisro.

Molė kilstelėjo galvą.

– Galų gale, – tarė ji su palengvėjimu, – tu *kažką* supratai. – Mergina nusigrėžė nuo Liusės ir

pastūmė paradines duris. Paskui atsisuko ir įsispoksėjusi į Liusę išpyškino: – Taigi nepadaryk mielajam Danieliui to, ką padarei tam... kaip jo vardas. *Supratai?* – Tai pasakiusi, Molė lėtai nužingsniavo tolyn.

Liusė puolė paskui ją, tačiau, žengusi kelis žingsnius, suprato, kad užsipuolusi Molę dabar tikriausiai nesusivaldys. Mergiotė buvo pernelyg žiauri. Be to, dar labiau paaitrindama Liusės kartėlį, Gabė pakilo nuo suolo ir nužingsniavo į aikštės vidurį pasitikti Molės. Juodvi buvo pernelyg toli, todėl Liusė negalėjo pamatyti jų veidų išraiškų, kai abi atsigręžė į ją pažiūrėti. Šviesių plaukų „uodega“ papuošta Gabės galva palinko prie juodaplaukės fėjos šukuosena pasidabinusios Molės – šlykščiausias dviejų žmonių susitikimas, kokį tik buvo mačiusi Liusė.

Įsivaizduodama, kaip Molė pliurpia Gabei viską, ką žinojo apie Trevorą, mergina sugniaužė prakaituotus delnus. Savaime suprantama, Gabė tučtuojau lėks pas Danielį ir viską jam išklos. Vien nuo šios minties bjaurus skausmas pervėrė Liusės pirštų galiukus, rankomis pakilo aukštyn ir sukaustė krūtinę. Galbūt Danielis neleistinosiose vietose vaikščiojo per gatves. Na ir kas? To neįmanoma palyginti su nusikaltimu, dėl kurio čia atsidūrė ji.

– Dėmesio! – nuaidėjo balsas. Liusė labiausiai nemėgo girdėti šios komandos. Įvairiausias sporto inventorius turėjo įprotį skrieti jai į galvą. Mergina pamirksėjo – tiesiai į akis plieskė saulė. Net nespėjus prisidengti veido, į galvą kažkas stipriai atsitrenkė. Ausyse nuaidėjo garsus bumbtelėjimas. *Ai.*

Rolando futbolo kamuolys.

– *Puikus* smūgis! – šūktelėjo Rolandas, kai kamuolys, atšokęs nuo merginos galvos, sugrįžo tiesiai pas savininką. Tarsi būtų tyčia jį atmušusi. Liusė pasitrynė pakaušį ir žengė kelis netvirtus žingsnius.

Staiga jos riešą suspaudė kažkieno ranka. Karšta kibirkštis, įsiplieskusi nuo prisilietimo, privertė aiktelėti. Norėdama pamatyti deginančius pirštus, mergina pažvelgė žemyn, paskui vėl į viršų ir sutiko galias pilkas Danielio akis.

– Ar tau viskas gerai? – paklausė vaikiną.

Kai Liusė linktelėjo, jis kilstelėjo antakį.

– Jeigu norėjai žaisti futbolą, reikėjo pasakyti iš anksto, – paaiškino vaikiną. – Būčiau mielai paaiškinęs kai kurias žaidimo subtilybes, pavyzdžiui, apie tai, kaip dauguma žmonių atmušinėja smūgius ne tokiomis jautriomis kūno dalimis.

Danielis paleido jos riešą ir kilstelėjo ranką. Liusė pamanė, kad jis ketina delnu perbraukti dilgsintį veidą. Akimirksnį ji sulaikiusi kvapą laukė prisilietimo. Kai Danielio ranka nutolo ir jis nusibraukė ant akių užkritusius plaukus, visos viltys sudužo į šipulius ir širdis susitraukė.

Taip nutiko tą akimirką, kai Liusė suprato, kad Danielis iš jos juokiasi.

O kodėl turėtų nesijuokti? Tikriausiai ant jos veido įsispaudė futbolo kamuolio raštas.

Gabė ir Molė, sukryžiusios rankas ant krūtinės, tebespoksėjo į Liusę. Dabar tą patį darė ir Danielis.

– Manau, tavo mergina pradeda pavyduliauti, – perspėjo Liusė, rankos mostu rodydama abi merginas.

– Kuri? – paklausė jis.

– Nė neįtariau, kad jos abi yra tavo merginos, – nusistebėjo Liusė.

– Nė viena iš jų nėra mano mergina, – atsainiu tonu paaiškino Danielis. – Aš neturiu merginos. O kuri, tavo manymu, galėtų būti mano mergina?

Liusė stovėjo suglumusi. Ką tada reiškė pasišnabždėjimas su Gabe? Kodėl abi merginos dabar į juos taip spoksojo? Nejaugi Danielis melavo?

Vaikinas linksmai žvelgė į ją.

– Tikriausiai tavo galva sutrenkta smarkiau, negu maniau, – pasakė šypsodamasis. – Eime, pasivaikščiokime, įkvėpk šiek tiek gryno oro.

Liusė pamėgino šiame vaikinio kvietime išvelgti kandžią pašaipą. Galbūt siūlydamas pakvėpuoti grynu oru jis norėjo pasakyti, kad jos galvoje švilpauja vėjai? Ne, tai būtų beprasmiška. Ji vogčiomis žvilgtelėjo į Danielį. Nejaugi jis kalbėjo nuoširdžiai? Kaip tik dabar, kai ji jau susitaikė su Grigorio atstumtosios vaidmenimi.

– Kur eisime? – atsargiai pasiteiravo Liusė. Būtų pernelyg paprasta dabar pradėti džiūgauti, kad jis neturi merginos ir nori kažkur eiti būtent su ja. Čia turėjo slypėti sąstai.

Danielis pašnairavo į kitapus aikštės stovinčias merginas.

– Nesvarbu kur – ten, kur mudviejų niekas nestebės.

Liusė buvo pažadėjusi Penei susitikti tribūnoje, tačiau vėliau ji viską draugei paaiškins, o ši, žinoma, supras. Lydimas smalsių merginų žvilgsnių, Danielis pro nedidelę apipuvusių persikų giraitę nusivedė Liusę už seno bažnyčios pastato, kur dabar buvo sporto salė. Juodu artėjo prie puošniai išsišakojusių ąžuolų miško. Liusė nė neįtarė jį čia esant. Danielis atsigręžė įsitikinti, ar mergina eina iš paskos. Ji atsainiai nusišypsojo, tarsi pasivaikščiojimas su šiuo vaikinu nebūtų itin svarbus, tačiau skindamasi kelią tarp gumbuotų senų šaknų niekaip nesiliovė galvojusi apie šešėlius. Dabar juoduėjo pro miško tankmę. Vešliais lapais tvyrančią prieblandą kur ne kur varstė prasiskverbiantys saulės spinduliai. Oras prisipildė riebaus ir šalto purvo smarvės – Liusė suprato, kad netoliese yra vandens telkinys.

Jeigu mergina būtų pratusi melstis, dabar tikrai melstų, kad šešėliai nesiartintų nors tą trumpą valandėlę, kol juodu bus su Danieliu. Antraip Danielis pamatys, kad kartais ji elgiasi tarsi beprotė. Deja, Liusė niekada nesimeldė. Net nežinojo, kaip tai daryti. Užuoat meldusis, ji sukryžiavo pirštus.

– Miškas čia baigiasi, – paaiškino Danielis. Juodu pasiekė proskyną, ir Liusė aiktelėjo iš nuostabos.

Kol jaunuoliaiėjo per mišką, kažkas pasikeitė. Ir ne dėl to, kad juodu nutolo nuo nykiomis spalvomis nudažytų „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos pastatų. Kai išėjo iš tankumyno ir sustojo ant aukštos raudonos uolos, Liusei pasirodė, kad ji su Danieliu stovi atviruko viduryje, – tokius atvirukus

galima pamatyti ant metalinių lentynų mažų miestelių smulkmenų krautuvėlėse. Rodos, jai seniai išnykęs snaudžiantis idiliškas Pietų gamtos vaizdas. Visos spalvos, prasiskverbusios į Liusės akis, atrodė gražesnės ir ryškesnės negu anksčiau. Krištolo mėlynumo ežeras, tyvuliuojantis apačioje, ir jį supantis tankus skaisčiai žalias miškas. Virš galvų giedrame danguje sklandė dvi žuvėdros. Atsistojusi ant pirštų galų, Liusė tolumoje išvydo gelsvai rusvą druskingą pelkyną. Mergina žinojo, kad jis veda iki pat baltomis bangų putomis pasidabinusio vandenyno, dabar slypinčio kažkur už horizonto.

Liusė pažvelgė į Danielį. Jis irgi atrodė nepaprastai gražus. Saulės šviesoje vaikino oda švytėjo auksu, o akys spindėjo lietaus lašų mėlynumu. Buvo nuostabu ir drauge sunku veidu jausti jo žvilgsnį.

– Ką manai? – paklausė Danielis. Dabar, kai juodu buvo toli nuo kitų, vaikas atrodė labiau atsipalaidavęs.

– Nesu mačiusi nieko nuostabesnio, – atsakė ji, stebėdama nepaprastai švarų ežero paviršių ir nenumaldomai trokšdama panerti į vandenį. Iškilusi maždaug penkiasdešimt pėdų virš vandens, stūksojo plokščia samanomis apaugusi uola. – Kas ten?

– Aš tau parodysiu, – pažadėjo Danielis nusispirdamas batus.

Liusė stengėsi nespoksoti, kai vaikas per galvą nusivilko marškinėlius ir atidengė raumeningą krūtinę.

– Eime, – paragino vaikas, ir Liusė pagalvojo, jog, žvelgiant Danielio akimis, ji tikriausiai atrodė tarsi įaugusi į uolą. – Čia galima paplaukioti, – pridūrė jis, ranka mostelėdamas į pilką jos palaidinę ir džinsinius šortus. – Šįkart leisiu tau laimėti.

– Kodėl „šįkart“? – juokdamasi paklausė Liusė. – Ar anksčiau aš visada leisdavau tau laimėti?

Danielis ketino linktelėti galva, tačiau staiga persigalvojo.

– Ne. Tiesiog anądien baseine tu pralaimėjai, – paaiškino jis.

Akimirką ji troško išrėžti, *kodėl* tą kartą pralaimėjo. Galbūt juodu pasijuoktų iš nesusipratimo, kad Liusė Gabę palaikė Danielio mergina. Tačiau kaip tik tuo momentu Danielis iškėlė rankas virš galvos, ore padarė lanką ir tobulai tyliai pūkstelėjęs panėrė į ežerą.

Tai buvo vienas iš gražiausių dalykų, kuriuos jai gyvenime teko matyti. Liusė dar niekada neteko regėti tokio gracingo šuolio. Net pūkstelėjimas ir po jo likę ratilai nepaprastai žavėjo Liusės klausą ir akis.

Ji troško būti su juo apačioje.

Mergina nusiavė batus ir pastatė po magnolija, greta Danielio batų. Tada atsistojo ant uolos briaunos. Atstumas iki vandens siekė apie dvidešimt pėdų. Toks aukštis Liusės širdį visada priversdavo pašėlusiai tvinksėti, tačiau ne iš baimės, o iš malonaus jaudulio.

Po sekundės jo galva išniro iš ežero. Danielis šypsodamasis plakė kojomis vandenį.

– Leisk apsigalvoti ir nesuteikti tau galimybės laimėti, – šūktelėjo jis.

Giliai įkvėpusi, Liusė ištiesė rankas virš vaikino galvos, išsiritė ir nėrė žemyn. Kritimas truko tik

akimirka, tačiau kūnui skrodžiant saulės sušildytą orą Liusė patyrė patį nuostabiausią jausmą.

Pūkšt. Iš pradžių vanduo pasirodė siaubingai šaltas, tačiau po sekundės – idealios temperatūros.

Norėdama įkvėpti oro, Liusė išniro, pažvelgė į Danielį ir pradėjo plaukti peteliške.

Ji yrėsi taip įnirtingai, kad pametė vaikiną iš akių. Mergina labai stengėsi – tikėjosi, kad jis stebi. Ji vis artėjo ir artėjo prie tikslo, kol galų gale ranka palietė uolą – viena akimirka anksčiau už Danielį.

Ropšdamiesi ant plokščio, saulės įšildyto akmens, abu pūškuodami mėgino atgauti kvapą. Uolos kraštai buvo apaugę samanomis ir slidūs, todėl Liusei sunkiai sekėsi įsikibti ir užlipti. Danielis užsiropštė labai lengvai. Jis pasilenkė ir ištiesė merginai ranką, tada truktelėjo ten, kur ji galėjo lengvai užkelti koją.

Kai Liusė užsiropštė ant uolos, Danielis gulėjo aukštiełninkas. Jo kūnas buvo jau beveik sausas. Tik drėgni šortai išdavė jį ką tik buvus ežere. Tuo tarpu šlapi Liusės drabužiai lipo prie kūno, o plaukai draikėsi į visas puses. Dauguma vaikinių tokioje situacijoje pasinaudotų proga paspoksoti į šlapią merginos kūną, tačiau Danielis užsimerkęs tebegulėjo ant nugaros, tarsi suteikdamas jai galimybę išsigręžti drabužius. Galbūt jis taip elgėsi iš gerumo, o gal Liusė jo nedomino.

Žinodama savo beviltiškai romantišką prigimtį, Liusė vis dėlto nusprendė, kad iš *gerumo*. Danielis atrodė labai įžvalgas – jis turėjo bent šiek tiek nutuokti apie Liusės jausmus. Ne paprastą potraukį, ne norą būti greta, net kai visi reikalavo laikytis atokiau, bet tikrų tikriausią įsitikinimą, kad juodu buvo iš kažkur pažįstami.

Danielis pravėrė akis ir nusišypsojo tokia pat šypsena, kokia buvo įamžinta nuotraukoje jo byloje. Staiga užplūdo toks stiprus deža vu jausmas, kad Liusei teko ant uolos.

– Kas nutiko? – paklausė Danielis. Jo balse buvo girdėti nerimo gaidelės.

– Nieko.

– Liuse...

– Negaliu išmesti to iš galvos, – pradėjo ji apsiversdama ant šono ir atsigręždama veidu į vaikiną. Jai dar nepakako jėgų netgi atsisėsti. – Jausmo, kad aš tave pažįstu. Pažįstu jau daug laiko.

Vanduo teškenosi į uolą. Jo purslai pasiekė už akmens krašto kyšančius Liusės kojų pirštus. Nuo jų šalčio paširpo blauzdų oda. Galų gale Danielis prabilo:

– Nejaugi mes viso to nebuvo patyrę? – jo tonas buvo pasikeitęs. Atrodė, kad Danielis nori iš jos pasityčioti. Dabar jis kalbėjo kaip Douverio mokyklos vaikėzas: patenkintas savimi, amžinai nuobodžiaujantis ir pasipūtęs. – Man tikrai malonu, kad tu jauti mudviejų ryšį. Tačiau, norėdama pelnyti vaikino dėmesį, neprivalai kurti visokių išgalvotų istorijų.

Ne. Danielis manė, kad ji melavo apie keistą jausmą, kurio niekaip negalėjo atsikratyti, ir naudojo tai kaip priemonę pelnyti dėmesį. Siaubingai įžeista ji sugriežė dantimis.

– Kodėl turėčiau tai išgalvoti? – prisimerkusi nuo saulės šviesos, paklausė Liusė.

– Tu pati galėtum pasakyti, – atrėžė Danielis. – Žinoma, neturėtum. Tai neduos jokios naudos. – Jis

atsiduso. – Klausyk, turėjau tau tai pasakyti anksčiau, vos tik pastebėjau pirmuosius ženklus.

Liusė atsisėdo. Jos širdis pašėlusiai daužėsi. Vadinasi, Danielis irgi pastebėjo ženklus.

– Žinau, kad neseniai atstūmiau tave sporto salėje, – lėtai kalbėjo jis. Liusė palinko į priekį, tarsi norėdama greičiau išpešti visus žodžius. – Turėjau iš karto pasakyti tau tiesą.

Liusė laukė.

– Aš išsiskyriau su mergina, – kalbėdamas jis nuleido delną į vandenį, nuskynė lelijos lapą ir sutrynė delnuose. – Su ta, kurią tikrai mylėjau. Visai neseniai. Tai nieko asmeniška – aš nenoriu tavęs ignoruoti. – Danielis pakėlė galvą ir pažvelgė į Liusę. Pro vandens lašą, pakibusį jo plaukuose, prasiskverbė saulės spindulys. Lašas sužibėjo. – Bet aš nenoriu, kad tu puoselėtum kokias nors viltis. Neketinu su kuo nors užmegzti santykių, bent jau ne artimiausiu laiku.

Ak.

Liusė nusigręžė ir įsispoksojo į ramų vidurnakčio dangaus spalvos vandenį, kuriame vos prieš kelias minutes juodu juokdamiesi taškėsi. Ežere nebuvo likę nė menkiausių ką tik patirto džiaugsmo ženklų. Nei vandenyje, nei Danielio veide.

Tiesa, Liusė irgi išsiskyrė su vaikinui. Jeigu ji papasakotų apie Trevorą ir apie tai, kaip viskas buvo baisu, galbūt Danielis irgi atskleistų savo praeities paslaptį. Deja, Liusė jau žinojo, kad neištvers, jeigu jis pradės pasakoti apie praeitį su kita mergina. Vien mintis apie Danielį, draugaujantį su kita mergina – Liusė jau įsivaizdavo Gabę, Molę ir daugybę mozaikų, sudėtų iš įvairių besišypsančių veidų, didelių akių ir ilgų plaukų – jai kėlė šleikštulį.

Danielio istorija apie liūdną išsiskyrimą turėtų viską paaiškinti. Bet nepaaiškino. Jis nuo pat pradžių su ja elgėsi labai keistai. Ižeidęs vieną dieną, kitą rytą kapinėse išgelbėjo nuo virstančios skulptūros. O dabar atsivedė ją čia, prie ežero – ją vieną. kažkas buvo ne taip.

Danielis sėdėjo nuleidęs galvą, tačiau akys smigo į Liusę.

– Nepakankamai geras atsakymas? – paklausė tarsi žinodamas, ką ji galvoja.

– Vis dar jaučiu, kad man kažko nepasakai, – atrėžė mergina.

Visko negalima paaiškinti liūdnu pasakojimu apie sudaužytą širdį. Liusė turėjo patirties šioje srityje.

Vaikinas sėdėjo nusigręžęs ir žiūrėjo į taką, kuriuo juodu atėjo prie ežero. Po valandėlės jis piktai nusikvatojo.

– Žinoma, yra dalykų, apie kuriuos tau nepasakojau. Menkai tave pažįstu. Nežinau, kodėl galvoji, kad esu tau kažką skolingas, – tai taręs, jis atsistojo.

– Kur ketini eiti? – paklausė Liusė.

– Turiu grįžti, – paaiškino jis.

– Neik, – sušnabždėjo mergina, tačiau atrodė, kad Danielis neišgirdo.

Nugrimzdusi į liūdesį, Liusė stebėjo, kaip jis šoko į vandenį.

Vaikinas išniro gana toli ir nuplaukė į krantą. Maždaug pusiaukelėje jis atsigręžė, pažiūrėjo ir

atsisveikindamas pamojo ranka.

Kai Danielis pradėjo plaukti tobulais peteliškės judesiais, Liusės širdį užliejo džiugesio banga. Deja, net susižavėjimas nepajėgė užpildyti tuštumos, likusios jos sieloje. Vaikinas judėjo taip lengvai, taip taisyklingai, tarsi ne plauktų, o skristų.

Krantą jis pasiekė labai greitai. Taip juos skyręs atstumas tapo trumpesnis, negu iš pradžių atrodė Liusei. Atrodė, kad plaukdamas Danielis judėjo labai lėtai, tačiau net jeigu jis būtų plaukęs pašėlusiu greičiu, vis tiek nebūtų galėjęs pasiekti kranto taip greitai.

Nejaugi jam buvo taip svarbu kuo greičiau atitolti nuo jos?

Apimta keisto jausmų mišinio – didžiulio nusivylimo ir dar didesnės pagundos – Liusė stebėjo, kaip Danielis užsiropštė ant kranto. Saulės spinduliai prasiskverbė pro medžius ir apgaubė jo siluetą spindinčia aureole. Norėdama pamatyti tai, kas vyko prieš akis, Liusė turėjo prisidengti veidą.

Mergina pagalvojo, kad futbolo kamuolys, atsitrenkęs į jos galvą, galėjo sutrikdyti regėjimą. O gal viskas, ką ji galvojo ir matė, buvo tik mirażas. Vėlyvos popietės saulės iškrėstas pokštas.

Kad geriau matytų, mergina atsistojo ant uolos.

Danielis paprasčiausiai nuo plaukų purtė vandenį, tačiau atrodė, kad spindintys lašeliai, nepaisydami žemės traukos, liko kyboti greta jo rankų, virš jo ir aplink jį.

Jie nepaprastai spindėjo saulės šviesoje – atrodė, jog Danielis turi sparnus.

Devintas skyrius

NEKALTUMO BŪSENA

Pirmadienio vakarą panelė Sofija stovėjo pačios didžiausios visame Augustino korpuse klasės priekyje, prie pakylos, ir mėgino rankomis žaisti šešėlių teatrą. Ji sukvietė mokinius į paskutinę religijos konsultaciją prieš vidurio semestro egzaminą, kuris turėjo vykti kitą dieną. Kadangi Liusė visą mėnesį nelankė pamokų, mokytoja nusprendė, jog jai reikės pasistengti, kad užpildytų žinių spragas.

Būtent dėl to vienintelė Liusė apsimetinėjo, kad skaito užrašus. Kiti mokiniai netgi nepastebėjo, kad vakaro saulės spinduliai, besiskverbiantys pro siaurus langus, gadino panelės Sofijos rankų darbo medžiaga aptraukto žibinto rėmus. O Liusė nenorėjo atkreipti į save dėmesio, todėl neatsistojo užtraukti dulkėtų užuolaidų.

Tik tada, kai saulės spinduliai palietė Liusės sprandą, mergina suvokė, kaip ilgai sėdėjo klasėje. Iš ryto, per pasaulio istorijos pamoką, ji stebėjo, kaip rytinės saulės spinduliai auksu nudažė pono Koulo plaukus ir pavertė juos ugniniais gaurais. Per biologijos pamoką pas Albatrosą kentė deginančią pietinės saulės kaitrą. Dabar jau artinosi vakaras. Saulė apsisuko aplink visą mokyklos teritoriją, o Liusė tik trumpam buvo pakilusi nuo suolo. Kūnas atrodė sustingęs ir kietas kaip metalinė kėdė, ant kurios ji sėdėjo, o protas atbukęs tarsi pieštukas, kuriuo užsirašinėjo pastabas.

Kodėl mokytoja nusprendė vaidinti šešėlių teatrą? Nejaugi Liusė ir kiti mokiniai buvo penkiamečiai vaikigaliai?

Staiga ji pasijuto kalta. Iš viso mokyklos personalo panelė Sofija buvo maloniausia. Norėdama paaiškinti, kad Liusė, sudarydama šeimos genealoginį medį, gerokai atsiliko nuo kitų mokinių, ji netgi švelniai nusivedė merginą į šalį. Liusė maloniai apstulbo, kai mokytoja skyrė visą valandą, kad dar kartą paaiškintų, kaip reikia rinkti duomenis. Merginai buvo truputį gėda, tačiau nusprendė verčiau apsimesti kvaila negu išsiduoti, kad tyrimo neatliko, nes per daug galvojo apie vieną klasės draugą.

Dabar panelė Sofija stovėjo, vilkėdama ilgą juodą krepo suknią, ir elegantiškai sunėrusi pirštus kėlė rankas, ruošdamasi naujai pozai. Lauke debesis užstojo saulės spindulius. Staiga pamačiusi, kad ant sienos už panelės Sofijos nugaros atsirado tikras šešėlis, Liusė pamėgino susitelkti į pamokos turinį.

– Kaip pamenate iš pernai perskaityto „Prarastojų rojus“, kai Dievas suteikė angelams laisvę, tik vienas iš jų peržengė ribas, – aiškino panelė Sofija, alsuodama į mikrofoną, pritvirtintą prie dramblio

kaulo spalvos atlapo, ir judinama pirštus tobulus angelo sparnus.

Mokytojos balsas dramatiškai nutrūko. Liusė stebėjo, kaip ji ištiesė rodomuosius pirštus ir šešėlyje angelo sparnai pavirto velnio ragais.

– Didelio čia daikto. Tai seniausia gudrybė visoje knygoje, – sušnabždėjo kažkas už Liusės nugaros.

Panelė Sofija baigė paskaitą – atrodė, kad klasėje sėdėjo tik vienas žmogus, klausęs kiekvieno jos pasakyto žodžio. Galbūt dėl to, kad, priešingai negu kiti mokiniai, Liusė anksčiau nebuvo gavusi religinio auklėjimo, o gal jai tiesiog pagailo panelės Sofijos, tačiau mergina pajuto nenumaldomą norą atsigręžti ir nutildyti tuos, kurie pertraukinėjo mokytoją.

Ji jautėsi viskuo nepatenkinta. Pavargusi. Alkana. Dvidešimt mokinių, įrašytų į panelės Sofijos grupę, sužinojo, kad, užuot su visais eję į valgyklą vakarieniauti, turės sėdėti neprivalomoje (Penė paaiškino, kad ši sąvoka vartojama neteisingai) paskaitą, o valgis bus patiektas klasėje. Taip siekta sutaupyti laiko.

Valgis – tai tikrai nebuvo nei vakarienė, nei pietūs, o tik menkas pasistiprinimas vėlyvą popietę – Liusei buvo neįprastas. Net valgykloje, kur ruošdavo daugiausia mėsos patiekalus, jai kartais nepakakdavo laiko susirasti ko nors tinkamo valgyti. Šįkart Rendė į klasę įstūmė vežimėlį su bjauriai atrodančiais sumuštiniais ir keliais ąsočiais drungno vandens. Visi sumuštiniai buvo su neaiškios kilmės šalta pjaustyta mėsa, majonezu ir sūriu. Liusė pavydžiai žiūrėjo, kaip Penė, palikdama duonos riekėse dantų žymes, kimšo vieną sumuštinį po kito. Liusė jau ketino imti bolonišką, tačiau tą akimirką greta jos įsispraudė Kemas. Atgniaužęs kumštį vaikiną parodė kelias šviežias figas. Jo delne ryškiai purpuriniai vaisiai atrodė tarsi brangakmeniai.

– Kas tai? – nustebo Liusė, mėgindama išspausti šypsena.

– Juk negali būti gyva vien duona, tiesa? – atsiliepė vaikiną.

– Nevalgyk jų, – įsiterpė Gabė, pačiupo figas Liusei iš rankų ir įmetė į šiukšlių dėžę. Pertraukusi asmeninį pokalbį, ji į tuščią Liusės delną įbruko saują iš automatinio prekybos įrenginio ištrauktų M&M saldainių su žemės riešutais. Gabė galvą buvo apsijuosusi vaivorykštės spalvų raiščiu. Liusė įsivaizdavo, kad nuplėšia tą puošmeną ir sviedžia į šiukšliadėžę.

– Ji teisi, Liuse, – pareiškė Ariana, rūščiai spoksodama į Kemą. – Kas žino, kokių narkotikų jis ten įdėjo?

Liusė nusikvatojo – žinoma, Ariana juokavo. Daugiau niekas nešyptelėjo, todėl ji akimirksniu nutilo ir susibėrė saldainius į kišenę. Kaip tik tą akimirką panelė Sofija paragino visus sėstis į vietas.

Po kelių valandų jie tebesėdėjo įkalinti klasėje, o panelė Sofija ką tik buvo baigusi pasakoti apie „Sukūrimo aušrą“ ir pradėjo apie „Kovą danguje“. Jie dar net nebuvo pradėję gilintis į Adomo ir Ievos istoriją. Protestuodamas Liusės pilvas pradėjo urgėti.

– Kas žino vardą klastingo angelo, stojusio į kovą su Dievu? – paklausė panelė Sofija tokiu tonu, tarsi bibliotekoje grupei mažų vaikų skaitytą iliustruotą knygelę. Liusė pamanė, kad klasė choru vaikiškais balsais atsakys: „Taip, panele Sofija.“

– Ar kas nors žino? – pakartojo mokytoja.

– Rolandas! – iš visų plaučių sustūgo Ariana.

– Taip, teisingai, – sutiko panelė Sofija, dievobaimingai linkčiodama galva. Pasirodo, jos klausimas buvo prasta. – Dabar mes jį vadiname Šėtonu, tačiau, bėgant amžiams, jis buvo vadinamas daugybe vardų: Mefistofeliu, Belialu ir net Liuciferiu.

Molė, pastarąją valandą sėdėjusi priešais Liusę, nugara įsiremusi į jos stalą ir nusiteikusi išvesti ją iš proto, per petį mestelėjo popieriaus skiautę. Ši nukrito ant Liusės stalo.

Liusė... Liuciferis... Ar egzistuoja kažkoks ryšys?

Molės rašysena buvo neaiški, kupina pykčio ir karštligiškumo. Liusė matė, kaip nuo pašaipios grimasos pakilo platūs mergiotės skruostikauliai. Nuo alkio ir įniršio užvaldyta silpnumo, Liusė pradėjo kitoje skiautės pusėje karštligiškai rašyti atsakymą. Mergina išdėstė, kad jos vardas ir pavardė yra Liusinda Viljams. Paaiškino, kad tai garsios dainininkės ir tekstų autorės vardas, jos koncerte pliaupiant lietui susipažino Liusės tėvai. Papasakojo, kad jos mama, paslydusi ant plastikinio puodelio, vos nenuvirto į purvyną, tačiau įkrito tiesiai tėčiui į glėbį, iš kurio nesitraukia jau dvidešimt metų, todėl jos vardas susijęs su romantiškais jausmais. Tada paklausė, ką apie save galėtų papasakoti ilgaliežuvė Molė. Baigdama pareiškė, kad iš visų mokyklos mokinių artimiausiai susijusi su Šėtonu yra ne ta, kuriai raštelis buvo skirtas, o ta, kuri jį siuntė.

Mergina įbedė akis į neseniai sodriai raudona spalva nudažytus Molės plaukus. Liusė jau ketino sviesti jai sulankstytą popierėlį ir sukelti dar didesnę Molės pyktį, tačiau tuo metu panelė Sofija paprašė pasižiūrėti į švieslentę.

Iškėlus abi rankas virš galvos, ji iš delnų suformavo taureles. Kai jas nuleido, šešėliai ant sienų paslaptinai virto mataruojančiomis rankomis ir kojomis – atrodė, kad kažkas nušoko nuo tilto ar aukšto pastato. Vaizdas buvo toks keistas, ryškus ir aiškus, kad Liusės nervinė įtampa iškart atslūgo. Mergina negalėjo atplėšti akių.

– Devynias dienas ir devynias naktis, – dėstė panelė Sofija, – Šėtonas ir jo angelai krito iš Dangaus.

Mokytojos žodžiai krestelėjo Liusės atmintį. Mergina pažvelgė į Danielį – šis sėdėjo per dvi eiles nuo jos. Jų akys akimirksniui susitiko, tada vaikinai staigiai įsikniaubė į sąsiuvinį. Vis dėlto tos akimirkos pakako, kad Liusė prisimintų praeitos nakties sapną.

Sapne juodu su Danieliu vėl nuėjo prie ežero. Istorija pasikartojo, tačiau šįkart, kai Danielis atsiveikinęs paniro atgal į vandenį, Liusei pakako drąsos plaukti paskui jį. Vanduo buvo šiltas – toks

malonus, kad mergina netgi per miegus jautė drėgmę. Aplink ją plaukiojo būriai violetinių žuvų. Ji plaukė kiek įmanydama greičiau ir iš pradžių pamanė, kad žuvys stumia ją link Danielio ir link kranto. Deja, jos vizijoje netrukus žuvų būrys pradėjo tirštėti ir tamsėti, Liusė nebematė vaikino. Žuvys įgijo šešėlius, tapo piktos. Jos artėjo ir artėjo, kol Liusė negalėjo matyti nieko aplinkui. Ji jautė, kad skęsta, pasiduoda ir grimzta į dumblinas ežero gelmes. Nors nenustojė kvėpuoti, tačiau atrodė, kad niekada nepajėgs iškilti. Jautė, kad visiems laikams praranda Danielį.

Staiga jis pasirodė iš apačios. Rankas laikė ištiestas tarsi bures. Išbaidęs žuvis, vaikinai apglėbė Liusę. Tada abu saugiai iškilo į paviršių. Išnirę iš vandens jie kilo aukštyn ir aukštyn, praskriejo uolą ir magnoliją, po kuria buvo palikę batus. Po sekundės pakilo taip aukštai, kad net nematė žemės.

– Ir jie nusileido, – tęsė panelė Sofija, nuleisdama rankas ant pakylės, – į liepsnomis žėruojančią Pragaro duobę.

Liusė užsimerkė ir iškvėpė. Tai tik sapnas. Deja, tai, kas vyko dabar, buvo realybė.

Atsidususi mergina parėmė rankomis smakrą ir prisiminė atsakymą į Molės raštelį. Rankoje ji tebespaudė sulankstytą popiergalį. Dabar atsakymas atrodė kvailas ir neapgaltotas. Geriau iš viso neatsakyti – tada Molė net nesužinos, kaip raštelis ją paveikė.

Ant stalo, greta kairiosios rankos, nusileido popierinis lėktuvėlis. Liusė dėbtelejo į kairįjį klasės kampą, kur mirkčiodama akimis sėdėjo Ariana.

Tikiuosi, tu svajoji ne apie Šetoną. Kur judu su DG išskubėjote šeštadienio pavakarę?

Liusė visą dieną nerado progos akis į akį pasikalbėti su Ariana. Tačiau iš kur draugė sužinojo, kad juodu su Danieliu buvo išėję? Kol panelė Sofija susikaupusi rankomis darė šešėlius, vaizduojančius devynis Pragaro ratus, Liusė stebėjo, kaip Ariana tobulai taikliu metimu link jos suolo pasiuntė antrą popierinį lėktuvėlį.

Tai padarė Molė.

Sulaukusi tinkamiausios akimirkos, ji čiupo popierių ir suspaudė juodai nulakuotais nagais. Liusė neketino pasiduoti ir leisti jai laimėti šią kovą. Ji išgriebė lėktuvėlį Molei iš saujos, tačiau traukdama garsiai įplėšė jį iki pusės. Jai vos pakako laiko įbrukti perplėštą raštelį į kišenę – panelė Sofija tučtuojau atsigrėžė.

– Liusinda ir Mole, – kreipėsi ji, suraukdama lūpas ir įsikibdama į pakylą, – tikiuosi, kad tai, ką judvi aptarinėjate negerbtinu būdu, mėtydamos viena kitai raštelius, gali būti išsakyta prieš visą klasę.

Liusės mintys pradėjo suktis pašėlusiu greičiu. Jeigu ji ko nors tučtuojau nesugalvos, tą padarys Molė. Nereikia nė aiškinti, kaip tai bus nemalonu.

– M...Molė tik norėjo pasakyti, – sumikčiojo Liusė, – kad ji nesutinka su jūsų požiūriu dėl Pragaro paskirstymo. Ji turi savo nuomonę.

– Na, Mole, jeigu turi kitokią požeminio pasaulio schemą, mes mielai tavęs pasiklausysime.

– Na, jeigu įsivaizduotume Pragarą... – šnopusdama sušnabždėjo Molė. Tada atsikrenkštė, atsistojo ir tęsė: – Jūs pasakojote, kad Liuciferio gerklė yra žemiausia Pragaros vieta, todėl ten patenka visi išdavikai. Aš manau, – ji kalbėjo tokiu tonu, tarsi būtų išsamiai ištyrinėjusi visus Pragaros ratus, – ten turėtų patekti ne išdavikai, o bailiai. Bestuburiai, patys silpniausi nevykėliai. Kodėl laikaisi tokios nuomonės? Juk išdavikai bent jau galėjo rinktis. O bailiai? Jie tik lakstė grauždami nagus ir bijojo ko nors imtis, o tai yra didžiausias blogis. – Molė kostelėjo. – Liusinda! – sušuko ir atsikrenkštė. – Tačiau tai tik mano nuomonė. – Tai pasakiusi Molė atsisėdo.

– Ačiū, Mole, – atsargiu tonu padėkojo panelė Sofija. – Dabar mes visi žinome.

Liusė nežinojo. Molei įpusėjęs, ji liovėsi klausytis. Pilvo duobutėje pajuto kylantį bjaurų šleikštulį.

Šešėliai. Liusė pajuto juos anksčiau negu išvydo. Tarsi juodi deguto burbulai jie kilo nuo klasės grindų. Tamsos čiuptuvai apšivijo merginos riešą, ji su siaubu pažvelgė žemyn. Atrodė, kad šešėliai ieško, kaip prasibrauti į kišenę, – jie ieškojo Arianos atsiųsto popierinio lėktuvėlio. Liusė jo dar net neperskaitė! Mergina įgrūdo kumštį į kišenę, sukryžiavo du pirštus, sukaupe visą valios jėgą ir iš paskutiniųjų pamėgino nustumti šešėlį.

Nutiko nuostabus dalykas – šešėlis staiga atsitraukė ir pradėjo sėlinti atgal tarsi sužeistas šuva. Tai buvo pirmas kartas, kai Liusei pavyko tą padaryti.

Ji pamatė iš kito klasės kampo stebinčias Arianos akis. Draugė sėdėjo pakreipusi galvą ir prasižiojusi.

Tikriausiai ji dar laukė, kol Liusė perskaitys raštelį.

Panelė Sofija išjungė švieslentę.

– Manau, mano artritui šįvakar jau pakaks vaikštinėti po Pragaros ratus, – sukikeno mokytoja. Padrąsinti jos juoko, sukikeno ir mokiniai, kurių smegenys jau buvo išsunktos ilgo mokymosi. – Jeigu visi dar kartą perskaitysite septynias mano minėtas kritines apybraižas apie „Prarastąjį Rojų“, manau, rytdienos egzaminui būsite pasiruošę geriau negu puikiai.

Kai visi sukrito krautis daiktus į krepšius ir skirstytis iš klasės, Liusė išlankstė Arianos raštelį.

Tik nesakyk, kad jis tau mestelėjo nuvalkiotą frazę: „Aš neseniai nudegiau su kita mergina“.

Ak. Ji būtinai turėjo pasikalbėti su Ariana ir išsiaiškinti viską, ką draugė žino apie Danielį. Bet pirmiausia...

Jis stovėjo priešais Liusę. Sidabrinė diržo sagtis spindėjo jos akių lygyje. Mergina giliai įkvėpė ir pažvelgė jam į veidą.

Pilkos su violetiniais taškeliais Danielio akys atrodė žvalios. Juodu nesikalbėjo dvi dienas – nuo

tada, kai Danielis ją paliko prie ežero. Atrodė, kad laikas, praleistas atokiau nuo Liusės, padėjo jam atjaunėti.

Liusė suvokė, kad jos paslaptį atskleidžiantis Arianos raštelis tebeguli išlankstytas ant stalo. Mergina sunkiai atsiduso ir sugrūdo jį atgal į kišenę.

– Norėjau atsiprašyti, kad anądien taip staiga pasišalinau, – keistai oficialiu tonu išpyškino Danielis. Liusė net nežinojo, priimti tokį atsiprašymą ar ne, tačiau vaikiną, neduodamas jai prasižioti, tęsė toliau: – Tikiuosi, kad laimingai sugrįžai į kitą krantą?

Liusė išspaudė šypsena. Jai šovė mintis papasakoti Danieliui apie sapną, tačiau laiku suprato, kad tai skambėtų keistokai.

– Ką manai apie pirmąjį semestrą? – vaikiną atrodė drovus, įsitempęs, tarsi juodu niekada anksčiau nebūtų kalbėjęsi. Galbūt jis pokštavo.

– Tai buvo tikra kankynė, – atsakė Liusė. Ją visada erzindavo tai, kad protingos merginos, tiesiog norėdamos įtikti vaikinams, apsimesdavo, jog nesidomi mokslais. Ji neapsimetinėjo – mokymasis čia *tikrai* buvo kankynė.

– Puiku, – Danielis atrodė patenkintas.

– Tu irgi viso to nekenti?

– Ne, – paslaptingu tonu atsakė jis. Liusė beveik gailėjosi, kad nesumelavo ir neapsimetė labiau besidominti mokslais.

– Tai... tai tau patiko, – sumikčiojo mergina. Ji norėjo pasakyti ką nors, kas galėtų ilgiau pratęsti jų pokalbį. – O kas konkrečiai tau patiko?

– Tikriausiai „patiko“ nėra tinkamiausias žodis, – po ilgos pauzės prabilo Danielis. – Šių dalykų studijos... jos susijusios su mano šeima. Manau, kitaip negalėčiau jausti giminystės ryšių.

Kelias akimirkas Liusė net nepajėgė suvokti jo žodžių prasmės. Mintimis ji vėl sugrįžo į seną drėgną rūšį, kur pavyko užmesti akį į vieno puslapio apimties Danielio bylą. Joje buvo teigiama, kad Danielis Grigoris didžiąją gyvenimo dalį praleido Los Andželo apygardos našlaičių prieglaudoje.

– Nežinojau, kad turi šeimą, – sulemeno Liusė.

– Kodėl taip pagalvojai? – nusišaipė vaikiną.

– Net nežinau... Na, vadinasi, tu ją turi?

– Paaiškink, kodėl nusprendei, kad kažką žinai apie mano šeimą arba apie mane? – niršo Danielis.

Liusė pajuto, kaip užgniaužė krūtine. Išgąstis Danielio akyse bylojo: „Atsargiai – persekiotoja“. Mergina suprato, kad vėl viską sugadino.

– Dani, – užkalbino jiems už nugarų prisiartinęs Rolandas. Priėjęs jis uždėjo ranką ant draugo peties. – Gal ketini čia trintis ir žiūrėti, ar prasidės dar viena nesibaigianti paskaita? Gal verčiau varom pasibastyti?

– Taip, – švelniu balsu atsakė Danielis ir toldamas paskutinį kartą pašnairavo į Liusę. – Dingstam iš čia.

Liusė, savaime suprantama, turėjo išlėkti tik palūkėjusi kelias minutes. Nereikėjo gilintis į Danielio bylos detales. Normalus, išmintingas žmogus būtų išvengęs šio pokalbio arba greitai pakeitęs temą ir prašnekęs apie ką nors mažiau neįprasta. O geriausia, būtų laikęs liežuvį už dantų.

Deja. Liusė kasdien įrodinėjo sau ir visiems kitiems, kad nesugeba daryti nieko, kas laikoma „normaliu“ arba „išmintingu“ poelgiu. Ypač kai tai buvo susiję su Danieliu.

Ji stebėjo Danielį, kai šis su Rolandu ėjo iš klasės. Jis nė karto neatsigrėžė, ir sulig kiekvienu vaikinų žingsniu Liusė jautė vis augantį nepakenčiamos vienatvės jausmą.

Dešimtas skyrius

TEN, KUR SKLANDO DŪMAI

– Ko lauki? – paklausė Penė, vos tik Danielis su Rolandu dingo už durų. – Eime. – Draugė truktelėjo Liusę už rankos.

– Kur eisime? – pasiteiravo Liusė. Jos širdis tebesidaužė – ją sukrėtė pokalbis su Danieliu ir dar labiau sujaudino nueinančio vaikino vaizdas. Jam tolstant koridoriumi, gražios formos pečiai atrodė netgi didesni už patį Danielį.

Penė švelniai pastukseno Liusei prie smilkinio.

– Ar girdi? Į biblioteką – juk parašiau tau... – mergina suprato, ką reiškia sutrikimas draugės veide. – Negavai nė vieno mano raštelio? – iš nusivylimo ji pliaukštelėjo delnu sau per šlaunį. – Juk padaviau jį Todui, kad jis perduotų Kemui, o Kemas – tau.

– *Pony Express*, – Kemas praėjo pro Penę ir atsistojo priešais Liusę. Tarp smiliaus ir didžiojo piršto jis laikė dvi sulankstytas popieriaus skiautes.

– Liaukis! Gal tavo arklys pakeliui nugaišo dėl išsekimo? – griebdama raštelius įsižeidusi bambėjo Penė. – Padaviau juos tau prieš valandą. Kodėl taip ilgai užtrukai? Tikiuosi, neskaitei jų?...

– Žinoma, ne. – Kemas įsižeidęs prispaudė delną prie savo plačios krūtinės. Ant didžiojo piršto jis mūvėjo platų juodą žiedą. – Gal pamiršai, kad susirašinėdama su Mole Liusė buvo patekusi į bėdą?

– Aš *nesusirašinėjau* su Mole... – pyktelėjo Liusė.

– Kaip bebūtų, – tęsė Kemas, imdamas raštelius iš Penės saujos ir galų gale atiduodamas Liusei, – aš tavimi rūpinausi ir laukiau tinkamiausios progos.

– Na, tada dėkoju, – Liusė įgrūdo raštelius į kelnių kišenę, pažvelgė į Penę ir gūžtelėjo pečiais, tarsi norėdama paklausti: „Ką ketini daryti?“

– Jeigu jau prabilome apie tinkamiausios progos laukimą... – pradėjo Kemas, – anądien buvau išvykęs ir kai ką pamačiau. – Jis išsitraukė mažą aksomu aptrauktą juvelyrinių dirbinių dėžutę, atidarė ją ir parodė Liusei.

Norėdama pamatyti, kas buvo dėžutėje, Penė kyštelėjo smakrą pro Liusės petį.

Merginos išvydo ploną auksinę grandinėlą, o ant jos apvalų pakabutį, iki pusės apjuostą vingiuota linija, su gyvatės galva pačiame viršuje.

Liusė pažiūrėjo į Kemą. Gal jis norėjo pasityčioti?

Vaikinas palietė pakabuką.

– Po tos dienos pamaniau... aš tik noriu padėti tau pažvelgti baimei į akis, – Kemo balse buvo juntama nervinė įtampa ir netgi baimė, kad Liusė gali nepriimti dovanos. Ar ji turėtų priimti? – Aš juokauju. Man tiesiog patiko šis papuošalas. Jis unikalus, be to, primena tave.

Jis tikrai *buvo* unikalus. Ir labai gražus. Liusė pasijuto neverta tokios dovanos.

– Buvai parduotuvėje? – Liusė pati nustebo, kaip išsprūdo toks klausimas. Kalbėti apie tai, kaip Kemui pavyko pasprukti iš mokyklos teritorijos, buvo daug paprasčiau negu paklausti: „Kodėl man?“ – Maniau, kad perauklėjimo mokyklos mokiniai sėdi uždaryti.

Kemas vos vos kilstelėjo smakrą. Jo akyse žaidė šypsena.

– Yra būdų išeiti, – tyliai paskelbė jis. – Kada nors tau parodysiu. O gal galėčiau šįvakar?

– Kema, mielas, – už vaikinio nugaros ataidėjo saldus balselis. Jo petį tapšnojo Gabė. Plona jos plaukų sruoga buvo supinta į kasytę ir užkišta už ausies. Ji atrodė tarsi labai gražus siauras plaukų raištis. Liusė pavydžiai įsispoksojo į merginą.

– Noriu, kad padėtum pasiruošti, – sumurkė Gabė.

Apsidairiusi Liusė pamatė, kad klasėje be jos buvo likę tik keturi žmonės.

– Šiek tiek vėliau savo kambaryje rengsiu nedidelį pobūvį, – spausdamasi smakru prie Kemo peties, Gabė paaiškino Liusei ir Penei. – Juk ateisite, ar ne?

Gabės lūpos visada buvo storai pateptos blizgančiu pieštuku, o šviesūs plaukai sušnarėdavo netoliese, vos tik kuris nors vaikinys užkalbindavo Liusę. Nors Danielis tikino, kad jų niekas nesieja, Liusė suprato, kad su šia mergina ji niekada nesusidraugaus.

Žinoma, į vakarėlį galima nueiti ir tada, kai nemėgsti šeimnininko, ypač jeigu žinai, kad jame tikriausiai dalyvaus tau patinkantis žmogus...

O gal ji tik norėjo atitraukti Kemo dėmesį? Ar vaikinai tikrai siūlė trumpam išsprukti iš mokyklos teritorijos? Kai vakar Džiulija ir Filipas – porelė su auskarais liežuviuose – nepasirodė panelės Sofijos pamokoje, gandas akimirksniu nusirito per mokyklą. Akivaizdu, kad naktį jie pamėgino išsprukti iš mokyklos, tačiau slaptas pasimatymas nepavyko, ir jaunuoliai atsidūrė bausmės izoliatoriuose, kurių buvimo vietos nežinojo net Penė.

Keisčiausia atrodė tai, kad panelė Sofija – ji niekada netoleruodavo pasišnabzdėjimų pamokos metu – nemėgino tildyti liežuvujančių mokinių. Susidarė įspūdis, jog mokyklos personalas norėjo, kad mokiniai įsivaizduotų pačią nemaloniausią bausmę, skirtą už diktatoriškų taisyklių pažeidimą.

Žiūrėdama į Kemą, Liusė sunkiai atsiduso. Visiškai nekreipdamas dėmesio į Gabę ir Penę, jis atkišo parankę.

– Na, kaip? – paklausė jis tokiu hollywoodiškai žavingu tonu, kad Liusė akimirksniu pamiršo viską, kas neseniai nutiko Džiulei ir Filipui.

– Atleisk, – už save ir Liusę atsiprašė Penė, kuri timptelėjo draugę už alkūnės, – bet mes turime kitokių planų.

Kemas pažvelgė į Penę, lyg mėgindamas suprasti, iš kur ši taip staiga atsirado. Jis visada

padėdavo Liusei pasijusti geriau ir tvirčiau. O ji kažkaip nuolat atsirasdavo netoli Kemo po to, kai Danielis sukeldavo priešingus jausmus. Vis dėlto Gabė mindžikavo greta vaikino, o Penė tempė vis stipriau, todėl Liusė, užuot priėmusi pasiūlymą, tik pamojo ranka, kurioje spaudė papuošalą, ir pasakė:

– Hm, gal kitą kartą! Ačiū už pakabuką!

Sutrikusius Kemą ir Gabę palikusios stovėti klasėje, Penė su Liuse išskubėjo iš Augustino korpuso. Tokiu vėlyvu metu vienai likti tamsiame pastate būtų nejauku. Iš greito Penės sandalų trepsėjimo laiptais Liusė suprato, kad draugė jaučia tą patį.

Lauke pūtė smarkus vėjas. Palmėje ūkavo pelėda. Kai merginos skubėjo taku tarp ilgų sienų ir ažuolų, kedeninių tilandsijų šakos tarsi susivėlusiu plaukų sruogą braukė per jų kūnus.

– *Gal kitą kartą?* – mėgdžiodama Liusės balsą, pasišaipė Penė. – Ką judu planavote?

– Nieko... aš nežinau, – sumikčiojo Liusė, norėdama pakeisti pokalbio temą. – Kalbi kaip aukštuomenės dama, – juokdamasi papriekaištavo ji, kai abi žingsniavo miegamųjų korpuso link. – Kitokie planai. Maniau, kad praeitos savaitės vakarėlis tau patiko.

– Jeigu būtum perskaičiusi paskutinius mano laiškus, suprastum, kodėl turime žymiai svarbesnių reikalų.

Liuse iškraustė kišenes, surado užsilikusius penkis saldainiukus ir pasidalijo jais su Pene. Ši su jai vienai būdinga ironijos gaidelė pareiškė tikinti, kad saldainiai buvo laikomi higieniškoje vietoje, tačiau vis tiek juos suvalgė.

Liuse išlankstė pirmąjį draugės raštelį – tai buvo kopijavimo aparatu atšviestas puslapis iš vienos bylos, laikomos archyve rūsyje.

Gabrielė Givens

Kameronas Brailas

Liusinda Prais

Todas Hamondas

ANKSTESNĖ GYVENAMOJI VIETA:

Visi iš Šiaurės Rytų, išskyrus T. Hamondą

(Orlandas, Florida)

Ariana Alter

Danielis Grigoris

Merė Margaretė Zanė

ANKSTESNĖ GYVENAMOJI VIETA:

Los Andželas, Kalifornija

Prie Liusindos grupės buvo pažymėta, kad išvardyti mokiniai atvyko šių metų rugsėjo 15 d. Antroji grupė buvo atvykusi kovo 15 d. prieš trejus metus.

– Kas ta Merė Margaretė Zanė? – pasidomėjo Liusė, pirštu besdama į pavardę.

– Tai mūsų teisuolė Molė, – paaiškino Penė.

Molės tikrasis vardas buvo Merė Margaretė?

– Nenuostabu, kad ji užkniso visą pasaulį, – pareiškė Liusė. – Iš kur gavai?

– Ištraukiau tą lapą iš vienos tų dėžių, kurias anądien atnešė panelė Sofija, – atsakė draugė. – Tai rašyta panelės Sofijos ranka.

Liusė pakėlė akis į Penę.

– Ką tai galėtų reikšti? Kam visi tie įrašai? Maniau, kad kiekvieno mokinio atvykimo data atskirai įrašoma į jo bylą.

– Taip ir yra. Aš irgi nieko nesuprantu, – nusistebėjo Penė. – Jeigu tu ir atsidūrei čia tuo pačiu metu, kaip ir kiti, manau, dar nereiškia, kad esi kažkaip su jais susijusi.

– *Mažiau* susijusi negalėčiau būti, – pareiškė Liusė įsivaizduodama, kad apsimetėlė Gabė visą gyvenimą spoksojo jai į veidą.

Penė pasikasė smakrą.

– Kai Ariana, Molė ir Danielis čia atvyko, jie visi jau pažinojo vienas kitą, – svarstė Penė. – Manau, jie atvyko iš tos pačios Los Andželo laikinosios prieglaudos.

Kažkur slypėjo raktas į Danielio gyvenimo istoriją. Juk jis turėjo ir kitokios patirties, ne tik gyvenimą laikinojoje prieglaudoje Kalifornijoje. Prisiminusi Danielio reakciją – maskuojamą baimę, kad mergina gali pasidomėti jo praeitimi, – Liusė pamanė, kad viskas, ką juodvi su Pene darė, yra beprasmiška ir nesubrendėliška.

– Tai ką visa tai reiškia? – netikėtai suirzusi paklausė Liusė.

– Net nenumanau, kam panelė Sofija kaupia visą šią informaciją. Beje, ji mokykloje pradėjo dirbti tą pačią dieną, kai atvyko Ariana, Danielis ir Molė... – išbėrė Penė. – Kas žino? Galbūt tai visai nieko nereiškia. Apie Danielį archyvuose medžiagos labai mažai, bet manau, turiu tau parodyti, ką dar ten aptikau. Štai ten yra antrasis eksponatas.

Mergina parodė į antrą raštelį, kurį draugė tebegniaužė saujoje.

Liusė atsiduso. Širdies gilumoje ji troško nutraukti paieškas ir nejausti to sutrikimo, kuris užvaldo vos tik išvydus Danielį. Vis dėlto jos įgimtas veržlumas skatino ieškoti būdų geriau jį pažinti... Keista, tačiau viskas atrodė gerokai paprasčiau, kai vaikino nebuvo greta – tada Liusė nesijautė tokia sutrikusi.

Ji pažvelgė į antrąjį raštelį. Tai buvo senos bibliotekos katalogo kortelės kopija.

Grigori, D, Stebėtojai: Viduramžiu

Europos mitas. Seraphim Press, Roma, 1755.

Katalog. Nr. R999.318 GRI

– Panašu, kad kažkoks Danielio protėvis buvo išsimokslinęs žmogus, – pakomentavo Penė, žiūrėdama į lapą pro Liusės petį.

– Štai ką jis turėjo omenyje, – atsidusdama pratarė Liusė. Tada pažiūrėjo į draugę ir paaiškino: –

Danielis užsiminė, kad religijos studijos kažkaip susijusios su jo šeima. Tikriausiai jis tą ir norėjo pasakyti.

– Maniau, kad jis – našlaitis... – nusistebėjo Penė.

– Tik neklausk, – Liusė sumojavo rankomis. – Jis labai jautriai reaguoja į tokias kalbas. O kas yra stebėtojai?

– Yra tik vienas kelias išsiaiškinti, – nusprendė Penė, – bet paskui gali tekti gailėtis. Pagal pavadinimą galima numanyti, kad tai nuobodžiausia visų laikų knyga. Vis dėlto, – pridūrė ji, valydamasi krumplius į šortus, – aš leidau sau patikrinti katalogus. Knyga turėtų būti kažkurioje krūvoje. Padėkoti galėsi vėliau.

– Tu nuostabi, – nusišypsojo Liusė, nekantraudama lėkti į biblioteką. Jeigu kas nors iš Danielio giminės parašė knygą, ji negalėtų būti nuobodi – bent jau Liusei. Tada mergina žvilgtelėjo į dar vieną daiktą, kurį tebelaikė rankoje – aksominę papuošalų dėžutę, kurią įteikė Kemas.

– Kaip manai, ką tai reiškia? – paklausė ji Penės, kai abi merginos pradėjo kopti mozaikiniais kokliais išpuoštais laiptais, vedančiais į biblioteką.

Draugė gūžtelėjo.

– Gyvatėms tu jauti...

– Neapykantą, pasišlykštėjimą ir siaubingą baimę, – išvardijo Liusė.

– Gal tai panašu į... na, gerai, pasakysiu – kartą mane siaubingai išgąsdino kaktusas. Paskui net negalėdavau prie jų prisiartinti. Nesijuok. Ar kada nors esi susibadžiusi kaktusu? Dygliai daugybę dienų lieka tavo odoje. Po to nutikimo tėtis man per gimtadienį padovanojo vienuolika kaktusų. Iš pradžių norėjau sviesti tuos augalus tiesiai į jį, tačiau paskui prie jų pripratau. Lioviausi niršti kaskart prie jų prisiartinusi. Galų gale tai tikrai padėjo.

– Tai tu galvoji, – nusistebėjo Liusė, – kad Kemo dovana tikrai miela?

– Aš taip manau, – nusprendė Penė. – Bet jeigu būčiau žinojusi, kad jis taip aistringai tavęs trokšta, tikrai *nebūčiau* patikėjusi jam mudviejų asmeninių laiškelių. Labai atsiprašau.

– Jis manęs netrokšta, – mėgino prieštarauti Liusė, čiupinėdama dėžutėje gulinčią auksinę grandinėle ir įsivaizduodama, kaip papuošalas atrodys ant jos odos. Ji nepasakojo Penei apie jų dviejų su Kemu iškylą, nes... tiesą sakant, ji ir pati nežinojo kodėl. Iš tiesų norėjo iškylauti su Danieliu ir netgi gerai nesuprato, kurį iš šių dviejų vaikinų pasirinko arba, tiksliau, norėjo pasirinkti.

– Cha, – nusijuokė Penė. – Tai reiškia, kad jis tau patinka! Apgaudinėji Danielį. Nespėju susiorientuoti, kaip tu keiti vaikus.

– *Nė su vienu* iš jų dviejų nevyksta nieko rimta, – kvailokai suvebleno Liusė. – Ar manai, kad Kemas perskaitė rašteliu?

– Jeigu perskaitė ir vis tiek padovanojo tau pakabuką, – pareiškė Penė, – tai reiškia, kad jis tikrai tave įsimylėjęs.

Merginos įėjo į biblioteką, joms už nugarų užsitrenkė milžiniškos dviverės durys. Trinktelėjimas

nuaidėjo per visą patalpą. Panelė Sofija pakėlė akis nuo popierių šūsnes, sukrautos ant lempos šviesos apgaubto rašomojo stalo.

– O, sveikos, merginos, – pasisveikino mokytoja ir taip nuoširdžiai nusišypsojo, jog, prisiminus praleistas religijos pamokas, Liusę ėmė graužti sąžinė. – Tikiuosi, jums patiko trumpa apžvalginė paskaita? – mokytoja beveik dainavo.

– Taip, labai, – linktelėjo Liusė, nors paskaita jai tikrai neatrodė trumpa. – Atėjome čia, nes norime dar kai ką pasikartoti prieš egzaminą.

– Tai tiesa, – antrino Penė. – Jūs mus sudominote.

– Kaip nuostabu! – panelė Sofija įniko šnarinti popierius. – Kažkur turėjau papildomos literatūros sąrašą. Mielai padarysiu jums kopijas.

– Šaunu, – sumelavo Liusė ir nepastebimai stumtelėjo draugę link knygų krūvų. – Jeigu mums jo prireiks, būtinai pasakysime!

Už panelės Sofijos stalo, bibliotekos gilumoje, buvo visiškai tylu. Eidamos nuo vienos lentynos prie kitos, merginos akimis sekė katalogų numerius, kol galų gale surado religinės literatūros skyrių. Energiją taupančios lempos su judesio jutikliais turėjo įsiziiebtį įžengus į kiekvieną praėjimą tarp lentynų, tačiau užsidegė tik pusė jų. Liusė pajuto, kad Penė tebelaiiko ją už rankos, o paskui suvokė, kad nenori jos paleisti.

Merginos pasuko ten, kur paprastai būna daugiausia mokinių – dabar ten švietė vos viena stalinė lempa. Tikriausiai visi kiti išlėkė į Gabės vakarėlį. Visi, išskyrus Todą. Užsikėlęs kojas ant priešais jį stovinčios kėdės, vaikinai skaitė kavos stalelio dydžio pasaulio atlasą. Kai merginos ėjo pro šalį, Todas pakėlė galvą ir pažvelgė į jas – jo veido išraiška bylojo apie vienatvę ir sutrikdyto žmogaus susierzinimą.

– Judvi pasirodėte labai vėlai, – abejingu balsu pareiškė jis.

– Tu irgi, – atkirto Penė ir išraiškingai parodė liežuvį.

Kai merginos nutolo ir jas nuo Todo skyrė kelios lentynos su knygomis, Liusė kilstelėjo antakį ir paklausė:

– Kas *tai* buvo?

– Kas negerai? – pyktelėjo Penė. – Jis su manimi flirtuoja. – Sukryžiuavusi rankas ant krūtinės, mergina nuo kaktos nupūtė rudų plaukų sruogą. – Bent jau taip atrodo.

– Ar tu – ketvirtokė? – paerzino Liusė.

Penė smiliumi taip stipriai smeigė Liusei į šoną, kad ši būtų pašokusi į orą, jeigu tuo metu nebūtų kikenusi.

– Ar pažįsti kitą žmogų, kuris su tavimi knaisiotųsi po Danielio Grigorio šeimos istoriją? – pasipiktino Penė. – Manau, kad ne. Lieku tik aš.

Galų gale juodvi priėjo tamsiausią bibliotekos kampą, kur vienoje alavo spalvos lentynoje stovėjo išrikiuotos 999 knygos. Penė pasilenkė ir pirštais perbraukė jų nugarėles. Liusė pradėjo virpėti, tarsi

kažkas būtų vedžiojęs pirštu jai per sprandą. Pasukusi galvą ji išvydo pilką dėmelę. Ne juodą, kokie paprastai būdavo šešėliai, bet daug šviesesnę, blankesnę, bet vis tiek nepageidautiną.

Išplėtusi akis, mergina stebėjo, kaip šešėlis ištįso, pavirto ilga spirale susisukusia juosta ir pakibo tiesiai virš Penės galvos. Tada pradėjo lėtai tarsi į adatą veriamas siūlas leistis žemyn. Liusė bijojo pagalvoti, kas nutiktų, jeigu jis paliestų draugę. Anądien sporto salėje šešėlis pirmą kartą palietė ją. Liusė tebesijautė tarsi išniekinta ir apdrabstyta purvu. Be to, ji nežinojo, ką dar jie galėjo padaryti.

Užvaldyta nerimo, mergina lėtai ištiesė drebančią ranką tarsi beisbolo lazda. Tada giliai įkvėpė ir stryktelėjo pirmyn. Pajutusi šaltą prisilietimą, ji greitai nustūmė šešėlį, bet kartu ir tekstelėjo draugei per viršugalvį.

Sukrėsta Penė užsidengė ranka galvą ir atsigręžė į Liusę.

– Ar *tau* kažkas negerai?

Atsistojusi greta draugės, Liusė paglostė jos plaukus.

– Aš labai atsiprašau. Čia buvo... Man pasirodė, kad mačiau bitę... nutūpusią tau ant galvos. Supanikavau. Nenorėjau tavęs užgauti.

Mergina jautė, kaip neįtikinamai skamba jos melas, ir laukė, kada Penė išvadins ją beprote. Ką bitė galėtų veikti bibliotekoje? Liusė pamanė, kad Penė išeis.

Netikėtai apvalus Penės veidas sušvelnėjo. Suėmusi Liusės delną abiem rankomis, draugė jį spustelėjo.

– Aš irgi bijau bičių, – prisipažino. – Aš labai alergiška. Tikriausiai išgelbėjai man gyvybę.

Tai turėjo būti didžiulio suartėjimo akimirka, tačiau Liusė jautėsi pernelyg išsekusi po susidūrimo su šešėliu, kad galėtų ką nors pajusti. Labiausiai už viską ji norėjo išstumti šešėlius iš savo minčių, nuvyti juos neužgaudama draugės.

Šviesiai pilkas šešėlis jai sukėlė labai stiprias emocijas. Niekada nebuvo malonu matyti vienodas tamsias dėmes, tačiau pastaruoju metu pasirodę naujieji pavidalai dar labiau drumstė ramybę. Ar tai reiškė, kad ją ima persekioti vis įvairesnių rūšių šešėliai? O gal ji išmoko geriau juos atskirti? Ką parodė ta keista akimirka panelės Sofijos pamokoje, kai pavyko nustumti šešėlį ir neleisti jam įsibrauti į kišenę? Liusė tai padarė net nesusimąstydama, nesitikėdama, kad du jos pirštai gali pasipriešinti šešėliui, tačiau jai pavyko. Mergina apžvelgė lentynas – bent jau kuriam laikui jie atbaidyti.

Liusė pamėgino prisiminti, ar kada nors anksčiau jai teko bendrauti su šešėliais. Žinoma, jeigu jos grumtynes su pavidalu, kybojusi virš Penės galvos, galima pavadinti bendravimu. Ji puikiai suvokė, kad žodis „bendravimas“ šiuo atveju gali būti tik eufemizmas. Pagalvojus, kad nuo šiol ji pradėjo kautis su šešėliais, visą kūną užliejo šalčio ir silpnumo banga.

– Labai keista, – tupėdama prabilo Penė, – knyga turėtų būti čia – tarp *Angelių žinyno* ir to siaubingo Bilio Grehemo veikalo *Ugnis ir siera*. – Ji pažvelgė į Liusę. – Bet ji dingo.

– Pamaniau, kad tu sakei...

– Taip ir buvo, – nutraukė Penė. – Šiandien popiet kompiuteryje radau įrašą, kad knyga turi būti šiose lentynose, bet dabar, tokiu vėlyvu metu, mudvi negalime eiti dar kartą patikrinti.

– Nueik ir paklausk Todo, – pasiūlė Liusė. – Gal jis pasiėmė tą knygą, kad pridengtų *Playboy* žurnalus.

– Nebūk bjauri, – sušnypštė Penė ir smarkiai užvožė draugei per šlaunį.

Liusė pasišaipė tik norėdama nuslėpti savo gilų nusivylimą. Ji jautėsi visiškai sugniuždyta. Kaskart, kai pamėgindavo ką nors sužinoti apie Danielį, ji atsitrenkdavo į sieną. Ji nė nenutuokė, ką galėtų surasti tos kažkokio proproprotėvio parašytos knygos puslapiuose. Vis dėlto tas veikalas atskleistų bent kažką apie Danielį, o tai būtų geriau negu nieko.

– Pasilik čia, – liepė Penė. – Einu paklausti panelės Sofijos, ar šiandien kas nors ją paėmė.

Liusė stebėjo, kaip draugė pavargusiu žingsniu ilgu praėjimu tarp lentynų nutrepsėjo atgal prie pagrindinio stalo. Kai Penė, prisiartinusi prie tos vietos, kur sėdėjo Todas, staiga paspartino žingsnį, Liusė nusijuokė. Likusi viena toliausiame bibliotekos kampe, ji pirštais palietė kelias kitas knygas, stovėjusias lentynose. Mintyse perkratė visus „Kardo ir kryžiaus“ mokinius, tačiau nerado nė vieno, kuris galėtų susidomėti senu religinio turinio leidiniu. Galbūt panelė Sofija juo naudojosi, kai ruošėsi apžvalginei paskaitai. Liusė svarstė, kaip turėjo jaustis Danielis sėdėdamas paskaitoje ir klausydamasis bibliotekininkės pasakojimo apie dalykus, kuriuos vaikystėje tikriausiai buvo įprasta aptarinėti prie pietų stalo. Ji troško sužinoti, kokia buvo jo vaikystė. Kas nutiko jo šeimai? Ar našlaičių prieglaudoje buvo auklėjamas religingai? O gal jo vaikystė buvo panaši į Liusės, kai su religinga pagarba buvo siekiama tik gerų pažymių ir akademinį apdovanojimą? Merginai knietėjo išsiaiškinti, ar Danielis išvis kada nors perskaitė savo protėvio parašytą knygą, ką apie tai galvojo ir ar pats norėjo kada nors parašyti kažką panašaus. Jai rūpėjo, ką vaikas dabar veikia Gabės vakarėlyje, kada jo gimimo diena, kokio dydžio jo batai. O labiausiai knietėjo sužinoti, ar jis bent sekundę pagalvojo apie ją.

Liusė papurtė galvą. Šitas minčių traukinys ją vežė tiesiai į Nelaimių Miestą, o ji norėjo išlipti. Paėmusi iš lentynos pirmą pasitaikiusią knygą, itin nepatrauklų drobe aptrauktą *Angelų žinyną*, Liusė nusprendė prasiblaškyti ir paskaityti, kol sugrįš Penė.

Vos pradėjus skaityti apie puolusį angelą Abadoną, kuris gailėjosi susidėjęs su Šėtonu ir nuolat aimanavo dėl savo pražūtingo sprendimo, – *kokia nuobodybė* – virš merginos galvos nuaidėjo kaukimas. Pakėlusį akis, Liusė pamatė mirksinčią raudoną priešgaisrinės signalizacijos lemputę.

– Dėmesio, dėmesio, – per garsiakalbius nuaidėjo bejausmis roboto balsas, – įjungta priešgaisrinė signalizacija. Skubiai evakuokitės iš pastato.

Liusė padėjo knygą atgal į lentyną ir atsistojo. Tokie dalykai Doveryje kartodavosi gana dažnai. Galų gale net mokytojai nustojo kreipti dėmesį į kas mėnesį besikartojančias evakuacijos pratybas, todėl priešgaisrinės apsaugos departamento atstovai, norėdami priversti žmones reaguoti, patys ėmė junginėti signalizaciją. Liusė pamanė, kad „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos administracija irgi griebėsi

panašios gudrybės. Vis dėlto ji patraukė išėjimo link ir labai nustebo, kad netrukus pradėjo čiaudėti ir kosėti. Bibliotekoje tikrai sklido dūmai.

– Pene?! – pašaukė ji, bet ausis pasiekė tik nuo sienų atsimušęs aidas. Mergina suprato, kad jos šauksmą nustelbė rėžiantis sirenos kauksmas.

Aitrus dūmų kvapas staiga sugražino į tą naktį, kai liepsnos užklupo juodu su Trevoru. Liusė akimirksniu atgaivino visus vaizdus ir garsus – viską, ką buvo palaidojusi toliausiuose atminties užkaboriuose ir vylėsi užmiršusi visiems laikams. Iki šios dienos.

Prisiminė pritrenkiančiai didelius Trevorą akių baltymus, laižomus oranžinių liepsnų, ugnies liežuvėlius, atskirai kylančius nuo kiekvieno jo piršto. Šaižų nenutylantį klyksmą, kuris tarsi sirena aidėjo jos galvoje dar ilgai po to, kai Trevoras nutilo amžiams. Visą laiką, kol Trevoras degė, ji stebėjo, negalėdama atplėšti akių, tarsi sustingusi deginančiame karštyje. Liusė nepajėgė net krustelėti. Nesugebėjo padaryti nieko, kad jam padėtų. Taip Trevoras mirė.

Pajutusi, kaip kažkieno ranka sugriebė už riešo, mergina atsigrėžė, tikėdamasi išvysti Penę. Tai buvo Todas. Jo akių baltymai buvo išsiplėtę. Vaikinas irgi kosėjo.

– Turime dingti iš čia, – pasakė jis, tankiai kvėpuodamas. – Manau, ten yra galinis išėjimas.

– O kaip Penė ir panelė Sofija? – paklausė Liusė. Jai buvo silpna, svaigo galva. Mergina pasitrynė akis. – Jos buvo ten.

Pro tarpą tarp lentynų parodžiusi ten, kur buvo pagrindinės bibliotekos durys, Liusė pamatė, kad toje pusėje ritosi daug tirštesnių dūmų kamuoliai.

Sekundę padvejojęs, Todas linktelėjo.

– Gerai, – nepaleisdamas merginos riešo, sutiko jis. Tada abu pasilenkė ir greitai pasileido prie pagrindinių bibliotekos durų. Pamatę, kad vienas praėjimas tarp lentynų prisipildęs itin tirštų dūmų, juodu pasuko į dešinę ir atsidūrė prie sienos, apstatytos knygų lentynomis. Dabar nė vienas nežinojo, kur eiti. Jaunuoliai liovėsi žiopčioti. Dūmai, prieš kelias sekundes plaukstant virš galvų, dabar nusileido iki pečių.

Net atsitūpę jie nesiliovė kosčioti. Nebuvo matyti nieko, kas dėjos už kelių pėdų. Staiga praradusi orientaciją ir nežinodama, iš kurios pusės juodu atėjo, Liusė, nepaleisdama Todo rankos, ėmė sukis ratu. Ištiesusi ranką, ji užčiuopė įkaitusį metalinį lentynos kraštą. Mergina negalėjo įžiūrėti ant knygų nugarėlių parašytų raidžių. Ar jie buvo „D“ skyriuje ar „O“?

Neliko nė vieno orientyro, galinčio nuvesti pas Penę ir panelę Sofiją, taip pat nieko, kas galėtų padėti surasti išėjimą. Liusė pajuto kylančią paniką – nuo jos darėsi dar sunkiau kvėpuoti.

– Jos tikriausiai jau išėjo pro pagrindines duris, – menkai tikėdamas savo žodžiais, sušuko Todas. – Turim sukis atgal!

Liusė prikando lūpą. Jeigu Penei kas nors atsitiko...

Mergina vos galėjo įžiūrėti Todą, kuris stovėjo tiesiai priešais ją. Jis buvo teišus, tačiau koku keliu grįžti? Liusė tylėdama linktelėjo ir pajuto, kaip vaikinas truktelėjo už rankų.

Liusė ilgai tipeno nežinodama, kur juodu bėga. Vis dėlto jiems judant tolyn, dūmai lėtai lėtai kilo į viršų. Staiga prieš akis raudonai sušvito avarinio išėjimo ženklas. Kai Todas galų gale nutvėrė durų rankeną ir paspaudė, Liusė iš palengvėjimo giliai atsiduso.

Juodu atsidūrė koridoriuje, į kurį Liusė anksčiau niekada nebuvo užklydusi. Todas užvėrė paskui save duris. Abu įkvėpė ir pajuto, kaip plaučiai prisipildo švaraus oro, kuris taip maloniai kvėpėjo, kad Liusė panorė suleisti į jį dantis, išgerti visą galoną arba išsimaudyti toje gaivoje. Iškosėję dūmus, abu jaunuoliai prapliupo kvatoti. Juokas nebuvo visiškai natūralus – tikro palengvėjimo nė vienas nepajuto. Jie kikenė, kol Liusė pradėjo ašaroti. Net tada, kai abu nustojo verkti ir kosėti, ašaros toliau rito iš akių.

Kaip ji galėjo kvėpuoti gaiviu oru net nežinodama, kas nutiko Penei? Jeigu Penei nepavyko pasprukti ir ji dabar guli susmukusi kur nors bibliotekoje, tai reiškia, kad Liusė neišgelbėjo dar vieno svarbaus žmogaus. Tik šį kartą viskas bus dar blogiau.

Pasitrynusi akis mergina pamatė, kaip pro plyšį durų apačioje išsirangė dūmų kamuolys. Juodu dar nepasiekė saugios vietos. Koridoriaus gale buvo dar vienerios durys. Pro jų stiklą Liusė įžvelgė nakties tamsoje siūbuojančias medžio šakas. Mergina iškvėpė. Po kelių minučių juodu bus lauke – toli nuo smaigiančių dūmų.

– Judam, – paragino Liusė Todą. Šis susirietęs sunkiai kvėpavo. – Turime eiti toliau.

Vaikinas išsitiesė, Liusė matė, kad jis tikrai nusilpęs. Veidas buvo išraudęs, akys paklaikusios ir žvilgančios. Merginai beveik teko nustumti jį iki durų.

Ji buvo taip susitelkusi į vienintelį tikslą – kuo greičiau išeiti, kad ne iš karto atkreipė dėmesį į besiartinantį smarkų šnarėjimą, kuris užgožė net sirenų kauksmą.

Liusė pakėlė akis į šešėlių sūkurį. Vieni jų atrodė pilki, kiti tamsesni ir netgi juodi kaip smala. Mergina virš galvos turėjo matyti lubas, tačiau šešėliai išsitempė už jų ribų. Jie virto keistu, vos matomu dangumi. Iki šiol buvę atskirai vienas nuo kito, dabar šešėliai ėmė jungtis tarpusavyje.

Tarp kitų Liusė pastebėjo ir šviesiai pilką persekiotoją, kurį buvo mačiusi kiek anksčiau. Dabar jis nebuvo spiralės formos, o labiau priminė degtuko liepsną. Šešėlis sūpavosi koridoriuje virš jaunuolių galvų. Ar tikrai *ji* nustūmė tą beformę tamsią dėmę, kai ši taikėsi paliesti Penės galvą? Prisiminus šį įvykį, Liusei ėmė niežėti delnus, o kojų pirštai nevalingai susirietė.

Todas pradėjo trankytis tai į vieną, tai į kitą koridoriaus sieną – atrodė, kad jos artėja ir taikosi jaunuolius suspausti. Liusė suprato, kad jie neartėja prie durų. Ji apčiuopomis surado Todo ranką, tačiau prakaituoti delnai nuolat išslysdavo. Mergina tvirtai pirštais apglėbė Todo riešą. Išblyškęs kaip vaiduoklis vaikas lenkėsi prie žemės ir beveik visai susirietęs mėgino eiti. Iš jo lūpų atsklido išgąsdinta aimana.

Ar jis išsigando, nes dūmai jau baigė užpildyti koridorių?

O gal jis irgi jautė šešėlių buvimą?

To negalėjo būti.

Todo veidas atrodė pavargęs ir persigandęs. Be to, viršum galvos sklandė šešėliai.

– Liuse? – pašaukė drebančiu balsu.

Tiesiai priešais juos išdygo dar vienas šešėlių būrys. Ant sienų išsiplėtė didžiulė tamsi paklodė, ir Liusė negalėjo įžiūrėti durų. Mergina pažvelgė į Todą – ar gali būti, kad ir jis mato šešėlius?

– Bėkim! – klyktelejo mergina.

Ar Todas galėjo bėgti? Jo veidas buvo pelenų pilkumo, o vokai nusileidę. Jis jau buvo pakeliui į pralaimėjimą, bet staiga Liusė pajuto, kad vaikiną ją neša.

Arba *kažkas* nešė juos abu.

– Kas, po velnių?.. – suriko Todas.

Akimirką jų kojos beveik nesiekė grindų. Atrodė, kad Liusė ritasi vandenyno banga, pakyla ant jos keteros, o kūnas tuo metu prisipildo oro. Mergina nežinojo, į kurią pusę ją neša. Ji net neįžiūrėjo durų, matė tik aplink netvarkingai sklidančius rašalo juodumo šešėlius. Jie plaukštėsi aplink, tačiau jos nelietė. Tikriausiai mergina turėjo išsigąsti, tačiau neišsigando. Ji jautė, kad kažkas saugo nuo šešėlių, kad ją dengia kažkoks tankus, tačiau neužčiuopiamas skydas. *Kažkas* keistai pažįstamas. *Kažkas* tvirtas, tačiau kartu ir švelnus. *Kažkas*...

Juodu su Todu beveik per greitai atsидūrė prie durų. Liusės kojos vėl pasiekė grindis, ir jaunuoliai prasispraudė pro avarinį išėjimą.

Tada Liusė pradėjo vemti, kosėti, čiaudėti, žiopčioti ir springti.

Kažkur aidėjo antroji sirena, tačiau jos garsas atsklido iš toliau.

Vėjelis padvelkė į sprandą. Juodu buvo lauke! Jaunuoliai stovėjo ant nedidelės atbrailos. Keli laipteliai leidosi ant žemės. Liusės sąmonė buvo pritemusi – galvoje sklandė dūmai. Merginai pasirodė, kad kažkur netoliese girdi balsus.

Norėdama suvokti, kas ką tik nutiko, ji atsigręžė atgal. Kaip juodviem su Todu pavyko prasibrauti pro patį tamsiausią, tirščiausią ir nepermatomą šešėlį? *Kas* juos išgelbėjo? Liusė jautė, kad gelbėtojas jau buvo dingęs.

Ji beveik troško grįžti atgal ir jį surasti.

Deja, koridoriuje tyrojo tamsa, o merginos akys vis dar ašarojo nuo dūmų, todėl ji negalėjo įžiūrėti besisukančių šešėlių pavidalų. Galbūt jie atsitraukė.

Staiga Liusė pamatė nelygų šviesos ruožą – kažkokį daiktą, kuris atrodė kaip medžio kamienas su šakomis arba liemuo su ilgomis plačiomis galūnėmis. Virš to daikto kybojo pulsuojanti violetinės šviesos kolona. Kvaila, tačiau šis reginys privertė pagalvoti apie... Danielį. Jai vaidenosi. Mergina giliai įkvėpė ir sumirksėjo, norėdama nuo akių nusišluostyti dūmais persisunkusias ašaras. Šviesa neišnyko. Dar daugiau – ji kažką kalbėjo ir ramino. Atrodė, kad karščiausiam fronto taške kažkas dainuoja lopšinę.

Liusė nepamatė besiartinančio šešėlio.

Jis įsirėžė į jaunuolius, išskyrė jų delnus ir išsviedė Liusę į orą.

Mergina nukrito ant krūvos pačioje laiptų papėdėje. Iš jos lūpų išsprūdo kančios kupina dejonė.

Kelias minutes jos galvoje aidėjo gaudesys. Iki šiol Liusei neteko pajusti tokio aštraus deginančio skausmo. Ji sustūgo, atsigręžusi į nakties dangų, į šviesos ruožą ir virš galvos plevenantį šešėlį.

Visko buvo per daug – Liusė pasidavė ir užmerkė akis.

Vienuoliktas skyrius

STAIGUS PABUDIMAS

– Išsigandai? – paklausė Danielis. Jis žvelgė pakreipęs galvą, o švelnus brizas taršė šviesius plaukus. Danielis laikė ją apglėbęs per juosmenį, jo rankos buvo švelnios ir lengvos tarsi šilko juosta. Liusės pirštai buvo sunerti ant nuogo vaikino kaklo.

Ar ji bijojo? Žinoma, ne. Juk buvo su Danieliu. Galų gale atsidūrė jo glėbyje. Nedavė ramybės tik vienas klausimas: ar ji *turėjo* kažko išsigąsti? Liusė tiksliai nežinojo. Ji netgi nenutuokė, kur atsidūrė.

Mergina kažkur netoliese užuodė lietų, tačiau juodu su Danieliu liko sausi. Liusė jautė, kaip čiurnas lietė ilgos baltos suknios audinys. Diena baigėsi, horizontą apšvietė paskutiniai gęstančios saulės spinduliai. Buvo neapsakomai gaila praleisto saulėlydžio – atrodė, kad Liusė padarytų bet ką, kad jį sugrąžintų. Iš kažkur žinojo, kad šie paskutiniai spinduliai yra neapsakomai vertingi, kaip paskutiniai medaus lašai, užsilikę puodynėje.

– Ar pasiliksi su manimi? – paklausė mergina. Jos balsas nuskambėjo kaip silpnas šnabždesys, kurį staiga užslopino žemas griaustinio riaumojimas. Jaunuolius pasiekė stiprus vėjo gūsis. Vėjas užmetė Liusės plaukus ant akių. Danielis dar stipriau ją apglėbė – dabar Liusė galėjo justti jo kvėpavimą, užuosti jo odą, prigludusią prie jos kūno.

– Amžinai, – sušnabždėjo Danielis. Saldaus jo balso šiluma užliejo Liusės sielą.

Kairėje vaikino kaktos pusėje išryškėjo nedidelis įbrėžimas, tačiau kai Danielis delnais suėmė Liusės skruostus ir prisitraukė jos veidą prie savojo, mergina tučtuojau viską pamiršo. Ji atlošė galvą ir pajuto, kaip nuo laukimo atsipalaidavo visas kūnas.

Galų gale Danielio lūpos taip nekantriai ir paskubomis palietė jos lūpas, jog Liusei užgniaužė kvapą. Jis bučiavo ją taip, tarsi Liusė būtų jo nuosavybė – seniai prarasta jo paties dalis, kurią galų gale pavyko susigrąžinti.

Tada pradėjo lyti. Lašai permerkė jaunuolių plaukus, per veidus ritosi į burnas. Lietus buvo šiltas ir svaiginantis kaip bučiniai.

Norėdama prisitraukti Danielį arčiau, Liusė apglėbė jo nugarą, jos rankos palietė kažką nepaprastai švelnaus. Mėgindama surasti to nepažįstamo daikto ribas, ji iš pradžių perbraukė viena ranka, paskui – kita, o tada įsispoksojo į spinduliuojantį vaikino veidą.

Danieliui už nugaros kažkas skleidėsi.

Sparnai. Blizgantys ir mirguliuojantys visomis vaivorykštės spalvomis, spindėdami lietuje, jie

plasnojo labai lengvai. Liusė prisiminė, kad anksčiau kažkur jau teko juos matyti. Arba kažką panašaus.

– Danieli, – aiktelėjo mergina. Sparnai užvaldė jos regėjimą ir protą. Atrodė, kad jie žiba milijonu spalvų, o nuo tokio raibuliavimo pradeda skaudėti galvą. Liusė pamėgino žiūrėti kur nors kitur, bet visur aplink Danielį buvo matyti tik begalinis besileidžiančios saulės nudažyto dangaus margumas. Tada Liusė pažvelgė žemyn ir pamatė dar vieną vaizdą.

Žemė.

Apačioje, už tūkstančių pėdų.

Atsimerkusi Liusė pamatė per ryškią šviesą. Jos oda buvo šlapia, o pakaušį vėrė stiprus skausmas. Dangus buvo pranykęs. Danielis taip pat.

Dar vienas sapnas.

Tačiau šis, skirtingai nuo ankstesnių, merginos sieloje paliko nepakeliamą troškimą.

Ji buvo patalpoje baltomis sienomis. Gulėjo ligoninės lovoje. Kairėje kybojo plona tarsi popierius užuolaida, slepianti likusią palatos dalį ir kažką, kas bruzdėjo kitoje pusėje.

Atsargiai palietusi švelnų odos plotelį sprando apačioje, Liusė sudejavo. Tada pamėgino susiorientuoti aplinkoje. Mergina nežinojo, kur ji yra, tačiau nuojauta kuždėjo, kad jau nebe „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Pačiupinėjusi drabužio skvernus, Liusė suprato, kad ilga balta suknia buvo ne kas kita kaip apsmukusi ligoninės pižama. Ji tebejautė, kaip po truputėlį nuostabus sapnas tolsta – iš atminties nyksta viskas, išskyrus sparnus. Jie atrodė tokie tikri. Tokie švelnūs paliesti ir tokie grakštūs. Staiga susuko vidurius. Suvokdama, kad delnai tuštutėliai, Liusė sugniaužė kumščius. Paskui vėl ištiesė pirštus.

Staiga kažkas sugriebė ir suspaudė dešinę ranką. Greitai pasukusi galvą, Liusė sumirksėjo. Manydama, kad yra viena, mergina klydo. Įsitačiusi ant nublukusios mėlynos sukamosios kėdės, kurios spalva erzinančiai pabrėžė jos akių spalvą, krašto, sėdėjo Gabė. Liusė norėjo atsitraukti, bent jau *tikėjosi*, kad norės, tačiau Gabė nusišypsojo tokia šilta šypsena, kad mergina tuoju pat pasijuto saugesnė ir apsidžiaugė, jog neliko viena.

– Ar viskas buvo sapnas? – sumurmėjo Liusė.

Gabė nusijuokė. Ant gretimo stalelio stovėjo indelis su kremu, skirtu apynagių odelėms. Gabė suėmė Liusę už rankos ir pradėjo tepti jos pirštų galus balta citrinų kvapo mase.

– Viskas, – patikino ji, masažuodama Liusės pirštus. – Bet į sapnus nereikia kreipti dėmesio. Kai man atrodo, kad pasaulis verčiasi aukštyn kojomis, niekas nepadeda geriau už manikiūrą.

Liusė pažvelgė žemyn. Ji niekada neskyrė daug dėmesio nagų puoselėjimui, tačiau Gabės žodžiai priminė mamą, kuri kaskart, kai Liusei pasitaikydavo sunki diena, siūlydavo apsilankyti pas manikiūrininkę. Kai Gabės rankos iš lėto tvarkė jos nagus, Liusė pagalvojo, kad be reikalo nesiėmė

šios priemonės daugybę metų.

– Kur mes esame? – paklausė ji.

– Lulvaterio ligoninėje.

Pirmas išvykimas iš mokyklos teritorijos, o ji guli ligoninėje, nuo kurios iki tėvų namų tėra penkios minutės kelio. Paskutinį kartą Liusė čia lankėsi, kai nukrito nuo dviračio ir teko trimis siūlėmis susiūti alkūnės žaizdą. Tada tėtis nesitraukė nė per žingsnį. Dabar jo nebuvo matyti.

– Kiek laiko aš čia? – kamantinėjo mergina.

Pažiūrėjusi į baltą sieninį laikrodį, Gabė atsakė:

– Tave, prisikvėpavusią dūmų ir netekusią sąmonės, jie rado vakar vakare apie vienuoliktą. Kai perauklėjimo mokyklos mokinį randa be sąmonės, visada kviečiama greitoji medicinos pagalba. Tik nesinervink, Rendė sakė, kad tave greitai iš čia išleis. Kai tik tavo tėvai duos sutikimą...

– Mano tėvai čia? – vos nepašoko Liusė.

– Taip, jie yra susirūpinę savo dukrelės sveikata net iki tavo mamytės chemiškai sugarbanotų ir suskilinėjusių plaukų galiukų. Jie koridoriuje, pasinėrę į dokumentų pildymą. Pažadėjau jiems tave prižiūrėti.

Sudejavusi Liusė įsikniaubė į pagalvę. Vėl suskaudo pakaušį.

– Jeigu nenori jų pamatyti... – pradėjo Gabė.

Liusė dejavo ne dėl tėvų. Ji visa širdimi troško juos pamatyti, tačiau staiga prisiminė biblioteką, gaisrą ir naujos rūšies šešėlius, kurie kaskart susirinkdavo vis gausesniu būriu ir darėsi vis baisesni. Anksčiau jie buvo tamsūs ir bjaurūs. Šešėlių pasirodymas visada sunervindavo, nes atrodė, kad jiems iš Liusės kažko *reikia*. O paskui iš kažkur atsirado ją išlaisvinanti ir į orą pakelianti jėga.

– Ką reiškia šitas žvilgsnis? – sunerimo Gabė. Pakėlusį galvą, ji ranka mojavo Liusei priešais veidą. – Apie ką galvoji?

Liusė nežinojo, kodėl Gabė staiga pradėjo su ja taip maloniai elgtis. Nepanašu, kad tokia mergiotė netikėtai taptų savanore slaugytojos padėjėja, be to, aplinkui nebuvo nė vieno vaikino, kurio dėmesį stengtųsi užkariauti. Buvo akivaizdu, kad Gabė netgi nemėgo Liusės. Ji negalėjo čia paprasčiausiai ateiti pati, tiesa?

Liusė nežinojo ne tik malonaus Gabės elgesio priežasties, bet ir nenutuokė, kas jai galėjo nutikti praėjusį vakarą. Bjaurių, žodžiais neapsakomų būtybių susibūrimas koridoriuje. Keistas jausmas, kad kažkas ją išnešė iš tamsos. Keista, dėmesį traukianti šviesą skleidžianti figūra.

– Kur Todas? – paklausė Liusė, prisiminusi paklaikusias vaikino akis. Jo ranka išsprūdo iš jos gniaužtų, tada Liusė pradėjo skristi ir...

Popierinė užuolaida staiga prasiskleidė, prie Liusės lovos atsirado Ariana. Ji buvo su riedučiais ir vilkėjo raudonai balta ligoninės savanorės uniforma. Trumpi juodi plaukai buvo sukelti ant viršugalvio ir surišti į daugybę mazgelių. Draugė įriedėjo nešina padėklą, ant kurio puikavosi trys kokoso riešutai, o į juos buvo įkišti neono spalvos šiaudeliai su dekoratyviniais lietsargiukais.

– Išgersime neatskiestą, – pareiškė ji žemu gerkliniu balsu. – Supili žaliųjų citrinų sultis į kokoso riešutą ir viską išgeri. *Ką*, ištieso veidai? Ar aš pertraukiau kažką svarbaus?

Ariana atriedėjo prie Liusės kojūgalio ir sustojusi atkišo kokoso riešutą su rausvu popieriniu lietsargiuku. Gabė pašoko ir pirmoji sugriebė riešutą. Tada įtariai pauostė jo turinį.

– Ariana, ji ką tik patyrė *traumą*, – pradėjo bartis mergina. – Beje, noriu tave informuoti, kad pertraukei mudviejų pokalbį apie Todą.

Ariana krestelėjo pečius.

– Būtent dėl to jai reikia ko nors, kas gražintų jėgas, – ginčijosi ji, savininkiškai atkišusi padėklą ir laikydama tol, kol Gabė įsmeigė į ją gluminantį žvilgsnį.

– Gerai, – nusileido Ariana, nusigręždama nuo Gabės, – duosiu jai *tavojo* įgrisusio seno gėrimo, – tai pasakiusi, atkišo riešutą su mėlynu lietsargiuku.

Liusė tebejautė potrauminį svaigulį. Iš kur jos viską gavo? Kokoso riešutų, popierinių šiaudelių su lietsargiukais? Merginai atrodė, kad ji užmigo perauklėjimo mokykloje, o atsibudo „Medicinos klube“.

– Iš kur visa tai gavote? – paklausė ji. – Žinoma, labai dėkoju, bet...

– Kai prireikia, mes paimeime iš atsargų, – paaiškino Ariana. – Rolandas padėjo.

Visa trijulė kelias minutes tyliai sėdėjo siurbčiodamos šaltus saldžius gėrimus. Netrukus Liusė nebegalėjo nuryti daugiau nė gurkšnio.

– Taigi grįžkime prie Todo... – nutraukė ji tylą.

– Todas... – pradėjo Gabė ir atsikrenkštė, – nutiko taip, kad jis... prisikvėpavo gerokai daugiau dūmų negu tu, mieloji...

– Tai netiesa, – pertraukė Ariana, – jis nusilaužė sprandą.

Liusė aiktelėjo, o Gabė trenkė Arianai su popieriniu lietsargiuku.

– Kas negerai? – pyktelėjo Ariana. – Liusė gali tai ištvirti. Kam slėpti tiesą, jeigu ji vis tiek bet kada gali atsitiktinai ją sužinoti?

– Galutinės išvados dar nepadarytos, – atrėžė Gabė, pabrėždama kiekvieną žodį.

– Liusė ten buvo, ji tikriausiai matė... – gūžtelėjo pečiais Ariana.

– Nemačiau, kas jam nutiko, – įsiterpė Liusė. – Iš pradžių buvome kartu, bet paskui mus kažkas atplėšė vieną nuo kito. Jaučiau, kad nutiko kažkas baisaus, bet nežinojau... – šnabždėjo ji. – Taigi jis...

– Iškeliavo iš šio pasaulio, – švelniu balsu užbaigė Gabė.

Liusė užsimerkė. Jos kūną sukaustė šaltis, tačiau tai nutiko ne nuo ledinio gėrimo. Ji prisiminė, kaip Todas tarsį netekęs proto daužėsi į sienas, kaip, aplinkui riaumojant šešėliams, prakaituotas vaikino delnas spaudė jos ranką. Prisiminė tą siaubingą akimirką, kai juodu kažkas atplėšė vieną nuo kito, o Liusėi nepakako jėgų jo ieškoti.

Todas irgi matė šešėlius. Dabar Liusė tuo neabejojo. Ir jis mirė.

Po Trevoro mirties kiekvieną savaitę ją pasiekdavo neapykantos kupini laišakai. Tėvai stengėsi pirmieji patikrinti paštą, kad Liusei netektų perskaityti visos tos bjaurasties, tačiau žmonių pyktis vis tiek rasdavo kelią pas ją. Kai kurie laišakai buvo parašyti ranka, kiti – atspausdinti, o vienas netgi sudėliotas iš raidžių, iškirptų iš laikraščio puslapių. Tarsi raštelis, reikalaujantis išpirkos už įkaitus. *Žmogžudė. Ragana. Žiaurių pavadinimų būtų užtekę* pripildyti iškarpu albumą. To visai pakako, kad tėvai pasmerktų Liusę ilgai kankynei ir visą vasarą laikytų uždarytą namuose.

Ji tikėjosi, kad jau pakankamai nutolo nuo to košmaro – atvykusi į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą atsikratė praeities, visą dėmesį sutelkė į mokymąsi, susirado draugų... o, Dieve. Mergina sunkiai įtraukė oro.

– O kaip Penė? – aiktelėjo, kandžiodama lūpą.

– Jai viskas gerai, – suskubo atsakyti Ariana. – Dabar jos istoriją įdės į pirmuosius puslapius. „Gaisro liudininkė“. Juodvi su panele Sofija išlindo iš bibliotekos dvokdamos tarsi Rytų Džordžijos rūkykla, tačiau atrodė visai neblogai.

Liuse lėtai iškvėpė. Bent truputėlis gerų naujienų. Vis dėlto jos kūnas drebėjo po plonais tarsi popierius ligoninės užklotais. Tikriausiai dabar pas ją vėl pradės plūsti žmonės, kurie nedavė ramybės po Trevoro mirties. Ne tik tie, kurie rašė pagiežingus laiškus. Gydytojas Sanfordas. Pareigūnas, prižiūrintis lygtinio paleidimo sąlygų vykdymą. Policija.

Dabar, kaip ir aną kartą, iš jos bus tikimasi išsamaus pasakojimo. Bus reikalaujama prisiminti kiekvieną smulkmeną. Žinoma, kaip ir aną kartą, Liuse nepajėgs to padaryti. Vieną akimirką jis buvo greta, juoduėjo kartu, o po sekundės...

– Liuse! – nešina rudu helio dujų pripildytu balionu, į palatą įsiveržė Penė. Baliono forma buvo kaip *Band Aid* prekinio ženklo. Ant šono puikavosi mėlynomis pasvirusiomis raidėmis išraitytas užrašas: „Iškišk jį“.

– Kas čia? – nustebo Penė, kritiškai nužvelgdama visas tris merginas. – Pižamų vakarėlis?

Ariana buvo nusiavusi riedučius ir įsiropštusi į mažytę lovą greta Liusės. Priglaudusi galvą Liusei prie peties, mergina abiejose saujose laikė po kokoso riešutą su gėrimais. Gabė bespalviu laku tepė Liusės rankos, neužimtos gėrimu, nagus.

– Taip, – sugageno Ariana. – Prisijunk prie mūsų, Penelope. Kaip tik ketinome žaisti „Tiesą ar drąsą“. Galėsi pradėti.

Gabė, mėgindama užmaskuoti išsprūdusį juoką, apsimetė, kad čiaudo.

Penė įsispendė rankas ant klubų. Liuse jautėsi dėl jos šiek tiek nesmagiai, be to, ji trupučiuką išsigando. Mergina atrodė ne juokais įniršusi.

– Vakar vakare *mirė* vienas jūsų bendraklasis, – aiškiai tardama kiekvieną žodį ir purtydama galvą prabilo mergina. – Kaip judvi tokią akimirką galite užsiiminėti tokiais niekais? – Penė pauostė orą. – Ar tai alkoholis?

– Aaaak, – sudejavo Ariana, rimtai žvelgdama į Penę. – Jis tau *patiko*, tiesa?

Nuo kėdės, stovėjusios už nugaros, Penė pačiuo pagalvę ir sviedė į Arianą. Liusė suprato, kad Penė buvo teisi. Atrodė mažų mažiausiai *keista*, kad Ariana ir Gabė taip nerūpestingai elgėsi iškart po Todo mirties, tarsi būtų įpratusios dažnai patirti panašius dalykus. Lyg mirtis jų nebūtų sukrėtusi taip, kaip sukrėtė Liusę. Juk jos nežinojo apie paskutiniąsias Todo gyvenimo akimirkas. Draugės nenutuokė, kodėl dabar Liusė jautėsi taip blogai. Ji nustūmė nuo lovos Penės koją ir ištiesė draugei tai, kas liko atšaldytame kokoso riešute.

– Mudu išėjome pro galines duris, ir tada... – Liusė net negalėjo toliau kalbėti. – O kas nutiko judviem su panele Sofija?

Penė nepatikliai dėbtelejo į Arianą ir Gabę, tačiau nė viena iš merginų neparodė pasibjaurėjimo. Tada Penė pasidavė ir klestelėjo ant lovos krašto.

– Nuėjau ten tik norėdama jos paklausti apie... – ji vėl pažvelgė į kitas dvi merginas, paskui metė Liusėi supratingą žvilgsnį ir tęsė: – Norėjau užduoti jai klausimą. Atsakymo ji nežinojo, bet pasiūlė man parodyti kitą knygą.

Liusė net buvo pamiršusi, ko juodvi su Pene ieškojo praeitą vakarą. Atrodė, kad viskas vyko labai seniai, be to, gaisras ir Todo mirtis knygos paieškas nustūmė į antrą planą.

– Mudvi su panele Sofija pajudėjome vos du žingsnius nuo jos stalo, – tęsė Penė, – ir aš akies kamučiu pamačiau staiga plykstelint milžinišką ugnies liežuvį. Taip, esu skaičiusi apie savaiminį užsidegimą, tačiau tai buvo...

Po šių žodžių visos trys merginos palinko į priekį ir įtempė ausis. Tokia istorija puikiai *tinka* pirmajam laikraščio puslapiui.

– Ugnis turėjo nuo kažko įsižiebt, – svarstė Liusė, mėgindama prisiminti, kaip atrodė panelės Sofijos stalas, – bet nemanau, kad bibliotekoje buvo dar kas nors.

Penė papurtė galvą.

– Nebuvo nieko. Panelė Sofija mano, kad tikriausiai įvyko trumpas laidų susijungimas. Kaip bebūtų, ugniai išplisti pakako degių daiktų. Akimirksniu supleškėjo visi jos dokumentai, – mergina spragtelėjo pirštais.

– Ar jai viskas gerai? – paklausė Liusė, glostydama plono ligoninės drabužio siūles.

– Ji tiesiog pamišo, bet daugiau nieko nenutiko. Galų gale įsijungė purkštukai, bet man atrodo, kad mokytoja prarado daugybę daiktų. Kai jai papasakojo apie Todą, panelė Sofija atrodė pernelyg priblokšta, kad ką nors suvoktų.

– Gal mes visi pernelyg priblokšti, kad suvoktume, – įsiterpė Liusė. Abi – Ariana ir Gabė – sutartinai linktelėjo. – Ar Todo tėvai jau žino? – pasiteiravo mergina mėgindama sugalvoti, kaip apie įvykį papasakos savo tėvams.

Ji įsivaizdavo juos, vestibulyje pildančius dokumentus. Ar jie apskritai dar nori ją matyti? Ar jie Todo mirtį sugretins su Trevoro žūtimi... ir abi kraupias istorijas susies su savo dukra?

– Girdėjau, kaip Rendė telefonu kalbėjo su Todo tėvais, – pareiškė Penė. – Manau, jie pateiks

ieškinį. Šiandien po pietų jo kūną išsiuntė į Florida.

Ir viskas? Liusė atsiduso.

– „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje ketvirtadienį vyks apeigos, skirtos jam atminti, – tyliai prašneko Gabė. – Mudu su Danieliu ketiname padėti jas organizuoti.

– Su Danieliu? – išsprūdo Liusei anksčiau negu ji spėjo susitvardyti. Mergina žvilgtelėjo į Gabę – net smarkiai sielvartaudama ji negalėjo pamiršti ankstesnio merginos įvaizdžio: šviesiaplaukės viliokės rausvomis lūpomis.

– Būtent jis rado judu vakar vakare, – paaiškino Gabė, – ir atnešė tave nuo bibliotekos į Rendės kabinetą.

Danielis ją nešė? Kaip... rankomis apsvijęs jos kūną? Staiga užplūdo ryškūs sapno prisiminimai ir skrydžio – ne, *plaukimo* – pojūtis. Liusė pasijuto tarsi prižiūrta prie lovos. Ji iki skausmo troško išvysti tą patį dangų, pajusti tą patį lietų, Danielio lūpas, dantis, liežuvį, susipynusį su jos liežuviu. Merginos veidas užsiplieskė – iš pradžių nuo aistros, paskui iš nusivylimo suvokus, kad tų jausmų niekada nepatirs realybėje. Nuostabūs spindintys sparnai sapne buvo ne vienintelis fantastinis dalykas. Tikrajame pasaulyje Danielis ją paprasčiausiai nunešė į medicinos punktą. Jis niekada jos netrokš ir nenešios ant rankų.

– Ei, Liuse, ar tu gerai jautiesi? – paklausė Penė. Iš gėrimo ištraukusi popierinį skėtuką, ji vedino įraudusius draugės skruostus.

– Viskas tvarkoje, – atsiliepė mergina, niekaip negalėdama iš galvos išmesti sapne matytų sparnų ir jausmo, kuris apėmė Danielio veidui priartėjus prie jos veido. – Manau, po truputį atsigauanu.

Gabė patapšnojo jos delną.

– Sužinojusios, kas nutiko, mes net suprakaitavusios įkalbinėjome Rendę, kad leistų tave aplankyti, – vartydama akis tarškėjo ji. – Nenorėjome, kad atgavusi sąmonę būtum viena.

Kažkas pabeldė į duris. Liusė įsitempė, tikėdamasi išvysti nervingus tėvų veidus, tačiau niekas nepasirodė. Pašokusi ant kojų, Gabė reikšmingai pažvelgė į Arianą, tačiau ši nė nekrustelėjo.

– Jūs likite čia, o aš eisiu išsiaiškinti, – pasiūlė Gabė.

Liusė nesiliovė galvoti apie tai, ką iš draugių sužinojo apie Danielį. Nors tai būtų visai beprasmiška, mergina troško, kad už durų stovėtų būtent jis.

– Kaip ji? – pasigirdo labai tylus šnabždesys, tačiau Liusė jį išgirdo. Ten buvo jis. Gabė kažką patyliukais atsakė.

– Kodėl visi čia susirinko? – anapus durų nuaidėjo Rendės riaumojimas. Liusę užplūdo nerimas – tai reiškė, kad lankymo valandos baigtos. – Tas, kas įkalbėjo mane leisti jus, bjaurius chuliganus, čia bastytis, bus įkalintas. Ne, Grigori, aš nepriimsiu gėlių ir kitokių kyšių. Visi tučtuojau keliaukite į automobilį.

Išgirdusios prižiūrėtojos balsą, Ariana ir Penė susigūžė, paskui staigiai sugrūdo kokoso riešutų kevalus po lova. Popierinius lietsargiukus Penė susidėjo į pieštukinę, o Ariana papurškė šiek tiek

vanilės ir muskuso kvėpalų. Tada Liusei į burną įgrūdo gabalėlį pipirmėčių skonio kramtomosios gumos.

Įtraukusi į plaučius debesį kvėpalų ir užsikosėjusi, Penė skubiai pasilenkė prie Liusės ir sušnabždėjo:

– Kai tik pakilsi ant kojų, mudvi surasime tą knygą. Manau, mums bus geriau imtis veiklos – tada bus lengviau atsikratyti minčių apie baisius dalykus.

Liusė dėkingai spustelėjo draugei ranką ir nusišypsojo Arianai, tačiau ši buvo pernelyg užsiėmusi – skubėjo užsimauti riedučius, todėl neišgirdo Penės žodžių.

Po kelių akimirų Rendė įsiveržė pro duris ir suriaumojo:

– Greičiau rinkitės! *Neįtikėtina!*

– Mes tik... – pradėjo Penė.

– Išvykstame, – nukirto prižiūrėtoja. Rankoje ji spaudė puokštę baltų bijūnų. Keista – tai buvo mėgstamiausios Liusės gėlės. Be to, tokių žiedų šiose apylinkėse labai sunku rasti.

Atidariusi po kriaukle įmontuotą spintelę, Rendė minutėlę kažko ieškojo, tada ištraukė nedidukę dulkėtą vazą. Iš čiaupo prileidusi drumzlino vandens, prižiūrėtoja grubiai įgrūdo bijūnų kotus ir pastatė ant staliuko greta Liusės lovos.

– Čia tau nuo draugų, – burbtelėjo ji, – kurie dabar išvyksta.

Durys buvo plačiai atvertos – Liusė matė Danielį, atsirėmusį į staktą. Vaikinas stovėjo pakėlęs smakrą, o pilkos jo akys buvo apniukusios nuo susirūpinimo. Sutikęs įdėmų Liusės žvilgsnį, jis nežymiai nusišypsojo. Kai Danielis nuo kaktos nusibraukė užkritusius plaukus, ji pastebėjo giliai tamsiai raudoną žaizdą.

Rendė paragino Penę, Arianą ir Gabę eiti lauk, o Liusė negalėjo atplėšti akių nuo Danielio. Kilstelėjęs ranką, jis be garso kažką pasakė. Liusei pasirodė, kad lūpų judesiai bylojo: „Aš labai atsiprašau“, tačiau tą akimirką Rendė išstūmė kompaniją į koridorių.

– Tikiuosi, kad jos tavęs nenuvargino, – suraukusi antakius ir be menkiausios užuojautos pareiškė Rendė, prieš užverdama duris.

– O, ne! – sušuko Liusė galvodama, kiek daug visko turėjo nutikti, kol ji išmoko pasitikėti Penės ištikimybe ir keistu Arianos gebėjimu išsklaidyti net niūriausią nuotaiką. Reikėjo pripažinti, kad Gabė su ja irgi elgėsi labai maloniai. Danielis, nors jį Liusė matė tik akies krašteliu, šiandien labai padėjo atgauti dvasios pusiausvyrą – mergina seniai nesijautė tokia rami. Jis atėjo pažiūrėti, kaip ji laikosi. Jis apie ją galvojo.

– Puiku, nes lankymo valandos jau baigėsi, – pareiškė Rendė.

Vis dėlto laukiant tėvų apsilankymo, Liusės širdis tvaksėjo kaip pašėlusį. Staiga ataidėjo energingas kulniukų kaukšėjimas į linoleumu išklotas grindis, po kelių akimirų mergina išvydo panelę Sofiją. Mokytojos pečius dengė spalvinga rudeninė kašmyro skraistė, o jos lūpos buvo nudažytos pernelyg ryškiai raudonu lūpdažiu. Paskui ją į palatą įžengė žemas praplikęs kostiumuotas

vyriškis ir du policijos pareigūnai: vienas putlus, kitas lieknas, abu bepradedą plikti. Pareigūnai pasirodė ant krūtinės sukryžiaavę rankas.

Putlusis policininkas buvo jaunesnis. Jis įsitaish ant kėdės greta Liusės lovos, paskui, pamatęs, kad kiti neketina sekti jo pavyzdžiu, skubiai pakilo ir nuleido rankas.

Kostiumuotasis vyras priėjo artyn ir pasisveikindamas atkišo Liusei ranką.

– Aš esu ponas Šulcas, „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos advokatas, – prisistatė jis. Liusė šaltai paspaudė jo ranką. – Šie pareigūnai ketina tau užduoti kelis klausimus. Tavo parodymai nebus naudojami teisme, jie reikalingi tik patvirtinti kai kurias nelaimingo atsitikimo detales...

– Liusinda, aš primygtinai prašiau, kad man leistų dalyvauti apklausoje, – įsiterpė panelė Sofija, paskui prisiartino ir paglostė Liusės plaukus. – Kaip jautiesi, mieloji? – sušnabždėjo moteris. – Ar tau amnezinis šokas?

– Man viskas gerai...

Tarpduryje išvydusi dar du žmones, Liusė nutilo. Pamačiusi tamsius garbanotus mamos plaukus ir raginius tėčio akinius, ji vos neprapliupo raudoti.

– Mama, – sušnabždėjo ji taip tyliai, kad daugiau niekas neišgirdo. – Tėti.

Pripuolę prie lovos, tėvai apkabino dukrą ir puolė spausti jai rankas. Liusė troško apsikabinti juos, tačiau jautėsi per silpna, todėl ramiai gulėjo ir džiaugėsi artimųjų prisilietimais, sugražinančiais tokį pažįstamą saugumo jausmą. Tėvų akyse mergina matė tokią baimę, kokią jautė ir pati.

– Mieloji, kas nutiko? – paklausė mama.

Liusė negalėjo ištarti nė žodžio.

– Pasakiau jiems, kad tu nekalta, – pareiškė panelė Sofija, reikšmingai atsigręždama į pareigūnus. – Tai tiesiog klaidus sutapimas.

Žinoma, jie buvo įregistravę įvykį su Trevoru. Suprantama, policininkai išvelgs... panašumą tarp jo ir Todo žūties. Liusė jau turėjo pakankamai patirties, todėl žinojo, kad po apklausos jie bus nusivylę ir suirzę. Liesojo pareigūno veidą puošė ilgos, jau pradėjusios žilti žandenos. Atrodė, kad jis visą dėmesį sutelkęs į atverstą bylą, – vyriškis nė karto nepakėlė akių į Liusę.

– Panele Prais, – prakalbo jis vos pastebima pietietiška tartimi. – Kodėl judu su ponu Hamondu vieni taip vėlai buvote bibliotekoje, jeigu visi kiti mokiniai dalyvavo vakarėlyje?

Liusė žvilgtelėjo į tėvus. Mama dantimis nuo lūpų gremžė dažus. Tėvo veidas atrodė baltas kaip paklodė.

– Buvau ne su Todu, – atsakė Liusė, nesuprasdama kurlink suka pareigūnas. – Atėjau su savo drauge Pene. Ten sėdėjo ir panelė Sofija. Todas skaitė vienas. Kai kilo gaisras, mudvi su Pene pasimetėme viena nuo kitos, o Todas buvo vienintelis žmogus, kurį radau.

– Vienintelis, kurį radai... Ir ką ketinai su juo daryti? – kamantinėjo pareigūnas.

– Luktelėkite minutėlę, – žingtelėjęs į priekį, nutraukė ponas Šulcas. – Norėčiau priminti, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas. Tai ne įtariamojo apklausa.

– Ne, aš noriu atsakyti, – įsiterpė Liusė. Mažoje patalpoje susigrūdo tiek daug žmonių, kad mergina nežinojo, į kurią pusę žiūrėti. Ji įbedė akis į policininką. – Ką jūs turite omenyje?

– Panele Prais, ar jūs esate piktas žmogus? – paklausė šis, imdamas aplanką. – Ar galėtumėte save vadinti atsiskyrėle?

– Pakaks, – nutraukė tėtis.

– Taip, Liusinda yra gera mokinė, – pridūrė panelė Sofija. – Be to, Todo Hamondo atžvilgiu ji neturėjo piktų kėslų. Tai, kas nutiko, buvo tik nelaimingas atsitikimas, ir nieko daugiau.

Pareigūnas pažvelgė į atviras palatos duris, tarsi trokšdamas, kad mokytoja kuo greičiau pro jas pasišalintų.

– Suprantu, ponias. Tačiau atvejai, pasitaikantys perauklėjimo mokyklose, visada duoda peno abejonėms ir nėra itin patikimi...

– Papasakosiu jums viską, ką pati žinau, – pareiškė Liusė, kumščiais stipriai gniauždama antklodės kraštą. – Neturiu ko slėpti.

Mergina viską išdėstė kiek galėdama aiškiau. Kad tėvams nekiltų naujų abejonių, o policininkas galėtų viską užsirašyti, ji kalbėjo lėtai ir labai aiškiai, nepasiduodama emocijoms – atrodo, kad visi kaip tik to ir tikėjosi. Visas pasakojimas – šešėlių pasirodymo ji, žinoma, neminėjo – atrodo labai aiškus ir suprantamas.

Juodu su Todu nulėkė iki galinių durų. Ilgo koridoriaus gale rado išėjimą. Laiptai prie jo buvo labai statūs, aštriomis briaunomis. Juodu buvo taip įsibėgėję, kad nesugebėjo sustoti ir nudardėjo nuo laiptų. Tada Liusė pametė Todą iš akių, o pati taip susitrenkė galvą, kad atsipeikėjo tik po dvylikos valandų ligoninės palatoje. Daugiau ji nieko neprisiminė.

Liusė nepaliko neatsakytų klausimų. Su tikraisiais tos nakties prisiminimais ji nusprendė kautis vien savo jėgomis.

Po apklausos ponas Šulcas tarsi klausdamas: „Ar jūs patenkinti?“, reikšmingai pakreipė galvą ir pažvelgė į policininkus, o panelė Sofija nusišypsojo Liusėi, tarsi juodvi drauge būtų įveikusios sunkią užduotį. Mama giliai atsiduso.

– Gerai, viską apsvarstysime įvykio vietoje, – pareiškė liesasis policininkas, taip nuolankiai užversdamas Liusės bylą, tarsi tikėtusi sulaukti padėkos už paslaugą.

Ketveriukė išėjo iš palatos, Liusė liko viena su tėvais. Mergina žvilgsniu maldavo išsivežti ją namo. Mamos lūpos virpėjo. Tėtis tik giliai atsiduso.

– Rendė ketina šiandien po pietų nuvežti tave atgal į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą, – pranešė jis. – Mieloji, nežiūrėk tokiomis nustebusiomis akimis. Gydytojas patikino, kad tau viskas gerai.

– Netgi puikiai, – pridūrė mama, tačiau jos balse skambėjo abejonės gaidelių.

Tėtis patapšnojo Liusės ranką.

– Pasimatysime šeštadienį, – priminė jis, – liko tik kelios dienos.

Šeštadienis. Liusė užsimerkė. Tėvų diena. Mergina jos laukė nuo tos akimirkos, kai atvyko į

„Kardo ir kryžiaus“ mokyklą, tačiau dabar džiaugsmą užgožė Todo mirtis.

– Dabar truputį pailsėk, – liepė tėtis ir pasilenkė pabučiuoti jos kaktą. – Naktis buvo ilga ir sunki.

– Bet... – mėgino ginčytis Liusė.

Ji *buvo* pavargusi. Trumpam užsimerkė, o kai vėl atvėrė akis, tėvai jau stovėjo tarpduryje ir mojo ranka.

Ištraukusi iš vazos putlų baltą žiedą, Liusė lėtai priglaudė jį prie veido. Mergina žavėjosi giliai iškarpytais lapais ir trapiais žiedlapiais, tarp kurių, pačiame žiedo centre, žėrėjo keli drėgni nektaro lašai. Liusė pamėgino įsivaizduoti, kur Danielis gavo gėlių ir kas tuo metu dėjos jo galvoje.

Toks keistas pasirinkimas. Džordžijos pelkynuose laukiniai bijūnai neauga. Tunderbolte jiems netgi netiko tėčio gėlyno dirvožemis. Dar keisčiau – šie žiedai atrodė kitokie negu Liusės anksčiau matyti bijūnai. Žiedai buvo kumščio dydžio, o kvapas priminė kažką, ko ji negalėjo paliesti.

„Atleisk“, – sakė Danielis. Bet Liusė nesuprato, dėl ko jis atsiprašė.

Dvyliktas skyrius

Į DULKES

Miglos pridengtame aptemusiam danguje virš kapinių ratus suko grifas. Nuo Todo mirties jau buvo praėjusios dvi dienos, tačiau Liusė dar negalėjo nei valgyti, nei miegoti. Apsivilkusi juoda berankove suknele, ji stovėjo duburyje, kuriame plytėjo kapinės. Visa „Kardo ir kryžiaus“ mokykla susirinko atiduoti Todui paskutinę pagarbą. Būtų pakakę ir valandų valandas užsitęsusios šaltos atsisveikinimo ceremonijos – juk vieninteliai mokyklos teritorijoje stovėję maldos namai buvo paversti plaukimo baseinu, todėl iškilmės vyko niūriame kapinių pelkyne.

Nuo nelaimės dienos visa mokykla buvo atidžiai stebima, o personalas nesileido į kalbas apie tai, kas nutiko. Pastarąsias dvi dienas Liusė vengė smalsių kitų mokinių žvilgsnių. Visų akyse ji įžvelgė didesnę ar mažesnę įtarimų šešėlį. Net tie, kurių Liusė gerai nepažinojo, ją stebėjo su baime. Kiti, pavyzdžiui, Rolandas ir Molė, spoksojo kitaip – visai nesigėdydami ir neslėpdami smalsumo, tarsi Liusės išsigelbėjimą gaubtų kažkokia kerinčia tamsi paslaptis. Per pamokas Liusė stengėsi tyliai iškentėti tiriančius žvilgsnius, o vakare labai nudžiugdavo, kai Penė užlėkdavo nešina puodeliu garuojančios imbiero arbatos, arba Ariana pro durų apačią įbrukdavo murziną „Mad libs“ žaidimo lapą.

Merginai niekaip nepavyko atsikratyti įkyrių minčių ir jausmo, kad netrukus įvyks dar kažkas baisaus. Ji jautė, kad tai neišvengiamai artėja. Galbūt antrą kartą atvyks policininkai, gal vėl pasirodys šešėliai, o gal ir vieni, ir kiti.

Šįryt mokykloje per garsiakalbius buvo paskelbta, kad, pagerbiant Todo atminimą, atšaukiamas tradicinis socializacijos renginys, o pamokos baigiamos valanda anksčiau, kad mokiniai turėtų laiko persirengti prieš ateidami į kapines trečią valandą. Tarsi visi mokiniai ir taip nuolat nebūtų apsirengę kaip per laidotuves.

Liusė dar nebuvo mačiusi vienoje mokyklos teritorijos dalyje susirinkusios tokios daugybės žmonių. Rendė, seginti blauzdas siekiantį klostuotą pilką sijoną ir apsiavusi juodus batus guminiiais kulnais, stovėjo grupės centre. Greta stypčiojo panelė Sofija, žvelgianti apsišlaususiomis akimis, ir ponas Koulas, rankoje gnaužiantis nosinaitę. Abu vilkėjo gedulingus drabužius. Panelė Tros ir trenerė Dantė su dar keliais darbuotojais ir administratoriais, kurių Liusė anksčiau nebuvo mačiusi, lūkuriavo juodai apsirengusios grupelės pakraštyje.

Mokiniai buvo susodinti eilėmis abėcėlės tvarka. Priekyje Liusė pamatė Džoelį Blendą, vaikinuką,

kuris praeitą savaitę laimėjo plaukimo varžybas, šnypščiantį nosį į purviną nosinaitę. Liusė sėdėjo eilėje, pažymėtoje raide P. Priekyje per dvi eiles ji matė Danielį, įsikūrusį prie raidės G, ir erzinančiai arti jo įsitaisiusią Gabę. Vaikinas buvo apsirengęs nepriekaištingai, viršutinę kūno dalį dengė juoda striukė su labai siaurais šviesiais dryželiais. Vis dėlto atrodė, kad Danielis sėdi galvą nuleidęs žemiau už visus susirinkusiuosius. Net žvelgdama iš nugaros Liusė matė, kad Danielis sėdėjo sukrečiančiai niūrus.

Mergina pagalvojo apie baltus bijūnus, kuriuos jis atnešė. Rėdė neleido iš palatos pasiimti vazos, todėl, parsivežusi gėles į savo kambarį, Liusė, pasitelkusi išradingumą, manikiūro žirklutėmis nukirpo plastikinio vandens butelio viršutinę dalį.

Žiedai skleidė raminantį kvapą, tačiau Liusė nesuprato, kokią idėją jie perteikė. Jeigu vaikinas dovanoja gėlių, jis nedviprasmiškai parodo savo jausmus. Tačiau daryti kokias nors prielaidas apie Danielį būtų neteisinga. Liusė jautėsi daug saugesnė manydama, kad vaikinas gėles įteikė tik dėl to, kad ji patyrė traumą.

Vis dėlto jis atnešė gėlių! Palinkusi į priekį savo kėdėje ir pažvelgusi į miegamąjį korpusą, pro trečiojo lango iš kairės metalines groteles beveik galėjo įžiūrėti baltuojančius žiedus.

– Savo veido prakaitu valgysi duoną, – minios priekyje čiulbėjo už valandinį užmokestį dirbantis dvasininkas, – kol sugrįši žemėn, nes iš jos buvai paimtas. Juk dulkė esi ir į dulkę pavirsi!

Dvasininkas buvo liesas maždaug septyniasdešimties metų vyriškis, beveik paskendęs didžiuliam juodame švarke. Iš numintų sportinių batų kyšojo smarkiai apspurę raišteliai. Gumbuotas vyro veidas atrodė įdegęs saulėje. Dvasininkas kalbėjo į mikrofoną, pritvirtintą prie senos plastikinės garso kolonėlės – susidarė įspūdis, kad ceremonija vyksta devintajame praeito amžiaus dešimtmetyje. Iš garsiakalbių sklido duslus iškraipytas balsas, sunkiai pasiekiantis visų susirinkusiųjų ausis.

Viskas šiose pamaldose neatitiko situacijos ir vyko neteisingai.

Nė vienas iš susirinkusiųjų ceremonijoje nedalyvavo iš pagarbos Todui. Rodė, kad renginys buvo suorganizuotas siekiant parodyti mokiniam, koks neteisingas kartais būna gyvenimas. Tai, kad Todo kūnas net nebuvo atneštas į ceremoniją, aiškiai bylojo apie atsainų mokyklos požiūrį į žuvusįjį. Niekas iš susirinkusiųjų jo gerai nepažinojo, niekas nė nesistengė pažinti. Stovėdama minioje Liusė jautėsi siaubingai, o keli verkiantys žmonės ją vertė jaustis dar blogiau. Merginai pradėjo atrodyti, kad Todas jai labiau svetimas negu iš tiesų buvo.

Tegul jis ilsisi. Tegul jį apgaubia ramybė.

Virš jų galvų, ant viršutinės ažuolo šakos, nutūpė baltas raguotasis apuokas. Liusė žinojo, kad kažkur netoliese yra lizdas su paukščio jaunikliais. Pastarąją savaitę mergina kasnakt girdėjo baimingą motinos ūkavimą, po kurio ataidėdavo pašėlęs tėvo, grįžtančio iš naktinės medžioklės, sparnų plakimas.

Tada viskas baigėsi. Jausdama svaigulį dėl tokios neteisybės, Liusė pakilo nuo kėdės. Todas buvo nekaltas, o ji kalta, tačiau nežinojo dėl ko.

Jai su kitais mokiniais beslenkant vorele prie vadinamosios svečių priėmimo vietos, kažkieno ranka netikėtai apglėbė juosmenį ir truktelėjo atgal.

Danielis?

Ne, tai buvo Kemas.

Žalios vaikinio akys sugavo jos žvilgsnį ir, rodė, pastebėjo gilią neviltį, o Liusė dėl to pasijuto dar nesmagiau. Kad neprapliuptų raudoti, ji stipriai prikando lūpą. Juk Kemo pasirodymas neturėtų pravirkdyti, tačiau Liusė jautėsi tokia emociškai išsekusi, kad beveik balansavo ant alpulio ribos. Ji įsikando lūpą taip stipriai, kad pajuto kraujo skonį. Tada ranka nusišluostė burną.

– Ei, – pratarė Kemas, glostydamas merginos pakaušį. Liusė krūptelėjo. Toje vietoje, kur galva trenkėsi į laiptų pakopą, dar pūpsėjo gumbas. – Gal nori kur nors nueiti pasikalbėti?

Juodu su kitais mokiniais per žolę žingsniavo link svečių priėmimo vietos, įrengtos vieno iš ažuolų paunksmėje. Grupė kėdžių buvo sustatytos labai arti viena kitos. Netoliese pastatytas sulankstomas kortų stalas buvo apkrautas krūvomis sausainių – jie atrodė pasenę. Saldumynai buvo išimti iš dėžučių, tačiau ant stalo patiekti su plastikinėmis pakuotėmis. Pigus plastikinis puošo dubuo buvo sklidinas raudono klampaus skysčio, priviliojusio kelias muses – lygiai taip šiuos gyvius traukia lavonai. Gedulingi pietūs pasirodė tokie nevykę, kad keli mokiniai net sutriko. Liusė pastebėjo Penę, apsilikusią juodu kostiumėliu. Ji spaudė ranką dvasininkui. Danielis atrodė atsiribojęs nuo visko, kas vyksta – jis kažką šnabždėjosi su Gabe.

Kai Liusė vėl atsigrėžė į Kemą, jis pirštu švelniai perbraukė jos raktikaulį ir paglostė kaklo duobutę. Mergina giliai įkvėpė ir pajuto, kaip šiurpsta oda.

– Jeigu tau nepatinka pakabintis, – palinkęs prie jos prabilo vaikinys, – galiu gauti ką nors kita.

Jo lūpos taip priartėjo, kad beveik lietė kaklą. Liusė ranka spustelėjo jo petį ir žingtelėjo atgal.

– Man jis patinka, – patikino ji, prisiminusi ant stalo paliktą dėžutę. Papuošalas gulėjo greta Danielio padovanotų gėlių. Liusė pusę nakties žiūrėjo tai į vieną, tai į kitą dovaną, mėgindama įvertinti ir suvokti, koku tikslu jos buvo įteiktos. Kemas buvo lengviau perprantamas. Jis – tarsi algebra, o Danielis – diferencialo ir integralo skaičiavimas. Vis dėlto Liusei labiau patiko pastarasis dalykas. Ji mėgo uždavinius, kuriuos perkąsti ir surasti vienintelį teisingą atsakymą prireikdavo geros valandos.

– Manau, papuošalas nuostabus, – pridūrė mergina, – tiesiog iki šiol neturėjau progos jį pasikabinti.

– Atleisk, – papūtęs lūpas atsiliepė Kemas, – neturėčiau tavęs spausti.

Tamsūs vaikinio plaukai buvo sušukuoti atgal, todėl Liusė galėjo gerai matyti jo veidą. Su tokia šukuosena Kemas atrodė vyresnis, labiau subrendęs. Jis taip atidžiai žvelgė į Liusę, jo didelės žalios akys tiesiog smigo į ją, tarsi patvirtindamos viską, ką mergina jautė sielos gelmėse.

– Panelė Sofija primygtinai patarė artimiausiomis dienomis suteikti tau daugiau asmeninės erdvės. Žinau, kad ji teisi – tau teko tiek daug patirti. Bet turi žinoti, kad apie tave galvojau – visą laiką.

Labai norėjau tave pamatyti.

Kemas plaštaka perbraukė jos skruostą, ir mergina pajuto akyse besikaupiančias ašaras. Ji tikrai *labai daug* patyrė. Dar blogiau – ji vos laikėsi nepravirkusi, tačiau ne dėl Todo, kurio mirtis buvo pats reikšmingiausias įvykis, o dėl grynai savanaudiškų priežasčių. Per praėjusias dvi dienas teko vėl prisiminti praeitį: Trevorą ir gyvenimą iki atvykimo į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą – dalykus, kuriuos jau tikėjosi perpratusi ir visiems laikams nustūmusi į užmarštį. Ji vylėsi, kad niekada neteks su kuo nors apie tai kalbėti. Deja, šešėlių, kuriuos reikėjo išvaikyti, atsirasdavo vis daugiau.

Atrodė, kad Kemas perprato Liusės jausmus arba bent dalį jų. Jis apglėbė merginą, priglaudė jos galvą prie plačios stiprios krūtinės ir pradėjo sūpuoti.

– Viskas gerai, – šnabždėjo jis. – Viskas bus gerai.

Galbūt ji neturėjo nieko jam aiškinti. Kuo smarkesnis buvo jos sutrikimas, tuo lengviau pasiekiamas darėsi Kemas. O jeigu pakaktų tiesiog stovėti žmogaus, kuris tavimi rūpinasi, glėbyje ir bent trumpam leistis užliūliuojamai jo paprasto švelnumo?

Buvo taip *gera* stovėti jo glėbyje.

Liusė nežinojo, kaip atsitraukti nuo Kemo. Jis visada elgėsi taip maloniai. Vaikinas jai patiko, tačiau dabar Liusę, nors dėl to jautėsi kalta, užplūdo susierzinimas. Kemas buvo toks tobulas, toks paslaugus – būtent tokio žmogaus jai dabar reikėjo. Tik jis... buvo ne Danielis.

Pro petį kažkas kyštelėjo keksiuką. Liusė atpažino ranką, papuoštą gražiu manikiūru.

– Ten yra punšo, kurio reikia išgerti, – pareiškė Gabė, antrą keksiuką įbrukdama Kemui. Vaikinas nužvelgė baltu glajumi padengtą saldumyną.

– Ar gerai jautiesi? – pasiteiravo Gabė Liusės.

Ši linktelėjo. Pirmą kartą Gabė atsirado šalia jos būtent tą akimirką, kai Liusei reikėjo išsigelbėjimo. Merginos nusišypsojo viena kitai, tada Liusė, norėdama padėkoti, kilstelėjo keksiuką. Ji atsikando nedidelį saldų gabalėlį.

– Punšas? Skamba viliojančiai, – pro sukąstus dantis iškošė Kemas. – Gabe, gal atneštum mums pora stiklinių?

Gabė pasisuko į Liusę ir reikšmingai pavartė akis.

– Tik padaryk vyrui paslaugą, ir jis kaipmat pradės su tavimi elgtis kaip su verge.

Liusė nusijuokė. Kemas elgėsi ne visai taip, kaip pridera, tačiau Liusė puikiai perprato jo kėslus.

– Eisiu atnešiu gėrimų, – pasisiūlė ji, pasirengusi giliau atsikvėpti. Tada nužingsniavo tiesiai prie kortų stalelio, kur stovėjo punšo dubuo. Liusė jau tiesė ranką, ketindama nuo gėrimo paviršiaus nuimti įkritusią musę, kai staiga kažkas sušnabždėjo jai į ausį:

– Gal norėtum dingti iš čia?

Mėgindama sugalvoti priežastį, kaip mandagiai atsiprašyti ir atsikratyti Kemo, Liusė apsigrėžė. Ji nenorėjo sprukti – tik ne dabar ir ne su juo. Tačiau žmogus, ištiesęs ranką ir palietęs jos riešą, buvo ne Kemas.

Tai buvo Danielis.

Liusė šiek tiek atlyžo. Iki tradicinio trečiadienio pokalbio telefonu buvo likusios dešimt minučių, o ji žūtbūt norėjo išgirsti Kelės arba tėvų balsus. Ji troško pasišnekėti apie tai, kas vyksta anapus kaltinių metalo vartų, apie tai, kas nesusiję su pastarųjų dviejų dienų košmaru.

Pasišalinti iš ceremonijos? Su Danieliu? Mergina pajuto, kad nevalingai linktelėjo galva.

Jeigu Kemas matė ją išeinančią, tikriausiai pradėjo jos nekęsti. O jis *tikrai* matė. Vaikinas ją stebėjo. Pakaušiu beveik jautė įdėmų žalių Kemo akių žvilgsnį. Žinoma, ji turėjo eiti. Ji įbruko ranką į Danielio delną.

– Prašom.

Iki šiol juodu vienas kitą paliesdavo tik įvykus nelaimėi. Kitais atvejais kuris nors – paprastai Danielis – atsitraukdavo anksčiau nei šilumos banga, užplūstanti Liusės kūną, spėdavo priversti merginos širdį plakti pašėlusiu greičiu. Tačiau šįkart viskas vyko kitaip. Liusė pažvelgė žemyn į Danielio ranką, tvirtai spaudžiančią jos delną, visas jos kūnas troško daugiau. Daugiau karščio, daugiau jaudulio, daugiau Danielio. Jis buvo beveik – bet ne visiškai – toks nuostabus, kokį Liusė regėjo sapne. Mergina beveik nejautė, kaip eidama kelia kojas – atrodė, kad vien Danielio prisilietimas priverčia ją sklęsti oru. Pakako tik mirktelėti, ir juodu kaipmat atsidūrė prie kapinių vartų. Toli apačioje tebevyko mirusiojo pagerbimo ceremonija, tačiau jos garsai atsklido iš labai toli.

Staiga Danielis stabtelėjo ir neperspėjęs paleido merginos ranką. Vėl pajutusi šaltį Liusė sudrebėjo.

– Judu su Kemu, – prabilo jis, ir tie žodžiai pakibo ore tarsi klausimas, – juk judu daug laiko praleidžiate kartu?

– Iš tavo tono sprendžiu, kad ši mintis tau nelabai patinka, – koketuodama pareiškė Liusė ir akimirksniu pasijuto visiškai kvailė. Ji tik norėjo paerzinti Danielį, kad šis pradėtų šiek tiek pavyduliauti, tačiau vaikinas kalbėjo labai rimtu tonu.

– Jis ne... – pradėjo Danielis stebėdamas, kaip į ažuolo šakas virš jų galvų nutūpė raudonuodegis suopis, – jis nevertas tavęs.

Liusė tūkstančius kartų buvo girdėjusi, kaip žmonės taria šiuos žodžius. Visi visada taip sako. *Jis tavęs nevertas*. Vis dėlto ši frazė, ištarta Danielio lūpomis, nuskambėjo kitaip – ji buvo svarbi, teisinga ir patikima. Tai nebuvo miglota užuomina, nors praeityje ši frazė Liusei visada skambėdavo būtent taip.

– Na, kas tada... – tyliai prašnabždėjo Liusė, – yra vertas?

Danielis rankomis įsiremė į klubus ir ilgai kvatojosi.

– Nežinau, – galų gale prisipažino jis, – tai labai sunkus klausimas.

Ne tokio atsakymo tikėjosi Liusė.

– Juk tai nereiškia, kad būti vertam manęs yra labai *sunku*, – neatlyžo mergina, į kišenes

susikišdama rankas – ji nepakeliamai troško ištiesti jas į Danielį.

Vaikinas pažvelgė tokiu žvilgsniu, kad Liusei pasirodė, jog juodu krenta. Violetinė spalva, kurią prieš akimirką skleidė jo rainelės, staiga pavirto tamsiai pilka.

– Taip, – atsiliepė jis, – labai sunku.

Danielis pasitrynė kaktą ir akimirksniui kilstelėjo užkritisia plaukų sruogą. Tiek laiko pakako, kad Liusė pastebėtų įdrėskimą. Žaizda jau gijo, tačiau mergina neabejojo, kad ji buvo šviežia.

– Kas nutiko tavo kaktai? – paklausė ji, mėgindama paliesti randą.

– Nežinau, – atšovė Danielis, nustumdamas jos ranką tokiu stipriu judesiu, kad Liusė net žingtelėjo atatupsta. – Nežinau, iš kur atsirado tas įdrėskimas.

Vaikinas atrodė sutrikęs dar labiau už Liusę – ji dėl to smarkiai nustebo. Juk kaktoje buvo tik nedidelis įdrėskimas.

Staiga už nugarų pasigirdo žvyruotu taku artėjantys žingsniai. Jaunuoliai atsigrėžė.

– Juk sakiau tau, kad jos nemačiau, – aiškino Molė, nekreipdama dėmesio į ištiestą Kemo ranką. Juodu kopė į kapinių šlaitą.

– Eime, – paragino Danielis, jausdamas kiekvieną merginos sielos virptelėjimą. Liusė buvo tikra, kad jos baimę vaikinas pajuto anksčiau nei ji pažvelgė nervingu žvilgsniu.

Vos pradėjusi sekti iš paskos, mergina suprato, kur juodu suka. Danielis žingsniavo už sporto sale paverstos bažnyčios, tiesiai į mišką. Lygiai taip pat Liusė, dar prieš pamatydama besitreniruojantį Danielį, iš anksto žinojo, kaip gulės jo šokinėjimo virvutė. Atrodė, kad dar prieš pastebėdama įbrėžimą, ji jau numanė apie jo egzistavimą.

Juodu judėjo vienodu tempu, žengė vienodo ilgumo žingsniais. Abiejų pėdos tą pačią akimirką užmindavo žolę – taip jaunuoliai ėjo, kol pasiekė mišką.

– Jeigu į kokią nors vietą su koku nors žmogumi ateini daugiau negu vieną kartą, – prašneko Danielis taip tyliai, jog atrodė, kad kalba su savimi, – manau, ta vieta nebepriklauso tau vienam.

Supratusi Danielio žodžių prasmę, Liusė pasijuto pagerbta ir nusišypsojo. Tai reiškė, kad vaikinas niekada anksčiau nebuvo prie ežero su kuo nors kitu. Tik su ja.

Besiskinant kelią per mišką, Liusė nuogais pečiais jautė medžių paunksmės vėšą. Miškas kvepėjo kaip visada – tokį kvapą skleidžia Džordžijos pakrantės miškai. Pūvančių senų ažuolo lapų ir nubyrėjusios žievės aromatas Liusei visada asocijavosi su šešėliais, tačiau dabar jos mintyse šis kvapas siejosi su Danieliu. Po to, kas nutiko Todui, ji niekur nesijautė saugi, tačiau dabar, būdama greta Danielio, pasijuto taip, tarsi per pastarąsias kelias dienas pirmą kartą gavusi progą laisvai įkvėpti.

Liusė vylėsi, kad Danielis ją atvedė į tą pačią vietą dėl to, kad praėjusį kartą taip netikėtai paspruko. Tarsi jiems reikėtų pamėginti antrą kartą, kad viskas susidėliotų į vietas. Praeitą kartą, kai Liusė jau norėjo patikėti, kad tai judviejų pirmasis pasimatymas, staiga viskas pasikeitė, ir ji liko apgailėtinoje padėtyje. Tikriausiai Danielis tai suprato ir nejaukiai jautėsi dėl tokio skubaus

pasišalinimo.

Juodu priėjo magnoliją, nuo kurios atsivėrė vaizdas į ežerą. Saulė, pakrypusi vakarų pusėn, vandens paviršiuje nupiešė auksinį taką. Šįvakar viskas atrodė kitaip – visas pasaulis žvilgėjo.

Pasirėmęs į magnolijos kamieną Danielis stebėjo Liusę, žvelgiančią į vandenį. Mergina atsistojo greta jo po vaškiniais lapais ir didžiuliais žiedais – tokiu metų laiku augalas turėjo būti peržydėjęs, o žiedai nukritę, tačiau jie atrodė švieži kaip pavasarį. Liusė įkvėpė muskusinio aromato ir pasijuto labai artima Danieliui, nors tam nebuvo nė menkiausios priežasties. Atrodė, kad tas jausmas staiga atsirado iš niekur.

– Šįkart mudviejų apranga netinka maudynėms, – pareiškė Danielis, rodydamas į juodą Liusės suknelę.

Mergina pirštu perbraukė subtiliai atsiūtą kilpinę siūlę suknelės apačioje ir pamėgino įsivaizduoti šoką, kurį patirtų mama sužinojusi, jog dukra, sumaniusi su vaikinu panerti į ežerą, sugadino drabužį.

– Gal pakaks tik įbristi? – pasiūlė ji.

Danielis rankos mostu parodė statų raudonų akmenų taką, besileidžiantį žemyn prie vandens. Juodu brovėsi pro tankias rusvas švendres ir paežerių žoles. Kad išlaikytų pusiausvyrą, rankomis kibosi į susivijusias ažuolų šakas. Ežero pakrantė šioje vietoje buvo nužerta apvaliais žvirgždo akmenukais. Vandens paviršius atrodė toks ramus, kad Liusė pamanė, jog galėtų juo eiti.

Mergina nuspypė juodus batelius plokščiais padais ir pirštų galais palietė lelijų lapais nuklotą vandens paviršių. Vanduo pasirodė šaltesnis nei anądien. Danielis nuskynė kuokštą vandens žolių ir pradėjo pinti iš jų storą kasą.

Jis pažiūrėjo į merginą.

– Tu nuolat galvoji, kaip iš čia išeiti... – prabilo jis.

– Visą laiką, – beveik sudejavo Liusė. Ji suprato, kad Danielis irgi trokšta to paties. Žinoma, ji norėjo dingti kuo toliau nuo „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos. Apie tai svajotų kiekvienas. Vis dėlto mergina stengėsi neprarasti savitvardos ir nepasiduoti fantazijoms apie jų su Danieliu pabėgimą.

– Ne, – pasitaisė Danielis, – noriu sužinoti, ar tu realiai apsvarstei galimybę išvykti kur nors kitur? Paprašyti tėvų, kad tave perkeltų? Tiesiog manau, kad... „Kardo ir kryžiaus“ mokykla tau nėra pati tinkamiausia vieta.

Atsisėdusi ant akmens priešais Danielį, Liusė susirietė ir apglėbė kelius. Jeigu jis norėjo pasakyti, kad jai netinka būti net tarp tų, kuriems neleidžiama gyventi normalioje visuomenėje, mergina pasijuto įžeista.

Ji atsikrenkštė.

– Negaliu sau leisti rimtai svarstyti apie gyvenimą kitoje vietoje. „Kardo ir kryžiaus“ mokykla yra... – ji kelioms sekundėms nutilo, – paskutinė man tinkama vieta.

– Eime, – paragino Danielis.

– Tu nežinai... – pamėgino tęsti Liusė.

– Žinau... – atsiduso vaikinai. – Liuse, juk visada yra kita galimybė.

– Kalbi kaip pranašas, – atrėžė Liusė jausdama, kaip kyla jos balso tonas. – Jeigu taip nori manimi nusikratyti, tai ką mudu čia veikiame? Niekas neprašė čia mane atsitempti.

– Ne, – sutiko Danielis. – Tu teisi. Norėjau pasakyti, kad tu nesi tokia kaip kiti šioje mokykloje. Kažkur turi būti tau tinkamesnė vieta.

Liusės širdis plakė beprotišku greičiu – paprastai taip nutikdavo visada, kai ji atsidurdavo greta Danielio. Vis dėlto šįkart viskas vyko kitaip – ką tik išsirutuliojusi scena ją sunervino.

– Vos atvykusi čia, – pradėjo mergina, – pažadėjau sau, kad niekam nepasakosiu apie savo praeitį ir apie tai, kodėl čia atsidūriau.

Danielis nuleido galvą ir susiėmė delnais veidą.

– Tai, apie ką kalbu, niekaip nesusiję su tuo, kas nutiko tam vaikinui...

– Tu apie jį žinai? – Liusės veidas persimainė iš nuostabos. Ne! Iš kur Danielis galėtų žinoti? – Nesvarbu, ką tau pritauskė Molė... – pamėgino aiškintis ji.

Liusė suvokė, kad jau per vėlu. Juk būtent Danielis rado ją su Todu. Jeigu Molė jam spėjo papasakoti, kad Liusė buvo susijusi su kita mįslinga mirtimi ugnyje, ji net neįsivaizdavo, nuo ko pradėti viską jam aiškinti.

– Klausyk, – tarė jis, suimdamas Liusės rankas, – aš kalbu apie dalykus, niekaip nesusijusius su ta tavo praeities dalimi.

Jai buvo sunku tuo patikėti.

– Tada jie susiję su Todu? – nenurimo Liusė.

Danielis papurtė galvą.

– Susiję su šia vieta. Tai susiję su dalykais...

Danielio žodžiai kažką atgaivino jos atmintyje. Liusė pradėjo galvoti apie šėlstančius šešėlius, kuriuos matė tą naktį. Apie tai, kad nuo atvykimo į mokyklą jie labai pasikeitė – pasalūniški neaiškūs pavidalai virto ryškiais, siaubą varančiais persekiotojais, beveik niekad nepaliekančiais jos ramybėje.

Ji išprotėjusi – tikriausiai Danielis tai pajautė. Galbūt ji atrodė graži, tačiau vaikinai suvokė, kad mergina rimtai serga. Būtent dėl to norėjo, kad ji išvyktų. Vaikinai baiminosi būti suviliotas ir susietas su tokiu žmogumi. Jeigu taip galvojo, vadinas, jis nežinojo nė pusės tiesos.

– Gal tai susiję su keistais juodais šešėliais, kuriuos mačiau Todo žūties vakarą? – paklausė Liusė tikėdamasi jį šokiruoti. Vos ištarusi šiuos žodžius Liusė suprato, kad nesiekė atbaidyti Danielio, o paprasčiausiai... troško galų gale kam nors apie tai papasakoti. Jai atrodė, kad daugiau neturi ko prarasti.

– Ką tu pasakei? – lėtai sušvokštė jis.

– Supranti, – mėgindama apsimesti, kad neteikia ypatingos reikšmės ką tik ištartiems žodžiams, Liusė gūžtelėjo, – maždaug kartą per dieną mane *aplanko* kažkokie tamsūs pavidalai, kuriuos vadinu

šešėliais.

– Negudrauk, – atžariai nukirto Danielis. Nors vaikinai kalbėjo geliančiu tonu, ji suprato, jog jis teisus. Liusė suvokė, kad jos žodžiai, ištarti didžiulės įtampos akimirka, skambėjo nenuoširdžiai. Ar turėjo jam pasakyti tiesą? Ar galėjo? Ragindamas tęsti, Danielis linktelėjo. Atrodė, kad jis akimis mėgina išplėsti žodžius iš jos lūpų.

– Tai kartojasi pastaruosius dvylika metų, – galų gale prisipažino Liusė ir pajuto, kaip per visą kūną perbėga šiurpas. – Dažniausiai tai nutikdavo naktimis arba kai būdavau arti vandens ir medžių, tačiau dabar... – jos rankos drebėjo, – jie beveik nepranyksta.

– Ką jie daro? – paklausė vaikinai.

Jeigu jo balsas nebūtų staiga užkimęs, o veidas išblyškęs, Liusė būtų pagalvojusi, kad vaikinai paprasčiausiai iš jos šaiposi.

– Dažniausiai iš pradžių jie pakimba čia, – norėdama paaiškinti, kaip viskas vyksta, Liusė ištiesė ranką virš Danielio sprando ir ją švelniai pakuteno. Tiesą sakant, tai nebuvo vien pastangos fiziškai priartėti prie vaikinai, nors ir panėšėjo į vienintelį logišką tokio elgesio paaiškinimą. Vis dėlto šešėliai neseniai pradėjo kėsintis į jos kūną ir ją liesti.

Danielis nekrūptelėjo, todėl ji tęsė:

– Kartais jie pasidaro labai įžūlūs, – aiškino mergina, atsiklaupdama ant kelių ir glausdama rankas jam prie krūtinės, – tada jie mane stumdo. – Dabar Danielis matė, kad ji nemeluoja. Merginos lūpos virpėjo – ji negalėjo patikėti, kad kažkam, nors ir vieninteliam Danieliui, prisipažįsta apie baisius dalykus, kuriuos teko regėti. Liusė tęsė pašnabždomis: – Pastaruojau metu pastebėjau, kad jie nenurimsta, kol... – ji giliai atsiduso, – neatima kam nors gyvybės ir nubloškia manęs ant žemės.

Ji švelniai spustelėjo Danielio pečius. Nors Liusė neketino jo pastumti, pakako menkausio prisilietimo pirštų galiukais, ir vaikinai nuvirto aukštiekninkas.

Liusė tai pasirodė taip netikėta, kad ji, praradusi pusiausvyrą, užvirto ant vaikinai. Danielis tysojo ant nugaros ir žiūrėjo iš nuostabos išplėtęs akis.

Nereikėjo jam to pasakoti. Ką tik išdavusi tamsiausią paslaptį, dėl kurios galėjo būti palaikyta *visiška* beprote, dabar Liusė gulėjo ant Danielio.

Kaip tokią akimirka galėjo nenumaldomai trokšti ją pabučiuoti?

Merginos širdis plakė neįmanomu greičiu. Tik po kelių akimirkų Liusė suprato, kad jaučia abiejų širdžių, pašėlusiai lenktyniaujančių tarpusavyje, plakimą. Atrodė, kad juodu kalbasi apie tai, ko negali išreikšti žodžiais.

– Tu tikrai juos matai? – sušnabždėjo Danielis.

– Taip, – lygiai taip pat tyliai atsiliepė Liusė ir tą pačią akimirka panoro atsikelti ir atsiimti savo žodžius. Deja, ji nepajėgė atsiplėsti nuo vaikinai krūtinės. Mergina pamėgino perprasti jo mintis – ką normalus žmogus turėtų pagalvoti po tokio prisipažinimo? – Pamėginsiu atspėti, – liūdnai pratarė ji, – dabar tu įsitikinai, kad mane reikėtų perkelti kitur. Į psichiatrinę ligoninę.

Danielis išsirangė iš merginos glėbio ir paliko ją gulinčią veidu į uolą. Liusė pažvelgė į jo pėdas, paskui pakėlė akis į blauzdas, liemenį ir veidą. Vaikinas spoksojo į mišką.

– Anksčiau taip nenutikdavo, – galų gale pareiškė jis.

Liusė atsistojo. Likusi gulėti viena ji jautėsi pažeminta. Be to, atrodė, jog Danielis neišgirdo jos žodžių.

– Kas nenutikdavo? Kada anksčiau?

Danielis atsigręžė ir delnais suėmė jos skruostus. Liusėi užgniaužė kvapą. Jis buvo taip arti. Jų lūpos beveik lietėsi. Norėdama įsitikinti, kad nesapnuoja, Liusė įsignybo į šlaunį. Ji tikrai nemiegojo.

Tada Danielis beveik per prievartą atsitraukė. Tankiai alsuodamas ir stipriai spausdamas rankas prie šonų, jis stovėjo priešais merginą.

– Dar kartą papasakok, ką matei, – paprašė jis.

Liusė nusigręžė ir pažvelgė į ežerą. Skaidrus mėlynas vanduo švelniai lyžčiojo krantą, ir Liusė svarstė, ar jai nepanėrus. Būtent taip aną kartą pasielgė Danielis, kai susiklostė pernelyg įtempta situacija. Kodėl jai nepadarius to paties?

– Galbūt tu labai nustebsi, – pareiškė mergina, – bet noriu pasakyti: manęs visiškai nedžiugina galimybė sėdėti čia su tavimi ir kalbėtis apie tai, kad esu beviltiškai išprotėjusi. – *Ypač su tavimi*, – pridūrė mintyse.

Danielis tylėjo, bet Liusė kūnu jautė jo tiriantį žvilgsnį. Kai pagaliau ryžosi atsigręžti, jos akys sutiko keistą, nerimastingą ir *liūdną* vaikino žvilgsnį. Akių kampučiai buvo primerkti, o rainelės nuo gilaus skausmo nusidažiusios ypatinga pilka spalva, kokios Liusė niekada gyvenime nebuvo mačiusi. Mergina kažkodėl pasijuto siaubingai jį apvylusi. Bet juk *ji* prisipažino. Kodėl Danielis atrodė toks sukrėstas?

Žingtelėjęs prie merginos jis pasilenkė ir pažvelgė tiesiai į akis. Liusė vos pajėgė ištvirti tokį žvilgsnį, tačiau tuo pat metu neturėjo jėgų atsitraukti. Šį transą galėjo nutraukti tik kokia nors ypatinga jėga, tačiau ji turėjo veikti ne Liusę, o Danielį. Lenkdamas galvą ir užsimerkdamas, jis labai lėtai artinosi prie merginos. Jo lūpos prasivėrė. Liusė sulaikė kvapą.

Mergina irgi užsimerkė ir palenkė galvą prie Danielio. Tada pravėrė lūpas.

Ji laukė.

Atrodė, kad numirs, jeigu Danielis jos nepabučiuos. Nieko nenutiko, tik sušnarėjo medžių šakos. Mergina atsimerkė. Vaikinas buvo dingęs. Nusiminusi, tačiau nė kiek nenustebusi, Liusė giliai atsiduso.

Keista, tačiau mergina beveik galėjo *matyti* kelią, kuriuo Danielis patraukė per mišką. Ji jautėsi tarsi pėdsekys, kurį menkiausias lapelio krustelėjimas gali atvesti pas Danielį. Nors Liusė nebuvo medžiotoja, Danielio palikti pėdsakai jai pasirodė aiškesni ir didesni negu persekiojamo žvėries, tačiau kartu ir sunkiau perprantami. Susidarė įspūdis, kad jo kelias per mišką švytėjo violetine šviesa.

Violetinė šviesa – tokią mergina pastebėjo bibliotekoje per gaisrą. Jai vaidenasi. Mėgindama atsipeikėti, ji sustojo ant uolos ir kelias sekundes trynėsi akis. Deja, pažvelgusi į mišką, vėl išvydo tą patį vaizdą. Viskas, kas buvo regos lauke, – ąžuolai, po jais nukritę lapai, sena nusilupusi žievė ir net medžių šakose čiulbantys paukščiai – pleveno ir svyravo prieš akis, tarsi Liusė žiūrėtų per labai stiprius cilindrinis akinius. Ne tik pleveno, bet švytėjo blankia purpurine šviesa ir skleidė vos girdimą labai žemą ūžimą.

Bijodama pamatyti tai, apie ką pagalvojo, mergina apsidairė. Jai kažkas nutiko, tačiau nebuvo nė vieno žmogaus, kuriam būtų galima apie tai papasakoti. Liusė mėgino sutelkti dėmesį į ežerą, tačiau vandens paviršius vis tamsėjo ir darėsi sunkiai įžiūrimas.

Ji buvo viena. Danielis ją paliko. Pametė tik jam vienam pažįstamoje vietoje, prie kelio, kurio Liusė nežinojo arba nenorėjo žinoti. Kai saulė nusileido už kalnų ir ežeras tapo pilkas kaip anglinis pieštukas, Liusė pasiryžo dar kartą žvilgtelėti į mišką. Tada giliai atsiduso – net nežinojo, ar iš palengvėjimo, ar nusivylimo. Miškas atrodė įprastai. Nei violetinio švytėjimo, nei bangavimo. Nė ženklo, kad Danielis apskritai kada nors čia buvo.

Tryliktas skyrius

PALIESTI PRIE ŠAKNŲ

Liusė girdėjo, kaip *Converse* firmos sportiniai bateliai garsiai bumbasi į grindinį. Ji jautė drėgną vėją, spurdantį juodame jos marškinėlių audinyje, ir užuodė smalos kvapą, atsklindantį nuo neseniai išasfaltuotos automobilių stovėjimo aikštelės pusės. Tą akimirką, kai netoli įėjimo į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą merginos rankos apsviję dvi prie jos palinkusias būtybes, pasimiršo visos negandos.

Dar niekada gyvenime Liusė taip nesidžiaugė galėdama apkabinti tėvus.

Dienų dienas ji gailėjosi, kad ligoninėje su jais elgėsi taip šaltai ir santūriai, ir ketino daugiau niekada nekartoti šios klaidos.

Kai Liusė puolė jiems į glėbį, tėvai vos neparvirto. Mama sukikeno, o tėtis vyriškai delnu patapšnojo dukros nugarą. Ant kaklo jis buvo pasikabinęs milžinišką fotoaparata. Tėvai išsitiesė, tačiau dukros rankų nepaleido. Rodės, jie norėjo gerai apžiūrėti dukros veidą, tačiau vos jį pamatę abu paniuro. Liusė verkė.

– Mieloji, kas nutiko? – paklausė tėtis, uždėjęs ranką merginai ant galvos.

Mama, ieškodama servetėlių, knisosi po milžinišką rankinę. Išplėtusi akis, ji pakišo vieną nosinaitę dukrai po nosimi. Tada prabilo:

– Juk mes čia. Viskas gerai, tiesa?

Ne, viskas buvo blogai.

– Kodėl tada nepasiėmėt manęs namo? – pratrūko Liusė, vėl pasijutusi įžeista ir supykusi. – Kodėl leidote jiems vėl mane čia atvežti?

Tėtis išblyško.

– Kaskart, kai kalbėdavomės su direktoriumi, jis tikindavo, kad tau puikiai sekasi, kad vėl lankai pamokas ir esi uoli mokinė – tokia, kokią tave išauklėjome. Sakė, kad tau tik nuo dūmų peršti gerklę ir galvoje iškilęs nedidelis gumbas. Manėme, kad tai visos problemos, – tėtis apsilaižė lūpas.

– Ar nutiko dar kas nors? – įsiterpė mama.

Tėvai susižvalgė – to pakako, kad Liusė suprastų, jog juodu jau ginčijosi šia tema. Mama tikriausiai maldavo aplankyti dukrą anksčiau, tačiau griežtumą ir išsvermę vertinantis tėtis neleido.

Liusė negalėjo paaiškinti, kas nutiko tą vakarą ir ką kasdien tenka išgyventi po šio nelaimingo atsitikimo. Ji tikrai vėl *lankė* pamokas, tačiau tai buvo ne jos sprendimas. Iš tiesų fiziškai jautėsi

gerai, tačiau buvo visiškai palaužta emociškai, psichologiškai ir dvasiškai.

– Mes tik stengiamės laikytis taisyklių, – aiškino tėtis, didžiule letena spausdamas jos sprandą. Nuo rankos svorio Liusės kūnas persikreipė, ir pasidarė nepatogu ramiai stovėti. Vis dėlto mergina taip seniai buvo arti mylimų žmonių, kad dabar net nediršo atsitraukti. – Mes tik norime padaryti taip, kad būtų geriausia tau, – kalbėdamas tėtis ranka parodė į grėsmingai didžiulius mokyklos pastatus, tarsi šie simbolizuotų Rende, direktorių Adelį ir visą likusį personalą. – Jie žino, ką kalba.

– Nežino, – atrėžė Liusė, dėbčiodama į prastos kokybės pastatus ir tuščią kiemą. Viskas šioje mokykloje jai atrodė beprasmiška.

Net ir tai, ką jie vadino Tėvų diena. Mokyklos vadovybė visomis išgalėmis stengėsi pabrėžti, kad mokiniai nepaprastai laimingi turėdami galimybę pamatyti savo artimuosius. Dabar iki pietų buvo likę vos dešimt minučių, o automobilių aikštelėje stovėjo vienintelė mašina – Liusės tėvų.

– Ši vieta yra visiškai nesąmonė, – pareiškė Liusė taip ciniškai, kad tėvai susižvalgė susirūpinusiais žvilgsniais.

– Liuse, mieloji, – prabilo mama, glostydama jos plaukus. Liusė pajuto, kad ji dar neįprato, jog plaukai nukirpti trumpai. Pirštai instinktyviai braukė iki nugaros – tarsi ten būtų likęs nukirptų garbanų vaiduoklis. – Mes tik norime su tavimi praleisti nuostabią dieną. Tėtis atvežė tavo mėgstamiausio maisto.

Tėtis susigėdęs ištraukė skiautinę antklodę ir didžiulę keistą portfelio formos pintinę, kurios Liusė anksčiau nebuvo mačiusi. Paprastai jų iškylos būdavo atsitiktinės. Maistą sumesdavo į popierinius paketus ir ant žolės už namo, šalia kanojų kelio, pasitiesdavo seną apiplyšusį užklotą.

– Marinuotų okros vaisių? – Liusės balsas nuskambėjo taip, kaip ji kalbėdavo būdama maža. Niekas negalėtų teigti, kad tėvai nesistengė.

Tėtis linktelėjo.

– Turime saldžios arbatos ir biskvitų su baltu padažu, – vardijo jis. – Dar *Cheddar* sūrio rutuliukų su jalapeno pipirais – tokių, kokius tu mėgsti. Ir dar daugybę kitų dalykų.

Panaršiusi rankinėje, mama ištraukė storą antspauduotą raudoną voką ir ištiesė Liusei. Prisiminus laiškus, kuriuose buvo vadinama *psychopate žudike* ar *mirties mergaite*, kelioms akimirkoms pilvą sugniaužė skausmas.

Pažvelgus į siuntėjo rašyseną, merginos veidas kaipmat atgavo normalią išraišką.

Kelė.

Atplėšusi voką, Liusė ištraukė atviruką su juodai balta nuotrauka. Joje sėdėjo dvi pagyvenusios damos. Kirpėjos darė joms šukuosenas. Viduje kiekvienas kvadratinis atviruko colis buvo užpildytas stambia apvalia Kelės rašysena. Kadangi atviruke pritrūko vietos, draugė įkišo dar kelis prikeverzotus popieriaus lapus.

Mieloji Liuse,

kadangi pokalbiamis telefonu skirta absurdiškai mažai laiko (prašau, gal galėtum pareikalauti daugiau. Tai visiškai neteisinga.), noriu su tavimi susisiekti senamadišku būdu ir visą epopėją išdėstyti laiške. Perskaičiusi sužinosi kiekvieną smulkmeną – viską, kas man nutiko per pastarąsias dvi savaites. Nesvarbu, patinka tau ar ne...

Liusė tebesišypsodama prispaudė voką prie krūtinės. Ji troško suryti akimis laišką, vos tik tėvai iškeliaus namo. Kelė nenuleido rankų, o tėvai sėdi čia, greta jos. Jau labai seniai Liusė nesijautė tokia mylima. Ji čiupo tėčio ranką ir stipriai suspaudė.

Šaižus švilpimas privertė tėvus pašokti ant kojų.

– Tai tik skambutis, kviečiantis pietauti, – paaiškino mergina. Atrodė, kad tėvai patikėjo. – Eime, noriu jus su kai kuo supažindinti.

Kai trijulė iš įkaitintos ir drėgnos automobilių stovėjimo aikštelės žingsniavo pastatų link, kur jau vyko Tėvų dienos atidarymo renginiai, Liusė mėgino pažvelgti į mokyklos teritoriją tėvų akimis. Ji tarsį pirmą kartą pažiūrėjo į persikreipusį administracinio pastato stogą, užuodė šleikštų pernokusių ir pūvančių persikų kvapą, sklindantį iš sodelio greta sporto salės pastato. Kaltinio metalo vartus, vedančius į kapines, dengė organinės rūdys. Liusė pagalvojo, kad vos per kelias savaites, praleistas „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, jos akys įprato nepastebėti daugybės nemalonių dalykų.

Tėvai atrodė išsigandę. Tėtis ranka parodė baigiantį nudžiūti vynmedį, smaugiantį aplūžinėjusią tvorą prie įėjimo į miegamąjį korpusą.

– Tai *Chardonnay* rūšies vynmedžiai, – susiraukęs paaiškino tėtis. Pamatęs besikankinantį augalą, jis visada pajusdavo skausmą.

Mama abiem rankomis prispaudė prie krūtinės rankinę ir atkišo alkūnes. Tokią pozą ji priimdavo atsidūrusi netinkamose vietose – ten, kur jautėsi galinti būti apvogta. O juk jie dar nematė raudonųjų. Tėvai kategoriškai pasipriešino netgi tokiam menkniekiui kaip internetinės vaizdo kameros pirkimas. Jie negalės pakešti minties, jog mokykloje jų dukra stebima ištisa parą.

Liusė troško apsaugoti juos nuo visų „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos žiaurybių. Ji svarstė, kaip būtų galima pertvarkyti, o galbūt ir sugriauti sekimo sistemą. Antrą dieną po Liusės atvykimo Ariana surengė ekskursiją po mokyklos teritoriją ir parodė visus „mirusius raudonuosius“, kurių baterijos buvo išsikrovusios arba meistriškai pakeistos. Taip mokykloje atsirado „juodųjų dėmių“. Tėvams nebūtina visko sužinoti – jie tik nori praleisti nuostabią dieną su dukra.

Penė kadarodama kojomis sėdėjo ant suoloelio, kur juodvi su Liuse buvo sutarusios susitikti vidurdienį. Rankoje ji laikė chrizantemą.

– Pene, tai mano tėvai – Haris ir Dorena Praisai, – ranka mosteldama į tėvus, pristatė Liusė. – Mama, tėti, tai...

– Peniveder Van Saikl-Lokvud, – oficialiai prisistatė Penė, abiem rankomis ištiesdama chrizantemą. – Dėkui, kad leidote su jumis papietauti.

Kaip visada mandagūs Liusės tėvai kažką suburkavo ir nusišypsojo. Jie nekamantinėjo apie Penės šeimą ir nesidomėjo, kodėl pas ją niekas neatvažiavo, nors Liusė neturėjo laiko iš anksto visko paaiškinti.

Buvo dar viena šilta giedra diena. Sodriai žali gluosniai, augantys priešais biblioteką, lėtai svyravo pučiami lengvo brizo. Liusė tėvus nuvedė ten, kur medžių šakos užstojo nuo suodžių pajuodusias sienas ir gaisro metu išdužusius langus. Kai iškylautojai ant sausos žolės ištiesė skliautinį paklotą, Liusė tįmptelėjo Penę į šalį.

– Kaip laikaisi? – paklausė ji. Jeigu Liusė būtų viena iš tų, kuriems visą dieną tenka garbinti kitų, o ne savo tėvus, jai tikrai reikėtų bent truputėlio paguodos.

Ji labai nustebė, kai Penė linksmi linktelėjo galvą.

– Šįkart žymiai geriau negu praėjusiais metais! – paaiškino ji. – Ir tik tavo dėka. Jeigu nebūtum pakvietusi, šiandien greta manęs nebūtų nė vieno žmogaus.

Toks komplimentas labai pradžiugino ir nustebino Liusę. Ji apsidairė po teritoriją, norėdama pamatyti, kaip kiti mini Tėvų dieną. Nors automobilių stovėjimo aikštelė tebebuvo pustuštė, šventė, rodės, pradėjo įsisiūbuoti.

Netoliese ant antklodės tupėjo Molė, įsitaisiusi tarp vyro ir moters, nepaprastai panašių į mopsus. Ji tarsi išbadėjusi knaibė kalakuto šlaunį. Ariana, užsirangiusi ant suolo, kuždėjosi su vyresne pankiškos išvaizdos mergina, kurios ryškiai rožinė plaukų spalva prikaustė visų žvilgsnius. Labiausiai tikėtina, kad tai jos vyresnioji sesuo. Sutikusios Liusės žvilgsnį, merginos nusišypsojo. Ariana pamojo ranka ir, atsigręžusi į viešnią, kažką jai sušnabždėjo.

Didelis būrys Rolando svečių pietavo, iškylos patiekalus buvo išsidėlioję ant milžiniškos lovatiesės. Būrelis laidė juokelius ir kvatojo, o keli nedideli vaikėzai mėtėsi maistu. Atrodė, kad jie puikiai leido laiką, kol ant iešmo užmautas kukurūzas tarsi granata atskriejo iki Gabės ir vos nepartrenkė jos ant žemės. Mergina tuo metu kaip tik ėjo per kiemą su vyriškiu, kuris pagal amžių tikėtų jai į senelius. Kai juodu žingsniavo pro eiles sulankstomų kėdžių, ratu sustatytų pievutėje, mergina paplekšnojo jam per alkūnę.

Liusė iškart pastebėjo, kad niekur nematyti nei Danielio, nei Kemo. Jai net nepavyko įsivaizduoti, kaip galėtų atrodyti jų šeimos. Nors po to, kai Danielis antrą kartą ją paliko prie ežero, mergina jautėsi sutrikdyta ir labai ant jo pyko, bet vis dar troško bent akies krašteliu pažiūrėti į žmones, su kuriais vaikiną siejo giminystės ryšiai. Vis dėlto prisiminusi archyve rastą ploną bylą, Liusė suabejojo, ar jis apskritai palaiko santykius su kuo nors iš šeimos.

Liusės mama sūrio rutuliukus išskirstė į penkias lėkštes, o tėtis kauburėlius apibėrė šviežiai kapotais jalapeno pipirais. Vos nurijus pirmąjį kąsnį, merginos burna užsiliepsnojo – jai labai patikdavo šis pojūtis. Penė, rodės, nebuvo susipažinusi su tradicine Džordžijos virtuve, kuri Liusei buvo artima nuo vaikystės. Ji beveik išsigando, pamačiusi marinuotus okros vaisius, tačiau vos paragavusi išsišiepė nustebusio ir patenkinto žmogaus šypsena.

Tėtis ir mama atvežė visų mėgstamiausių Liusės patiekalų, net saldinių su pekano riešutais iš šeimininės saldumynų krautuvėlės, įsikūrusios pirmajame jų namo aukšte. Atsisėdę abipus dukros, juodu lėtai kramsnojo ir atrodė patenkinti, kad pavyko burnas užpildyti kuo nors geresniu negu kalbomis apie mirtį.

Liusė turėjo džiaugtis būdama arti tėvų ir jų atneštus skanėstus užgerdama Džordžijoje populiaria saldžia arbata, tačiau ji jautėsi kaip apsimetėlė, mėginanti įteigti, kad tokie karališki pietūs yra įprastas reiškinys „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Visa diena buvo tik didžiulis melas.

Išgirdusi trumpus skystus plojimus, mergina atsigrėžė į suoliukus. Ten Rendė stovėjo greta direktoriaus Adelo – žmogaus, kurio Liusė iki šiol nebuvo mačiusi. Jį atpažino iš neįprastai blankaus portreto, kabėjusio centriniame mokyklos vestibulyje. Dabar ji suprato, kad dailininkas, tapęs tą portretą, buvo kilniadvasis. Penė buvo užsiminusi, kad direktorius mokykloje pasirodo tik kartą per metus – Tėvų dieną. Jis niekada nedaro išimčių. Ištikus metus kaip atsiskyrėlis gyvena didžiuliuose namuose Taibio saloje ir neišvažiuoja iš ten net tada, kai miršta kuris nors mokinys. Milžiniškas vyriškio pagurklis tempė smakrą žemyn, o bukos buliaus akys spoksojo į susirinkusiuosius, nors žvilgsnis nuolat klaidžiojo.

Greta, įsiremusi rankomis į šonus, mūvinti baltas kojines, stovėjo Rendė. Jos veide švytėjo šypsena, tačiau lūpos liko kietai sučiauptos. Direktorius servetėle šluostėsi savo milžinišką kaktą. Abu šventės proga buvo nutaisę dirbtinai malonius veidus, bet, rodės, tai jiems kainavo daug pastangų.

– Sveiki atvykę į šimtas penkiasdešimt devintąją Tėvų dieną „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, – sugriaudėjo direktorius Adelas į mikrofoną.

– Gal jis juokauja? – sušnabždėjo Liusė Penei. Buvo labai sunku įsivaizduoti, kad prieš karą čia galėjo vykti Tėvų dienos.

Penė reikšmingai pavartė akis.

– Žinoma, tai klaida. Sakiau, kad duotų jam naujus skaitymo akinius.

– Mes jums suplanavome ilgą, kupiną linksmybių dieną, kurią pradėsime nuo ramių pietų po atviru dangumi... – dudeno direktorius.

– Paprastai duoda tik devyniolika minučių, – įsiterpė Penė, stovėjusi greta Liusės tėvų. Šie suakmenėjo.

Pažvelgusi draugei pro petį, Liusė nusišypsojo.

– Ji juokauja, – nuramino tėvus.

– Paskui galėsite pasirinkti patinkančią veiklą. Mūsų biologijos mokytoja, panelė Jolanda Tros, bibliotekoje paskaitys nuostabią paskaitą apie vietinę savanų augmeniją, augančią šios mokyklos teritorijoje. Trenerė Dantė teisėjaus draugiškoms šeimyninėms įvairių sporto šakų varžyboms, kurios vyks čia, ant pievutės. Istorijos mokytojas Stenlis Koulas ves ekskursiją po didvyrių kapines. Diena bus labai turininga. O dabar... – tęsė direktorius Adelas, – jūs patirsite išbandymų.

Po nevykusio ir nuvalkioto sąmojo būrelis atvykusiųjų iš mandagumo dirbtinai nusijuokė. Liusė pažvelgė į Penę ir mirktelėjo. Nevykęs bandymas suvaidinti džiaugsmingą nuotaiką išskleidė visų lankytojų iliuzijas, kad palikę savo atžalas „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje jie turi teisę pasijusti geriau. Praisai irgi šypsojosi, tačiau nenuleisdami akių nuo Liusės laukė iš jos ženklo, kaip elgtis toliau.

Po pietų visos pievutėje iškylavusios šeimos susirinko daiktus ir išsiskirstė. Liusė pastebėjo, kad mokyklos organizuotuose renginiuose dalyvauja vos keli žmonės. Nė vienas nenusekė paskui panelę Tros į biblioteką, o kitame pievos pakraštyje į bulvių maišus įsiropštė tik Gabė ir jos senelis.

Liusė nežinojo, kur su saviškiais pradingo Molė, Rolandas ir Ariana. Be to, ji iki šiol nematė Danielio. Mergina numanė, kad jos tėvai nusivils, negavę progos apžiūrėti mokyklos teritoriją ir nesudalyvavę nė viename organizuotame renginyje. Kadangi pono Koulo vadovaujama ekskursija atrodė mažiausia iš visų blogybių, Liusė pasiūlė susidėti likusį maistą ir keliauti link kapinių vartų.

Jiems beeinant, nuo viršutinio tribūnų suolo tarsi gimnastė, skriejanti per lygiagretes, liuoktelėjo Ariana. Ji atkišo savo dešinę ranką Liusės tėvams.

– Sveikiiiiii, – subaubė mergina. Jai puikiai pavyko sudaryti įspūdį, kad yra visiška beprotė.

– Mama, tėti, – pratarė Liusė, spausdama tėvų pečius, – tai mano gera draugė Ariana.

– O ten, – Ariana pirštu parodė į aukštą rausvaplaukę merginą, kuri lėtai leidosi tribūnų pakopomis, – mano sesuo Anabelė.

Anabelė apsimetė, kad nemato ištiestos Liusės rankos. Ji stvėrė merginą į glėbį ir ilgai, tarsi artimą žmogų, spaudė prie savęs. Liusė jautė, kaip braška kaulai. Apsikabinimas užtruko gan ilgai. Mergina niekaip nesuprato, ką jis galėtų reikšti, tačiau vos tik pradėjo jaustis nepatogiai, Anabelė ją paleido.

– Kaip malonu su tavimi susitikti, – pranešė ji, imdama Liusės ranką.

– Man taip pat, – atsiliepė ši ir pašnairavo į Arianą.

– Ar einate į pono Koulo ekskursiją? – pasiteiravo Liusė draugės. Ariana irgi spoksojo į Anabelę, tarsi ši būtų kuoktelėjusi.

Vyresnioji sesuo prasižiojo, ketindama kažką pasakyti, tačiau Ariana užbėgo jai už akių.

– Po velnių, aišku, kad ne, – prunkštelėjo ji. – Tie renginiai skirti visiškiems nevykėliams. – Ji dėbtelėjo į Liusės tėvus. – Neįsižeiskite.

Anabelė gūžtelėjo pečiais.

– Galbūt turėsime galimybę prisijungti vėliau! – šūktelėjo ji. Tada Ariana skubiai nusitempė seserį tolyn.

– Jos atrodo labai mielos, – pareiškė mama tokiu tonu, koku visada kalbėdavo, kai tikėdavosi dukters paaiškinimo.

– Hm, o kodėl toji mergiotė taip į tave įsikibo? – susidomėjo Penė.

Liusė pažvelgė į draugę, paskui į savo tėvus. Argi būtina jiems aiškintis, jeigu paprasčiausiai

kažkam patiko?

– Liusinda! – pašaukė ponas Koulas. Jis stovėjo apytuštėje susitikimo vietoje prie kapinių vartų ir mojo ranka. – Eikš čia!

Mokytojas šiltai paspaudė mamai ir tėčiui rankas ir netgi spustelėjo Penės petį. Liusė mėgino nuspręsti, ar ją labiau erzina pono Koulo dalyvavimas Tėvų dienos renginiuose, ar išpūdingai suvaidintas entuziazmas. Tada mokytojas prašneko, ir mergina labai nustebo.

– Šiai dienai ruošiausi ištisus metus, – sušnabždėjo jis. – Ak, kaip troškau turėti galimybę išvesti mokinius į gryną orą ir papasakoti apie daugybę šios vietos stebuklų. Tai vienintelė galimybė perauklėjimo mokyklos mokytojui išsivesti auklėtinius į ekskursiją. Žinoma, pastaraisiais metais nė vienas į mano renginį neatvyko, todėl ši ekskursija man bus tarsi išventinimas...

– Na, mums didžiulė garbė... – sugriaudė Liusės tėtis ir plačiai nusišypsojo ponui Koului. Mergina pagalvojo, kad tėčio balsas nuskambėjo kaip seno kareivio, dalyvavusio pilietiniame kare ir pasiilgusio patrankų gausmo. Jis jautė, kad ponas Koulas – sąžiningas žmogus. Iš visų, kuriuos Liusėi teko pažinti, tėtis buvo geriausias charakterių žinovas.

Abu vyrai leidosi žygiuoti stačiu šlaitu link įėjimo į kapines. Liusės mama iškylos krepšį paliko prie vartų. Tada nusišypsojo Penei ir savo dukrai tokia pažįstama ir daug kartų matyta šypsena.

Norėdamas atkreipti trijulės dėmesį, ponas Koulas joms pamojo.

– Pradėsiu nuo kelių smulkmenų. Kaip manote... – pakėlęs antakius pradėjo mokytojas: – Koks šių kapinių elementas yra pats seniausias?

Liusė ir Penė stovėjo įsistebeilijusios į savo kojas. Lygiai taip pat jos elgdavosi per pamokas, kai norėdavo išvengti kontakto su mokytojo akimis. Tuo metu Liusės tėtis, pasistiebęs ant pirštų galų, pažvelgė į kažkurią iš didžiųjų skulptūrų.

– Sudėtingas klausimas! – suriaumojo ponas Koulas, tapšnodamas metalinius kapinių vartus. – Šią priekinę vartų dalį pastatė pirmasis valdytojas 1831 metais. Pasakojama, kad jo žmona Elamena turėjo nuostabų daržą ir norėjo pastatyti vartus, kad apsaugotų pomidorus nuo perlinių vištelių. – Mokytojas kvatojosi, kol pristigo oro. – Tai buvo prieš karą. Anuomet čia nebuvo ir karstinės įgriuvos. Eime toliau!

Vaikščiodamas po kapines, ponas Koulas atskleidė daugybę faktų apie kapinių išplanavimą, apie istorinę situaciją tuo metu, kai jos buvo įrengtos, apie „menininką“, net mokytojas nevadino jo skulptoriumi, kuris sukūrė sparnuotos pabaisos statulą, stūksančią pačiame kapinių centre, ant monolitinio pjedestalo. Liusės tėtis apibėrė mokytoją klausimais, o mama ranka braukė gražiausius antkapių akmenis. Perskaičiusi įrašus, ji kaskart sumurmėdavo „O, Dieve“. Penė slankiojo paskui Liusės mamą – tikriausiai jau gailėjosi, kad tokią dieną neprisijungė prie kurios nors kitos šeimos. Liusė sekiojo paskui būrelį ir svarstė, kas būtų, jeigu pati suorganizuotų tėvams ekskursiją po kapines.

Čia pirmą kartą užsidirbau nuobaudą...

Čia manęs vos nesutraiškė virstantis marmurinis angelas...

Čia perauklėjimo mokyklos mokiny, kurio draugystei su manimi jūs niekada nepritartumėte, buvo atsivedęs į keisčiausią mano gyvenime iškylą...

– Kemas, – pašaukė ponas Koulas, kai grupelė žingsniavo aplink monolitą.

Kemas stovėjo su aukštu tamsiaplaukiu vyriškiu, vilkinčiu pagal užsakymą pasiūtu juodu kostiumu. Nė vienas neišgirdo pono Koulo ir nepastebėjo grupelės, kurią mokytojas vedžiojo po kapines. Juodu stovėjo po ąžuolu ir labai įsijautę gestikuliuodami apie kažką tyliai šnekėjosi. Taip dramos mokytojas mojuodavo rankomis, kai mokiniai per spektaklį susigrūsdavo scenoje.

– Ar judu su tėčiu pavėlavę prisijungėte prie mūsų ekskursijos? – pasiteiravo ponas Koulas Kemo. Šįkart jis prabilo daug garsiau. – Jūs daug praleidote, tačiau esu tikras, kad dar išgirsite vieną ar du faktus, kurie jus tikrai sudomins.

Kemas lėtai atsigręžė į ekskursantus, paskui vėl pažvelgė į savo kompanioną. Atrodė, kad šiam buvo linksma. Liusė pamanė, kad aukštas vyriškis, vilkintis klasikinį juodą kostiumą ir segintis didžiulį auksinį laikrodį, yra per jaunas, kad būtų Kemo tėčiu. Galbūt jis tik jaunai atrodė. Kemo akys greitai perbėgo nuogu Liusės kaklu. Akimirka vaikino veide pasirodė nusivylimas. Mergina nukaito – ji jautė, kad mama stebėjo sceną ir susidomėjusi laukė paaiškinimo.

Kemas apsimetė neišgirdęs pono Koulo. Prisiartinęs prie Liusės mamos, jis kilstelėjo moters ranką prie lūpų, nors jų dar niekas nebuvo spėjęs supažindinti.

– Tikriausiai jūs esate Liusės vyresnioji sesuo, – žiūrėdamas viliūgišku žvilgsniu, kreipėsi vaikas.

Greta stovėjusi Penė bakstelėjo draugei į alkūnę ir labai tyliai, kad niekas kitas neišgirstų, sušnabždėjo:

– Prašau, pasakyk dar ką nors šlykštaus.

Liusės mama atrodė pakerėta, o jos dukra ir, žinoma, tėtis, pasijuto nepatogiai.

– Ne, mes negalime pasilikti ekskursijoje, – pareiškė Kemas, linktelėdamas Liusei ir atsitraukdamas, nes tuo metu prie jo prisiartino merginos tėtis, – bet buvo nepaprastai malonu, – tęsė jis, apžvelgdamas visus tris, išskyrus Penę, – jus čia netikėtai susitikti. Eime, *tėti*.

– Kas jis? – sušnabždėjo mama, kai Kemas su tėčiu – nežinia, ar tai tikrai buvo tėtis, – pradingo kitame kapinių pakraštyje.

– Ak, tai tik vienas iš Liusės gerbėjų, – paaiškino Penė, mėgindama praskaidrinti nuotaiką. Deja, jos žodžiai sukėlė visiškai priešingą reakciją.

– *Vienas* iš gerbėjų? – Liusės tėtis įsistebeilijo į Penę.

Vėlyvo vakaro prieblandoje Liusė pirmą kartą pastebėjo, kad tėčio barzdoje atsirado žilų sruogų. Ji nenorėjo prarasti paskutinių nuostabių vakaro akimirkų įtikinėdama tėtį, kad jam neverta rūpintis dėl santykių su perauklėjimo mokyklos vaikinais.

– Tai nesvarbu, *tėti*. Penė juokauja, – patikino mergina.

– Liusinda, mes norėtume, kad būtum atsargesnė, – įspėjo tėtis.

Mergina pagalvojo apie tai, ką anądien gana griežtu tonu pasiūlė Danielis. Ji neturėtų gyventi „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Staiga Liusė pajuto nenumaldomą norą prašyti ir maldauti tėvų, kad išvežtų ją kuo toliau nuo šios vietos.

Vis dėlto mintis apie Danielį privertė prikąsti liežuvį. Ji prisiminė jaudinantį jų odos susilietimą, kai abu pargriuvo prie ežero, ir jo akis, kurios kartais atrodo tarsi pats liūdniausias iš visų matytų reginių. Retsykiais Liusė pagalvodavo, kad būtų absoliuti beprotybė likti „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje vien dėl kelių trumpų akimirku, kurias čia galima praleisti su Danieliu. Vien dėl to, kad sužinotų, kaip baigsis visa ta istorija.

– Nekenčiu atsisveikinimų, – atsiduso Liusės mama. Mergina liovėsi galvoti apie tai, kad reikėtų tučtuojau pulti tėvams į glėbį. Ji pažvelgė į laikrodį ir paniuro. Liusė niekaip nesuprato, kodėl popietė pralėkė taip greitai ir atėjo metas tėvams išvykti.

– Paskambinsi mums trečiadienį? – pasitikslino tėtis bučiuodamas abu dukters skruostus – taip visada darydavo jų prancūziškos kilmės šeimos atšaka.

Kai visi žingsniavo link automobilių stovėjimo aikštelės, tėvai laikė ją už rankų. Paskui abu stipriai suspaudė glėbyje ir išbučiavo. Kol tėvai purtė Penės ranką ir linkėjo jai sėkmės, Liusė prie vartų pastebėjo vaizdo kamerą, pritvirtintą prie apdaužytos iš plytų sumūrytos telefono kabinos. Prie šio raudonojo tikriausiai buvo prijungtas judesių sekiklis, kadangi stebinti kamera iš lėto sukosi. Tikriausiai ji nepasipainiojo Arianos kelyje. Liusė net neabejojo, kad šis raudonasis buvo gyvas. Tėvai nieko nepastebėjo – tikriausiai taip buvo geriau.

Eidami link mašinos, juodu du kartus atsigrėžė pamojuoti merginoms, stovinčioms prie įėjimo į centrinį vestibulį. Tada susėdo į seną juodą *Crysler New Yorker* ir nuleido automobilio langą.

– Mes tave mylime, – nepaprastai garsiai sušuko tėvai. Jeigu Liusė tuo metu nebūtų buvusi tokia nusiminusi, keistai šaižūs tėvų balsai ją būtų gerokai sugluminę.

Mergina irgi pamojavo.

– Ačiū, – sušnabždėjo ji. *Už saldinius ir konservuotus okros vaisius. Už tai, kad praleidote čia visą dieną. Už tai, kad po savo sparneliu priglaudėte Penę ir neuždavinėjote nereikalingų klausimų. Už tai, kad vis dar mane mylite, nors keliu jums siaubą.*

Kai už posūkio pranyko galinės automobilio šviesos, Penė stuktelėjo Liusei į nugarą.

– Manau, eisiu aplankyti savo tėčio, – pasakė ji, bato nosimi spardydamą žemę ir droviai žvelgdama į draugę. – Tikriausiai nenorėsi eiti kartu, tiesa? Jeigu ne, aš viską suprasiu. Juk tektų antrą kartą keliauti į... – mergina nykščiu parodė į kapinių daubos gilumą.

– Žinoma, kad eisiu, – užtikrino Liusė.

Juodvi apėjo aplink kapines, kol pasiekė tolimiausią rytinį jų kampą. Tada Penė stabtelėjo prie vieno antkapio.

Tai buvo labai kuklus baltas akmuo, padengtas storu gelsvai rusvų pušų spyglių sluoksniu.

Atsiklaupusi ant kelių, Penė pradėjo valyti antkapį.

STANFORDAS LOKVUDAS, – skelbė įrašas ant kuklaus paminklo, – GERIAUSIAS PASAULYJE TĒTIS.

Liusės ausyse skambėjo širdį veriantis draugės balsas, ir jos akyse pradėjo kauptis ašaros. Mergina nenorėjo, kad jas išvystų Penė. Šiaip ar taip, ji tebeturėjo gyvus tėvus. Jeigu šią akimirką kas nors galėtų pravirkti, tai turėtų būti... Penė *verkė*. Mėgindama tai nuslėpti ji tyliai šniurkščiojo ir kelias išdavikiškas ašaras braukė į šiurkščią megztinio siūlę. Liusė irgi atsiklaupė ir pradėjo rinkti spyglius. Tada rankomis apsivijo draugę ir kiek įmanydama stipriau suspaudė glėbyje.

Paskui Penė atsitraukė, padėjo ir iš kišenės ištraukė laišką.

– Paprastai aš jam ką nors parašau, – paaiškino mergina.

Liusė nusprendė minutėlei palikti draugę su tėčiu. Ji atsistojo, atsitraukė per žingsnį nuo antkapio, nusigręžė ir įsistebeilijo žemyn, į pačią kapinių širdį. Nors nuo ašarų vaizdas vis dar pasirodė padūmavęs, mergina įžiūrėjo žmogų, sėdintį ant monolito viršaus. Vaikinas kiūtojo rankomis apglėbęs kelius. Liusė neįsivaizdavo, kaip kažkam pavyko ten užsikeberioti, tačiau jis tikrai ten buvo.

Vaikinas atrodė vienišas ir sustiręs, tarsi būtų praleidęs ten visą dieną. Jis nematė nei Liusės, nei Penės. Panašu, kad jis apskritai nieko nepastebėjo. Vis dėlto Liusei nereikėjo labai artintis, kad atpažintų pilkai violetines akis ir suprastų, koks tai žmogus.

Liusė dienų dienas bandė surasti paaiškinimą, kodėl Danielio byla tokia plona, kokias paslaptis saugo iš bibliotekos dingusi jo protėvio knyga ir kur nukeliavo jo mintys tą dieną, kai ji paklausė apie šeimą. Kodėl jis visada su ja elgėsi taip karštai ir drauge taip šaltai.

Po jausmingos dienos, praleistos su tėvais, Liusė iš liūdesio vos neparpuolė ant kelių. Staiga ji suprato, kad Danielis yra visai vienas visame pasaulyje.

Keturioliktas skyrius

TUŠČIOS RANKOS

Visą antradienį pliaupė lietus. Iš vakarų ritosi juodi kaip degutas debesys. Jie stumdėsi virš mokyklos teritorijos, ir Liusė niekaip negalėjo atsikratyti slogių minčių. Lietaus pliūpsniai sustiprėdavo ir susilpnėdavo. Protarpiais pylė kaip iš kibiro, paskui purkšdavo smulkūs lašeliai, o kartkartėmis pabirdavo kruša. Vos aprimęs, lietus vėl prasidėdavo su nauja jėga. Per pertraukas mokinių neišleido į lauką, todėl besibaigiant integralų ir diferencialų skaičiavimo pamokai Liusė jau beveik kraustėsi iš proto.

Mergina tai suprato, kai sąsiuvinio lape pradėjo kraipyti Lagranžo vidutinės reikšmės teoremos skaičiai, kol pamažu virto tokiais užrašais:

Rugsėjo 15 d.: Išanginis smūgis iš D.

Rugsėjo 16 d.: Statulos virtimas, mano išgelbėjimas uždengiant galvą su ranka (paskui apgraibomis surastas kelias iš po statulos). Staigus D pasišalinimas.

Rugsėjo 17 d.: neteisingai suprastas D galvos linktelėjimas, priimtas kaip kvietimas atvykti į Kemo vakarėlį. Sukrečiantis D ir G santykių išaiškinimas (klaida).

Užrašai galėjo tapti labai nemalonaus sąrašo pradžia. Danielis vienu metu atrodė toks karštas ir toks šaltas. Galbūt tą patį buvo galima pasakyti ir apie Liusę, tačiau mergina turėjo pripažinti, jog jos keistas ir atšiaurus elgesys buvo tik atsakas į jo šaltumą.

Ne. Ji nenorėjo gilintis būtent į šiuos nelogiškus svarstymus. Liusė nenorėjo veltis į žaidimus. Mergina tik norėjo būti su Danieliu. Deja, ji nežinojo kodėl. Nežinojo, kaip to pasiekti. Net nenutuokė, ką reiškia būti kartu su juo. Liusė jautė, kad, nepaisant visko, Danielis buvo tas žmogus, apie kurį ji nuolat galvojo. Vienintelis, kuris jai rūpėjo.

Liusei atrodė, kad prisiminusi kiekvieną suartėjimą su Danieliu ir kiekvieną jo atšiaurumą, ji galėtų suvokti tokio permainingo elgesio priežastis. Deja, sąrašas tik dar labiau slėgė. Mergina suglamžė popieriaus lapą į gniužulą.

Kai galų gale nuaidėjo skambutis, kuris liudijo, jog šios dienos pamokos baigtos, Liusė išskubėjo iš klasės. Paprastai ji palūkėdavo Penės arba Arianos ir baimingai galvodavo apie akimirką, kai reikės su jomis išsiskirti – tada tekdavo likti vienai su savo mintimis. Šiandien, kaip niekada

anksčiau, mergina nenorėjo nieko matyti. Ji galvojo apie vienintelį būdą, padėsiantį atsikratyti minčių apie Danielį – ilgą ir sunkų plaukiojimą vienuoje.

Kai kiti mokiniai pradėjo skirstytis į miegamuosius, Liusė užsitraukė juodo megztinio gobtuvą ir, trokšdama kuo greičiau panirti į baseiną, išlėkė į lietų.

Vos spėjusi nusileisti Augustino korpuso laiptais, Liusė atsitrenkė į kažkokį aukštą tamsų pavidalą. Kemas. Kai juodu susidūrė, vaikinui rankose stūksojęs knygų bokštas susvyravo ir bumbsėdamas po vieną sukrito ant drėgnos žemės. Kemas pėdino ant galvos užsitraukęs gobtuvą, o į ausis įsikišęs ausines. Tikriausiai jis irgi nepastebėjo besitartinančios merginos – abu klajojo savuose pasauliuose.

– Ar viskas gerai? – paklausė Kemas, glausdamas ranką Liusei prie nugaros.

– Normaliai, – patikino mergina. Iš tiesų ji tik truputėlį kluptelėjo. Labiausiai nukentėjo nukritusios Kemo knygos.

– Na, jeigu jau mudu išmėtėme mano knygas, gal kitas žingsnis būtų atsitiktinis rankų susilietimas keliant jas nuo žemės?

Liusė nusijuokė ir ištiesė vieną knygą. Vaikinas suėmė jos ranką ir spustelėjo. Lietus permerkė jo tamsius plaukus, didžiuliai lašai kybojo ilgose tamsiose blakstienose. Kemas atrodė išties puikiai.

– Kaip prancūziškai pasakyti „sutrikęs“? – paklausė jis.

– Hm... *gênée*, – pradėjo Liusė, staiga pati pasijutusi šiek tiek *gênée*. Kemas tebelaikė jos ranką. – Palauk, ar ne tu vakar už prancūzų kalbos kontrolinį darbą gavai įvertinimą A?

– Tu pastebėjai? – nusistebėjo vaikinai. Jo balsas skambėjo keistai.

– Kemat... – sušnabždėjo Liusė, – ar viskas gerai?

Vaikinas palinko prie jos ir nuvalė lietaus lašą, riedėjusį tarpuakiu. Nuo vienintelio smiliaus prisilietimo visas merginos kūnas pradėjo virpėti. Staiga ji pagalvojo, kaip nuostabiai šilta galėtų būti jo glėbyje, kaip anąkart, kai Kemas apkabino per Todo laidotuvių ceremoniją. Liusė niekaip nepajėgė atsikratyti tos minties.

– Galvojau apie tave, – pratarė jis, – norėjau tave pamatyti. Per laidotuvių ceremoniją laukiau tavęs, bet kažkas pasakė, kad išėjai.

Liusės nuojauta kuždėjo, kad Kemas žinojo, su kuo ji išėjo. Be to, jis norėjo, kad ir ji žinotų.

– Atleisk, – sušuko ji, stengdamasi perrėkti griaustinio dundėjimą. Juodu stovėjo kiaurai permirkę liūtyje.

– Eime iš čia, – pasiūlė Kemas ir stumtelėjo merginą prie stogeliu apsaugoto įėjimo į Augustino korpusą.

Liusė per vaikinui petį pažvelgė į sporto salę ir troško viena būti ten, o ne čia ar dar kur nors su Kemu. Bent jau ne dabar. Jos galva plyšte plyšo nuo daugybės vienas kitam prieštaraujančių troškimų. Reikėjo laiko ir erdvės pabūti vienai, kad galėtų perkratyti tokią minčių galybę.

– Negaliu, – atsisakė Liusė.

– O jeigu vėliau? Šįvakar?

– Gerai, vėliau, – pažadėjo ji.

– Užeisiu į tavo kambarį, – nušvito Kemas.

Mergina labai nustebo, kai Kemas akimirkai ją apglėbė ir švelniai pabučiavo į kaktą. Liuse akimirksniu apėmė svaigulys, tarsi būtų kažko išgėrusi. Kemas nesuteikė galimybės pajusti ką nors kita – jis staigiai paleido merginą iš glėbio ir nužingsniavo miegamųjų korpuso link.

Papurčiusi galvą Liuse lėtai nuslinko link sporto salės. Akivaizdu, kad reikėjo pagalvoti ne tik apie Danielį.

Tikriausiai būtų labai malonu ir netgi linksma ši vakarą praleisti su Kemu. Jeigu lietus nurimtų, vaikas ją tikriausiai nusivestų į slaptą mokyklos teritorijos pakraštį ir elgtųsi taip pat jaudinančiai ir kerinčiai kaip paprastai. Jis priverstų ją pasijusti ypatingai. Liuse nusišypsojo.

Kai mergina galų gale pasiekė „Fitneso poniją“ (taip Ariana praminė sporto salę), mokyklos ūkio dalies darbuotojai kovojo su kudzu vijokliais. Jie jau buvo nulupę žalią apklotą nuo didžiosios pastato dalies, tačiau darbai dar tik įpusėjo. Žalios gijos tarsi aštuonkojo čiuptuvai vyniojosi aplink duris. Kad galėtų patekti vidun, Liusei teko pasilenkti ir pralįsti tarp kelių ilgų šakų.

Sporto kompleksas buvo tuščias. Spengianti tylą kontrastavo lauke dundančiai perkūnijai. Dauguma šviesų buvo išjungtos. Liuse nepasiteiravo, ar galima naudotis sporto sale po darbo valandų, tačiau duris rado neužrakintas, o viduje nebuvo nieko, kas ją galėtų sulaikyti.

Prieblandoje skendinčiu koridoriumi ji praėjo stiklo lentynas su lotyniškais ritiniais ir miniatiūrinę marmurinę pietos kopiją. Mergina stabtelėjo prie treniruoklių salės durų – ten ji matė Danielį, šokinėjantį per virvutę. Būtų puikus sąrašo tęsinys:

Rugsėjo 18 d.: D mane apkaltina persekiojimu.

Po dviejų dienų:

Rugsėjo 20 d.: Penė mane įtikina iš tiesų pradėti jį persekioti. Aš sutinku.

Och. Liuse atsidūrė juodoje duobėje – ji šlykštėjosi savimi. Deja, negalėjo sustoti. Nuėjusi koridoriumi pusę kelio, ji sustingo. Staiga suprato, kad šiandien dar daugiau negu paprastai galvojo apie Danielį ir jaučia dar didesnius vidinius prieštaravimus dėl Kemo. Pastarąją naktį Liuse sapnavo abu vaikus.

Ji keliavo per tirštą rūką, ir kažkas laikė ją už rankos. Pagalvojusi, kad tai Danielis, Liuse atsigręžė. Lūpos, prie kurių ji prisispaudė, pasirodė ramios ir švelnios, tačiau jos buvo ne Danielio, o Kemo. Jis daugybę kartų ją švelniai bučiavo. Kaskart, kai Liuse vogčiomis žvilgtelėdavo į vaikiną, jo tamsiai žalios akys buvo atviros, jis gręžte gręžė ją žvilgsniu ir klausė to, ko ji negalėjo atsakyti.

Tada Kemas dinga. Rūkas išsisklaidė, ir Liuse pasijuto stipriai suspausta Danielio glėbyje – ten, kur ji troško būti. Atlošęs jos galvą, vaikas puolė įnirtingai bučiuoti. Atrodė, kad jis pyksta. Kaskart, kai jų lūpos susiliesdavo, nors ir trumpai akimirkai, Liuse apimdavo deginantis troškulys. Jis

buvo toks stiprus, kad mergina kaskart surikdavo. Dabar ji žinojo, kad Danielis turi sparnus. Leido jais tarsi antklode apgaubti visą kūną. Mergina troško juos paliesti, troško, kad jie visiškai uždengtų ją ir Danielį, tačiau aksominiai sparnai ėmė mažėti ir nykti. Danielis liovėsi ją bučiuoti ir įsižiūrėjo į veidą, tarsi laukdamas merginos reakcijos. Ji nesuprato, kodėl krūtinę pradeda kaustyti nesuvokiama deginanti baimė. Iš pradžių pasidarė nemaloniai šilta, paskui – alpiei karšta, kol pagaliau Liusė negalėjo iškęsti. Tada ji krūptelėjo ir atsibudo. Paskutinę sapno akimirką ji dar spėjo pajusti, kad pavirto skeveldromis, užsiliepsnojo ir tapo pelenais.

Mergina prabudo permirkusi nuo prakaito. Plaukai, pagalvė ir pižama buvo šlapi. Staiga Liusei pasidarė labai labai šalta. Iki pirmųjų saulės spindulių pasirodymo ji gulėjo drebedama ir labai vieniša.

Kad šiek tiek sušiltų, Liusė pasitrynė lietaus permerktas rankoves. Žinoma. Sapnas paliko karštį jos širdyje ir šaltį kūne. Ji visą dieną negalėjo liautis apie tai galvojusi. Būtent dėl to atėjo paplaukioti, kad sportuodama atsikratytų minčių.

Šįkart ji apsivilko puikiai tinkantį juodą *Speedo* maudymosi kostiumėlį ir nepamiršo pasiimti apsauginių akinių. Atvėrusi duris į baseino patalpą, Liusė atsidūrė vienui viena po nardymo tramplinu. Mergina įkvėpė drėgno, chloru persisunkusio oro. Kadangi aplinkui nezuję kiti mokiniai ir dėmesio neblaškė trenerės Dantės švilpukas, Liusė pajuto bažnyčios atmosferą. Aplinkui pleveno šventumo dvasia. Galbūt tas jausmas aplankė atsidūrus milžiniškoje baseino patalpoje ir klausantis, kaip į suskilinėjusius ir purvinus langus barbena lietaus lašai. Raudonuose šoniniuose altoriuose netgi nedegė nė viena žvakė. Liusė pamėgino įsivaizduoti, kaip atrodė ši vieta, kol patalpos viduryje buvo ne baseinas, o stovėjo klauptai. Pagalvojusi apie plaukiojimą tarp malda palinkusių žmonių, ji nusišypsojo.

Mergina nuleido plaukimo akinius ir panėrė. Vanduo buvo šiltas – daug šiltesnis už lauke pliaupiantį lietų. Dabar, kai galva atsidūrė po vandeniu, už langų dundantis griaustinis atrodė tolimas ir nepavojingas.

Liusė išniro ir pradėjo apšilimą – lėtai plaukė krauliu.

Jos kūnas greitai atsipalaidavo. Kelis kartus nuplaukusi pirmyn ir atgal, ji padidino tempą ir perėjo į peteliškės stilių. Mergina jautė, kaip užsiliepsnoja galūnių raumenys, tačiau iškentė skausmą ir judėjo toliau. Šioje vietoje jau buvo patyrusi tokį jausmą.

Jeigu tik galėtų pasikalbėti su Danieliu. Atvirai pasikalbėti – kad vaikinai nepertraukinėtų, nesiūlytų persikelti į kitą mokyklą ir nedingtų visko neišklausęs. Galbūt tai padėtų. Gal ji turėtų pareikalauti, kad Danielis užsičiauptų ir leistų jai viską išsakyti.

Tačiau ką galėtų pasakyti? Tik apie *jausmą*, kuris apimdavo atsidūrus greta vaikino arba apie jį galvojant ir kuris nebuvo niekaip susijęs su jų bendravimu.

O jeigu pavyktų vėl nusivesti jį prie ežero? Juk Danielis pats užsiminė, kad ežeras tapo *ju* vieta. Dabar Liusė galėtų jį ten pasikviesti. Galbūt jai pasisektų elgtis itin atsargiai ir nepadaryti nieko, kas

Danielį atbaido.

Tai nepadėtų.

Nesąmonė. Ji vėl darė tą patį. Juk ketino paplaukioti. Tik paplaukioti. Judėti, kol pavargs ir negalės galvoti apie nieką, ypač apie Danielį. Judėti, kol...

– Liuse!

Penė pertraukė jos mintis. Draugė stovėjo ant baseino krašto.

– Ką tu čia darai? – purtydamasi vandenį nustebo Liusė.

– Ką *tu* čia darai? – Penė pakartojo draugės klausimą. – Sportuoji savo noru? Man nepatinka šis naujas tavo charakterio bruožas.

– Kaip suradai mane? – pasiteiravo Liusė ir tik tada suprato, kad jos žodžiai galėjo nuskambėti šiurkščiai, tarsi ji mėgintų šalintis Penės.

– Man pasakė Kemas, – paaiškino draugė. – Mudu ilgokai šnekėjomės. Keista. Jis tik norėjo sužinoti, ar tau viskas gerai.

– Tai *tikrai* keista, – pritarė Liusė.

– Ne, – paprieštaravo Penė, – keista tai, kad jis priėjo prie manęs ir mudu kalbėjomės. Ponas Merginų Numylėtinis ir... *aš*. Ar dar turėčiau aiškinti, kodėl taip nustebau? Įdomiausia, kad jis iš tiesų elgėsi maloniai.

– Na, jis ir *yra* malonus, – tarstelėjo Liusė, nusitraukdama plaukimo akinius.

– Su tavimi, – atrėžė Penė. – Tau jis toks malonus, kad netgi paspruko iš mokyklos nupirkti pakabuką – tą, kurio niekada nenešioji.

– Kartą buvau pasikabinusi, – nesutiko Liusė. Tai buvo tiesa. Prieš penkias dienas, kai Danielis ją antrą kartą paliko vieną prie ežero ir dingo, palikęs miške švytintį taką. Mergina niekaip negalėjo pamiršti to vaizdo ir užmigti. Tada ji užsikabino papuošalą. Pajutusi prie raktikaulio besiglaudžiantį papuošalą, ji užmigo, o paskui atsibudo suspaudusi jį delne ir net įkaitusį nuo rankos karščio.

Penė mojavo Liusei trimis pirštais, tarsi klausdama: *Ei, ką galėtum pasakyti?*

– Aš manau, – galų gale pareiškė Liusė, – kad nesu tokia lengvabūdė, jog ieškočiau vaikino, kuris perka man papuošalus.

– Nesi lengvabūdė? – pakartojo Penė. – Tada išdrįsiu tau pateikti visiškai nepaviršutinišką sąrašą savybių, dėl kurių tu taip įsimylėjusi Danielį. Žinoma, į jį nebus įtraukta tai, kad *tas vaikinas turi nuostabiausias pasaulyje pilkas akis* arba jo *raumenys pritrenkiančiai raibuliuoja saulės šviesoje*.

Išgirdusi Penės falceta ir pamačiusi jausmingai prie krūtinės prispaustas rankas, Liusė prapliupo juoktis.

– Jis tiesiog erzina, – vengdama draugės žvilgsnio, pasakė ji. – Nežinau, kaip tau paaiškinti.

– Tave erzina, kad esi ignoruojama? – Penė papurtė galvą.

Liusė niekada nepasakojo Penei apie tai, kad juodu su Danieliu buvo pasilikę dviese. Neužsiminė apie akimirkas, kai jam, rodės, irgi ji rūpėjo. Taigi Penė negalėjo suprasti jos jausmų. Jie buvo

pernelyg asmeniškai ir pernelyg sudėtingi, kad pavyktų paaiškinti.

Penė pasilenkė prie Liusės.

– Klausyk, ieškojau tavęs pirmiausia dėl to, kad nusitempčiau į biblioteką ir tęsčiau su Danieliu susijusią misiją, – paaiškino ji.

– Radai tą knygą?

– Ne, – atsakė Penė, ištiesdama draugei ranką ir padėdama išsikeberioti iš baseino. – Pono Grigorio knyga vis dar paslaptinai dingusi, tačiau aš įsilaužiau į panelės Sofijos naršyklę, skirtą tik tiems, kas turi aboneta, ir atradau kelis dalykėlius. Manau, jie tau gali pasirodyti įdomūs.

– Ačiū, – padėkojo Liusė ir padėdama Penės išsiropštė iš baseino. – Pasistengsiu nebūti įkyriai atkakli Danielio atžvilgiu.

– Kaip nori, – atšovė Penė. – Tiesiog pasiskubink ir gerai nusišluostyk. Dabar lauke trumpam nustoję lyti, o aš neturiu lietsargio.

Beveik išsidžiovinusi ir vėl užsivilkusi mokyklos uniformą, Liusė nusekė paskui Penę į biblioteką. Priekinė patalpos dalis buvo apjuosta geltonu policijos kaspinu, todėl merginoms teko prasmukti siauru tarpu tarp kortelių katalogo ir informacinio stendo. Biblioteka vis dar dvokė tarsi neseniai užgesęs laužas, o nuo priešgaisrinių purkštuvų ir lietaus įsimetė dar ir pelėsių smarvė.

Liusė pažvelgė ten, kur anksčiau stovėjo panelės Sofijos stalas. Dabar pačiame bibliotekos centre ant senų plytelių grindų aiškiai matėsi suanglėjęs beveik tobulos formos apskritimas. Visi daiktai, stovėję penkiolikos pėdų spinduliu, buvo išnešti. Viskas, kas stebuklingai nenukentėjo per gaisrą.

Bibliotekininkės nesėdėjo darbo vietoje, tačiau greta apdegusio rato buvo pastatytas nedidelis sulankstomas staliukas. Jis buvo slegiančiai tuščias – ant staliuko stovėjo tik nauja lempa, pieštukinė ir pilkas lipnių lapelių pakelis.

Liusė su Pene susižvalgė ir parodė viena kitai grimasas, reiškiančias „koks mėšlas“. Tada patraukė į galinę patalpos dalį, kur rikiavosi kompiuteriai.

Kai abiėjo pro mokymosi skyrių, kur paskutinį kartą matė gyvą Todą, Liusė vogčiomis žvilgtelėjo į draugę. Penė žingsniavo nesidairydama, tačiau kai Liusė paėmė ir spustelėjo jos ranką, atsakė labai stipriu paspaudimu.

Merginos prie vieno kompiuterio prisistūmė dvi kėdes. Tada Penė įvedė savąjį vartotojo vardą. Norėdama įsitikinti, kad nieko nėra netoliese, Liusė atsargiai apsidairė.

Monitoriaus ekrane pasirodė klaidos lentelė.

Penė sudejavo.

– Kas nutiko? – nesuprato Liusė.

– Norint prisijungti prie tinklo po ketvirtos valandos, reikia specialaus leidimo, – paaiškino draugė.

– Štai *kodėl* vakarais čia taip tuščia, – tarė Liusė.

Penė įniko naršyti savo kuprinę.

– Kur nukišau užšifruotą slaptažodį? – murmėjo ji.

– Ten panelė Sofija, – sušnabždėjo Liusė, rodydama į biblioteką, kur tarp lentynų žingsniavo mokytoja, apsivilkusi puikiai tinkančią juodą palaidinę ir ryškiai žalias kelnes. Žėrintys mokytojos auskarai mėtė atspindžius ant pečių, o iš plaukų styrojo ten įbestas pieštukas. – Ateina, – gana garsiai sušnabždėjo mergina.

Panelė Sofija prisimerkusi pažvelgė į jų pusę. Dvižidiniai akiniai nusmuko ant nosies galiuko, tačiau mokytoja negalėjo jų pasitaisyti, kadangi rankose laikė knygų stirtą.

– Kas ten? – prieidama paklausė ji. – O, Liusinda, Penivedere, – mokytojos balsas išdavė nuovargį, – sveikos.

– Norėjome pasiteirauti, ar galėtumėte duoti mums slaptažodį naudotis kompiuteriu, – paklausė Liusė, rodydama ekrane šviečiančią klaidos lentelę.

– Jūs neketinate naršyti socialinių tinklalapių, tiesa? – paklausė mokytoja. – Tai tikri velnio išradimai.

– Ne, ne, mes atliekame rimtą tyrimą, – patikino Penė. – Jums tikrai jis patiktų.

Panelė Sofija pasilenkė prie merginų ir įvedė ženklus – tokio ilgumo slaptažodžio Liusė dar nebuvo mačiusi.

– Turite dvidešimt minučių, – priminė mokytoja nutoldama.

– Turėtų pakakti, – sušnabždėjo Penė. – Radau kritinį straipsnį apie „Stebėtojus“, taigi, kol negavome knygos, galime bent jau sužinoti, apie ką joje rašoma.

Pajutusi, kad kažkas stovi už nugaros, Liusė staigiai apsigrėžė ir pamatė, kad panelė Sofija sugrįžo. Mergina pašoko.

– Atsiprašau, – sulemeno ji. – Net nežinau, kodėl jūsų išsigandau.

– Ne, tai aš atsiprašau, – pratarė mokytoja. Ji taip plačiai nusišypsojo, kad beveik nebuvo matyti akių. – Pastaruoju metu, po gaisro, buvo taip sunku. Tačiau nėra priežasties nerimauti dėl dviejų geriausių mano mokinių.

Nei Liusė, nei Penė nežinojo, ką atsakyti. Po gaisro joms teko guosti tik vienai kitą. Raminti mokyklos bibliotekininkę merginoms buvo neįprasta užduotis.

– Stengiausi nuolat būti užsiėmusi, bet... – panelės Sofijos balsas nutrūko.

Penė nervingai žvilgtelėjo į Liusę.

– Na, jeigu jūs galėtumėte... būtų malonu, jeigu šiek tiek padėtumėte mums atlikti tyrimą... – sumikčiojo mergina.

– Aš galiu padėti! – nudžiugo panelė Sofija ir prisitraukė trečią kėdę. – Matau, jūs ieškote „Stebėtojų“, – pastebėjo ji, skaitydama pro merginų pečius. – Grigorių klanas buvo labai įtakingas. Aš žinau, kaip įeiti į Popiežiaus duomenų bazę. Leiskite pažiūrėsiu, ką galima iš ten išpešti.

Liusė vos nepaspringo pieštuku, kurį kramtė.

– Atleiskite, ar jūs pasakėte „Grigoriai“?

– O, taip. Istorikai šios giminės genealoginę liniją atsekė iki pat viduramžių. Jie buvo... – ieškodama tinkamų žodžių, mokytoja šiek tiek patylėjo: – Kalbant šiuolaikinėmis sąvokomis, juos galima būtų pavadinti tyrinėtojų grupe. Jie rinko tautosaką, kurioje minimi tam tikros rūšies puolusieji angelai.

Mokytoja vėl ištiesė ranką tarp merginų pečių. Pamačiusi, kaip jos pirštai greitai laksto klaviatūra, Liusė smarkiai nustebo. Naršyklė neleido tinginiauti – ji vieną po kito atidarinėjo straipsnius ir pirminius šaltinius, susijusius su Grigoriais. Danielio pavardė buvo visur – ji užpildė visą ekraną. Liusei šiek tiek svaigo galva.

Vėl sugrįžo sapne matytas vaizdas: išskleisti sparnai, nepakeliamai įkaitęs kūnas, po truputį virstantis į pelenus.

– Nejaugi egzistuoja skirtingos angelų rūšys, kad reiktų juos specializuoti? – pasidomėjo Penė.

– O, taip, žinoma. Tai... plačiai literatūroje nagrinėjama tema, – nesiliaudama spausdinti, dėstė panelė Sofija. – Kai kurie jų virto demonais. Kiti prisijungė prie Dievo. Dar viena rūšis susidėjo su mirtingosiomis moterimis, – galų gale mokytojos pirštai nustojo judėti. – Tai labai pavojingas įprotis.

– Ar tie „stebėtojai“ yra kaip nors susiję su čia esančiu Danieliu Grigoriu? – paklausė Penė.

Panelė Sofija pravėrė violetiniai rausvas lūpas.

– Visiškai įmanoma. Man pačiai tai pasirodė įdomu, tačiau nemanau, kad mano padėtį užimančiam žmogui derėtų kištis į asmeninius mokinių reikalus. Ar sutinkate su manimi? – Mokytojai pažvelgus į laikrodį, jos blyškus veidas susiraukė. – Na, manau, kad suteikiau pakankamai informacijos, kad galėtumėte pradėti projektą. Daugiau negaišinsiu jūsų laiko, – ji pirštu parodė į laikrodį ant kompiuterio monitoriaus, – taip, liko vos devynios minutės.

Mokytojai beeinant atgal į vidurinę bibliotekos dalį, Liusė stebėjo tobulą jos laikyseną. Jeigu moteris ant galvos neštų knygą, einant ji nenukristų. Atrodė, kad proga padėti merginoms panelė Sofiją šiek tiek pralinksmino, tačiau Liusė nežinojo, ką toliau veikti su mokytojos pateikta informacija apie Danielį.

Žinojo Penė. Ji iškart pradėjo pašėlusiu greičiu kažką rašyti.

– Aštuonios su puse minutės, – priminė ji Liusei, paduodama popieriaus lapą ir rašiklį. – Per mažai, kad kažką suprastume. Pradėk rašyti.

Liusė atsiduso ir ėmėsi rašymo, kaip paliepta. Mokytoja buvo atidariusi nuobodžios išvaizdos akademinį tinklalapį. Šviesios smėlio spalvos puslapio foną juosė siaura mėlyna juostelė. Viršuje perskaitė didžiosiomis raidėmis užrašytą antraštę: GRIGORIŲ KLANAS.

Net skaitydama šią pavardę Liusė jautė, kaip kaista jos oda.

Norėdama patraukti Liusės dėmesį ir grąžinti ją prie darbo, Penė pieštuku pabeldė į monitorių.

Grigoriai nemiega. Šis teiginys galėjo būti teisingas – Danielis visada atrodė išvargęs. *Paprastai*

jie tyli. Tikriname. Tiesa – kartais būna labai sunku iš Danielio išpešti bent vieną žodį. Pagal įstatymą, galiojusį aštuntajame amžiuje...

Ekranas užtemo – jų laikas baigėsi.

– Kiek pavyko sužinoti? – paklausė Penė.

Liusė pakėlė savąjį popieriaus lapą. Apgailėtina. Ji net neprisiminė, kada spėjo nupiešti plunksnuotus sparnų galus.

Penė pašnairavo į Liusę.

– Matau, kad turėsiu puikią padėjėją, – pasišaipė ji. – Galbūt vėliau mums pavyks sukurti MASH žaidimo teoriją. – Penė parodė savo pastabas. Jų buvo žymiai daugiau. – Viskas gerai. Turiu pakankamai medžiagos, kad galėtume prisikasti iki kelių naujų šaltinių.

Liusė įgrūdo popieriaus lapą į kišenę, greta suglamžyto sąrašo, kuriame nuo pradžių išvardyti visi susidūrimai su Danieliu. Ji pradėjo panėšėti į savo tėvą – jis nemėgo nutolti nuo dokumentų naikinimo prietaiso. Mergina pasilenkė paieškodama šiukšliadėžės ir pro plyšį pastebėjo prie jų artėjančias kažkieno kojas.

Eisena pasirodė labai pažįstama. Liusė staigiai atsisėdo – tiksliau, pamėgino staigiai atsisėsti, bet trenkėsi galva į kompiuterio stalo apačią.

– Oi, – sudejavo ji, trindamasi galvą toje vietoje, kur buvo susitrenkusi per gaisrą.

Danielis sustojo per kelias pėdas nuo merginų. Vaikino veido išraiška bylojo, kad šiuo metu jis mažiausiai norėjo susitikti Liusę. Laimei, jis pasirodė, kai kompiuteris jau buvo atjungtas nuo interneto. Danieliui nebūtina sužinoti, kad jį persekioja dar intensyviau negu anksčiau.

Atrodė, kad vaikinai žvelgia kiaurai per ją. Jo pilkai violetinės akys smigo į kažką, kas buvo virš merginos pečių.

Penė paplekšnojo draugei per petį, paskui nykščiu parodė į žmogų, stovintį jai už nugaros. Kemas stypsojo pasilenkęs virš Liusės kėdės ir šypsojosi, žiūrėdamas į merginą. Staiga už lango trenkęs žaibas privertė Liusę pašokti tiesiai Penei į glėbį.

– Tai tik audra, – nuramino Kemas, pakeldamas galvą. – Ji tuoj nurims. Apmaudu – išsigandusi tu atro dai tokia žavi.

Kemas ištiesė rankas. Pirmiausia jis palietė merginos petį, paskui pirštais perbraukė iki alkūnės ir žemyn, kol palietė delnus. Apimta jaudulio, Liusė užmerkė akis. Buvo nepaprastai gera. Kai pagaliau atsimerkė, delne išvydo ryškiai raudoną aksominę dėžutę. Kemas sekundei ją pravėrė, ir Liusė pamatė, kaip viduje blykstelėjo auksas.

– Atidaryk ją vėliau, – paprašė jis, – kai būsi viena.

– Kemai...

– Buvau užėjęs į tavo kambarį, – tęsė vaikinai.

– Kemai, mes... – Liusė pažvelgė į Penę. Draugė spoksojo susižavėjusi tarsi aistringa kino mėgėja, įsitaisiusi pirmojoje eilėje.

Galų gale atsipeikėjusi iš traso, draugė pamojavo abiem rankomis.

– Nori, kad išeičiau, – susivokė ji. – Taip ir padarysiu.

– Ne, pasilik, – sulaukė Kemas. Jo balsas buvo meilesnis, negu Liusė tikėjosi. – Aš išeinu. Bet pažadėk, kad vėliau... Gerai?

– Žinoma, – Liusė pajautė, kaip skruostus užlieja karštis.

Suėmęs merginos ranką, Kemas nuleido ją žemyn ir delną, spaudžiantį aksominę dėžutę, įbruko į merginos džinsų kairiąją kišenę. Džinsai buvo aptempti – pajutusi, kaip vaikino pirštai palietė klubus, Liusė suvirpėjo. Kemas linktelėjo ir apsisuko ant kulno.

Mergina dar nespėjo atgauti kvapo, kai Kemas apsigrėžė ir grįžo atgal.

– Dar vienas dalykas, – pratarė jis, perbraukdamas ranka Liusės galvą ir žengdamas dar arčiau merginos.

Ji šiek tiek atlošė galvą, Kemas palinko į priekį, jo burna palietė Liusės burną. Jo lūpos buvo tokios švelnios, kokias mergina visada įsivaizdavo, kai į ją žiūrėdavo. Iš apstulbimo ir jaudulio jai užgniaužė kvapą. Tai, kas nutiko stebint pašaliniam, buvo labai netikėta...

– Kas, po!.. – Kemas staigiai atitraukė galvą, stvėrėsi už žandikaulio ir susirietė dvilinkas.

Jam už nugaros stovėjo Danielis ir trynėsi riešą.

– Laiky rankas atokiau nuo jos, – sušnypštė jis.

– Negirdėjau, ką sakei, – suniurzgė Kemas, lėtai tiesdamasis.

O, Dieve mano! Juodu susimušė. Bibliotekoje. Dėl jos.

Staiga Kemas vienu grakščiu judesiu atsidūrė greta Liusės. Kai vaikino rankos taikėsi ją apglėbti, mergina suspiegė.

Danielio rankos buvo greitesnės. Jis stipriai smogė Kemui ir trenkė jį į kompiuterio stalą. Tada abiem rankom nutvėrė už plaukų ir pradėjo spausti žemyn. Kemas sukriokė.

– Juk sakiau, kad laikytum savo purvinas rankas toliau nuo Liusės. Tu, bjaurus mėšlo gabale, – riaumojo Danielis.

Penė suklykė, pačiupo pieštukinę ir ant pirštų galų nulėkė prie sienos. Liusė stebėjo, kaip draugė tris kartus metė į orą ryškiai geltoną penalą. Iš ketvirtojo bandymo pavyko išsviesti pakankamai aukštai – penalas atsitrenkė į mažą juodą kamerą, pritvirtintą palubėje prie sienos. Nuo smūgio jos objektyvas pakrypo į kairę ir dabar žvelgė į visiškai ramias lentynas, prikrautas mokslinės literatūros.

Tą akimirką Kemas atplėšė nuo savęs Danielio rankas ir juodu ėmė suktis vienas priešais kitą. Vaikinių batai girgždėjo ir cypė, trindamiesi į nušlifuotas grindis.

Staiga Danielis pasilenkė. Liusė net nespėjo pastebėti, kad Kemas užsimojo. Vis dėlto jis pasilenkė per vėlai – Kemo smūgis, pataikęs jam į paakį, buvo pakankamai galingas, kad nokautuotų priešininką. Nuo smūgio Danielis apsisuko tarsi vilkelis ir prispaudė Liusę su Pene prie kompiuterio stalo. Tada atsigrėžė, nuo svaigulio vos girdimu balsu atsiprašė ir nusvirduliavo atgal.

– Viešpatie, liaukitės! – suriko Liusė, tačiau tą pačią akimirką Danielis stvėrė Kemui už galvos.

Jis daužė Kema, be sistemos smūgiuodamas tai į pečius, tai į vieną ar į kitą skruostą.

– Nuostabu, – niurnėjo Kemas, tarsi boksininkas sukiodamas kaklą. Vis dar nepaleisdamas priešininko, Danielis apsvijio rankomis jo kaklą. Tada suspaudė.

Kemas atsakė stipriu smūgiu – jis atplėšė Danielį ir trenkė jį į didžiulę knygų lentyną. Bibliotekoje nuaidėjęs smūgis buvo garsesnis už lauke dundantį griaustinį.

Danielis kažką suniurnėjo ir pasidavė. Smarkiai dunkstelėjęs, vaikas sukniubo ant grindų.

– Gal norėtum dar ko nors, Grigori? – nusikvatojo Kemas.

Pagalvojus, kad Danielis gali neatsikelti, Liusei pradėjo svaigti galva. Vis dėlto vaikas greitai pašoko ant kojų.

– Aš tau parodysiu, – sušnypštė Danielis, – lauke. Jūs liekate čia, – pridūrė, žengęs kelis žingsnius link Liusės.

Abu vaikinai išlėkė iš bibliotekos per galinį išėjimą – naktį, kai kilo gaisras, pro jį paspruko Liusė. Dabar abi su Pene stypsojo bibliotekoje ir sustingusios spoksojo į tolstančius vaikus. Merginos susižvalgė. Abi stovėjo prasižiojusios iš suglumimo.

– Eime, – paragino Penė. Čiupusi draugę už rankovės, ji truktelėjo prie lango, pro kurį buvo gerai matyti mokyklos teritorija. Merginos prispaudė veidus prie stiklo ir suskubo valyti nuo jų kvėpavimo aprasojusį langą.

Lietus pylė kaip iš kibiro. Lauke tvyrojo tamsa, tik pro bibliotekos langus sklido blausūs šviesos spinduliai. Riebus purvas taip blizgėjo, kad nebuvo įmanoma ką nors įžiūrėti.

Staiga į aikštelės vidurį išlėkė dvi figūros. Abu buvo kiaurai permirkę. Kelias akimirkas abu ginčijosi, paskui pradėjo suktis vienas aplink kitą. Vaikinų kumščiai vėl pakilo.

Tvirtai įsikibusi į palangę, Liusė stebėjo, kaip Kemas pirmas pribėgo prie Danielio ir stipriai trenkė jam į šoną. Tada sukdamasis greitai spyrė į krūtinę.

Susiėmęs už šono, Danielis parvirto ant žemės. *Kelkis*, – Liusė troško jį pakelti. Mergina jautėsi taip, tarsi pati būtų gavusi spyrį į šoną. Kaskart, kai Kemas užvoždavo Danieliui, ji savo kūnu pajusdavo skausmą.

Liusė nepajėgė toliau žiūrėti.

– Danielis akimirksniui suklypo, – pranešė Penė, kai Liusė nusigręžė, – bet tučtuojau pašoko ir stipriai vožtelėjo Kemui į veidą. *Nuostabu!*

– Ar tau patinka? – pašiurpusi nusistebėjo Liusė.

– Mudu su tėčiu žiūrėdavome UFC, – paaiškino Penė. – Panašu, kad šitie vaikinukai rimtai treniravosi įvairius kovos menus. Puikiai sukryžiai, Danieli! – suriaumojo ji. – O, žmogau!

– Kas nutiko? – Liusė vėl įsmeigė akis į kovos lauką. – Ar jis sužeistas?

– Nurimk, – šyptelėjo Penė. – Kažkas atskuba nutraukti muštynių. Kaip tik dabar, kai Danielis atšoko atgal.

Penė buvo teisi. Rodės, per mokyklos teritoriją bėgo ponas Koulas. Atskubėjęs ten, kur mušėsi

vaikiniai, mokytojas kelias akimirkas stovėjo sustingęs, tarsi užhipnotizuotas kovos vaizdo.

– Darykite ką nors, – sušnabždėjo Liusė, jausdama apimantį silpnumą.

Galų gale ponas Koulas sučiupo abu vaikus už pakarpos. Visi trys kelias sekundes dar grūmėsi, kol Danielis atsiplėšė ir atsitraukė į šalį. Papurtęs dešinę ranką, jis apėjo ratą ir kelis kartus nusispjovė į purvą.

– Labai patraukliai atrodai, Danieli, – sarkastiškai iškošė Liusė. Žinoma, patraukliai jis neatrodė.

O dabar apie pono Koulo reakciją. Mokytojas pašėlusiai mostagavo rankomis, o abu mušeikos mindžikavo nunarinę galvas. Kemui buvo atleista pirmam. Jis bėgte pasileido iš mūšio lauko miegamojo korpuso link ir greitai dingo iš akių.

Ponas Koulas uždėjo ranką Danieliui ant peties. Liusė neapsakomai troško sužinoti, apie ką juodu kalbėjosi ir ar Danielis bus nubaustas. Ji jau ketino lėkti į lauką, tačiau Penė užstojo kelią ir sulaukė.

– Ir visa tai dėl kažkokio papuošalo. Beje, ką Kemas tau davė?

Ponas Koulas nuėjo. Danielis liko vienas. Jis stovėjo nutviekstas šviesos, sklindančios iš viršum vaikinų galvos kabančios lempos, ir žvelgė į lietu.

– Nežinau, – prisipažino Liusė pasitraukdama nuo lango. – Kas ten bebūtų, nenoriu imti. Ypač dabar, po šio įvykio.

Mergina nuėjo atgal prie kompiuterio stalo ir iš kišenės ištraukė dėžutę.

– Jeigu nenori tu, tai noriu aš, – pareiškė Penė. Ji atidarė dėžutę ir susigėdusi iš padilbų pažvelgė į Liusę.

Tai, nuo ko sklido aukso žvilgesys, buvo ne papuošalas. Dėžutėje gulėjo tik du daiktai: antras žalias Kemo gitaros mediatorius ir auksinio popieriaus juostelė.

Susitikime rytoj po pamokų. Lauksiu prie vartų.

...K

Penkioliktas skyrius

LIŪTO IRŠTVA

Praėjo daugybė laiko nuo tos dienos, kai Liusė paskutinį kartą įdėmiai žiūrėjo į veidrodį. Anksčiau ji nevengdavo tyrinėti savo atvaizdo: tyrų šviesiai rudų akių, mažų tiesių dantų, tankių blakstienų ir juodų kaip anglis garbanų. Tai buvo seniau, dar iki praėjusios vasaros.

Kai mama nukirpo plaukus, Liusė ėmė vengti veidrodžių. Ji taip elgėsi ne dėl to, kad plaukai tapo trumpi. Mergina pradėjo nebepatikti pati sau, todėl nenorėjo savęs matyti. Prausdamasi vonios kambaryje ji dažniausiai nudelbdavo akis ir spoksodavo į rankas. Eidama pro veidrodinius langus, ji žiūrėdavo tiesiai priešais save. Be to, nenaudojo pudros, kurios pakuotėje būdavo veidrodėlis.

Vis dėlto iki planuoto susitikimo su Kemu likus dvidešimčiai minučių, ji stovėjo priešais veidrodį tuščiam merginų tualete Augustino korpuse. Mergina nusprendė, kad atrodo gerai. Plaukai jau buvo gerokai ataugę – nuo svorio net išsitiesino kelios garbanos. Liusė apžiūrėjo dantis, ištiesė pečius ir įsispoksojo į veidrodį taip, tarsi žiūrėtų Kemui į akis. Ji privalo jam ką pasakyti – kai ką labai svarbaus. Dėl to turi pasirinkti veido išraišką, priverčiančią jos žodžius vertinti labai rimtai.

Šiandien Kemo nebuvo pamokose. Nepasirodė ir Danielis, todėl Liusė nusprendė, kad ponas Koulas paskyrė juodviem kažkokią bausmę arba galbūt vaikinai gydėsi sužeidimus. Vis dėlto mergina nė kiek neabejojo, kad šiandien Kemas jos laukė.

Ji nenorėjo jo matyti. Visai nenorėjo. Vien nuo minties apie Kemo kumščius, besitrankančius į Danielio kūną, Liusei suskaudo pilvą. Visų pirma vaikinai susimušė dėl jos kaltės. Ji viliojo Kemą – visai nesvarbu, ar taip elgėsi, nes buvo sutrikusi, nes jai patiko jausti jo meilikavimą arba jeigu bent truputėlį juo domėjosi. Svarbiausia, ką Liusė šiandien norėjo pasakyti – tarp jų nieko nėra.

Mergina giliai įkvėpė, truktelėjo žemyn sijoną ir atidarė prausyklos duris.

Eidama prie vartų, Liusė Kemo nematė. Buvo sunku ką nors įžiūrėti, kadangi vaizdą užstojo automobilių stovėjimo aikštelėje išrikiuosi statybos įrengimai. Nuo tada, kai prasidėjo renovacijos darbai, Liusė nebuvo nuėjusi prie mokyklos vartų, todėl labai nustebo pamačiusi, kaip sunku prasigauti pro išardytą aikštelę. Merginai teko aplenkti duobes, lankstytis po statybininkų komandos radarais ir ranka sklaidyti nuo asfalto kylančius garus, kurie, rodės, niekada iš čia nedings.

Kemo nebuvo nė ženklo. Akimirka Liusė pasijuto apsikvailinusi, tarsi jai kažkas būtų iškrėtęs pikta pokštą. Aukšti metaliniai vartai buvo pasidengę raudonų rūdžių sluoksniu. Pro virbus Liusė pažvelgė į tankią senų guobų giraitę, dunksančią kitapus gatvės. Mergina patraškino pirštų sąnarius ir iškart

prisiminė Danielio žodžius, kad jis nepakenčias, kai ji šitaip daro. Dabar vaikas jos nematė. Nematė niekas. Staiga mergina pastebėjo sulankstyta popieriaus skiautę su jos vardu. Raštelis buvo pritvirtintas prie storo pilko magnolijos kamieno netoli sulaužyto pokalbių įrengimo.

Šįvakar tave išgelbėsiu nuo socializacijos renginio. Tuo metu, kai kiti mūsų bendramoksliai inscenizuos pilietinio karo scenas, – liūdna, bet tai tiesa – mudu pramogausime mieste. Juodas sedanas su auksinėmis registracijos numerio lentelėmis tave atveš pas mane. Turėsime progą įkvėpti gryno oro.

...K

Nuo asfalto garų Liusė užsikosėjo. Grynas oras būtų nuostabus dalykas, tačiau kas nutiks, jeigu juodas sedanas išveš ją iš mokyklos teritorijos? Nugabens ją pas Kemą, tarsi jis būtų valdovas, galintis gauti bet kurią moterį, kurios užsigeidžia. Beje, kur jis yra?

Viskas vyko ne pagal Liusės planą. Ji sutiko pasimatyti su Kemu, nes ketino pasakyti, kad jis per toli nuėjęs ir ji nenorinti įsipainioti su juo į meilės istoriją. Ji taip nusprendė, nes praėjusią naktį, sulig kiekvienu Kemo kumščio smūgiu Danieliui, Liusės kūne kažkas krūpčiojo ir kunkuliavo. Žinoma, šito ji neketino sakyti. Akivaizdu, kad ji turėjo kuo skubiau nutraukti beužsimezgančius santykius su Kemu. Kišenėje ji atsinešė auksinį pakabuką. Atėjo metas jį gražinti.

Vis dėlto dabar, supratusi, jog Kemas ketino ne tik pasikalbėti, mergina pasijuto suglumusi. Be to, paaiškėjo, jog jis turėjo ir kitokių planų. Tokiai vaikinų kategorijai jis priklausė.

Išgirdusi besiartinančio ir mažinančio greitį automobilio burzgimą, Liusė atsigrėžė. Privažiavęs prie vartų, sustojo juodas sedanas. Tamsintas lango stiklas vairuotojo pusėje nusileido, išlindo plaukuota ranka ir nukėlė pasikalbėjimų įrenginio ragelį. Po kelių sekundžių ragelis vėl kabėjo ant svirties, o vairuotojas nuspaudė automobilio signalą.

Galų gale didžiuliai metaliniai vartai riaumodami prasiskyrė. Automobilis įvažiavo ir sustojo tiesiai priešais Liusę. Durys tyliai atsirakino. Nejaugi ji tikrai ketino lipti į šitą automobilį ir važiuoti nežinia kur, kad susitiktų su Kemu?

Paskutinį kartą ji stovėjo prie šių vartų atsisveikindama su tėvais. Jiems dar nespėjus nuvažiuoti, Liusė pajuto ilgesį ir mojavo tolstančiam automobiliui trypčiodama būtent šioje vietoje, šiapus vartų, greta sulaužyto pokalbių įrenginio. Mergina prisiminė čia pastebėjusi vieną iš tobulesnių apsaugos kamerų. Ji buvo su judesių detektoriumi ir sekė kiekvieną merginos krustelėjimą. Kemas pasirinko pačią netinkamiausią vietą išsivežti ją automobiliu.

Staiga merginai prieš akis iškilo baismės izoliatoriaus vaizdas. Drėgnos cementinės sienos ir aplink kojas zujantys tarakonai. Nė spindulėlio dienos šviesos. Mokykloje tebesklido gandai apie porelę – Džiuliją ir Filipą, kurių niekas nematė nuo tos dienos, kai jaunuoliai buvo pasprukę iš teritorijos. Nejaugi Kemas manė, kad Liusė taip trokšta su juo susitikti, kad išeis iš mokyklos

teritorijos stebint raudoniesiems?

Automobilis tebeburzgė įvažiavimo takelyje tiesiai priešais Liusę. Po kelių akimirkų vairuotojas – vyriškis storu sprandu ir retais plaukais, akis uždengęs tamsiais akiniais – ištiesė ranką. Delne jis spaudė mažą baltą voką. Kiek padvejojusi, Liusė žingtelėjo artyn ir paėmė laišką.

Kemo blankas. Iš storo kartono padarytas dramblio kauko spalvos atvirukas su aukso raidėmis išspausčiu vaikinų vardu apatiniame kairiajame kampe.

Turėjau pasakyti anksčiau – raudonieji apklijuoti lipnia juosta. Įsitikinsi pati. Pasirūpinau tu, kadangi rūpinuosi tavimi. Tikiuosi, netrukus susitiksime.

Apklijuoti lipnia juosta? Ar jis nori pasakyti, kad?... Ant kameros lęšių tikrai buvo priklijuotas tiksliai iškirptas juodas lipnios juostos apskritimas. Liusė nežinojo, kaip šie įrengimai veikė ir kiek laiko praeis, kol mokyklos darbuotojai pastebės apgavystę, tačiau supratusi, kad Kemas ja rūpinosi, mergina kažkodėl pajuto keistą palengvėjimą. Ji negalėjo įsivaizduoti taip įžvalgiai besielgiančio Danielio.

Šįvakar tiek tėvai, tiek ir Kelė tikėjosi jos skambučio. Liusė tris kartus perskaitė Kelės laišką – draugė buvo prirašiusi dešimt puslapių. Mergina įsiminė visas linksmas smulkmenas iš draugės savaitgalio kelionės į Nantuketą, tačiau vis dar nežinojo, ką atsakyti į Kelės klausimus apie gyvenimą „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Jeigu Liusė dabar apsigręžtų ir, nuėjusi į centrinį korpusą, nukeltų telefono ragelį, ji net nežinotų, kaip pradėti Kelei arba tėvams pasakoti apie keistus tamsius posūkius, įvykusius jos gyvenime per kelias pastarąsias dienas. Daug lengviau būtų nieko jiems nesakyti, kol pati visko neišsiaiškina.

Mergina įsirangė į automobilį, įsitaisė ant odinės smėlio spalvos galinės sėdynės ir pasilenkė. Netaręs nė žodžio, vairuotojas įjungė pavarą.

– Kur mes važiuojame? – pasiteiravo Liusė.

– Prie nedidelio užtekio, esančio žemyn nuo šios vietos. Ponui Braeliui patinka tos vietos koloritas. Tiesiog atsisėsk ir atsipalaiduok, mieloji. Netrukus pati pamatysi.

Ponui Braeliui? Kas tas vyrukas? Liusei niekada nepatikdavo, kai jai liepdavo atsipalaiduoti, ypač jeigu šis paliepimas skambėdavo tarsi perspėjimas neuždavinėti daugiau klausimų. Nepaisant visko, mergina sukryžiavo rankas ant krūtinės ir įsispoksojo pro langą, stengdamasi pamiršti vairuotojo toną, kuriuo jis ištarė žodį „mieloji“.

Per tamsintus langų stiklus medžiai ir pilkais akmenimis grįstas plentas atrodė pilki. Toje vietoje, kur vakarinė kelio atšaka veda į Tanderboltą, juodasis sedanas pasuko į rytus. Jie važiavo palei upę. Kartkartėmis, kai plentas priartėdavo prie kranto, Liusė išvysdavo greta automobilio kunkuliuojantį rudą druskingą vandenį. Po dvidešimties minučių vairuotojas sumažino greitį ir automobilis sustojo prie nušiurusio pakrantės baro.

Pastatas buvo iš pilkų apipuvusių lentų. Virš priekinių durų kabėjo nuo drėgmės išbrinkusi iškaba, ant kurios ranka nelygiomis raidėmis buvo išvedžiotas pavadinimas *Stiksas*. Tarp viršutinės medinės sijos ir skardinio stogo atbrailos buvo prikaišiota daugybė plastikinių vėliavėlių su alaus reklamomis – ne itin vykęs mėginimas sukurti šventišką atmosferą. Liusė atidžiai apžiūrėjo paveikslėlius, išspausdintus ant plastikinių trikampių, – palmės, įdegusios bikinius vilkinčios merginos, prie besišypsančių lūpų priglaudusios alaus butelius – ir pasvarstė, kada paskutinį kartą į šią vietą buvo koją įkėlus tikra mergina.

Du vyresni vyriškiai, apsirengę kaip pankroko muzikantai, sėdėjo ant suolo ir rūkė nusigręžę į upę. Virš vidutinio amžiaus vyrų galvų styrojo nušiurusios spalvingos plaukų skiauterės, o odiniai švarkai atrodė purvini ir bjaurūs. Panašu, kad vyrai juos vilkėjo nuo tų laikų, kai pankiška išvaizda buvo madinga naujiena. Vangios įdegusių dulkėtų veidų išraiškos dar labiau sustiprino nemalonų įspūdį, kurį darė ši nyki apleista vieta.

Pelkė, siekianti dviejų juostų kelią, sėmė asfaltą – kelias baigėsi vandens žolėmis apaugusioje klampynėje. Liusei anksčiau niekada neteko lankytis šioje tolimoje paupio pelkynėje.

Nežinodama, ką daryti išlipus iš automobilio ir apskritai ar reikėtų iš jo išlipti, Liusė tebesėdėjo ant galinės sėdynės. Staiga *Stikso* durys plačiai atsivėrė ir iš lėto išėjo Kemas. Jis ramiai atsirėmė į įrėmintą tinklelį nuo vabzdžių ir sukryžiuavo kojas. Liusė žinojo, kad pro tamsintą automobilio stiklą vaikas jos nemato. Vis dėlto Kemas elgėsi taip, tarsi matytų – kviesdamas išlipti, jis pamojo ranka.

– Čia niekas nevyksta, – sumurmėjo Liusė, paskui padėjo vairuotojui. Atidarius automobilio dureles, ją pasitiko sūraus vėjo gūsis. Mergina užkopė tris laiptelius ir atsidūrė mediniame baro prieangyje.

Susivėlę Kemo plaukai draikėsi aplink veidą, o žalios akys buvo kupinos švelnumo. Viena juodų marškinėlių rankovė buvo pakelta iki peties, ir Liusė pamatė glotnius vaikino bicepsus. Ji pirštais perbraukė kišenėje gulinčią auksinę grandinėle. *Prisimink, kodėl čia atvažiavai.*

Kemo veide nebuvo nė menkausio vakarykščių muštynių ženklo. Liusė iškart pagalvojo, kaip dabar atrodo Danielio veidas.

Smalsiai nužvelgęs merginą, Kemas apsilaižė apatinę lūpą.

– Kaip tik svarsčiau, kiek turėčiau išgerti iš sielvarto, jeigu šiandien būtum nepasirodžiusi, – prabilo vaikas ir išskėtė rankas, laukdamas apsikabinimo. Liusė žingtelėjo artyn ir atsidūrė jo glėbyje. Kemas buvo pernelyg atkaklus, kad galėtų jam pasakyti „ne“, net jeigu tiksliai ir nežinai, ko jis prašo.

– Negalėjau neateiti, – atsiliepė Liusė ir tą pačią akimirką pasijuto kalta. Mergina puikiai žinojo, kad šiuos žodžius ištare verčiama pareigos jausmo, o ne meilės, kurios troško Kemas. Ji čia atvyko tik ketindama pranešti, kad nenori įsivelti su juo į meilės istoriją. – Kokia čia vieta? – paklausė ji. – Ir nuo kada turi nuosavą automobilį su vairuotoju?

– Su manimi nenuobodžiausi, vaikuti, – pareiškė Kemas, jos klausimus supratęs kaip komplimentą.

Tarsi Liusei patiktų būti mostu pakviestai į barą, kuriame dvokė tarsi kanalizacijos vamzdyje.

Tokie dalykai Liusei labai nepatiko. Kelė visada sakydavo, kad ji niekada neatsispiria brutaliam tiesmukumui ir būtent todėl gyvenime dažnai patenka į bjaurias situacijas su vaikiniais, kuriems derėtų paprasčiausiai pasakyti „ne“. Liusė virpėjo. Ji turėjo atsikratyti to nemalonaus jausmo. Pagraibiusi kišenėje, ji ištraukė pakabuką.

– Kemas, – pratarė ji.

– O, Dieve, tu jį atnešei, – sušnabždėjo vaikinai, imdamas papuošalą jai iš rankų ir kabindamas ant kaklo. – Leisk man jį užsegti.

– Ne, palūkėk...

– Štai, – nutraukė ją Kemas, – jis tikrai tau tinka. – Vaikinas nuvedė Liusę girgždančiomis medinėmis grindimis prie lango netoli baro, kur buvo likę daugybės koncertavusių muzikos grupių reklaminiai lankstinukai. *THE OLD BABIES. DRIPPING WITH HATE. HOUSE CRACKERS*. Liusė verčiau būtų skaitinėjusi juos negu žiūrėjusi į savo atvaizdą. – Matai? – paklausė Kemas.

Iš tiesų ji negalėjo įžiūrėti savo veido bruožų, kadangi langas buvo nusėtas purvo dėmėmis, tačiau auksinis papuošalas žerėjo ant šiltos odos. Mergina prispaudė prie jo delną. Pakabukas *tikrai* buvo nuostabus ir išskirtinis – mažutė rankomis iškalta susirangiusi gyvačiukė. Papuošalas nebuvo panašus į dirbinius, matytus paplūdimio krautuvėlėse, kur vietos gyventojai su milžinišku antkainiu pardavinėjo turistams įvairiausių niekučius – suvenyrus iš Džordžijos, pagamintus Filipinuose. Už jos atvaizdo lango stikle buvo matyti dangus, nusidažęs sodriai oranžinio apelsinų ledinuko spalva ir suraižytas siauromis rausvų debesų juostelėmis.

– Dėl praėjusio vakaro... – pradėjo Kemas. Lango stikle Liusė šiaip ne taip įžiūrėjo rausvas vaikino lūpas, judančias už jos peties.

– Aš irgi norėjau pasikalbėti apie praeitą vakarą, – stovėdama greta Kemo, prakalbo Liusė. Ant jo sprando ji matė saulės įdegio ribą.

– Eime vidun, – pasiūlė Kemas, veddamas ją atgal prie tinklelio nuo vabzdžių. Jo rėmas buvo beveik nuplėštas nuo vyrių. – Ten galėsime pasikalbėti.

Baro interjeras buvo medinis. Vienintelis blankios šviesos šaltinis – kelios oranžinės lempos. Ant sienų buvo pritvirtinta daugybė įvairiausių dydžių ir formų elnio ragų, o virš baro kybojo gepardo iškamša. Nublukusi vinjetė su užrašu PULASKIO APYGARDOS BRIEDŽIŲ KLUBO KARININKAI, 1964–65, buvo vienintelė sienos puošmena. Šimtai ovaluose įrėmintų veidų kukliai šypsojosi virš pastelinių spalvų kaklaraiščių. Iš automatinio grotuvo sklido *Ziggy Stardust*. Pagyvenęs skustagalvis vyriškis, mūvintis odines kelnes, vienas šoko pačiame nedidukės scenos viduryje. Be Liusės ir Kemo, jis buvo vienintelis baro lankytojas.

Kemas ranka parodė dvi baro kėdes. Nutrintos žalios odinės jų pagalvėlės buvo sutrūkinėjusios. Iš jų kyšančios smėlio spalvos kempinės atrodė kaip didžiuliai kukurūzų spragėsiai. Ant stalo, toje vietoje, kur įsitaisė Kemas, stovėjo pustuštė taurė. Gėrimas buvo šviesiai rudas, atskiestas vandeniu,

susidariusiu ištirpus ledukams. Taurė buvo aprasojusi.

– Kas čia? – pasidomėjo Liusė.

– „Džordžijos mėnesiena“, – gurkštelėjęs atsakė Kemas. – Nepatariu jo gerti pradžioje. Aš čia sėdžiu visą dieną, – paaiškino vaikinai, kai Liusė klausiamai į jį pašnairavo.

– Žavinga, – pareiškė Liusė, pirštais čiupinėdama auksinį pakabuką. – Nejaugi tau septyniasdešimt metų, kad visą dieną vienas murksotum bare?

Kemas neatrodė girtas, tačiau Liusei nepatiko mintis, kad atvažiavusi tokį kelią išsiaiškinti santykių ji ras vaikiną pernelyg apgirtusį ir nesugebantį jos suprasti. Be to, ji pradėjo nerimauti, kaip reikės sugrįžti į mokyklą. Liusė net nežinojo, kurioje miesto dalyje juodu dabar buvo.

– Ak, – atsiduso Kemas. – Kai tave nušalina nuo pamokų, nuostabiausia yra tai, kad klasėje tavęs niekas *nepasigenda*. Manau, nusipelniau šiek tiek laiko sveikatai atgauti. – Jis kilstelėjo galvą. – Dėl ko tu nerimauji? Nepatinka ši vieta? O gal vakarykštės muštynės? O gal tave erzina, kad mudviejų niekas *neaptarnauja*? – paskutinius žodžius jis beveik išrėkė. To pakako, kad pro virtuvės duris, esančias už baro, išlėktų aukštas stambus padavėjas. Vyriškio plaukai buvo ilgi, iškarpyti. Jo kūną puošė tatuiruotės, kurios atrodė tarsi rankomis besiritančios plaukų sruogos. Padavėjas buvo nepaprastai raumeningas ir tikriausiai svėrė apie tris šimtus svarų.

Atsigręžęs į merginą, Kemas nusišypsojo.

– Ką gersi?

– Nesvarbu, – atsakė Liusė. – Iš tiesų neturiu mėgstamiausio gėrimo.

– Per pobūvį pas mane gėrei šampaną, – prisiminė Kemas. – Tik pažvelk, kas atkreipė į mus dėmesį, – pasakė jis, kumštelėjęs merginai į petį. – Atneškite geriausio šampano, – paliepė barmeniui. Šis atmetė galvą ir nusikvatojo kandžiu gergždžiančiu juoku.

Net nepamėginęs paprašyti asmens tapatybės kortelės ar bent pažvelgti į merginą ir iš akies įvertinti jos amžių, vyriškis palinko prie mažyčio šaldytuvo su slankiojančiomis stiklinėmis durelėmis. Jam besirausiant skimbčiojo buteliai. Liusei pasirodė, kad padavėjas užtruko gana ilgai. Galų gale jis išsitiesė, rankoje laikydamas mažytį butelį *Freixenet*. Butelis atrodė taip, tarsi jo dugnas būtų apaugęs kažkokiais oranžiniais augalais.

– Neprisiimu atsakomybės už jį, – pareiškė barmenas, ištiesdamas gėrimą.

Kemas ištraukė kamštį ir pakėlęs antakius įsispoksojo į Liusę. Tada ceremoningai įpylė gėrimo į vyno taurę.

– Norėjau atsiprašyti, – tarė jis, – žinau, kad per smarkiai užsiplieskiau. Dėl to, kas vakar vakare nutiko su Danieliu, jaučiuosi labai nemaloniai. – Jis palaukė, kol Liusė linktelėjo galvą, tada tęsė: – Užuoat įsiutęs, turėjau tiesiog paklaustyti, ką sakei. Tu vienintelė man rūpi, o ne jis.

Liusė stebėjo, kaip vyno taurėje kilo burbuliukai, ir galvojo, kad turėtų būti sąžininga ir tiesiai pasakyti, kad jai rūpi Danielis, o ne Kemas. Ji *privalėjo* pasakyti. Jeigu jis apgailestavo, kad vakar vakare jos neišklausė, galbūt dabar galėtų išklaustyti. Prieš pradėdama ji kilstelėjo taurę ir ketino

gurkštelėti.

– Luktelėk, – sulaike Kemas, uždėdamas delną ant merginos rankos. – Negalime gerti nepaskelbę tosto. – Jis pakėlė savo taurę ir įdėmiai pažvelgė Liusei į akis. – Už ką galėtume išgerti? Nuspręsk tu.

Tinklas nuo vabzdžių atsivėrė ir į barą sugrįžo vyrai, rūkę prieangyje. Aukštesnysis, juodais riebaluotais plaukais, trumpa riesta nosimi ir labai nešvariomis panagėmis žvilgtelėjo į Liusę ir patraukė tiesiai prie jų stalo.

– Ir ką gi mes švenčiame? – geidulingai spoksodamas į merginą paklausė jis ir savo bokalu stuktelėjo į pakeltą Liusės taurę. Vyras prisispaudė, ir Liusė pajuto, kaip jo klubai, pridengti flanelinėmis kelnėmis, liečia jos šlaunį. – Gal pirmąjį pasimatymą? Kada prasideda komendanto valanda?

– Mes švęsime, jeigu tu tučtuojau išneši lauk savo užpakalį, – atsiliepė Kemas tokiu maloniu tonu, tarsi būtų paskelbęs, jog šiandien yra Liusės gimimo diena. Jis įsmeigė žalias akis į vyriškį, o šis iššiepė mažus aštrius dantis. Burnoje buvo didžiulis gabalas kramtomosios gumos.

– Sakai – lauk? Tik tada, jeigu ji eis su manimi, – pareiškė vyras.

Jis pamėgino nutverti Liusę už rankos. Liusė pamanė, kad po staigiai įsiplieskusių muštynių su Danieliu Kemas pasistengs surasti bent menkiausią dingstį naujam protrūkiui, ypač jeigu jis tikrai visą dieną gėrė. Keista, tačiau vaikinai elgėsi įspūdingai ramiai.

Tarsi liūtas, užmušdamas pelę, jis vienu greitu gracingu smūgiu nustūmė šalin vyro ranką.

Kemas stebėjo, kai vyras atatupstas žingtelėjo kelis žingsnius. Nutaisęs nuobodžiaujančią išraišką, jis papurtė ranką, tada paglostė Liusės riešą toje vietoje, kur prisilietė vyras.

– Atleisk, kad taip nutiko. Tu norėjai kažką pasakyti apie tai, kas nutiko vakar vakare?

– Norėjau pasakyti... – Liusė pajuto, kaip blykšta jos veidas. Tiesiai virš Kemo galvos prasivėrė milžiniška juoda kaip rašalas kiaurymė. Ji vis didėjo ir plėtėsi, kol pavirto didžiausiu ir juodžiausiu šešėliu, kokį tik teko matyti. Iš jo centro padvelkė ledinis vėjo gūsis, ir Liusė pajuto, kaip šešėlio šaltis, šliaužiantis jos oda, palietė net Kemo pirštus.

– O, Dieve mano, – sušnabždėjo mergina.

Staiga nuaidėjo dūžtančio stiklo garsas – vyras sudaužė savo bokalą į Kemo galvą.

Vaikinai lėtai pakilo nuo kėdės ir nusipurtė nuo plaukų kelias šukes. Tada atsigręžė į vyriškį – šis buvo bent dvigubai už jį vyresnis ir keliais coliais aukštesnis.

Pagalvojusi apie tai, kas gali tuojau pat įvykti tarp Kemo ir vyriškio, Liusė pašiurpusi susigūžė ant baro kėdės. Dar labiau ji bijojo to, kas gali nutikti, kai vaikinui virš galvos kybo tamsus kaip naktis šešėlis.

– Tučtuojau liaukitės, – ramiai paliepė milžinas padavėjas, net nepakeldamas akių nuo žurnalo *Kova*.

Tą pačią akimirką vyriškis nesitaikydamas pradėjo daužyti Kemą, o jis visiškai nereaguodamas priėmė smūgius, tarsi tai būtų mažo vaiko kumščiavimas.

Kemo šaltakraujiškumu pradėjo stebėtis ne tik Liusė. Vyrškis, mūvintis odines kelnes, susigūžė prie automatinio grotuvo. Kai vyrukas riebaluotais plaukais trenkė Kemui kelis smūgius, jis žingtelėjo atgal ir sutrikęs liko stovėti kaip įbestas.

Tuo metu šešėlis pakilo prie lubų. Tamsios gijos augo iš jo tarsi šakos ir vis artinosi prie jaunuolių galvų. Kai Kemas atmušė paskutinį apsileidusio vyro smūgį, mergina krūptelėjo ir susigūžė.

Ir tada jis nusprendė gintis.

Tarsi nusimesdamas prilipusį lapą, vaikiną sprigtelėjo pirštais. Prieš minutę vyrukas dar buvo prie Kemo, bet tą akimirką, kai jo pirštai palietė priešininko krūtinę, vyrukas nuskrido – jo pėdos atsiplėšė nuo grindų, kūnas pakilo į orą, daužydamas alaus butelius nulėkė per visą patalpą ir atsitrenkė į sieną netoli automatinio grotuvo.

Trindamas galvą ir dejuodamas jis pradėjo ropoti keturpėsčias.

– Kaip tu tai padarei? – paklausė Liusė išplėtusi akis.

Kemas nekreipė į ją dėmesio. Atsigręžęs į žemesnį ir kresnesnį apsileidėlio draugą, jis paklausė:

– Dabar tavo eilė?

Antrasis vyrškis iškėlė rankas.

– Tai ne mano reikalas, žmogau, – atsakė jis traukdamasis tolyn.

Kemas gūžtelėjo pečiais, žingtelėjo prie pirmojo vyriškio ir, sugriebęs už marškinėlių apykaklės, pakėlė jį nuo grindų. Jis bejėgiškai mataravo ore rankomis ir kojomis ir priminė marionetę. Tada lengvu riešo judesiu Kemas prispaudė jį prie sienos. Atrodė, kad vyrukas įsmigs į lentas, tačiau Kemas jį paleido ir daužydamas ranka vis kartojo:

– Juk sakiau, *eik lauk!*

– Užteks! – suriko Liusė, tačiau nė vienas jos neišgirdo. Jiems nerūpėjo, ką sakė mergina. Liusėi pasidarė silpna. Ji bandė nusigręžti ir nežiūrėti į kruviną vyruko nosį, į prie sienos prilipusią kramtomąją gumą ir į Kemo antžmogiškos jėgos protrūkį. Ji norėjo paprašyti, kad jis liautųsi, ir pasakyti, kad pati susiras kelią į mokyklą. Labiausiai už viską Liusė troško pasprukti nuo siaubingo šešėlio, kuris dabar dengė visas lubas ir slinko žemyn sienomis. Pastvėrusi rankinę, ji išlėkė į tamsią gatvę...

Ir tiesiai į kažkieno glėbį.

– Ar tau viskas gerai?

Tai buvo Danielis.

– Kaip mane čia suradai? – paklausė Liusė ir nesidrovėdama įrėmė veidą į vaikino petį. Ašaros, kurių ji nenorėjo parodyti, jau kilo ir veržėsi iš akių.

– Eikš, – pakvietė Danielis, – tuojau išvešiu tave iš čia.

Nesigręžiodama atgal, Liusė įbruko ranką vaikinui į delną. Tada pajuto ranka kylančią ir visą kūną užliejančią šilumą. Tą akimirką iš akių paplūdo ašaros. Atrodė nepaprastai keista jaustis taip saugiai, kai šešėlis tebebuvo taip arti.

Net Danielis atrodė susirūpinęs. Jis taip greitai tempė Liusę per automobilių stovėjimo aikštelę, kad jai beveik reikėjo bėgti, kad suspėtų su juo.

Pajutusi, kad šešelis išsmuko lauk pro baro duris ir pakibo ore, Liusė nepanoro atsigręžti ir pažiūrėti atgal. Ji ir neprivalėjo to daryti. Tamsus pavidalas ramiai plaukė virš jaunuolių galvų ir užstojo ant kelio krintančią šviesą. Atrodė, kad tiesiai prieš jų akis pasaulis draskomas į gabalėlius. Į Liusės nosį dvelktelėjo drėgnos sieros kvapas – jis buvo bjauresnis už visus jai žinomus kvapus.

Danielis irgi pažvelgė aukštyn ir susiraukė. Atrodė, kad jis stengiasi prisiminti, kurioje vietoje paliko automobilį. Ir tada nutiko pats keisčiausias dalykas. Šešelis atsitraukė atgal, suplyšo į smulkias skiautes ir išsisklaidė.

Negalėdama patikėti tuo, ką išvydo, Liusė prisimerkė. Kaip Danieliui pavyko tai padaryti? O gal tai buvo *ne jis*?

– Kas yra? – išsiblaškęs paklausė vaikiną. Tada atrakino balto *Taurus station wagon* automobilio dureles keleivio pusėje. – Ar kas nors negerai?

– Dabar nėra laiko klausytis mano pasakojimo apie nesuskaičiuojamą daugybę negerų dalykų, – atsiliepė Liusė, grimzdama į automobilio sėdynę. – Pažvelk, – ji parodė į baro duris. Nuo Kemo smūgio plačiai atsivėrė tinklelis nuo vabzdžių. Tikriausiai vaikiną sumušė ir antrą vyriškį, tačiau neatrodė, kad jis baigė muštynes. Kumščiai tebebuvo kietai sugniaužti.

Danielis šyptelėjo ir papurtė galvą. Liusė beviltiškai rangėsi sėdynėje ieškodama saugos diržo sagties, kol galų gale Danielis pasilenkė ir atitraukė jos rankas. Kai vaikino pirštai palietė pilvą, Liusė sulaikė kvapą.

– Čia glūdi paslaptis, – sušnabždėjo Danielis, brukdamas sagtį į plyšį.

Užvedęs variklį, jis lėtai pajudėjo atbulas. Tempdamas laiką, vaikiną iš lėto privažiavo prie baro durų. Liusė negalėjo net pagalvoti, kad gali tekti ką nors pasakyti Kemui, tačiau kai Danielis nuleido lango stiklą, ji sušnabždėjo: „Labanakt, Kema!“ ir iškart pasijuto žymiai geriau.

– Liuse, – pradėjo Kemas, artėdamas prie mašinos, – nedaryk to. Neišvažiuok su juo. Tai baigsis blogai. – Mergina negalėjo žiūrėti jam į akis, kurios, ji žinojo, maldaute maldavo grįžti atgal. – Aš *atsiprašau*.

Danielis, nekreipdamas į Kemą dėmesio, vairavo automobilį. Saulėlydžio šviesoje pelkė atrodė drumzlina, o priešais juos stūksantys miškai – dar tamsesni.

– Vis dar nepaaiškinai, kaip mane čia suradai, – priminė Liusė. – Kaip sužinojai, kad išvažiavau susitikti su Kemu? Iš kur gavai šią mašiną?

– Ji panelės Sofijos, – paaiškino Danielis, įjungdamas priekinius žibintus – virš galvų susijungusios medžių šakos metė ant plento tamsius šešėlius.

– Panelė Sofija tau paskolino automobilį? – nusistebėjo Liusė.

– Po daugybės metų, praleistų Los Andželo lindynių rajone, – gūžtelėjęs pečiais atšovė vaikiną, – galima sakyti, kad pakanka stebuklingo prisilietimo, ir kas nors tuojau pat „paskolina“ tau automobilį.

– Pavogei panelės Sofijos mašiną? – nusijuokė Liusė galvodama, kaip šį įvykį bibliotekininkė aprašys Danielio byloje.

– Mes ją gražinsime, – nuramino vaikinai. – Be to, šįvakar mokytoja labai užsiėmusi pasiruošimu pilietinio karo inscenizacijai. kažkas man pakuždėjo, kad ji net nepastebės, jog mašina dinga.

Liusė tik dabar atkreipė dėmesį į Danielio drabužius. Jis vilkėjo mėlyną sąjungininkų uniformą, o krūtinę buvo įstrižai persijuosęs juokinga ruda odine juosta. Mergina buvo taip išsigandusi šešelio, Kemo ir visos šiurpios scenos, kad net nepažiūrėjo į Danielį.

– Nesišaipyk, – burbtelėjo vaikinai, pats slopindamas juoką. – Tu praleidai progą sudalyvauti pačiame bjauriausiame šių metų socializacijos renginyje.

Liusė negalėjo susilaikyti – ji palinko į priekį ir spustelėjo vieną Danielio švarko sagą.

– Kaip apmaudu, – lėta pietietiška tarme pareiškė ji, – aš kaip tik tai progai buvau išsilyginusi baliaus karalienės pižamą.

Danieliaus lūpose pražydo šypsena, tačiau jis atsiduso.

– Liuse, – prabilo jis, – tai, ką darei šįvakar, galėjo blogai baigtis. Ar tu supranti?

Mergina spoksojo pro langą į kelią. Jai buvo apmaudu, kad taip greitai vėl sugrįžo niūri nuotaika. Iš medžio į juos spoksojo ruožuotoji pelėda.

– Neketinau *ten* važiuoti, – įtikinamu tonu teisinosi Liusė. Atrodė, kad Kemas ją apgavo. – Būtų gerai, jeigu niekada nebūčiau ten atsidūrusi, – tyliai pridūrė ji, svarstydamą, kur dabar yra šešelis.

Danielis trenkė kumščiais į vairą. Iš netikėtumo Liusė pašoko. Vaikinai griežė dantimis – nuo minties, kad ji vienintelė sugeba išprovokuoti tokį įniršį, Liusei pasidarė negera.

– Tiesiog negaliu patikėti, kad tu nepalaikai su juo santykių, – pareiškė jis.

– Aš ne... – atkakliai tvirtino Liusė. – Nuvažiavau ten tik dėl to, kad norėjau pasakyti... – kalbėti buvo beprasmiška. Jis mano, kad ji palaiko santykius su Kemu! Jeigu tik Danielis žinotų, kad jos su Pene beveik visą laisvalaikį praleido tyrinėdamos *jo* šeimos istoriją... na, jis tikriausiai irgi būtų ne mažiau suirzęs.

– Neprivalai aiškintis, – rankos mostu nutildė ją Danielis, – kaip bebūtų, aš pats dėl visko kaltas.

– Tu kaltas? – nusistebėjo Liusė.

Danielis išsuko iš plento ir sustabdė automobilį smėlėto tako gale. Tada išjungė žibintus, ir abu įsispoksojo į vandenyną. Dangus buvo tamsiai mėlynas, o bangų keteros žerėjo sidabru. Pajūrio žolės plaikstėsi vėjyje ir nykiai šnarėjo. Pulkas susitaršusių žuvėdrų, sutūpusios ant lentomis nukloto tako krašto, tvarkėsi plunksnas.

– Ar mes paklydome? – paklausė Liusė.

Danielis neatsakė. Jis išlipo iš automobilio, užtrenkė dureles ir nuėjo prie vandens. Liusė laukė dešimt kankinamų sekundžių stebėdama, kaip mažėja purpurinių saulėlydžio spindulių apšviestas jo siluetas, tada iššoko iš mašinos ir pasileido pavymui.

Vėjas bloškė plaukus jai į veidą. Bangos daužėsi į krantą, o atsitraukdamos paliko kriauklių ir

jūržolių juostas. Prie vandens oras atrodė vėsesnis. Viskas aplinkui buvo persismelkę stipriu sūriu kvapu.

– Danieli, kas vyksta? – sušuko mergina, bėgdama per kopą. Klampodama per smėlį, ji jautėsi sunkesnė. – Kur mudu esame? Ką turėjai omenyje sakydamas, kad tai tavo kaltė?

Vaikinas atsigręžė į ją. Jis atrodė nugalėtas – kareiviška uniforma suglamžyta, pilkos akys nudelbtos žemyn. Bangų mūšos riaumojimas beveik nustelbė jo balsą.

– Man tik reikia šiek tiek laiko pagalvoti, – sušnabždėjo Danielis.

Liuse vėl pajuto gerklėje kylantį gniužulą. Ji jau buvo nustojusi verkti, tačiau Danielis viską dar labiau apsunkino.

– Kodėl mane išgelbėjai? Kodėl atvažiavai tokį kelią paimti manęs, o paskui rėki arba visai nekreipi į mane dėmesio? – mergina pasitrynė akis juodų marškinėlių rankogaliu, tačiau nuo jūros druskos, prilipusios prie pirštų galiukų, jos dar labiau įsiperstėjo. – Žinoma, tu beveik visada panašiai su manimi elgeisi, bet...

Danielis atsigręžė ir abiem rankomis pasitrynė kaktą.

– Tu nesuprasi, Liuse, – jis papurtė galvą. – Tai toks dalykas... tu niekada.

Vaikino balse nebuvo nė lašo šiurkštumo. Iš tiesų jis netgi skambėjo *pernelyg* švelniai. Tarsi Liuse būtų pernelyg kvaila, kad suvoktų tai, kas Danieliui visiškai akivaizdu. Staiga Liuse siaubingai įsiuto.

– Aš nesuprasiu? – perklausė ji. – *Aš* to nesuprasiu? Tada leisk pasakyti, ką aš suprantu. Manai, kad esi toks protingas? Trejus metus mokiausi geriausioje šalies privačioje vidurinėje mokykloje ir gavau didžiausią stipendiją. Kai mane iš ten išmetė, jie maldavo – girdi, maldavo! – leisti nepanaikinti įrašo su įvertinimu keturi taškas nulis.

Danielis pamėgino atsitraukti, tačiau Liuse nusekė iš paskos. Vos tik jis, iš nuostabos išplėtęs akis, atsitraukdavo atbulas, mergina tučtuojau žengdavo žingsnį pirmyn. Tikriausiai vaikiną varė iš proto toks jos elgesys, tačiau ar tai svarbu? Kaskart, kai parodydavo esąs už ją pranašesnis, jis tiesiog prašyte prašėsi tokios scenos.

– Moku lotynų ir prancūzų kalbas. Vidurinėje mokykloje trejus metus iš eilės laimėjau viktorinas.

Danielis ėjo atbulas, kol nugara įsirėmė į medinio pajūrio tako turėklus. Liuse vos valdėsi nebakstelėjusi pirštu jam į krūtinę. Ji dar nebaigė.

– Visada sprendžiu sekmadienio kryžiažodį. Dažnai įveikiu jį per valandą. Be to, puikiai suvokiu savo gyvenimo tikslą... tik ne visada perprantu santykius su vaikiniais.

Liuse susitvardė ir kelias sekundes patylėjo, kad atgautų kvapą.

– Išauš diena, kai tapsiu psichiatre, kuri įdėmiai išklauso savo pacientų ir padeda žmonėms. Supranti? Taigi liaukis kalbėjęs su manimi taip, tarsi būčiau kvailutė. Nesakyk, kad nesuprasiu tavęs, kadangi nesugebėsiu perprasti tavo permainingo, keisto, tai karšto kaip ugnis, tai šalto kaip ledas... – Liuse pakėlė akis į vaikiną ir atsiduso, – ...atvirai pasakius, skaudinančio elgesio, – pykdama ant savęs, kad leidosi šitaip išprovokuojama, ji nusibraukė ašarą.

– Nutilk, – sudraudė Danielis, tačiau jo balsas buvo toks malonus ir švelnus, kad Liusė iškart pakluso, tuo nustebindama ne tik jį, bet ir save.

– Aš negalvoju, kad tu kvaila, – jis užsimerkė. – Priešingai – esi protingiausias žmogus iš visų, kuriuos pažįstu. Be to, pats mieliausias ir... – Danielio balsas nutrūko. Jis atsimerkė ir pažvelgė tiesiai Liusėi į akis, – ...pats gražiausias.

– Atleisk, nesupratau?

Vaikinas nusigręžė į vandenyną.

– Aš tik... taip nuo viso to pavargau, – sušnabždėjo jis. Balsas tikrai buvo pavargęs.

– Nuo ko? – paklausė Liusė.

Danielis vėl pažvelgė į merginą. Veide atsispindėjo begalinis liūdesys, tarsi jis būtų praradęs kažką nepaprastai brangaus. Tokį Danielį ji jau seniai pažinojo, tačiau nežinojo, kaip ir kur susipažino. Tokį Danielį ji... mylėjo.

– Gali man parodyti, – sušnabždėjo.

Jis papurtė galvą, tačiau jų lūpos tebebuvo labai arti, o Danielio akys žvelgė nepaprastai kerinčiai. Atrodė, kad Danielis nori, jog ji pradėtų pirma.

Kai mergina stiebėsi ant pirštų galiukų ir glaudėsi prie Danielio, virpėjo kiekvienas jos kūno nervas. Liusė palietė ranka jo skruostą. Danielis sumirksėjo, tačiau nė nekrustelėjo. Ji judėjo labai labai lėtai, tarsi bijodama nubaidyti mylimąjį, ir sulig kiekviena sekunde vis labiau stebėjosi savimi. Kai veidai atsidūrė taip arti, kad beveik susilietė akys, Liusė užsimerkė ir priglaudė lūpas prie Danielio burnos.

Jų kūnus sujungė tik švelnus tarsi plunksnos prisilietimas bučinys, tačiau Liusę užliejo iki šiol niekada nepatirta deginančio karščio banga. Mergina suprato, kad jai reikia daugiau – jai reikia viso Danielio. Būtų per drąsu klausti Danielio, ar jis irgi jaučia tą patį, ar trokšta suspausti ją glėbyje, kaip daugybę kartų darė Liusės sapnuose, ar nori į karštą jos bučinį atsakyti dar aistringiau.

Jis taip ir padarė.

Raumeningos Danielio rankos apglėbė jos juosmenį. Vaikinas prisitraukė ją prie savęs, ir du kūnai susilietė, sudarydami tobulą liniją. Jų kojos susivijo, klubai susispaudė, krūtinės kilnojosi vienodu ritmu. Danielis apgręžė Liusę ir atrėmė į turėklus. Tada vis smarkiau spaudė prie savęs, kol Liusė nebegalėjo pajudėti. Galų gale ji atsidūrė ten, kur labiausiai troško būti. Visas pasaulis išnyko – liko tik aistringai susiliejusios jų lūpos.

Tada Danielis pradėjo ją bučiuoti. Iš pradžių bučiniai buvo švelnūs – nuo Danielio lūpų prisilietimo Liusės ausis pasiekė malonus ir nepaprastai švelnus pakšėjimas. Jis bučiavo ilgai, švelniai ir saldžiai. Jo lūpos nuslydo smakro linija, paskui pradėjo leistis kaklu žemyn. Liusė sudejavo ir atlošė galvą. Danielis švelniai peštelėjo jos plaukus. Mergina akimirkai atsimerkė ir pamatė nakties danguje įsižiebiančias pirmąsias žvaigždes. Ji jautėsi atsidūrusi visai arti Rojaus – taip arti dar niekada nebuvo.

Galų gale Danielis vėl sugrįžo prie jos lūpų. Bučiavo neapsakomai gosliai – įsisiurbė į apatinę lūpą, paskui švelniu liežuviu perbraukė dantis. Liusė plačiau prasižiojo, trokšdama įsileisti į save kuo daugiau Danielio kūno. Galų gale nebijojo parodyti, kaip stipriai jo troško, todėl pradėjo bučiuoti Danielį su tokia pat aistra, kaip ir jis.

Burnoje ir tarp kojų pirštų girgždėjo smėlis, sūrus vandenyno vėjas privertė pašiurpti odą, o iš širdies liejosi kerinčio saldumo jausmas.

Tą akimirką ji galėjo dėl jo numirti.

Danielis atsitraukė ir įsižiūrėjo į Liusę, tarsi norėdamas kažką pasakyti. Ji šiltai nusišypsojo ir švelniai pakštelėjo jo lūpas, o paskui ilgokai neatsitraukė. Liusė nerado tinkamų žodžių – tai buvo geriausias būdas bendrauti ir pasakyti, ko trokšta ir ką jaučia.

– Tu vis dar čia, – sušnabždėjo Danielis.

– Jie negalėjo manęs atplėšti, – nusijuokė Liusė.

Danielis žingtelėjo atgal ir pažvelgė niūriu žvilgsniu. Šypsena pranyko nuo vaikino veido. Jis pradėjo žingsniuoti pirmyn ir atgal, ranka trindamasis kaktą.

– Kas negerai? – tyliai paklausė Liusė, suimdama jį už rankovės ir traukdama prie savęs dar vienam bučiniui. Danielis perbraukė pirštais jai per veidą, paskui ranka nuslydo kaklu. Atrodė, kad jis mėgina įsitikinti, jog tai ne sapnas.

Ar tai buvo pirmas tikrasis bučinyš jos gyvenime? Ji neketino priskaičiuoti Trevoro, todėl tikėjo, kad taip ir buvo. Viskas vyko taip sklandžiai, tarsi Liusė būtų skirta Danieliui, o jis – jai. Jo kūnas skleidė... grožio kvapą. Jo burna buvo saldi ir svaiginanti. Jis buvo aukštas, stiprus ir...

Danielis išslydo iš Liusės glėbio.

– Kur eini? – pasiteiravo mergina.

Danielio keliai sulinko. Jis atsirėmė į medinius turėklus ir įsižiūrėjo į dangų. Atrodė, kad vaikino širdį drasko sielvartas.

– Sakei, kad niekas negalėtų tavęs nuo manęs atplėšti, – prislopintu balsu tarė Danielis, – bet jie tą padarys. Galbūt jie tik vėluoja.

– Kas jie? – nesuprato Liusė, dairydamosi po tuščią paplūdimį. – Kemas? Manau, mes jo atsikratėme.

– Ne, – Danielis nužingsniavo lentų takeliu. Jis drebėjo. – Tai neįmanoma.

– Danieli...

– Jie vis tiek ateis, – sušnabždėjo jis.

– Tu mane gąsdini, – stengdamasi neatsilikti, Liusė skubėjo iš paskos. Staiga prieš savo valią ji pajuto, jog supranta, apie ką kalba Danielis. Ne Kemas – juos persekiojo visai kita grėsmė.

Liusės sąmonė aptemo. Danielio žodžiai atsitrenkė į jos smegenis ir atskleidė klaikią tiesą, tačiau protas iš paskutiniųjų stengėsi ją atmesti. Atrodė, tarsi ji atsiminė sapno nuotrupą, tačiau niekaip negalėjo prisiminti viso.

– Pasakyk man, – paprašė ji. – Pasakyk, kas čia vyksta.

Danielis atsigrėžė. Jo veidas buvo baltas kaip bijūno žiedas, o rankos nuleistos kaip žmogaus, kuris nusprendė pasiduoti.

– Nežinau, kaip tai sustabdyti, – sušnabždėjo vaikinai. – Nežinau, ką mums daryti.

Šešiolkintas skyrius

KYBOJIMAS ANT PLAUKO

Liusė stovėjo dviejų kelių sankryžoje. Šiaurinėje mokyklos teritorijos dalyje buvo kapinės, kelias į pietus vedė prie ežero. Dienaėjo vakarop, ir statybininkai jau buvo išvykę namo. Už sporto komplekso saulės spinduliai skverbėsi pro ažuolų šakas, kurių dėmėti šešėliai krito ant pievutės, besileidžiančios prie vandens. Liusė jautė pagundą ten nueiti. Ji tiksliai nežinojo, kuris takas veda link ežero. Rankose mergina laikė du laiškus.

Pirmasis buvo Kemo. Kaip mergina ir tikėjosi, jis atsiprašinėjo ir maldavo susitikti po pamokų ir pasikalbėti. Antrasis buvo Danielio. Tik vienas sakiny – „Susitikime prie ežero“. Iš nekantrumo Liusė nerado sau vietos. Lūpos tebeperštėjo nuo praeitos nakties bučinių. Ji negalėjo pamiršti, kaip Danielio pirštai glostė jos plaukus, kaip lūpos lietė jos kaklą.

Likusi vakaro dalis skendėjo migloje. Liusė sunkiai prisiminė, kas vyko tada, kai ji atsisėdo paplūdimyje greta Danielio. Nors nuo to laiko, kai jo rankos aistringai glamonėjo jos kūną, nebuvo praslinkusios nė dešimt minučių, dabar atrodė, kad Danielis bijo prisiliesti.

Niekas negalėjo išsklaidyti jo apstulbimo. Jis vis murmėjo ir murmėjo tą pačią frazę: „Tikriausiai kažkas nutiko. Kažkas pasikeitė“ – ir žiūrėjo į Liusę skausmo kupinomis akimis, tarsi mergina žinotų atsakymą arba bent suprastą, ką reiškia jo žodžiai. Galų gale Liusė atsirėmė į Danielio petį ir užmigo, atsigręžusi į begalinę jūrą.

Kai po kelių valandų atsibudo, Danielis nešė ją laiptais į miegamąjį. Mergina apstulbo supratusi, kad pramiegojo visą kelionę į mokyklą, tačiau ją dar labiau apstulbino keistas žvilgesys koridoriuje. Ji sugrįžo. Danielio šviesa. Liusė net nežinojo, ar jis pats ją mato.

Viskas aplinkui buvo užlieta švelnia violetine šviesa. Baltos kitų mokinių miegamųjų durys, apklijuotos įvairiausiais lipdukais ir etiketėmis, įgijo neoninį atspalvį. Nuobodaus rašto linoleumas, rodė, pradėjo švytėti. Langas, išeinantis į kapinių pusę, violetinį švytėjimą išleido į lauką, kur jis susitiko su pirmaisiais geltonais tekančios saulės spinduliais. Ir visa tai vyko stebint raudoniesiems.

– Mes įkliuvome, – susinervinusi, bet vis dar mieguista sušnabždėjo Liusė.

– Raudonieji man nė kiek nerūpi, – ramiai pareiškė Danielis, sekdamas Liusės žvilgsnį, įsmeigtą į kameras. Iš pradžių vaikinų balsas ją veikė raminamai, tačiau paskui mergina išgirdo keistai nerimastingas gaidėles. Jeigu Danieliui iš tiesų nerūpėjo kameros, vadinasi, jis nerimavo dėl kažko kito.

Paguldęs į lovą, jis švelniai pabučiavo ją į kaktą ir giliai atsiduso.

– Nepradink, nepalik manęs, – paprašė Danielis.

– Neturi nė menkiausios galimybės, – šyptelėjo Liusė.

– Kalbu rimtai, – jis ilgai stovėjo užmerkęs akis. – Dabar šiek tiek pailsėk, bet iš ryto, prieš pamokas, surask mane. Noriu su tavimi pasikalbėti. Pažadi?

Norėdama prisitraukti jį ir dar kartą pabučiuoti, mergina suspaudė jo ranką. Suėmusi delnais Danielio veidą, Liusė ištirpo bučinyje. Kaskart, kai tik atsimerkdavo, ji išvysdavo stebintį vaikino žvilgsnį. Jai tai labai patiko.

Galų gale Danielis išsitiesė, atsistojo tarpduryje ir ilgai žiūrėjo į Liusę. Nuo jo žvilgsnio merginos širdis daužėsi taip pat smarkiai, kaip ir nuo to, ką prieš kelias akimirkas darė jų lūpos. Kai Danielis išėjo į koridorių ir užvėrė paskui save duris, Liusė giliai įmigo.

Ji pramiegojo rytines pamokas ir atsibudo priešpiet. Mergina jautėsi žvali tarsi iš naujo gimusi. Jai visiškai nerūpėjo, kad iš anksto neatsiprašiusi praleido pamokas. Nerimavo tik dėl to, kad pramiegojo susitikimą su Danieliu. Susiras jį, kai tik turės galimybę, ir jis viską supras.

Maždaug antrą valandą, kai Liusė galų gale nusprendė, kad reikėtų ko nors užvalgyti ir galbūt pasirodyti panelės Sofijos religijos pamokoje, ji nenoromis išsiropštė iš lovos. Tada pamatė pro durų apačią įkištus du vokus, kurie ją paskatino kuo greičiau eiti iš kambario.

Pirmiausia ji ketino apibarti Kemą. Ji žinojo – jeigu pirmiausia nueitų prie ežero, o ne į kapines, niekada neprisiverstų nueiti ir palikti Kemo. Jeigu pirma nueitų į kapines, jos troškimas kuo greičiau būti su mylimuoju suteiktų stiprybės pasakyti Kemui tai, ko anksčiau nepajėgė ir neišdrįso. Žinoma, kol nevaldomi praeitos nakties įvykiai jos nebuvo taip smarkiai išgąsdinę.

Stengdamasi įveikti baimę prieš susitikimą su Kemu, Liusė patraukė per mokyklos teritoriją kapinių link. Pavakarys buvo šiltas, o oras – persisunkęs drėgme. Artinosi tvanki naktis, kai nuo tolumoje tyvuliuojančios jūros pučiantis lengvas brizas nepajėgia atvėsinti pasaulio. Mokyklos teritorijoje nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Nejudėjo net medžių lapai. Tikriausiai Liusė buvo vienintelis judantis objektas visoje „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Visi kiti, seniai išleisti iš pamokų, tikriausiai būriavosi valgykloje ir svarstė, kur pradingo Liusė. Kai pasirodė Liusė, Kemas stovėjo atsirėmęs į kerpių dėmelėmis išmargintus kapinių vartus. Jis buvo susigūžęs, alkūnėmis rėmėsi į kaltinio metalo stulpelius su vynmedžio šakelių dekoracijomis. Plienine storo odinio bato nosimi Kemas spardė pūkuotą kiaulpienės galvutę. Liusė nebuvo mačiusi jo tokio sugniuždyto – paprastai Kemas atrodė aistringai besidomintis jį supančiu pasauliu.

Šįkart jis net nepakėlė akių pažvelgti į Liusę, kol ji neatsistojo tiesiai priešais jį. Kai Kemas pagaliau kilstelėjo galvą, mergina išvydo pelenų spalvos veidą. Vaikino plaukai buvo prigludę prie galvos. Pagalvojusi, kad jis galbūt pasinaudojo skustuvu, mergina labai nustebė. Jo akys nerimastingai lakstė jos veidu, tarsi būtų pernelyg sunku susikaupti ir žiūrėti tik į vieną bruožą. Kemas atrodė sugniuždytas. Ne, ne nugalėtas kovoje, o kelias paras nemiegojęs.

– Atėjai, – balsas buvo užkimęs, tačiau Kemas vos pastebimai šyptelėjo.

Pagalvojusi, kad vaikas ilgai nesišypso, Liuse patraškino pirštų sąnarius. Linktelėjusi galva, ji parodė jo laišką.

Kemas pamėgino paimti ją už rankos, tačiau Liuse ją atitraukė apsimetusi, kad nori nuo veido nusibraukti plaukus.

– Tikėjaisi, kad būsi įniršusi dėl to, kas įvyko vakar vakare, – pradėjo jis, atsitraukdamas nuo vartų. Jis žengė kelis žingsnelius į kapines, tada atsisėdo ant trumpo marmurinio suolo pirmoje antkapių eilėje ir sukryžiavo kojas. Nubraukęs purvą ir nukritusius lapus, ranka paplekšnojo vietą greta savęs.

– Įniršusi? – pakartojo Liuse.

– Paprastai taip jaučiasi žmonės, kurie lėkte išleikia iš baro, – paaiškino Kemas.

Liuse atsisėdo priešais vaikiną ir taip pat sukryžiavo kojas. Iš čia buvo matyti neįsivaizduojamai senų ažuolų, dunksančių pačiame kapinių centre, viršūnės. Ten vieną popietę juodu su Kemu iškylavo. Atrodė, kad tai buvo labai labai seniai.

– Nežinau, – atsakė Liuse. – Galbūt labiau sutrikusi. Suglumusi. Nusivylusi. – Prisiminusi nevalos vyriškio akis tą akimirką, kai bandė ją nutverti, Kemo kumščių žiaurumą ir milžinišką juodą kaip degutas šešėlį, mergina suvirpėjo. – Kam mane ten nusivežei? Juk žinėjai, kas nutiko, kai Džiulija ir Filipas paspruko iš teritorijos.

– Džiulija ir Filipas – silpnapročiai. Kiekvieną jų judesį fiksuoja monitoriai, kadangi jie nešioja sekimo apyrankes. Buvo iš anksto aišku, kad jie įklius. – Kemas niūriai šyptelėjo, tačiau šypsena buvo skirta ne Liusei. – Liuse, mudu nepanašūs į juos. Patikėk manimi. Be to, nenorėjau įsivelti į antras muštynes. – Taip pasakęs, Kemas pasitrynė smilkinius. Oda tose vietose susiraukšlėjo. Ji atrodė pernelyg trapi ir plona. – Tiesiog negalėjau ištvirti, kai tas vyrukas taip su tavimi kalbėjo ir tave lietė. Tu nusipelnei, kad su tavimi būtų elgiamasi kaip su didžiausia brangenybe. – Žalios Kemo akys išsiplėtė. – Noriu būti tas, kuriam leidžiama tai daryti. Vienintelis.

Užsikišusi plaukų sruogas už ausų, Liuse giliai įkvėpė.

– Kemai, rodos, tu esi tikrai šaunus vaikas... – pradėjo ji.

– O, ne, – jis užsidengė delnu veidą. – Tik nepradėk standartinės tirados, skirtos paliekamam vaikinui. Tikiuosi, neketini pasakyti, kad turėtume likti draugai?

– Nenori būti mano draugas? – paklausė Liuse.

– Juk žinai, kad noriu būti daugiau negu draugas, – atrėžė Kemas, paniekinamai pabrėždamas žodį „draugas“, tarsi jis būtų bjaurus keiksmazodis. – Tai dėl Grigorio, tiesa?

Liuse pajuto, kaip sugniaužia krūtinę. Ji žinojo, kad Kemui buvo nesunku viską suprasti, tačiau buvo taip atsidavusi savo jausmams, kad nė nesusimąstė, kokias išvadas padarė jos gerbėjas.

– Iš tiesų tu nė vieno iš mudviejų nepažįsti, – atsistodamas ir nueidamas tarstelėjo Kemas, – bet manai, kad jau dabar gali apsispręsti, ar ne?

Jis pernelyg pasitikėjo savimi, jeigu tebemanė, jog turi šansų. Ypač po to, kas nutiko vakar vakare. Kemas vis dar galvojo, kad juodu su Danieliu – varžovai.

Vaikinas vėl atsisėdo ant suoloelio priešais Liusę. Jo veido išraiška pasikeitė – tapo maldaujama, nuoširdi. Vaikinas rankomis suėmė jos delnus.

Liusė nustebo pamačiusi, kaip giliai sužeista jo širdis.

– Atleisk, – atsitraukdama sušnabždėjo ji. – Tiesiog taip atsitiko.

– Teisingai pasakei! *Tiesiog* taip nutiko. Leisk atspėti, kaip viskas buvo – vakar vakare jis vėl meiliai į tave *pažvelgė*. Liuse, tu priėmei sprendimą net nežinodama, kas pastatyta ant kortos. Gali būti, kad... pastatyta *labai daug*, – žvelgdamas į sutrikusį Liusės veidą, Kemas giliai atsiduso. – Galėčiau padaryti tave laimingą.

– Aš laiminga su Danieliu.

– Kaip gali taip kalbėti? Jis net nepalietė tavęs, – pasipiktino Kemas.

Prisiminusi, kaip praeitą naktį paplūdimyje susiliejo jų lūpos, mergina užsimerkė. Danielio rankos spaudė ją glėbyje. Visas pasaulis atrodė toks gražus, harmoningas ir saugus. Kai vėl atsimerkė, Danielio arti nebuvo.

Greta sėdėjo tik Kemas.

Liusė atsikrenkštė.

– Jis palies. Jau palietė.

Merginos skruostai nukaito. Liusė prispaudė prie jų vėsius delnus, tačiau Kemas to net nepastebėjo. Jo delnai susigniaužė į kumščius.

– Paaiškink smulkiau, – paprašė jis.

– Ne tavo reikalas, kaip Danielis mane bučiuoja, – atrėžė Liusė. Išsigandusi savo žodžių, ji įsikando į lūpą. Kemas iš jos tyčiojosi.

Vaikinas sukikeno.

– Tikrai? Galiu tą padaryti ne prasčiau už Grigorį, – paskelbė jis ir pakėlęs merginos delną švelniai pabučiavo, o tada netikėtai šiurkščiai paleido.

– Nieko panašaus, – nosisukdama burbtelėjo Liusė.

– O jeigu šitaip? – Kemo lūpos palietė merginos skruostą. Ji net nespėjo jo atstumti.

– Ne taip.

Kemas apsilaižė lūpas.

– Nori pasakyti, kad Danielis Grigoris *tikrai* pabučiavo tave taip, kaip tu troškai?

Juodose kaip medžio anglis Kemo akyse Liusė pamatė kažką grėsmingą.

– Taip, – patvirtino ji, – tai buvo nuostabiausias bučinys mano gyvenime. – Nors iš tiesų tai buvo vienintelis tikras bučinys, Liusė žinojo, kad paklausta po kokių šešiasdešimties ar šimto metų, ji galėtų pasakyti lygiai tą patį.

– Ir vis dėlto tu esi čia, – purtydamas galvą ir netikėdamas sumurmėjo Kemas.

Liusei nepatiko jo užuominos.

– Atėjau čia tik dėl to, kad pasakyčiau tiesą apie mudu su Danieliu. Kad suprastum, jog tarp manęs ir tavęs...

Kemas prapliupo kvatoti – šaižus dirbtinis juokas aidu nuvilnijo per tuščias kapines. Jis juokėsi labai ilgai. Kvatodamasis net susiėmė už šonų, o paskui nusibraukė ištryškusias ašaras.

– Kas tau taip juokinga? – paklausė Liusė.

– Tu net nenutuoki, – tebesijuokdamas atrėžė Kemas.

Kemo tonas, kuriuo jis išrėžė, kad Liusė nesugeba suprasti svarbių dalykų, nedaug tesiskyrė nuo vakarykščio Danielio tono, kai jis beviltiškai kartojo: „Tai neįmanoma“. Vis dėlto Liusė sureagavo visiškai kitaip. Kai Danielis atsitverdavo nuo jos nematoma siena, Liusė iškart pajusdavo dar didesnę trauką prie jo. Net tada, kai juodu ginčydavosi, ji jausdavo stipresnę troškimą būti su Danieliu negu kada nors norėjo būti su Kemu. Dabar, kai Kemas leido jai pasijusti pašaline, Liusei tik palengvėjo. Ji netroško artumo su juo.

Iš tiesų net dabar jautėsi atsidūrusi per arti šio žmogaus.

Jai viskas įgriso. Sukandusi dantis, mergina atsistojo ir patraukė prie vartų. Ji netgi pyko ant savęs, kad sugaišo tiek daug laiko.

Deja, Kemas ją pasivijo, užkirto kelią ir užstojo išėjimą. Jis tebesijuokė iš jos. Nors kramtė lūpas, tačiau niekaip neįstengė liautis.

– Neišeik, – kvatodamas išlemeno.

– Palik mane vieną, – pareikalavo Liusė.

– Dar ne.

Liusė nespėjo jo sulaikyti – vaikinai čiupo ją į glėbį ir staigiai apsuoko. Liusės kojos pakilo nuo žemės. Ji suriko ir pamėgino grumtis, tačiau Kemas tebesišypsojo.

– Atstok nuo manęs! – sušuko Liusė.

– Ar tu nemanai, kad mudu su Grigoriu kovėmės sąžiningai? – paklausė vaikinai.

Rankas įrėmusi jam į krūtinę, Liusė įniršusi spoksojo Kemui į akis.

– Eik velniop, – iškošė ji.

– Tu mane klaidingai supratai, – kalbėjo vaikinai, prisitraukdamas jos veidą arčiau savojo. Jo žalios akys gręžte gręžė merginą, o ji nekentė dalelės savęs, kuri tebesižavėjo šiuo žvilgsniu. – Klausyk, suprantu, kad per pastarąsias kelias dienas viskas klostėsi labai keistai, – tyliu balsu tęsė Kemas, – bet man tu rūpi, Liuse. Labai rūpi. Nepasirink jo, kol bent vieną kartą tavęs nepabučiavau.

Liusė pajuto, kaip jo rankos stipriau suspaudė ją glėbyje, ir merginą staiga apėmė baimė. Iš mokyklos teritorijos jų niekas nematė. Niekas nežinojo, kad ji čia.

– Tai nieko nepakeistų, – stengdamasi išlaikyti ramų toną, atsakė Liusė.

– Juokiesi iš manęs? Įsivaizduok, kad esu mirštantis kareivis, kurio paskutinį norą privalai išpildyti. Pažadu – tik vienas bučinys.

Liusė mintimis nukeliavo pas Danielį. Įsivaizdavo jį, laukiantį prie ežero, mėtantį į vandenį akmenėlius, kad rankos turėtų kuo užsiimti, kol negali jos laikyti glėbyje. Ji nenorėjo bučiuoti Kemo, tačiau kas bus, jeigu jis tikrai jos nepaleis? Bučinyš būtų menkniekis, tik visai nereikšmingas dalykas. Lengviausias būdas išsilaisvinti. O tada ji galėtų skubėti pas Danielį – juk Kemas pažadėjo.

– Tik vieną bučinį... – pradėjo ji, tačiau nebaigė, nes Kemo lūpos užspaudė jos burną.

Antras bučinyš per daugybę dienų. Danielio bučinyš buvo alkanas ir kupinas nevilties. Kemo – švelnus ir pernelyg tobulas, tarsi jis būtų treniravęsis su šimtais merginų.

Staiga Liusė pajuto, kad jos viduje kažkas kyla, kažkokia kūno dalelė troško atsakyti, o pyktis, užvaldęs prieš kelias sekundes, dingo be pėdsakų. Kemas laikė ją atlošęs, visą abiejų kūnų svorį perkėlęs ant savo kelių. Stipriose ir patyrusiose jo rankose mergina pasijuto saugi. Nuo tos akimirkos, kai ji nenorėjo bučiuoti Kemo, viskas pasikeitė. Mergina žinojo, kad ji kažką pamiršta, tačiau nežinojo ką. Nepajėgė prisiminti. Liko tik bučinyš, tik jo lūpos ir...

Staiga Liusė pajuto, kad krinta. Ji taip stipriai stuktelėjo į žemę, kad net iškvėpė visą orą. Pasirėmusi rankomis ir keldamasi mergina pamatė, kaip už kelių colių į žemę trenkėsi Kemo veidas. Negalvodama apie save, ji krūptelėjo.

Vėlyvo vakaro saulė, prasiskverbusi pro dulkes, apšvietė dvi figūras, stovinčias tarp antkapių.

– Kiek dar kartų gali pražudyti šią merginą? – Liusė išgirdo kažką liūdnai kalbant pietietiška tarme. *Gabė?* Liusė apsidairė, mirksėdama nuo akinančios besileidžiančios saulės šviesos.

Gabė ir Danielis.

Gabė suskubo padėti Liusei atsikelti, o Danielis net nenorėjo pažvelgti jai į akis.

Liusė keikė save paskutiniaisiais žodžiais. Mergina net nežinojo, kas blogiau – ar tai, kad Danielis ką tik pamatė ją besibučiuojančią su Kemu, ar tai, kad jis – Liusė tuo net neabejojo – vėl ketino susimušti su jos gerbėju.

Atsikėlęs nuo žemės ir visiškai nekreipdamas dėmesio į Liusę, Kemas atsigręžė į Danielį ir Gabę.

– Gerai, kuris iš jūdviejų šį kartą? – suuzgė jis.

Šį kartą?

– Aš, – pareiškė Gabė ir, prispaudusi rankas prie klubų, žingtelėjo į priekį. – Mielas Kemai, tas pirmas meilus stuktelėjimas buvo mano darbas. Ir ką ketini daryti?

Liusė papurtė galvą. Tikriausiai Gabė juokauja. Turbūt čia kažkoks žaidimas. Deja, atrodė, kad Kemui nebuvo linksma. Vaikinas iššiepė dantis ir atsiraitė rankoves. Tada pakėlė kumščius ir puolė į priekį.

– Kemai, tu ir vėl? – prapliupo bartis Liusė. – Ar tau šią savaitę nepakanka muštynių? – Tarsi to nebūtų gana, šįkart jis ketino suduoti merginai.

Kemas atsakė kreivu šypsniu.

– Trečias kartas visada nuostabiausias, – pagiežingu balsu atšovė jis. Tą akimirką vaikinas nusigręžė, kadangi Gabė aukštai iškėlė koją ir spyrė į žandikaulį.

Kemui krintant, Liusė staigiai atsitraukė atgal. Vaikinas užsimerkė ir griebėsi už veido. Gabė stovėjo greta jo ir žiūrėjo žemyn tokiu žvilgsniu, tarsi ką tik iš orkaitės būtų ištraukusi tobulai iškeptą persikų pyragą. Tada pažvelgė į savo nagus ir atsiduso.

– Būtų gaila muštis su tavimi, kai ką tik pasitobulinau manikiūrą. Na štai, – kalbėjo Gabė, vėl spirdama Kemui – šį kartą į pilvą. Kiekvienu smūgiu ji džiaugėsi tarsi vaikas, laimintis „Arkados“ žaidimą.

Kemas apšivertė ant šono ir susirietė. Liusė negalėjo pamatyti jo veido – jis buvo paslėptas tarp kelių, tačiau vaikinas dejavo iš skausmo ir sunkiai gaudė kvapą.

Liusė stypsojo, žvalgydamasi tai į Gabę, tai į Kema. Ji niekaip negalėjo patikėti tuo, ką matė. Kemas buvo dvigubai aukštesnis ir stambesnis už merginą, tačiau atrodė, kad ji stipresnė. Dar vakar Liusei teko stebėti, kaip Kemas bare prilupo didžiulį ir stambų vyrą. Užvakar vakare, kaip Kemas prie bibliotekos kovėsi su Danieliu, abu vaikinai buvo lygiaverčiai varžovai. Liusė nustebusi spoksojo į Gabę, kurios plaukai, perjuosti vaivorykštės spalvų kaspiniu, buvo surišti į „arklio uodegą“. Dabar ji pargriovė Kema ir užlaužė jo ranką už nugaros.

– Dėde? – šaipėsi ji. – Mielasis, pasakyk stebuklingą žodį. Iškart tave paleisiu.

– Niekada, – iškošė Kemas ir nusispjovė ant žemės.

– Tikėjaisi, kad pasakysi, – šyptelėjo Gabė ir stipriai tėsė jo veidą į purvą.

Danielis uždėjo ranką Liusei ant kaklo. Stovėdama greta jo, ji atsirėmė į vaikiną ir atsigręžė atgal, baimindamasi pamatyti jo veido išraišką. Dabar jis tikriausiai jos nekenė.

– Atsiprašau, – sušnabždėjo Liusė. – Kemas, jis...

– Kodėl atėjai čia su juo susitikti? – Danielis kalbėjo įsižeidęs ir kartu įsiutęs. Norėdamas, kad ji pažvelgtų į akis, jis paėmė Liusę už smakro ir pasuko galvą. Pirštai, liečiantys merginos odą, atrodė šalti kaip ledas. Akys buvo nebe pilkos, o violetinės.

Liusės lūpos suvirpėjo.

– Maniau, kad galiu tuo pasirūpinti. Ketinau pasikalbėti atvirai, kad paskui mudu su tavimi galėtume būti kartu ir dėl nieko nesijaudinti.

Danielis prunkstelėjo, ir Liusė suprato, kaip kvailai nuskambėjo jos žodžiai.

– Tas bučinys... – tęsė mergina, gražydama rankas. Ji troško jį išspjauti. – Tai buvo didžiulė klaida.

Danielis užsimerkė ir nusigręžė. Jis du kartus pravėrė burną, ketindamas kažką pasakyti, tačiau taip ir nepasakė. Susiėmęs delnais plaukus, jis lingavo į šonus. Stebėdama vaikiną Liusė bijojo, kad jis verkia. Galų gale jis ją apglėbė.

– Ar pyksti ant manęs? – Liusė įsikniaubė į mylimojo krūtinę ir įkvėpė saldaus jo odos aromato.

– Ne, tik džiaugiuosi, kad laiku čia atėjome.

Kemo inkštimas privertė abu atsigręžti. Jų veidai persikreipė. Danielis paėmė Liusės ranką ir pamėgino nuvesti merginą į šalį, tačiau ji nepajėgė atplėšti akių nuo Gabės. Ši laikė Kemo galvą

pasibrukusi po pažastimi ir netgi nebuvo uždususi nuo kovos. Kemas buvo sumuštas ir atrodė apgailėtina, tačiau Liusei tai nebuvo svarbu.

– Danieli, kas čia vyksta? – sušnabždėjo Liusė. – Kaip Gabė sugebėjo įveikti Kemą? Kodėl jis jai leido?

Danielis tuo pat metu atsiduso ir sukikeno.

– Jis neleido. Tai, ką tu matei, yra tik menkniekis palyginti su tuo, ką ši mergaičiukė sugeba.

Liusė papurtė galvą.

– Negaliu suprasti. Kaip...

Danielis paglostė jos skruostą.

– Ar eisi su manimi pasivaikščioti? – pasiūlė. – Noriu pamėginti paaiškinti kai kuriuos dalykus, bet manau, kad tu pirmiausia turi atsisėsti.

Liusė pati norėjo kai ką sužinoti apie Danielį. Arba, jeigu nepavyktų sužinoti, tai bent pasikalbėti apie tai ir įsitikinti, kad jis tikrai nelaiko jos visiškai beviltiška pamišėle. Visų pirma apie violetinį švytėjimą. Ir dar apie sapnus, kurių ji negalėjo ir nenorėjo atsikratyti.

Danielis nusivedė ją į tą kapinių dalį, kurioje Liusė niekada anksčiau nesilankė – šviesią lygią aikštelę, kur stovėjo suaugę persikų medžiai. Jų kamienai buvo palinkę vienas prie kito taip, kad sudarė širdies formos arką.

Laikydamas už rankų ir glostydamas jos pirštus, vaikiną vedė Liusę pro keistas gumbuotas susipynusias šakas.

Vakaras buvo tylus, aidėjo tik svirplių melodijos. Liusė įsivaizdavo visus kitus mokinius, susirinkusius valgykloje, iš lėkščių, sustatytų ant padėklų, šaukštais kabinančius bulvių košę, per šiaudelius siurbčiojančius tirštą kambario temperatūros pieną. Atrodė, kad iš visų mokinių tik juodu su Danieliu staiga atsidūrė kitame pasaulyje ir atsiribojo nuo visko, kas vyko mokykloje. Viskas nutolo – liko tik jo delnai, spaudžiantys jos rankas, jo plaukai, spindintys besileidžiančios saulės šviesoje, ir šiltas pilkų jo akių žvilgsnis.

– Net nežinau, nuo ko pradėti, – prabilo Danielis, vis stipriau trindamas jos pirštus, tarsi masažuodamas galėtų atrasti tinkamus žodžius. – Turiu tiek daug visko tau pasakyti ir rasti tinkamų žodžių.

Liusė troško, kad jo žodžiai būtų paprasčiausias meilės prisipažinimas, tačiau žinojo, kad Danielis turi paaiškinti daug sudėtingų dalykų, kurie daug ką papasakotų apie jį, tačiau galbūt būtų skaudūs jai.

– Gal tiesiog pasakyk, kad turi gerų ir blogų naujienų, – pasiūlė mergina.

– Puiki mintis. Ką norėtum išgirsti pirmiausia?

– Dauguma žmonių pirmiausia nori sužinoti tai, kas gera.

– Galbūt ir taip, – pritarė Danielis, – tačiau mudu esame per daugybę pasaulių nutolę nuo kitų žmonių.

– Gerai. Tada pirmiau išklausysiu blogas naujienas.

Danielis prikando lūpą.

– Ar gali pažadėti, kad nepabėgsi, kol neišklausysi gerų? – paprašė jis.

Liusė neketino išeiti. Tik ne dabar, kai mylimasis jos daugiau nebeatstumia. Ne dabar, kai jis galbūt ruošiasi atsakyti į daugybę klausimų, neduodančių ramybės kelias pastarąsias savaites.

Suėmęs merginos rankas, jis pakėlė jas prie savo krūtinės ir prispaudė toje vietoje, kur plakė širdis.

– Ketinu pasakyti tau tiesą, – įspėjo jis. – Tu manimi nepatikėsi, bet vis tiek nusipelnei viską žinoti. Net jeigu tiesa tave nužudys.

– Sutinku, – Liusės sielą sukaustė aštrus skausmas ir ji pajuto, kaip pradėjo drebėti kojos. Mergina apsidžiaugė, kai Danielis ją pasodino.

Jis pažingsniavo pirmyn ir atgal, paskui sunkiai atsiduso ir pradėjo:

– Biblijoje...

Liusė sudejavo. Ji negalėjo susilaikyti – nevalingai sureagavo į sekmadienio pokalbį mokykloje. Be to, ji norėjo kalbėtis tik apie Danielį ir save, o ne apie moralines alegorijas. Mergina nesitikėjo, kad Biblijoje galima rasti atsakymus į klausimus apie Danielį.

– Tiesiog paklausk, – pervėręs Liusę žvilgsniu, paprašė Danielis. – Tu žinai, kad Biblijoje teigiama, kad Dievą visi privalo mylėti visa siela. Žinai, kad šis reikalavimas yra besąlygiškas ir neginčijamas?

– Manau, kad taip, – Liusė gūžtelėjo pečiais.

– Taigi... – atrodė, kad Danielis ieško tinkamų žodžių. – Šis reikalavimas galioja ne tik žmonėms.

– Ką turi omenyje? Kam dar – gyvūnams?

– Žinoma, kartais ir jiems, – sutiko Danielis. – Pavyzdžiui, žalčiams. Sugundę Ievą, žaltys buvo prakeiktas ir amžiams pasmerktas šliaužioti žeme.

Vėl prisiminusi Kemą, Liusė suvirpėjo. Gyvatė. Jų iškyla. Pakabukas. Džiaugdamosi, kad atsikratė papuošalo, mergina pasitrynė nuogą kaklą.

Danielis pirštais perbraukė jos plaukus, paskui smakrą, kol pagaliau palietė kaklo duobutę. Apimta palaimos, mergina atsiduso.

– Mėginu pasakyti... Liuse, manau, tu galėtum pasakyti, kad aš irgi prakeiktas. Buvau prakeiktas labai labai ilgam. – Jis kalbėjo taip, tarsi kiekvienas žodis sukeltų kartėlį. – Kartą pasirinkau... pasirinkau tai, kuo tikėjau. Ir iki šiol tikiu, nors ir...

– Nesuprantu, – pertraukė Liusė purtydama galvą.

– Žinoma, kad nesupranti, – pritarė Danielis, sėsdamasis ant žemės greta merginos. – Neturiu didelės patirties aiškindamas tau tokius dalykus. – Vaikinas pasikrapštė pakaušį ir tyliai, tarsi kalbėdamasis su savimi, tęsė toliau: – Aš galiu tik mėginti. Kitaip nieko nebus.

– Gerai, – sutiko Liusė. Danielio žodžiai jos sieloje kėlė sumaištį, nors jis dar nieko aiškaus nepasakė. Mergina stengėsi atrodyti mažiau sutrikusi negu buvo iš tikrųjų.

– Aš įsimyliu, – kalbėjo jis, imdamas Liusės rankas ir stipriai spausdamas. – Nuolat įsimyliu. Ir kaskart viskas baigiasi katastrofa.

„Nuolat įsimyliu“, – šie žodžiai Liusei sukėlė begalinį skausmą. Ji užsimerkė ir atitraukė rankas. Danielis tai pasakė anądien, kai juodu buvo prie ežero. Užsiminė, kad patyrė nelaimingą meilę, kad buvo paliktas. Kodėl jis nusprendė dabar prisiminti kitas merginas? Praeitą kartą jo žodžiai Liusei smarkiai įskaudino, tačiau dabar skausmas buvo dar stipresnis. Atrodė, kad kažkas pervėrė šonkaulius. Danielis suspaudė jos pirštus.

– Pažvelk į mane, – maldavo jis. – Dabar pasakysiu tai, ką sunkiausia paaiškinti.

Liusė atsimerkė.

– Žmogus, kurį nuolat įsimyliu, esi tu.

Liusė ilgokai sėdėjo sulaikiusi kvapą ir jau ketino iškvėpti, tačiau atodūsis virto šaižiu juoku.

– Taip, Danieli, – ketindama atsikelti nuo žemės, prunkštelėjo mergina. – Oho, tu tikrai prakeiktas. Skamba siaubingai.

– Klausyk, – Danielis pasodino ją atgal su tokia jėga, kad net pradėjo tvinkčioti pečiai. Vaikino akys blykčiojo violetine šviesa. Liusė buvo tikra, kad jis pradeda niršti. Na, ji irgi jautė tą patį.

Tarsi prašydamas pagalbos, Danielis pažvelgė aukštyn į persikų medžių kupolą.

– Maldauju, leisk viską paaiškinti, – jo balsas virpėjo. – Meilė tau nėra problema.

Liusė giliai įkvėpė.

– Tada kas? – Ji stengėsi prisiversti klausytis, prisiversti būti stipresne ir neįsižeisti. Danielis atrodė taip, tarsi jo skausmo ir nevilties užtektų jiems abiem.

– Aš gyvensiu amžinai, – pasakė jis.

Aplinkui sušnarėjo medžiai. Akies kampučiu Liusė pastebėjo mažytį šešėlį. Jis nė kiek nebuvo panašus į vakar vakare matytą šiurpų viską užgožiantį tamsos verpetą, tačiau šis pasirodymas buvo įspėjimas. Šešėlis laikėsi atokiau, abejingai stebėjo juos iš už kampo, tačiau jis laukė. Laukė jos. Liusė giliai kauluose pajuto kaustantį šaltį. Ji niekaip negalėjo atsikratyti jausmo, kad jai kelią pastojo kažkoks didžiulis, tamsus tarsi naktis pavidalas. *Paskutinis*.

– Atleisk, – prabilo Liusė, vėl atsigręždama į Danielį. – Ar galėtum, hm, pakartoti?

– Aš gyvensiu amžinai, – pakartojo jis. Liusė tebesijautė sutrikusi, tačiau Danielis tęsė toliau. Iš jo lūpų pasipylė žodžių srautas: – Aš gyvensiu ir stebėsiu, kaip gimsta kūdikiai, kaip jie užauga ir įsimyli. Stebėsiu, kaip jie susilaukia savo vaikų ir pasensta. Stebėsiu, kaip jie miršta. Liuse, aš esu pasmerktas stebėti šį virsmą. Visus žmones, išskyrus tave. – Danielio akys apsiblausė. Jo balsas pritrilo, pavirto šnabždesiu.

– Tu neįsimylėsi...

– Bet... – nutraukė mergina, – ...aš jau įsimylėjau.

– Liuse, tu nepagimdysi vaikų ir nepasensi.

– Kodėl?

– Tu šiame pasaulyje atsirandi kas septyniolika metų.

– Prašau...

– Mudu susitinkame, – tęsė Danielis. – Mudu *visada* susitinkame. Nesvarbu, kur aš bekeliučiau, kaip besistengčiau laikytis toliau nuo tavęs, likimas mus vis tiek suveda. To neįmanoma išvengti – tu visada randi mane.

Danielis žiūrėjo žemyn į savo suspaustus kumščius. Atrodė, kad jis nori kažkam trenkti, bet nepajėgia pakelti akių.

– Kaskart, kai mudu susitinkame, tu mane...

– *Danieli...*

– Negaliu atsispirti tau, negaliu nuo tavęs pabėgti. Iš visų jėgų mėginu neatsakyti į tavo jausmus, tačiau niekas nepadeda. Tu įsimyli mane, o aš tave.

– Argi tai baisu? – paklausė Liusė.

– Tai tave nužudo.

– Liaukis! – suriko mergina. – Ko tu sieki? Nori atbaidyti mane?

– Ne, – atsiduso Danielis, – tai irgi nepadeda.

– Jeigu nenori būti su manimi... – tarė Liusė tikėdamasi, jog tai buvo ne tiesa, o tik įmantrus pokštas, įžanginė kalba, po kurios eis santykių aiškinimasis. Tai negalėjo būti tiesa... – Galėtum suregzti labiau įtikinamą istoriją.

– Žinau, kad negali manimi patikėti. Būtent dėl to nesakiau tau nieko iki šios dienos, tačiau dabar *privalau* pasakyti. Maniau, kad žinau taisykles, bet... mes pasibučiavome. Taigi dabar aš nieko nesuprantu.

Liusė prisiminė praeitą naktį girdėtus žodžius: *Nežinau, kaip tai sustabdyti. Nežinau, ką mums daryti.*

– Nes pabučiavai mane?

Vaikinas linktelėjo.

– Pabučiavai mane, o po bučinio atrodei labai nustebęs.

Danielis vėl linktelėjo. Jis atrodė šiek tiek susigėdęs.

– Pabučiavai mane, – tęsė Liusė, mėgindama mintyse viską susieti, – ir manei, kad aš to *neišgyvensiu?*

– Taip galvojau, remdamasis ankstesne patirtimi, – kимиu balsu paaiškino vaikinas.

– Tai beprotybė, – nutarė ji.

– Aš kalbu ne apie šį bučinį, o apie tai, ką jis reiškia. Kai kuriuose gyvenimuose mes galėjome pasibučiuoti, bet dažniausiai ne. – Danielis paglostė jos skruostą. Mergina negalėjo atsistebėti, kodėl jai taip gera. – Turiu pasakyti, kad man labiau patiko tie gyvenimai, kuriuose galėjome bučiuotis. – Jis vėl nudelbė akis, – tačiau tada praradimas būna dar skausmingesnis.

Liusė norėjo supyksti ant jo. Užuot laikęs ją glėbyje, jis pasakojo tokią painią istoriją. Vis dėlto

kažkoks vidinis balsas jai neleido dabar pabėgti nuo Danielio, vertė laukti ir klausytis, kol gali išverti.

– Kai *prarandi* mane... – prabilo ji, pasverdama kiekvieną žodį, – ...kaip tai nutinka? Kodėl?

– Viskas priklauso nuo tavęs, nuo to, kiek prisimeni savo praeitį, ar atpažįsti mane ir žinai, kas aš esu. – Danielis papurtė rankas ir gūžtelėjo pečiais. – Žinau, tai skamba neįtikinamai...

– Beprotiškai? – pasitikslino Liusė.

Danielis nusišypsojo.

– Ketinau pasakyti tau tai užuominomis. Stengiuosi nieko nuo tavęs neslėpti. Reikalas labai keblus. Praeityje kartais pasklisdavo kalbos, kad aš...

– Mane nužudei?

– Ketinau pasakyti „pats sudaužiau savo širdį“, – paaiškino vaikinai.

Jis pats save skaudino, todėl Liusė troško bent truputėlį palengvinti kančias. Mergina jautė, kaip keičiasi jos veido išraiška, kaip kažkas giliai širdyje stumia ją tolyn, tačiau negalėjo pajudėti. Dabar mergina neabejojo, kad Danielis žino apie violetinį spindesį ir kad yra su juo susijęs.

– Kas tu? – paklausė ji. – Kažkoks...

– Keliauju po pasaulį žinodamas, kad tu ateini. Anksčiau pats tavęs ieškodavau, tačiau tada, kai supratau, kad neišvengsiu nepakeliamo skausmo, ir pradėjau nuo tavęs slėptis, tu pati pradėjai mane persekioti. Neilgai trukus pastebėjau, kad pasirodai kas septyniolika metų.

Liusės septynioliktas gimtadienis buvo rugpjūčio pabaigoje, likus dviem savaitėms iki atvykimo į „Kardo ir kryžiaus“ mokyklą. Šventėje dalyvavo tik Liusė ir jos tėvai. Visi valgė parduotuvėje pirktą tortą. Nebuvo net žvakučių. O kaip jos šeima? Ar ji irgi pasaulyje atsiranda kas septyniolika metų?

– Laukti septyniolika metų man nėra taip sunku, – kalbėjo Danielis, – tačiau per tą laiką prarandu budrumą.

– Tu žinotai, kad aš ateinu? – abejodama paklausė Liusė. Atrodė, kad Danielis kalbėjo rimtai, tačiau jai vis tiek buvo sunku patikėti. Ji tiesiog nenorėjo.

Danielis papurtė galvą.

– Ne, aš nežinojau, kurią tiksliai dieną pasirodysi. Ar atsimeni, kaip sureagavau tave pamatęs? – Tarsi mėgindamas prisiminti, Danielis pažvelgė aukštin. – Kiekvieną kartą kelias sekundes mane užlieja begalinis džiaugsmas. Tada viską pamirštu, bet vėliau prisimenu.

– Taip, – nutęsė Liusė. – Tu šypsojaisi, o paskui... Ar dėl to taip įniršai?

Vaikinas suvirpėjo.

– Bet jeigu tai nutinka kas septyniolika metų, kaip pats sakei, *turėjai* žinoti, kad ateinu. Giliai širdyje tikriausiai žinotai.

– Liusė, tai labai sudėtinga.

– Tą dieną tave išvydau anksčiau nei tu pastebėjai mane. Tu buvai prie Augustino korpuso ir juokeisi su Rolandu. Kvatojaisi taip nuoširdžiai, kad net ėmiau pavydėti. Danieli, jeigu viską iš

anksto žinot, galėjai nuspėti, kada pasirodysiu, kada mirsiu ir kaip skaudu bus *tau*. Kaip galėjai taip nuoširdžiai kvatotis? Netikiu tavimi, – pareiškė Liusė. Mergina jautė, kad jos balsas dreba. – Netikiu nė vienu tavo žodžiu.

Danielis švelniai prispaudė nykštį prie merginos akies ir nubraukė ašarą.

– Liusė, tai nuostabus klausimas. Dievinu tave, kad jį uždavei. Norėčiau geriau viską paaiškinti.

Deja, galiu pasakyti tik tiek – vienintelis būdas išverti begalinį gyvenimą yra gebėjimas džiaugtis kiekviena jo akimirka. Būtent taip aš ir darau.

– Amžinybė, – pakartojo Liusė. – Tai dar vienas dalykas, kurio nepajėgiu suprasti.

– Tai nesvarbu. Aš daugiau negaliu taip juoktis. Vos tik pasirodai, užvaldai visas mano mintis.

– Tai visiška nesąmonė, – pareiškė Liusė. Ji norėjo išeiti, kol dar visai nesutemo. Vis dėlto Danielio pasakojimas nebuvo absurdiškas. Visą laiką, kol gyveno „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, jos neapleido jausmas, kad baigia išsikraustyti iš proto. Palyginti su Danielio beprotybe, jos kuoktelėjimas visai nublanko.

– Nėra tokių žodžių, kuriais būtų galima paaiškinti tai... merginai, kurią myli, – teisinosi Danielis, glostydamas jos plaukus. – Stengiuosi kaip įmanydamas. Liusė, aš noriu, kad patikėtum manimi. Ką man padaryti?

– Papasakok kitą istoriją, – kandžiai atrėžė Liusė. – Sugalvok protu suvokiamą pasiteisinimą, kodėl nori mane palikti.

– Pati sakei, kad jauteisi tarsi pažinotum mane. Žinojau, kad taip nutiks, todėl kiek galėdamas ilgiau stengiausi viską neigti.

– Tiesa, aš tikrai maniau, kad tave pažįstu, – sutiko Liusė. Dabar jos balse buvo girdėti baimės gaidelių. – Lyg būčiau sutikusi tave parduotuvių rajone, vasaros stovykloje ar kitoje panašioje vietoje. *Ne praeitame gyvenime*. – Mergina papurtė galvą. – Ne... negaliu.

Ji užsidengė delnais ausis. Danielis atitraukė jos rankas.

– Juk giliai širdyje žinai, kad tai tiesa, – Danielis apglėbė Liusės kelius ir pažvelgė į pačias akių gelmes. – Žinot, kai Rio de Žaneire sekiau paskui tave į Korkovado viršūnę, nes tu norėjai iš arčiau pažvelgti į statulą. Žinot, kai tave, susirgusią netoli Jeruzalės, per didžiulę kaitrą nešiau dvi mylias prie Jordano upės. Sakiau, kad nevalgytum tų datulių. Žinot, kai per Pirmąjį pasaulinį karą slaugei mane Italijos ligoninėje, ir dar anksčiau – kai per caro organizuotą politinį apsivalymą slėpiausi tavo rūsyje Sankt Peterburge. Žinot, kai per Reformaciją sugrioviau tavo pilies Škotijoje bokštą, kai kartu šokome per karūnavimo puotą Versalyje. Tada buvai vienintelė mergina, vilkinti juodus drabužius. Dar buvo menininkų kolonija Kintana Roo valstijoje ir protesto žygis Keiptaune, kur mudu praleidome naktį vištidedėje. „Gaublio“ teatro atidarymas Londone. Tąkart mudu turėjome geriausias vietas. Tu buvai Taityje, kai ten sudužo mano laivas, ir Melburne, kai aš ten kalėjau. Aštuonioliktame amžiuje mudu susitikome Nime, kur buvau kišenvagis, ir Tibeto vienuolyne. Tu atsirandi visur ir anksčiau ar vėliau pajunti viską, ką tau dabar papasakojau. Tik neleidi sau pripažinti, kad tai, ką jauti,

gali būti tiesa.

Danielis nutilo, norėdamas atgauti kvapą, ir įsmeigė į Liusę bereikšmį žvilgsnį. Tada ištiesė ranką ir prispaudė prie merginos kelių. Ji pajuto, kaip per visą kūną nusirita pažįstama karščio banga.

Liusė užsimerkė, o kai vėl pakėlė vokus, Danielis rankoje laikė patį tobuliausią bijūno žiedą. Jis beveik spindėjo. Nustebusi, kad nepastebėjo jo anksčiau, mergina apsidairė ieškodama vietos, iš kur Danielis nuskynė gėlę. Deja, aplink buvo matyti tik žolė ir pūvančių vaisių krūvos. Tarp jų neaugo gėlės.

– Tu žinotai, kai tą vasarą Helstone visą mėnesį kasdien skynei baltus bijūnus. Ar atsimeni? – Danielis žiūrėjo į mylimąją, tarsi stengdamasis pamatyti jos sielą. – Ne, – atsiduso jis po kelių akimirku. – Žinoma, tu negali prisiminti. Aš tau dėl to pavydžiu.

Vos tik jis tai pasakė, Liusės odą netikėtai užliejo šiluma. Atrodė, kad kūnas atsako į žodžius, kai smegenys nežino, kaip į juos reaguoti. Dalelė Liusės nebuvo tikra dėl nieko.

– Aš tai darau, – kalbėjo Danielis, lenkdamasis prie jos, kol susilietė kaktomis, – nes tu, Liusinda, esi mano meilė. Tu man esi visas pasaulis.

Liusės apatinė lūpa virpėjo. Jos rankos išslydo iš jo delnų. Gėlės žiedlapiai pro pirštus pabiro ant žemės.

– Kodėl tu atrodai toks liūdnas? – paklausė ji.

Visko buvo per daug, kad Liusė galėtų pradėti apie tai galvoti. Ji atšlijo nuo Danielio, atsistojo ir nusivalė nuo džinsų prilipusias žoles. Svaigo galva. Ji gyveno.... *anksčiau*.

– Liuse.

Ji mostelėjo ranka.

– Manau, man reikia kur nors nueiti vienai ir atsigulti, – mergina visu svoriu atsirėmė į persiko medžio kamieną.

– Tu blogai jautiesi, – keldamasis ir imdamas merginą už rankos, pastebėjo Danielis.

– Ne.

– Man taip gaila... – atsiduso vaikinai. – Net nežinau, ko tikėjausi pasakodamas tau visa tai. Neturėjau...

Liusė niekada nemanė, kad ateis laikas, kai ji norės pailsėti nuo Danielio, tačiau dabar ji troško išeiti. Iš žvilgsnio Liusė suprato, kad mylimasis laukia pažado jį susirasti vėliau ir toliau kalbėtis apie svarbius dalykus, tačiau mergina nebuvo tikra, kad tai gera mintis. Kuo daugiau jis kalbėjo, tuo ji aiškiau jautė kažką atbundant sielos gelmėse, tačiau nebuvo tikra, ar yra tam pasiruošusi. Mergina daugiau nesijautė pamišusi. Akivaizdu, kad nei ji, nei Danielis nesirgo psichikos liga. Kitam žmogui Danielio paaiškinimas su kiekvienu žodžiu atrodytų vis beprotiškesnis. Liusei... ji dar nebuvo tikra, tačiau galbūt Danielio žodžiai yra *atsakymai* į visus jos gyvenimo klausimus? Ji nežinojo, bet jautė tokią stiprią baimę, kokios dar nebuvo patyrusi nė karto gyvenime.

Ištraukusi rankas iš vaikinai delnų, Liusė patraukė miegamųjų korpuso link, tačiau, nuėjusi vos kelis

žingsnius, sustojo ir lėtai apsisuko.

Danielis nebuvo pajudėjęs iš vietos.

– Kas yra? – paklausė jis, kilstelėdamas smakrą.

Liusė stovėjo kaip įbesta per kelis žingsnius nuo vaikino.

– Pažadėjau palaukti, kol pasakysi gerąją naujieną, – atsakė ji.

Įtampa pradingo iš Danielio veido, ir jis vos pastebimai nusišypsojo. Vis dėlto iš akių nepranyko gąsdinantis nerimo šešėlis.

– Geroji naujiena yra ta... – jis nutilo, rūpestingai rinkdamas žodžius, – ...kad aš tave pabučiavau, o tu vis dar čia.

Septynioliktas skyrius

ATVERSTA KNYGA

Liusė griuvo į lovą, atsitrenkdama į senas spyruokles. Pasprukusi iš kapinių, visą kelią iki savo kambario ji skuodė kiek įmanydama. Mergina net neįsižiebė šviesos, todėl atsitrenkė į kėdę, stovėjusią prie rašomojo stalo, ir stipriai užsigavo kojos pirštą. Susirietusi į kamuoliuką, susiėmė skaudamą koją. Šiaip ar taip, šis skausmas buvo realus. Jis nebuvo beprotybės dalis ir priklausė šiam pasauliui, todėl mergina džiaugėsi galėdama su juo kovoti. Džiaugėsi, kad galų gale pasiliko viena.

Kažkas pabeldė į duris.

Ji net *negalėjo* pailsėti.

Liusė nekreipė dėmesio į beldimą. Nenorėjo nieko matyti. Kas ten bebūtų, ji taip ir pasakys. Antras beldimas. Sunkus kvėpavimas ir lėtas atsikrenkštimas. Taip kosčioja alergijos kamuojami žmonės.

Penė.

Liusė nenorėjo ir negalėjo dabar matyti Penės. Jeigu pamėgintų paaiškinti, kas jai nutiko per pastarąsias dvidešimt keturias valandas, jos pasakojimas tikriausiai skambėtų kaip *beprotybė*. Arba ji *išsikraustytų iš proto* mėgindama nusišlepti tiesą ir nutaisyti normalią veido išraišką.

Galų gale Liusė išgirdo koridoriuoli tolstančius Penės žingsnius. Pajutusi palengvėjimą, mergina atsiduso. Paskui atodūsis virto ilga vienišo žmogaus rauda.

Ji norėjo apkaltinti Danielį, kad jis sužadino jos sieloje nevaldomus jausmus. Kelias sekundes mėgino įsivaizduoti savo gyvenimą be jo. Deja, tai buvo neįmanoma. Buvo panašu į mėginimą prisiminti tą įspūdį, kurį patyrei pirmą kartą išvydęs namą, kuriame paskui gyvenai daugybę metų. Jis buvo pernelyg giliai įkritęs į jos širdį. Dabar Liusė turėjo perprasti visus keistus dalykus, kuriuos Danielis pasakė šį vakarą.

Ji mintimis vis sugrįždavo į atokų smegenų kampelį – ten, kur slypėjo viskas, ką Danielis kalbėjo apie jų praeitį. Nors Liusė ir negalėjo tiksliai prisiminti vaikinio papasakotų akimirkų ir apibūdintų vietų, tačiau, kaip bebūtų keista, jo žodžiai jos *visiškai* nenustebino ir nepritrenkė. Viskas jo pasakojime atrodė keistai pažįstama.

Pavyzdžiui, ji dėl nesuprantamų priežasčių nemėgo datulių. Ją supykindavo vien nuo šių vaisių vaizdo. Kad mama liautųsi dėjusi datules į kepinius, mergina netgi pareiškė, kad yra joms alergiška. Ji beveik visą gyvenimą maldavo tėvų, kad nuvežtų į Braziliją, tačiau net negalėjo paaiškinti, kodėl taip troško ten nuvykti. Balti bijūnai. Po gaisro bibliotekoje Danielis jai atnešė puokštę baltų bijūnų.

Tada viskas atrodė labai keista, tačiau kažkodėl labai pažįstama.

Dangus už miegamojo lango buvo juodas kaip anglis. Jame kybojo keli balti debesų tumulai. Kambarį gaubė tamsa, tačiau šviesūs gėlių žiedai, stovintys vazoje ant palangės, buvo puikiai matomi. Mergina juos pamerkė prieš savaitę, tačiau iki šiol nenuvyto nė vienas žiedlapis.

Liusė atsisėdo ir įkvėpė saldaus žiedų aromato.

Ji negalėjo jo kaltinti. Taip, Danielio pasakojimas skambėjo kaip bepročio kliedesiai, bet vaikas buvo teisus – ji vis persekiodavo jį ir sutikusi kaskart užsimindavo, kad juodu jau turi praeitį. Ir ne tik tai. Ji matė šešėlius ir buvo susijusi su nekaltų žmonių mirtimis. Kai Danielis pradėjo kalbėti apie jos *mirtis*, apie tai, kaip jam daugybę kartų teko matyti ją mirštančią, mergina stengėsi negalvoti apie Trevorą ir Todą. Jeigu būtų galimybė rasti tinkamus žodžius, Liusė norėtų paklausti Danielio, ar jis kada nors jautėsi atsakingas už mirtis. Už jos praradimą. Norėtų sužinoti, ar jam tenka nuolat nešiotis slegiančią paslaptį, jausti siaubingą, viską nustelbiančią kaltę, kuri Liusę persekiojo kiekvieną dieną.

Mergina atsisėdo ant kėdės, kuri paprastai stovėdavo prie rašomojo stalo, tačiau dabar kažkaip atsidūrė kambario viduryje. Ak. Pasilenkusi ir ištiesusi ranką, Liusė užčiuopė kažkokį kietą daiktą, kuris ką tik nukrito nuo kėdės. Ji rado storą knygą.

Nuėjusi prie sienos, mergina paspaudė elektros jungiklį ir prisimerkė užlieta bjaurios fluorescencinių lempų šviesos. Knygos, kurią laikė rankose, Liusė niekada anksčiau nebuvo mačiusi. Ji buvo įrišta į šviesiai pilko audeklo viršelį, nušiurusiais kampais, o ant nugarėlės buvo matyti aptrupėję rudi klizai.

Stebėtojai. Viduramžių Europos mitas.

Knyga, kurią parašė Danielio protėvis.

Ji buvo sunki ir šiek tiek kvėpėjo dūmais. Liusė ištraukė raštelį, kažkieno įbruktą po priekiniu viršeliu.

Taip, aš nučiupau atsarginį raktą ir be leidimo įėjau į tavo kambarį. Atsiprašau, tačiau reikalas NEATIDĖLIOTINAS! Nepavyko niekur tavęs surasti. Kur dingai? Privalai peržvelgti knygą, o paskui mudvi pasitarsime. Ateisiu už valandos. Elkis apdairiai.

Bučkis,

Penė.

Padėjusi raštelį ant palangės greta vazos su bijūnais, Liusė nusinešė knygą į lovą. Atsisėdusi ji pradėjo mataruoti nuleistomis kojomis. Vos paėmusi knygą į rankas, pajuto po oda sklindantį keistą šiltą jaudulį. Atrodė, kad leidinys jos rankose atgyja.

Mergina atvertė knygą. Ji tikėjosi, kad teks iššifruoti sudėtingu moksliniu stiliumi išdėstytą turinį arba ilgai ieškoti rodyklėje, kol atras ką nors, kas būtų bent netiesiogiai susiję su Danieliu.

Ji atsivertė tik titulinį puslapį.

Po viršelių buvo parudavusi nuotrauka – labai senas *carte de visite* stiliaus atvaizdas, atspausdintas ant pageltusio storo popieriaus. Apačioje kažkas rašalu buvo užrašęs: *Helstonas, 1854*.

Merginos odą užliejo karščio banga. Ji per galvą nusitraukė juodą megztinį, tačiau net ir su berankoviais marškinėliais negalėjo atvėsti.

Galvoje tebeskambėjo Danielio žodžiai: *Aš gyvensiu amžinai*, – sakė jis. – *Tu šiame pasaulyje atsirandi kas septyniolika metų. Įsimyli mane, o aš įsimyliu tave. Tai tave nužudo.*

Liusės galva pradėjo tvinkčioti.

Liusinda, tu esi mano meilė. Man tu esi viskas.

Mergina pirštu perbraukė nuotraukos, įklijuotos į knygą, kraštą. Liusės tėtis, tobulybės siekiantis fotografijos mokytojas, nustebtų, kad atvaizdas taip gerai išsilaikė, ir pasakytų, kad jis nepaprastai vertingas.

Liusė pernelyg susijaudino, išvydusi nuotraukoje įamžintus žmones. Ji suprato, kad visi Danielio pasakoti žodžiai buvo gryniausia tiesa, todėl jaudintis beprasmiška.

Fotografui pozavo puošniu elegantišku kostiumu vilkintis jaunas šviesiaplaukis tvarkingai apsikirpęs vyras. Jo akys buvo šviesios. Pakeltas smakras ir gražiai išlenkti skruostikauliai dar labiau pabrėžė drabužių puošnumą, tačiau Liusę labiausiai sukrėtė lūpos. Tiksliai jo lūpų formos kopija ir jo akių žvilgsnis... veido išraiška, kurią Liusė regėjo sapnuose pastarąsias dvi savaites ir pastarąsias dvi dienas matė realybėje.

Iš nuotraukos žvelgiantis vyriškis buvo Danielis. Tas pats, kuris ką tik pasakė, jog myli ją, ir papasakojo, kad ji atgimė daugybę kartų. Danielis, kuris atskleidė tiek daug dalykų, kurių Liusė nenorėjo girdėti, todėl nuo jo pabėgo. Danielis, kurį ji paliko kapinėse po persikų medžiais.

Žinoma, tai galėjo būti tik į akis krintantis panašumas. Tolimas giminaitis, galbūt šios knygos autorius, iš kurio per daugybę kartų iki Danielio atkeliavo panašumo genai.

Vis dėlto tas vyras nuotraukoje pozavo su jauna moterimi, kuri Liusėi pasirodė nepaprastai pažįstama. Būtent tai merginai sukėlė nerimą. Prisikišusi knygą prie veido, Liusė pradėjo tyrinėti moters atvaizdą. Ji vilkėjo juodą šilkinę balinę suknią. Drabužis, standžiai prigludęs prie juosmens, nuo klubų krito plačiomis klostėmis. Moters rankas dengė ilgos pirštinės su raišteliais, iš kurių kyšojo nuogi pirštai. Tarp lūpų, kurias puošė vos pastebima šypsena, buvo matyti smulkūs dantys. Moters oda buvo keliais tonais šviesesnė už vyro. Tankios blakstienos gaubė galias akis. Tankūs juodi plaukai kaskadomis leidosi iki juosmens.

Praėjo kelios sekundės, kol Liusė prisiminė, jog reikia kvėpuoti, tačiau net tada ji neįstengė atplėšti apstulbusio žvilgsnio nuo knygos. Kas buvo toji moteris, žvelgianti iš nuotraukos?

Ten buvo Liusė.

Arba Liusė buvo teisi ir jos prisiminimai apie Danielį susiję su pamirštu pasivaikščiojimu *Savanos* parduotuvių kvartale, kur juodu, apsirengę senoviškais drabužiais, atsitiktinai kartu pozavo *Ye Old Photo Booth* ateljė, arba Danielis kalbėjo tiesą.

Liuse ir Danielis pažinojo vienas kitą.

Juodu susitiko visai kitais laikais.

Liuse niekaip negalėjo atgauti kvapo. Visas jos gyvenimas susiplakė kunkuliuojančioje minčių jūroje. Mergina pradėjo galvoti apie ją persekiojančius juodus kaip derva šešėlius, šurpią Trevoro mirtį, savo sapnus...

Ji turėjo susirasti Penę. Jeigu pasaulyje gyvena žmogus, galintis kaip nors paaiškinti nesuvokiamus sutapimus, tai yra būtent ji. Pabrukusi po pažastimi paslaptinę senovinę knygą, Liuse išlėkė iš kambario ir nuskubėjo į biblioteką.

Patalpoje buvo šilta ir tuščia, tačiau Liusei sukėlė nerimą kažkas, kas slypėjo palei aukštas lubas ir tarp be galo ilgų knygų eilių. Mergina paskubomis nužingsniavo prie naujojo bibliotekininkės stalo. Jis dar atrodė sterilus ir nenaudojamas. Nuorodų skyriuje Liuse greitai praėjo didžiulį nenaudojamą kortelių katalogą, tada pasiekė grupinio darbo skyrių, kur stovėjo ilgi stalai.

Penės ten nebuvo, tačiau Liuse pamatė Arianą ir Rolandą, žaidžiančius šachmatais. Mergina sėdėjo užsikėlus ant stalo kojas. Ji buvo užsimaukšlinusi dryžuotą konduktoriaus kepuraitę. Arianos plaukai buvo pakišti po kepuraitę. Nuo to ryto, kai nukirpo draugei plaukus, ji antrą kartą ant jos kaklo išvydo blizgantį tarsi marmuras randą.

Ariana buvo įnikusi į žaidimą. Įsibrukusi į burną šokoladinį cigarą, mergina svarstė kitą ėjimą. Rolandas buvo viršugalvyje susirišęs dredus į du didelius mazgus. Jis stengėsi pergudrauti Arianą ir mažyliu pirštu jau baksnojo į vieną iš savo pėstininkų.

– Šachas ir matas, po velnių, – triumfuodama paskelbė Ariana, nukirsdama priešininko karalių kaip tik tuo momentu, kai prie stalo sustojo Liuse. – Liuliuliuliusinda, – pažvelgusi į draugę, uždainavo ji.

– Tu slapsteisi nuo manęs.

– Ne, – atsakė Liuse.

– *Girdėjau* apie tave įdomių dalykų, – pareiškė mergina. Rolandas susidomėjęs pakreipė galvą. – Na, na, apsimetinėk toliau. Tai reiškia – sėskis ir pasakok. Tiesiog dabar.

Liuse prispaudė knygą prie krūtinės. Ji nenorėjo sėstis. Ką tik aplakstė visą biblioteką, ieškodama Penės. Visai netroško plepėti su Ariana, ypač Rolando akivaizdoje. Vaikinas kaip tik rankiojo daiktus nuo gretimos kėdės.

– Prisijunk prie mūsų, – paragino jis.

Liuse nenoromis prisėdo ant kėdės krašto. Pabus tik kelias minutes. Tai, kad ji nematė Arianos kelias dienas, buvo tikra tiesa. Normaliomis aplinkybėmis ji tikrai būtų pasiilgusi keistuolės merginos.

Deja, to, kas vyko jos gyvenime, normaliomis aplinkybėmis pavadinti neįmanoma. Liuse negalėjo galvoti apie nieką kitą, išskyrus nuotrauką.

– Kadangi nuvaliau šachmatų lentą Rolando užpakaliu, sužaiskime naują žaidimą, – pasiūlė Ariana.

– Pavyzdžiui, „Kas kada nors matė demaskuojančią Liusės nuotrauką?“

– Ką? – pašoko Liusė. Net neabejodama, kad įtampa jos veide viską išduoda, ji švelniai prispaudė ranką prie knygos viršelio. Nereikėjo jos čia atsinešti.

– Spėsiu iš trijų kartų, – pasiūlė mergina, vartydama akis. – Vakar po pamokų Molė tave nufotografavo lipančią į didžiulį juodą automobilį.

– Ooo... – lengviau atsiduso Liusė.

– Ji ketino paskusti tave Rendei, – tęsė Ariana, – bet aš jai kai ką daviau, – mergina spragtelėjo pirštais. – Dabar, norėdama atsidėkoti, atsakyk į mano klausimą: ar jie tave vežioja pas psichiatrą, dirbantį mieste? – jos balsas pritilo ir pavirto šnabždesiu. Ariana beldė nagais į stalviršį: – O gal įsitaisei meilužį?

Liusė dėbtelėjo į Rolandą – vaikiną spoksojo į ją neatitraukdamas akių.

– Nei viena, nei kita, – atsakė Liusė. – Išvažiavau, norėdama trumpai pasikalbėti su Kemu. Iš tiesų man taip ir nepavyko...

– Bum! – šypsodamasis sušuko Rolandas. – Susimokėk, Ari. Tu man skolinga dešimt *baksų*.

Liusės žandikaulis atvipo.

Ariana patapšnojo jos ranką.

– Nekreipk dėmesio, – tarė ji, – mudu tik susilažinome, kad gyvenimas būtų įdomesnis. Pamaniau, kad tu išvažiavai su Danieliu. Rolandas statė už Kemą. Liusė, tu varai mane į bankrotą. Man tai nepatinka.

– *Buvau* su Danieliu, – prasitarė Liusė, pati nesuprasdama, kodėl jai taip svarbu ištaisyti įvykusį nesusipratimą. Nejaugi šių jaunuolių gyvenime nėra nieko įdomaus, kad jie sėdi čia ir aptarinėja, ką ji veikia laisvalaikiu?

– Ak, – nusivylęs sudejavo Rolandas. – Turinys darosi vis painesnis.

– Rolandai, – kreipėsi į vaikiną Liusė. – Noriu tavęs kai ko paprašyti.

– Kalbėk, – Rolandas iš juodais ir baltais dryžiais marginto švarkelio kišenės išsitraukė rašiklį ir užrašų knygutę. Demonstratyviai laikydamas rašymo priemonę virš popieriaus, jis stovėjo tarsi užsakymo laukiantis padavėjas. – Ko norėtumėte? Kavos? Ko nors išgerti? Alkoholinius gėrimus gauname tik penktadieniais. Gal nepadoraus turinio žurnalų?

– Cigarų? – pasiūlė Ariana. Kadangi laikė įsikandusi šokoladinį cigarą, ji šiek tiek šveplavo.

– Ne, – Liusė papurtė galvą. – Nieko iš šio sąrašo.

– Supratau – tai bus specialus užsakymas. Deja, kambaryje palikau katalogą, – pareiškė Rolandas gūžtelėdamas pečiais. – Galėtum vėliau užsukti pas mane...

– Neprašau, kad ką nors man gautum. Tik noriu sužinoti... – sutvardžiusi kylantį susierzinimą kalbėjo Liusė. – Judu su Danieliu esate draugai, tiesa?

Rolandas vėl gūžtelėjo.

– Nejaučiu tam vyrui neapykantos.

– Ar pasitiki juo? – kamantinėjo Liusė. – Jeigu jis tau pasakytų ką nors, kas atrodytų kaip visiška

beprotybė, ar patikėtum?

Rolandas pašnairavo į ją ir akimirką atrodė sustingęs, tačiau paskui Ariana apsisuko ant stalo ir, permetusi kojas į Liusės pusę, paklausė:

– Apie ką tiksliau mes čia kalbame?

Liusė atsistojo.

– Nesvarbu, – atsiduso ji. Nereikėjo apskritai kelti tokio klausimo. Ją vėl užplūdo daugybės smulkmenų lavina. Mergina stvėrė nuo stalo knygą. – Atleiskite.

Ji pristūmė kėdę prie stalo ir nuėjo. Galva buvo kupina padrikų minčių, kojos sunkios ir neklusnios. Vėjo gūsis pakėlė nuo sprando plaukus. Gręžiodamasi aplinkui, mergina dairėsi šešėlių. Nieko. Tik atviras langas viršuje, netoli bibliotekos sienos gegnės. Tik mažutis paukščio lizdas, įspraustas tarp lango ir stogo briaunos. Dar kartą įdėmiai apžvelgusi biblioteką, Liusė išvydo tai, kuo negalėjo patikėti. Šešėlių nebuvo nė ženklo – jokių juodų besidraikančių ūselių ar pilkų virš galvos plevenančių dėmių, primenančių klimato žemėlapius. Vis dėlto Liusė aiškiai jautė, kad jie yra kažkur netoliese, net galėjo užuosti ore tvyrantį sūroką sieros kvapą. Kur buvo šešėliai, kai jos nepersekiojo? Iki šiol ji manė, kad tamsūs pavidalai lydi tik ją. Merginai net nešovė į galvą, kad jie gali nukeliauti kitur ir kankinti kitus žmones. Ar Danielis irgi juos mato?

Sukdama už kampo ir eidama į bibliotekos galinėje dalyje įrengtą kompiuterių klasę, kur tikėjosi surasti Penę, Liusė akis į akį susidūrė su panele Sofija. Abi susvyravo, ir panelė Sofija padėjo Liusei išlaikyti pusiausvyrą. Mokytoja vilkėjo madingus džinsus ir ilgą baltą palaidinę, o ant pečių buvo užsimetusi raudoną megztinį ir priekyje mazgu susirišusi jo rankoves. Metalų žalsvumo akinių stikluose atsispindėjo margaspalviai karoliukai – mokytojos kaklą puošė vėrinys. Pajutusi, kokios stiprios panelės Sofijos rankos, Liusė labai nustebo.

– Atsiprašau, – sulemeno ji.

– Liusinda, kas nutiko? – mokytoja prispaudė delną prie merginos kaktos. Mokytojos rankos stipriai kvėpėjo kūdikiams skirta pudra. – Tu prastai atro dai.

Liusė tvardėsi, iš paskutiniųjų stengdamasi nepravirkti dėl to, kad miela bibliotekininkė jaučia jai gailestį.

– Prastai jaučiuosi, – paaiškino mergina.

– Taip ir žinojau, – tarė panelė Sofija. – Šiandien neatėjai į pamoką, o vakar vakare nedalyvavai socializacijos renginyje. Gal tau reikėtų apsilankyti pas gydytoją? Jeigu mano pirmosios pagalbos vaistinė nebūtų sudegusi per gaisrą, aš tau dabar pamatuočiau temperatūrą.

– Ne, tiesą sakant, aš net nežinau... – Liusė laikė knygą priešais save ir svarstė, ar nepapasakojus visko panelei Sofijai. Visko nuo pačios pradžios... Tačiau kur buvo pradžia?

Jai nereikėjo nieko pasakoti. Pažvelgusi į knygą panelė Sofija giliai atsiduso ir pažiūrėjo į merginą viską suprantančiu žvilgsniu.

– Tu pagaliau ją radai, tiesa? Eikš, pasikalbėkime, – pakvietė ji.

Net bibliotekininkė apie Liusės gyvenimą žinojo daugiau negu ji pati. O gal reikėtų sakyti *gyvenimus*? Mergina nesuvokė, ką visa tai reiškė ir kaip tai buvo įmanoma.

Ji nusekė paskui panelę Sofiją prie stalo, stovinčio pačiame studijų skyriaus krašte. Iš tos vietos Liusė akies kampe galėjo matyti Arianą ir Rolandą, tačiau jie buvo per toli, kad nugirstų jų pokalbį.

– Kaip tau pavyko ją rasti? – pasidomėjo panelė Sofija, glostydama Liusės ranką ir užsidėdama akinius. Mokytojos akys, mažos ir tamsios tarsi juodieji perlai, žibėjo už dviejų židinių lęšių. – Nenusimink, mieloji, tau niekas negresia.

– Nežinau. Mudvi su Pene jos ieškojome. Tai buvo kvaila. Mes pamanėme, kad knygos autorius gali būti Danielio giminaitis, tačiau tiksliai nežinojome. Kai tik ateidavome knygos, paaiškėdavo, kad ji paimta. Kai šįvakar grįžau namo, Penė ją buvo palikusi mano miegamajame...

– Peniveterė žino apie knygos turinį? – nustebo mokytoja.

– Nežinau, – purtydama galvą atsakė Liusė. Ji jautė, kad kalba padrikai, tačiau negalėjo prisiversti nutilti. Panelė Sofija buvo tarsi visada rami ir kiek keistoka močiutė, kurios Liusė niekada neturėjo. Tikrosios Liusės močiutės svajonės apie didžiulę išvyką po parduotuves paprastai baigdavosi bakalėjos krautuvėlėje. Be to, Liusė jautėsi saugesnė žinodama, kad šalia yra žmogus, su kuriuo galima pasikalbėti. – Neradau šitos knygos tik dėl to, kad buvau su Danieliu. Paprastai jis elgdavosi labai keistai, tačiau vakar vakare jis mane pabučiavo. Mudu buvome drauge, kol...

– Atleisk, mieloji, – nutraukė ją panelė Sofija. Paskui kiek per garsiai pridūrė: – Ar tu ką tik pasakei, kad Danielis Grigoris tave pabučiavo?

Liusė abiem delnais užsispaudė burną. Mergina negalėjo patikėti, kad ką tik viską išpliurpė paneli Sofijai. Ji tikrai nesuvokia, ką daro.

– Atleiskite, tai visai nesvarbu, – išlemeno ji. – Ir labai nemalonu. Net nežinau, kodėl man tai išsprūdo, – mergina mėgino atvėsinti liepsnojančius skruostus.

Deja, buvo per vėlu.

– Ačiū, kad pasakei *man!* – kitapus studijų skyriaus subaubė Ariana. Jos veidas atrodė suglumęs.

Liusės dėmesį vėl atitraukė panelė Sofija. Ji ištraukė knygą iš merginos rankų.

– Mieloji, tavo bučinys su Danieliu Grigoriu nėra nesvarbus. Dažniausiai jis yra neįmanomas, – pasakė mokytoja. Ji pasikasė smakrą ir įbedė akis į lubas. – Tai reiškia... na... ne, tai *negalėtų* reikšti, kad...

Mokytojos pirštai pradėjo bėgioti knygos puslapiais. Ji neįsivaizduojamai greitai braukė kiekvieną eilutę.

– Ką reiškia *dažniausiai*? – neatlyžo Liusė. Ji niekada nesijautė taip smarkiai paklydusi savo gyvenime.

– Pamiršk bučinį, – norėdama atkreipti Liusės dėmesį, panelė Sofija pamojo ranka jai prieš veidą.

– Nepraėjo nė pusė... Bučinys nieko nereiškia, nebent... – murmėjo mokytoja, toliau vartydama

puslapius.

Ką žino panelė Sofija? Danielio bučinys reiškė viską. Liusė stebėjo, kaip mokytojos pirštai tarsį dvejodami lakstė tarp eilučių, kol jos dėmesį patraukė vienas puslapis.

– Grįžkite atgal, – pasiūlė mergina, uždėdama delną ant panelės Sofijos rankos, kad ši liautųsi ieškoti.

Kai Liusė vertė plonus beveik persišviečiančius puslapius, panelė Sofija palinko arčiau knygos. Štai. Ji prispaudė ranką prie širdies. Paraštėse buvo serija paveikslėlių – eskizų, nupieštų juodu rašalu. Nupiešti paskubomis, tačiau grakščiai. Buvo matyti, kad dirbo patyrusi ranka. Žmogus, turintis ypatingą talentą. Mėgindama perprasti tai, kas pavaizduota piešiniuose, Liusė perbraukė juos pirštais. Moters pečių linija, žvelgiant iš nugaros. Plaukai prie sprando surišti į kuodą. Švelnūs nuogi keliai, sukryžiuoti vienas ant kito, neaiškių kontūrų liemuo. Ilgas liesas riešas ir ištiestas delnas, ant kurio guli didžiulis pilnaviduris bijūno žiedas.

Liusės pirštai pradėjo drebėti. Gerklę užspaudė gniužulas. Mergina nežinojo, kodėl iš visko, ką šiandien matė ir girdėjo, būtent šie piešiniai pasirodė tokie gražūs ir kartu tragiški, kad ji galų gale paplūstų ašaromis. Pečiai, keliai... visa tai buvo jos. Liusė žinojo – juos nupiešė Danielio ranka.

– Liusinda, – panelės Sofijos veide buvo matyti nervinė įtampa. Mokytoja iš lėto stūmė savo kėdę nuo stalo. – Ar tu... ar tu gerai jautiesi?

– O, Danieli, – sušnabždėjo mergina ir nusibraukė ašarą.

– Liusinda, jis prakeiktas, – stebėtinai ramiai pareiškė mokytoja. – Jūs abu prakeikti.

Prakeikti. Danielis užsiminė apie prakeikimą. Būtent šiuo žodžiu jis pavadino tai, kas su jais vyko. Tačiau jis tai pasakė sau, o ne Liusei.

– Prakeikti? – pakartojo mergina. Ji nenorėjo daugiau to girdėti. Troško tik vieno – kuo greičiau susirasti mylimąjį.

Panelė Sofija spragtelėjo pirštais tiesiai priešais Liusės veidą. Lėtai ir apatiškai, tarsį apsvaigusi nuo narkotikų, mergina pakėlė akis ir pažvelgė mokytojai į veidą.

– Tu dar neatsibudai, – sumurmėjo moteris. Norėdama atkreipti Liusės dėmesį, ji garsiai užtrenkė knygą ir nuleido rankas nuo stalo. – Ar jis tau ką nors sakė? Galbūt kažką kalbėjo, kai judu pasibučiavote?

– Jis pasakė man... – pradėjo mergina. – Tai skamba kaip beprotybė.

– Taip dažnai būna.

– Jis sakė, kad mes abu... tam tikra prasme esame po nelaiminga žvaigžde gimę įsimylėjėliai. – Prisiminusi ilgą praeitų gyvenimų sąrašą, Liusė užsimerkė. Iš pradžių ši mintis merginai pasirodė labai keista, tačiau dabar, kai pradėjo su ja apsiprasti, Liusė pagalvojo, jog tai, kas jiems nutiko, galėtų būti romantiškiausias dalykas visame pasaulyje. – Pasakojo, kaip mudu anksčiau įsimylėdavome... Rio de Žaneire, Jeruzalėje, Taityje...

– Tikrai skamba kaip beprotybė, – pritarė panelė Sofija. – Taigi tu, savaime suprantama, juo

nepatikėjai?

– Iš pradžių ne, – atsakė Liusė prisimindama jų ginčą po persikų medžiais. – Jis pradėjo nuo Biblijos aiškinimo, o aš instinktyviai nustoju klausytis, kai pradedama apie tai šnekėti, – mergina prisikando liežuvį. – Neįsižeiskite. Norėjau pasakyti, kad jūsų pamokos tikrai įdomios.

– Nieko tokio, – šyptelėjo mokytoja. – Tavo amžiaus žmonės dažnai bijo įgyti religinį išprusimą. Liusinda, tai nieko nauja.

– Ak, – atsiduso mergina ir patraškino pirštų sąnarius, – juk aš nesu išprususi religijos srityje. Mano tėvai yra netikintys, todėl...

– Visi kuo nors tiki. Ar tu pakrikštyta?

– Ne. Nebent maudynes baseine, įrengtame po buvusios bažnyčios skliautais, laikytume krikštu, – nykščiu rodydama į tą pusę, kur stovėjo sporto kompleksas, nedrąsiai prisipažino Liusė.

Taip, ji švęsdavo Kalėdas, netgi kelis kartus buvo bažnyčioje, o kai jos ir artimųjų gyvenimas tapo sunkus ir apgailėtinas, mergina vis tiek vylėsi, kad yra kažkas, kuo būtų verta tikėti. Jai to visada pakako.

Kitapus bibliotekos nuaidėjo kažkoks triukšmas. Atsigręžusi mergina pamatė, kad Rolandas nuvirto nuo kėdės. Kai Liusė paskutinį kartą buvo atsigręžusi į jį pažiūrėti, vaikiną atsilošęs sūpavosi ant dviejų kėdės kojų. Atrodė, kad dabar žemės trauka laimėjo.

Kai Rolandas pamėgino atsistoti ant kojų, Ariana suskubo jam padėti. Žvilgtelėjusi į Liusę, ji greitai pamojo ranka.

– Jam viskas gerai! – linksmi sušuko draugė. Paskui gana garsiai sušnabždėjo Rolandui: – Kelkis!

Panelė Sofija sėdėjo labai ramiai, rankas po stalu susidėjusi į sterblę. Ji kelis kartus atsikrenkštė, vėl atvertė priekinį knygos viršelį, pirštais perbraukė nuotrauką ir paklausė:

– Ar jis dar ką nors atskleidė? Ar žinai, kas yra Danielis?

Išsitiesusi kėdėje, Liusė labai lėtai paklausė:

– O jūs žinote?

Bibliotekininkė suakmenėjo.

– Aš tyrinėju tokius dalykus. Esu mokslininkė. Stengiuosi nesigilinti į lėkštus meilės reikaliukus.

Būtent taip ji ir pasakė. Vis dėlto ant kaklo pulsuojanti vena ir beveik nepastebimas smulkių prakaito lašelių spindesys ant kaktos Liusei bylojo, kad atsakymas į jos klausimą būtų „taip“.

Virš jų galvų milžiniškas senovinis laikrodis išmušė vienuoliką. Minučių rodyklė virpėjo, stengdamasi atsistoti į savo vietą, o visas prietaisas skambėjo nuo dūžių, pertraukusių svarbų pokalbį. Liusė niekada neatkreipė dėmesio, kad šis laikrodys skamba taip garsiai. Dabar dūžiai sukėlė jai skausmą – mergina per ilgai buvo toli nuo Danielio.

– Danielis pagalvojo... – pradėjo Liusė. – Vakar vakare, kai mudu pirmą kartą pasibučiavome, jis pamanė, kad aš mirsiu. – Panelė Sofija neatrodė tokia nustebusi, kaip tikėjosi Liusė. Mergina vėl patraškino pirštų sąnarius. – Bet juk tai beprotybė, tiesa? Man tai negresia.

Panelė Sofija nusiėmė dviejų židinių akinius ir pasitrynė mažas akis.

– Kol kas ne, – atsakė ji.

– O, Dieve, – sušnibždėjo Liusė, vėl užvaldyta didžiulės baimės, kuri privertė ją išbėgti iš kapinių palikus ten Danielį. Bet kodėl? Buvo dar kažkas, ko vaikas dar neatskleidė. Kažkas – ji žinojo – toks galingas, jog vertė nuolat jausti silpnesnę ar stipresnę baimę. Kažkas, ką ji nujautė ir žinojo, bet bijojo patikėti, kol dar kartą neišvydo to veido.

Knyga tebegulėjo atversta toje vietoje, kur buvo nuotrauka. Atvaizde Danielio šypsena atrodė kupina nerimo, tarsi jis žinotų – jis sakė, kad visada žinodavo, – kas jo laukia ateityje. Mergina niekaip negalėjo įsivaizduoti, kokias kančias dabar patiria mylimasis. Atskleidęs paslaptį apie nesibaigiančią jų istoriją, Danielis buvo paliktas. Ji būtinai turėjo jį surasti.

Užvertusi knygą, mergina vėl pasibruko ją po pažastimi. Tada atsistojo ir pristūmė prie stalo kėdę.

– Kur eini? – nervingu balsu paklausė panelė Sofija.

– Noriu susirasti Danielį, – atsakė Liusė.

– Eisiu su tavimi.

– Ne, – mergina papurtė galvą. Ji pamėgino įsivaizduoti, kaip viskas atrodytų, jeigu ji susirastų Danielį ketindama pulti į jo glėbį ir su savimi atsivestų mokyklos bibliotekininkę. – Jūs tikrai neprivalote eiti.

Panelė Sofija pasilenkė prie dvigubu mazgu surištų savo patogių batų raištelių. Ji atrodė labai susirūpinusi. Atsistojusi ji uždėjo ranką merginai ant peties.

– Pasitikėk manimi, – paprašė mokytoja. – Aš galiu. Privalau saugoti „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos reputaciją. Juk nemanai, kad leidžiame mokiniams naktį lakstyti kur tik panorėjus, ar ne?

Liusė suprato, kad panelė Sofija žino apie jos pasprukimą už mokyklos teritorijos ribų. Mintyse ji sudejavo. Kodėl gi nepasikvietus su savimi visų mokinių, kad jie galėtų mėgautis jų drama? Molė galėtų fotografuoti, Kemas – pradėtų naujas muštynes. Kodėl nepradėjus tiesiog dabar ir nepasišaukus Arianos ir Rolando, kurie – Liusė tik dabar pastebėjo ir krūptelėjo iš netikėtumo – ką tik buvo dingę iš bibliotekos.

Panelė Sofija, nešina knyga, jau judėjo išėjimo link. Kad ją pavytų, Liusei teko pabėgti. Ji pralėkė pro kortelių katalogą, pro apsvilusį persišką kilimą prie bibliotekininkės stalo, pro rytiniame pastato sparne įrengtą specialiosios kolekcijos skyrių su stiklinėmis lentynomis, prikrautomis pilietinio karo reliktu. Toje vietoje pirmąjį vakarą sutiko Danielį, piešiantį kapinių eskizą.

Juodvi išėjo pro duris į drėgną nakties orą. Ant mėnulio užslinko debesis, ir visa mokyklos teritorija nugrimzdo į juodą kaip rašalas tamsą. Staiga Liusė pajuto, kad kažkas ją veda link šešėlių. Tarsi į ranką kažkas būtų įspaudęs kompasą. Mergina tiksliai žinojo, kur jos yra – ne prie bibliotekos, tačiau visai netoli nuo jos.

Ji dar nematė jų, bet jautė, o tai buvo dar blogiau. Visą jos odą pradėjo nepakeliamai niežėti. Niežulys tarsi rūgštis smelkėsi į kaulus ir kraują. Šešėliai artėjo vienas prie kito, jungėsi, ir visas

kapines bei aplinkinę teritoriją užliejo sieros dvokas. Dabar šešėliai buvo daug didesni. Atrodė, kad nuo jų skleidžiamo bjauraus puvėsių tvaiko pradėjo dvokti visa mokyklos teritorija.

– Kur Danielis? – paklausė panelė Sofija. Liusė pagalvojo, kad mokytoja, nors ir kažką žinojo apie praeitį, šešėlių tikriausiai nepastebėjo. Dėl to mergina pasijuto dar labiau išsigandusi ir vieniša. Be to, atsakinga už viską, kas dabar vyko.

– Nežinau, – atsakė Liusė. Ji jautė, kad tvankiame tirštame nakties ore trūksta deguonies. Mergina nenorėjo ištarti žodžių, kurie, ji žinojo, juos su Danieliu priartintų prie to, ko ji labiausiai baiminosi. Vis dėlto ji privalėjo eiti pas Danielį. – Palikau jį kapinėse.

Juodvi nuskubėjo per mokyklos teritoriją. Po liūties, pliaupusios prieš kelias dienas, takeliai buvo pavirte purvina klampyne. Miegamųjų korpuse, stovinčiame dešinėje, degė vos kelios švieselės. Viename lange Liusė išvydo mažai pažįstamą merginą, palinkusią prie knygos. Juodvi kartu lankė rytines pamokas. Mergina atrodė tvirta. Ji turėjo auskarą nosyje ir dažnai čiaudėdavo, tačiau Liusė niekada negirdėjo jos kalbant. Net nenutuokė, ar ji labai nelaiminga, ar džiaugiasi gyvenimu. Staiga ji pagalvojo: jeigu galėtų pasikeisti vietomis su šia mergina, kuriai niekada nereikės sielotis dėl praeitų gyvenimų, dėl mirtį pranašaujančių šešėlių ir dėl dviejų nekaltų vaikinų mirties, ar sutiktų tai padaryti?

Jai prie akis iškilo Danielio veidas, užlietas violetinio švytėjimo, – tokį jį matė ryte, kai mylimasis nešė ją į miegamąjį. Jo auksiniai plaukai spinduliavo. Akys buvo kupinos švelnumo ir supratimo. Vienintelis vaikino lūpų prisilietimas nuskraidino ją toli nuo tamsos. Dėl jo iškęstų viską ir dar daugiau.

Jei tik būtų žinojusi, kiek daug kančių dar laukia.

Juodvi su panele Sofija prabėgo futbolo stadioną juosiančias išklerusių suoloelių eiles. Mokytoja tikrai buvo puikios sportinės formos. Jeigu moteriškė netursentų per kelis žingsnius priekyje, Liusė nerimautų dėl per didelio tempo.

Liusė atsiliko. Baimė susitikti šešėlius veikė tarsi uraganinis vėjas, lėtinantis žingsnius. Vis dėlto mergina nepasidavė ir veržėsi pirmyn. Visą kūną užvaldantis šleikštulys jai pasakė tai, ko neįžiūrėjo akis, stebinti tamsius pavidalus.

Juodvi sustojo kapinių tarpuvartėje. Liusė drebėjo. Ji nesėkmingai iš paskutiniųjų mėgino tai nuslėpti. Atgręžusi į jas nugarą ir įsispoksojusi į apačioje išsirikiavusius antkapius, prie vartų stovėjo mergina.

– Pene! – pašaukė Liusė. Ji pasijuto nepaprastai laiminga išvydusi draugę.

Kai Penė atsigrėžė, jos veidas pasirodė pilkas kaip pelenai. Nors lauke buvo karšta, mergina vilkėjo juodą neperpučiamą striukę, o jos akiniai buvo aprasoję nuo drėgmės. Draugė drebėjo dar smarkiau už Liusę.

– Kas nutiko? – aiktelėjusi paklausė Liusė.

– Ėjau ieškoti tavęs, – tarė Penė, – kai pamačiau šiuo takeliu bėgančius dar kelis mokinius. Jie

nuėjo ten, – mergina parodė į vartus, – bet aš ne...ne...ne...negalėjau.

– Kas ten? – kamantinėjo Liusė. – Kas vyksta ten, apačioje?

Vos paklaususi Liusė iškart pati suprato, kas vyko apačioje. Penė niekada negalėtų to pamatyti.

Kraują stingdantys juodi šešėliai viliojo ten Liusę, tačiau ji turėjo eiti viena.

Penė tankiai mirkčiojo. Mergina atrodė persigandusi.

– Nežinau, – galų gale išlemeno ji. – Iš pradžių pamaniau, kad fejerverkai, tačiau į dangų niekas nepakilo, – mergina krūptelėjo. – Nutiko kažkas bloga, bet nežinau kas.

Liusė giliai įkvėpė ir plaučiai prisipildė sieros.

– Kaip, Pene? Iš kur tu žinai? – nenurimo ji.

Draugė drebančia ranka mostelėjo į gilią daubą pačiame kapinių viduryje.

– Matai ją? – paklausė ji. – Ten kažkas blyksi.

Aštuonioliktas skyrius

UŽMIRŠTAS KARAS

Liusė žvilgtelėjo kartelį į mirksinčią šviesą kapinių gilumoje ir pasileido bėgti link jos. Ji pralėkė pro sutrupėjusius antkapius, palikdama toli už savęs Penę ir panelę Sofiją. Liusei nerūpėjo, kad jai bėgant aštrios ir išsikerojusios amžinai žaliuojančių ąžuolų šakos draskė jos rankas ir veidą, o tvirtai įsišaknijusių žolių kuokštai kabinosi jai už kojų.

Jai reikėjo iki ten nusigauti.

Blėstančio sidabrinio mėnulio kraštelis šiek tiek apšvietė kelią, tačiau buvo ir kitas šviesos šaltinis, sklindantis iš kapinių. Jos tikslas. Tai atrodė kaip siaubinga, debesimis apgaubta audra. Tik skirtumas tas, kad ji siautėjo žemėje.

Liusė suprato, kad šešėliai jau daugelį dienų bandė ją įspėti. Dabar jų tamsusis pasirodymas pavirto kažkuo, ką net Penė galėjo matyti. O kiti mokiniai, kurie nubėgo priešais juos, irgi turėjo kažką pastebėti. Liusė neįsivaizdavo, ką tai galėtų reikšti. Jeigu ten grėsmingai mirkčiojo Danielis... tada viskas buvo tik dėl jos kaltės.

Jos plaučiai degė, tačiau ją vedė pirmyn Danielio vaizdinys, kuriame jis stovi po persikų medžiais. Ji nesustos, kol neras, nes tik jo ir ieškojo, kad galėtų pakišti jam knygą palei nosį ir sušukti, jog patikėjo juo, jog dalelė jos visada juo tikėjo, bet ji buvo per daug išsigandusi, kad priimtų jų protu nesuvokiamą istoriją. Liusė pasakys Danieliui, kad nesiruošia daugiau leisti baimei juos išskirti, tik ne šį kartą. Nes ji žinojo kažką, suprato kažką, kas gerokai per ilgai neleido jai suvokti tiesos. kažkas beprotiško ir keisto, kas pavertė jų praeities išgyvenimus ir tikroviškais, ir neįtikėtinais. Ji žinojo, kas yra Danielis. Dalelė jos nujautė, kad ji galbūt gyveno anksčiau ir mylėjo jį anksčiau. Tačiau Liusė iki dabar nežinojo, ką tai reiškė ir kur visa tai vedė – trauka, kurią jautė jam, jos sapnai.

Tačiau visa tai nebūtų svarbu, jeigu nespėtų nubėgti ten laiku ir nerastų kokio nors būdo atremti šešėlius. Visa tai nerūpėtų, jeigu šešėliai nusigautų iki Danielio anksčiau už ją. Ji bėgo pro šlaite išrikiuotus antkapius, tačiau kapinių vidurys vis dar buvo labai toli.

Už jos aidėjo sunkūs žingsniai. Tada pasigirdo spiegiantis šūksnis.

– Penivetere!

Tai buvo panelė Sofija. Ji vijosi Liusę šaukdama per petį, ten Liusė pamatė ir Penę, atsargiai lipančią per nuvirtusį antkapį.

– Tu lėtesnė nei artėjančios Kalėdos!

– Ne! – sušuko Liusė. – Pene, panele Sofija, neikit čia! – Ji nenorėjo, kad per ją dar kas nors atsidurtų šešėlių kelyje.

Panelė Sofija sustingo, stovėdama ant nuvirtusio balto antkapio ir spoksodama į dangų, tarsi visiškai nebūtų girdėjusi, ką jai liepė Liusė. Ji pakėlė savo liesas rankas į viršų, lyg norėdama nuo kažko prisidengti. Liusė prisimerkusi žvilgtelėjo į naktį ir sulaikė kvapą. kažkas artėjo link jų kartu su šaltu vėju.

Iš pradžių pamanė, kad tai šešėliai, tačiau tai buvo kažkas baisesnio, tarsi rantiyta ir nelygi skraistė su daugybe juodų kišenių, pro kurias sunkiai skverbėsi nakties taškeliai. Šį šešėlį sudarė milijonai mažų dalelių. Šėlstanti, plevėsuojanti tamsos audra, sklindanti į visas puses.

– Skėriai? – suriko Penė.

Liusė gūžtelėjo pečiais. Tankus spiečius vis dar buvo tolokai, tačiau jo skleidžiamas triukšmas augo sulig kiekviena sekunde. Tarsi tūkstančio paukščių sparnų plazdėjimas. Tarsi veržli, priešiška tamsa, išvalanti žemę. Ji artėjo. Ji užsipuls ją šiąnakt, o galbūt ir juos visus.

– Tai nieko gero nežada! – panelė Sofija sušuko į dangų. – Juk žemėje turėtų būti tvarka!

Penė alsuodama sustojo prie Liusės, ir abi suglumusios susižvalgė. Penės viršutinę lūpą padengė prakaito lašeliai, o jos violetiniai akiniai vis slydo nuo drėgnos nosies.

– Ji praranda sveiką protą, – sušnibždėjo Penė, nykščiu rodydama į panelę Sofiją.

– Ne, – Liusė papurtė galvą. – Ji daug žino. Ir jeigu panelė Sofija yra išsigandusi, tada ir tau čia nederėtų būti, Pene.

– Man? – suglumusi pasitikslino Penė, galbūt dėl to, kad nuo pat pirmos dienos mokykloje ji pati visada patardavo Liusei. – Man atrodo, kad *nė viena* iš mūsų neturėtų čia būti.

Liusės krūtinę pervėrė skausmas, panašus į tą, kurį pajuto, kai turėjo atsisveikinti su Kele. Ji nususuko nuo Penės. Tarp jų dabar atsirado plyšys, didelė praraja. Liusės praeitis atplėšė ją nuo draugės. Ji nenorėjo atvirai prisipažinti ir atkreipti Penės dėmesio į tai, tačiau žinojo, kad būtų geriau ir saugiau, jeigu jos išsiskirtų.

– Turiu pasilikti, – giliai įkvėpusi pasakė ji. – Man reikia surasti Danielį. Tu turėtum sugrįžti į miegamųjų korpusą, Pene. Prašau.

– Bet tu ir aš, – užkimusi sumurmėjo Penė. – Mes esame vienintelės...

Liusė, neišklausiusi sakinio pabaigos, nulėkė link kapinių vidurio. Link mauzoliejaus, kur matė susimąščiusį Danielį per Tėvų dieną. Ji peršoko per paskutinius antkapius ir nučiuožė drėgna ir šalta pūvančio mulčio nuokalne žemyn, kol žemė galiausiai išsilygino. Ji sustojo priešais milžinišką ažuolą, išsikerojusį dauboje kapinių viduryje.

Sušilusi, sugniuždyta ir išsigandusi ji atsirėmė į medžio kamieną.

Tada pro medžio šakas pamatė jį.

Danielį.

Ji iškvėpė visą orą iš plaučių ir pajuto silpnumą keliuose. Vienas žvilgsnis į jo tolimą, juodą

kontūrą – tokį nuostabų ir didingą – pasakė jai, kad visos Danielio užuominos, net ir tas svarbus dalykas, kurį ji išsiaiškino pati, viskas buvo tiesa.

Jis stovėjo ant mauzoliejaus sukryžiuotoms rankoms ir žiūrėjo į viršų, kur virš galvos ką tik pasirodė skėriai. Blausioje mėnesienoje išryškėjo jo šešėlis, kuris didėdamas leidosi nuo plataus, plokščio kriptos stogo. Ji pradėjo bėgti link jo, braudamasi pro kedenines tilandsijas ir senas pasvirusias statulas.

– Liuse! – jis sekė ją akimis, kol mergina artėjo prie mauzoliejaus pamatų. – Ką tu čia darai? – jo balse nesigirdėjo džiaugsmo, kad ją išvydo. Tai buvo panašiau į pribloškiančią nuostabą ir išgastį.

Tai mano kaltė, ji norėjo sušukti, artėdama prie mauzoliejaus. *Aš tikiu tuo, tikiu mūsų istorija. Atleisk man, kad palikau tave, daugiau niekada tavęs nepaliksiu.* Buvo dar vienas dalykas, kurį ji norėjo pasakyti jam. Tačiau jis buvo gerokai aukščiau, siaubingas šešėlių gausmas – per daug kurtinantis, oras buvo per tirštas, kad jis išgirstų ją iš ten, iš apačios, kur ji stovėjo.

Visas mauzoliejus buvo marmurinis. Bet vienoje iš bareljefo pavo skulptūrų buvo didelė nuolauža, kuria Liusė pasinaudojo kaip atrama kojoms. Paprastai šaltas akmuo šį kartą pasirodė šiltas prisilietus. Jos prakaituoti delnai kelis kartus nuslydo, kai ji išsitempusi bandė pasiekti viršų. Pasiekti Danielių, kuris turėjo jai atleisti.

Mergina pakilo siena aukštyn vos kelias pėdas, kai kažkas palietė jos petį. Ji apsisuko ir aiktelėjo, kai pamatė, kad tai buvo Danielis, ir atgniauzė delnus. Jis sugavo ją, rankomis apkabindamas jos liemenį, jai nespėjus nukristi ant žemės. Tačiau juk vos prieš sekundę jis buvo visu aukštu virš galvos.

Liusė įsikniaubė Danieliui į petį. Ir nors tiesa vis dar baugino ją, būdama jo rankose pasijuto tarsi jūra, radusi krantą, tarsi keliautojas, po ilgos, sunkios ir tolimos kelionės pagaliau sugrįžęs namo.

– Pasirinkai puikų laiką sugrįžti, – tarstelėjo jis nusišypsodamas, tačiau jo šypsena buvo prislėgta nerimo. Jo akys vis žiūrėjo už jos, į dangų.

– Tu irgi tai matai? – paklausė ji.

Danielis tik žvilgtelėjo į ją, negalėdamas atsakyti. Jo lūpa suvirpėjo.

– Žinoma, kad matai, – sušnibždėjo ji, nes viskas pagaliau pradėjo aiškėti. Šešėliai, jo istorija, jų praeitis. Jos gerklėje susikaupė rauda. – Kaip gali mane mylėti? – kūkčiojo ji. – Kaip apskritai gali mane pakęsti?

Jis ranka suėmė jos skruostą.

– Apie ką čia šneki? Kaip gali taip sakyti?

Jos širdis degė, taip smarkiai ji plakė.

– Nes... – ji nurijo oro gurkšnį. – Nes tu – angelas.

Jo rankos nusviro.

– Ką pasakei?

– Tu esi angelas, Danieli, aš žinau, – pakartojo ji ir kalbėjo toliau, jausdama vis plačiau savyje

atsiveriančius vartus, kol galiausiai jie visai išvirto. – Nesakyk man, kad aš pamišusi. Aš sapnuoju tave, sapnuoju tokius sapnus, kurie yra per tikri, kad juos būtų galima pamiršti, sapnus, kurie privertė pamilti tave, tau dar nespėjus pasakyti nė vieno gero žodžio apie mane. – Danielio akys visiškai nepasikeitė. – Sapnus, kuriuose tu turi sparnus ir laikai mane aukštai padangėse, kurių neatpažįstu, bet vis dėlto žinau, kad buvau ten tavo rankose tūkstančius kartų prieš tai. – Jis prisilietė prie jos kaktos savąja. – Viskas dabar taip aišku – koks tu grakštus, kai vaikštai, ir knyga, kurią parašė tavo protėvis. Kodėl niekas tavęs neaplankė per Tėvų dieną. Tai, kaip tavo kūnas atrodo, kaip plūduriuoja, tau plaukiant. Ir kodėl, kai mane pabučiuoji, aš pasijuntu taip, tarsi būčiau patekusi į dangų, – ji nutilo akimirksniui, kad atgautų kvapą. – Ir kodėl tu gali gyventi amžinai. Vienintelis dalykas, kuris lieka neaiškus – ką tu žemėje veiki su manimi. Nes aš esu tik... aš, – ji dar kartą žvilgtelėjo į dangų, jausdama juodus šešėlių kerus. – O aš esu kalta dėl šitiek daug dalykų.

Jo veidas išbalavo. Ir Liusė galėjo padaryti tik vieną išvadą.

– Tu irgi nesupranti kodėl, – nusprendė ji.

– Aš nesuprantu, kodėl tu vis dar čia.

Ji sumirksėjo ir liūdnai linktelėjo, tada pradėjo trauktis nuo jo.

– Ne! – jis vėl ją prisitraukė. – Neišeik. Tiesiog tu niekada – mes niekada... nesame taip toli nužengę, – jis užsimerkė. – Ar gali pasakyti dar kartą? – beveik baikščiai paprašė jis. – Ar gali man pasakyti... kas aš toks?

– Tu esi angelas, – ji lėtai pakartojo, nustebusi žiūrėdama į užmerktas Danielio akis, kai jis sudejavo iš malonumo beveik taip, tarsi jie bučiuotųsi. – Aš įsimylėjusi angelą, – dabar ji buvo ta, kuri norėjo užsimerkti ir sudejuoti. Ji pakėlė galvą. – Bet mano sapnuose tavo sparnai...

Karštas, staugiantis vėjas draikėsi į šonus virš jų, beveik išlupdamas Liusę iš Danielio rankų. Jis uždengė ją savo kūnu. Šešėlių – skėrių debesis nutūpė po netoliese augančio medžio laja ir nuo šakų skleidė čirškiančius garsus. Dabar jie sukibo į vieną didelę krūvą.

– O, Dieve, – sušnibždėjo Liusė. – Turiu imtis kažko. Turiu tai sustabdyti...

– Liusė, – Danielis glostė jos skruostą. – Pažiūrėk į mane. Tu nieko blogo nepadarei. Ir nieko negali pakeisti dėl, – jis bedė pirštu, – „to“, – jis papurtė galvą. – Kodėl apskritai manai, kad esi kalta?

– Nes visą gyvenimą matau tuos šešėlius...

– Turėjau kažką padaryti, kai supratau praeitą savaitę prie ežero. Tai pirmas tavo gyvenimas, kai tu juos pastebėjai, ir mane tai išgąsdino.

– Iš kur žinai, kad tai nėra mano kaltė? – nenurimo ji, galvodama apie Todą ir Trevorą. Šešėliai visada pasirodydavo tada, kai nutikdavo kažkas siaubingo.

Jis pabučiavo jos plaukus.

– Šešėliai, kuriuos matai, yra vadinami Pranešėjais. Jie atrodo baisūs, tačiau negali tavęs nuskriausti. Viskas, ką jie daro, tai apžiūri situaciją ir praneša kažkam. Liežuvautojai. Démoniška

vidurinės mokyklos mergaičių būrio versija.

– O tie? – ji parodė pirštu į medžius, kurie augo palei kapines. Jų šakos bangavo, nusvertos tirštos, lėtai srūvančios juodumos.

Danielis žvilgtelėjo šaltu žvilgsniu.

– Tai yra šešėliai, kuriuos Pranešėjai surinko. Sutelkė kovai.

Liusės rankos ir kojos pašiurpo iš baimės.

– Kokia... em... kokia tai kova?

– Didelė, – paprastai atsakė jis, pakeldamas savo smakrą. – Tačiau jie dabar tik bando pasirodyti. Mes vis dar turime laiko.

Tylus kosulys už jų privertė Liusę pašokti. Danielis nusilenkė sveikindamasis su panele Sofija, kuri stovėjo mauzoliejaus šešėlyje. Jos plaukai buvo išsilaisvinę iš segtukų, todėl dabar atrodė pasiutę ir maištingi, visai kaip ir jos akys. Tada dar kažkas išlindo iš už panelės Sofijos. Penė. Ji laikė rankas sukišusi į savo švarko kišenes. Jos veidas buvo vis dar raudonas, o palei plaukų liniją blizgėjo prakaitas. Ji gūžtelėjo Liusei pečiais, tarsi sakydama: *Aš visiškai neįsivaizduoju, kas čia vyksta, bet negaliu tiesiog palikti tavęs.* Liusė nusišypsojo, pati to nesitikėdama.

Panelė Sofija žengė žingsnį į priekį ir pakėlė knygą.

– Mūsų Liusinda vykde savo mokslinį darbą.

Danielis pasitrynė žandikaulį.

– Tu skaitei tą senieną? Niekada nereikėjo jos parašyti, – beveik droviai tarė jis, tačiau Liusė surado vietą dar vienam jų dėlionės gabalėliui.

– *Tu parašei ją, – suprato ji. – Ir prirašinėjai paraštėse. Ir įdėjai mudviejų nuotrauką.*

– Tu radai nuotrauką, – nudžiugo Danielis nusišypsodamas ir prisitraukdamas ją dar arčiau savęs, tarsi paminėtoji nuotrauka sugrąžino jausmų laviną. – Žinoma.

– Man prireikė šiek tiek laiko, kad suprasčiau, bet pamačiusi, kokie mes laimingi, kažkas manyje atsivėrė. Ir tada sužinojau.

Liusė apsviję jo kaklą ranka ir prisitraukė jo veidą prie savojo, net nekreipdama dėmesio, kad panelė Sofija ir Penė stovėjo čia pat. Kai Danielio lūpos susilietė su jos lūpomis, visa tamsa ir baisyos kapinės pradingo – nusidėvėję antkapiai, šešėliai, prisikabinę prie medžių, netgi mėnulis ir žvaigždės viršuje.

Kai pirmą kartą pamatė Helstono nuotrauką, ji išsigando. Vien minties apie ankstesniąsias jos versijas atrodė per daug, kad būtų galima viską suprasti. Tačiau dabar Danielio rankose ji jautė visas jas kažkaip einančias išvien, nesuskaičiuojamą daugybę Liusių, kurios nuolat mylėjo tą patį Danielį. Tiek daug meilės liejosi iš jos širdies ir sielos, paliekančios jos kūną ir užpildančios tuštumą tarp jų.

Ir ji pagaliau išgirdo, ką jis sakė, kai abu žiūrėjo į šešėlius – kad ji nepadarė nieko blogo. Kad nebuvo jokios priežasties jaustis kaltai. Ar tai galėjo būti tiesa? Ar ji buvo nekalta dėl Trevoro mirties, Todo mirties? Tą pačią akimirką, kai paklausė savęs, iškart suprato, kad Danielis sakė jai

tiesa. Ir ji jautėsi taip, tarsi pabustų iš ilgo blogo sapno. Ji daugiau nesijautė kaip mergaitė su nukirptais plaukais ir apsmukusiais juodais drabužiais, nesijautė kaip amžina nemokša, bijanti šlykščių kapinių, o buvo įstrigusi perauklėjimo mokykloje dėl geros priežasties.

– Danieli, – prabilo ji, švelniai nustumdama jo pečius, kad galėtų jį matyti. – Kodėl anksčiau nepasakei, kad esi angelas? Kodėl vis šnekėjai apie tai, kad esi prakeiktas?

Danielis nervingai pažvelgė į ją.

– Aš nesu išprotėjusi, – patikino ji. – Tik svarstau.

– Negalėjau tau pasakyti. Viskas per daug painu. Aš netgi iki šiol nežinojau, kad galėjai tai išsiaiškinti pati. Jeigu būčiau tau pasakęs per anksti arba netinkamu metu, tada tavęs vėl neliktų, ir aš turėčiau laukti. Aš laukiau labai ilgai.

– Kiek? – paklausė Liusė.

– Ne taip ilgai, kad pamirščiau, jog esi verta visko. Kiekvienos aukos. Viso skausmo, – Danielis užsimerkė sekunde. Tada pasižiūrėjo į Penę ir panelę Sofiją.

Penė sėdėjo nugara atsirėmusi į juodą apsamanojusį antkapį. Ji buvo prigludusi kelius prie smakro ir godžiai kramtė pirštų nagus. Panelė Sofija spaudė savo rankas prie lūpų. Ji atrodė taip, tarsi norėtų kažką pasakyti.

Danielis žengė žingsnį atgal, ir Liusė pajautė šalto oro gūsi tarp jų.

– Aš vis dar bijau, kad bet kurią minutę tu gali...

– Danieli, – panelė Sofija priekaištingai šūktelėjo.

Jis numojo į ją ranka.

– Mūsų gyvenimas kartu nebus toks paprastas, kokio tu norėsi.

– Žinoma, ne, – sutiko Liusė. – Juk tu esi angelas, bet dabar, kai žinau...

– Liusinda Prais, – šį kartą Liusė buvo panelės Sofijos pykčio objektas. – Tu nenori žinoti to, ką jis tau nori pasakyti, – įspėjo ji. – Danieli, tu neturi jokios teisės. Tai ją pražudys.

Liusė papurtė galvą, sumišusi dėl panelės Sofijos reikalavimo.

– Aš manau, kad galiu ištvirti šiek tiek tiesos.

– Tai nėra *šiek tiek* tiesos, – nukirto panelė Sofija, įsibraudama tarp jų. – Ir tu to neištversi. Kaip ir neištverei per tūkstančius metų nuo rudens.

– Danieli, apie ką ji kalba? – paklausė ji, siekdama jo riešo pro panelę Sofiją, tačiau bibliotekininkė pliaukštelėjo jai per ranką. – Aš galiu susitaikyti su tiesa, – patikino Liusė, pradėdama pykti. – Aš daugiau nenoriu jokių paslapčių. Aš jį myliu.

Tai buvo pirmas kartas, kai ji kam nors garsiai ištarė šiuos žodžius. Ji apgailestavo tik dėl to, kad tris pačius svarbiausius žodžius, kokius tik žinojo, ištarė paneli Sofijai, o ne Danieliui. Ji atsisuko į jį. Jo akys švytėjo. – Taip, aš myliu tave.

Klapt.

Klapt. Klapt.

Klapt. Klapt. Klapt. Klapt.

Už jų pasigirdo lėti ir garsūs aplodismentai, sklindantys nuo medžių. Danielis ištrūko ir atsisuko į miškus, jo kūnas sustingo, o Liusė pajuto užplūstančią seną baimę, pasijautė sukaustyta siaubo, kurį jis matė šešėliuose, išsigandusi to, ko dar pati nespėjo pamatyti.

– O, valio. Valio! Iš tiesų, aš sujaudintas iki pat sielos gelmių. Liūdna pripažinti, bet manęs šiomis dienomis beveik niekas nejaudina.

Proskynoje pasirodė Kemas. Jo akių kraštus gaubė storas, tviskantis aukso spalvos šešelis, kuris mėnesienoje švietė jo veide, padarydamas jį panašų į laukinę katę.

– Tai *taip* neįtikėtina miela, – tęsė jis. – O jis tave irgi myli, ar ne, įsimylėjęli? Ar ne taip, Danieli?

– Kema, – įspėjo Danielis. – Nedaryk to.

– Ko nedaryti? – prunkstelėjo Kemas, į orą pakeldamas savo kairę ranką. Jis spragtelėjo pirštais ir virš jo rankos išplieskė maža ugnelė, ne didesnė už degtuko liepsnelę. – Turi omenyje tai?

Atrodė, kad spragtelėjimo aidas užsiliko, atsimušinėdamas nuo antkapių, vis garsėdamas ir didėjantis, kol šokinėjo pirmyn ir atgal. Liusė iš pradžių pagalvojo, kad tas garsas buvo panašesnis į aplodismentus, tarsi demoniška, pilna tamsos auditorija būtų pašaipiai plojusi jos ir Danielio meilei, taip, kaip ir Kemas plojo. Tačiau tada ji atsiminė griaudžiantį sparnų plasnojimą, kurį girdėjo anksčiau. Ji buvo sulaikiusi kvėpavimą, kol garsas įgavo tų tūkstančių šmėkščiojančių tamsos gabalėlių formą. Skėrių pavidalo šešėliai, kurie išnyko miške, dabar vėl pakibo virš jų galvų.

Jų barbenimas buvo toks garsus, kad Liusė turėjo užsikimšti ausis. Penė sėdėjo susigūžusi ant žemės ir laikė paslėpusi galvą tarp kelių. Tačiau Danielis ir panelė Sofija stoviškai stebėjo dangų, kol kakofonija stiprėjo ir pasikeitė. Ji pradėjo skambėti kaip labai garsūs purkštuvai... arba kaip tūkstančio gyvačių šnypštimas.

– Ar ką kita? – paklausė Kemas, gūžtelėdamas pečiais, kai bjauri, beformė tamsa nusistovėjo aplink jį.

Kiekvienas vabzdys pradėjo augti ir skleistis, tapdamas gerokai stambesnis už bet kokį vabzdį, jie varvėjo tarsi klizai, vėl suaugdami į juodus segmentuotus kūnus. Tada, tarsi besimokydami naudotis savo šešėlinėmis galūnėmis, jie lėtai pakilo ant savo daugybės kojų ir pradėjo judėti pirmyn, tarsi maldininkai, išaukę iki žmogaus ūgio.

Kemas sutiko juos, kai jie susispietė aplink jį. Netrukus už Kemo jie suformavo milžinišką įsikūnijusios nakties armiją.

– Atsiprašau, – vaipėsi jis, delnu pliaukštelėdamas sau per kaktą. – Ar tu man sakei *to nedaryti*?

– Danieli, – sušnibždėjo Liusė. – Kas čia vyksta?

– Kodėl paskelbei galą paliauboms? – sušuko jis Kemui.

– Na. Žinai, kaip sakoma apie beviltiškus laikus, – Kemas šaipėsi. – Matydamas tave, kljuojantį jos kūną tais savo tobulai angeliškais bučiniaus... pasijaučiau *toks* beviltiškas.

– Užsičiaupk, Kemai! – suriko Liusė, nekęsdama savęs už tai, kad leido jam liesti save.

– Ateis tam laikas, – Kemo akys atsisuko į ją. – O taip, mes pešimės, mažute. Dėl tavęs. Ir vėl, – jis paglostė savo kaklą ir suraukė žalias akis. – Tik šį kartą manau, kad kova bus smarkesnė. Keliomis aukomis daugiau. Susitaikyk su tuo.

Danielis apglėbė Liusę.

– Pasakyk man, kodėl, Kemai. Tu skolingas man bent tiek.

– Tu žinai, kodėl, – sugriaudėjo Kemas, rodydamas į Liusę. – Ji vis dar čia. Tačiau nebe ilgai.

Jis prispaudė rankas prie klubų, ir kelios eilės tankių juodų šešėlių, dabar panašių į storas begalines gyvates, užsliuogė jo kūnu ir apsivijo rankas tarsi apyrankės. Jis patapšnojo stambiausiai gyvatei per galvą, lyg pačiam mylimiausiam augintiniui. – Ir šį kartą, kai tavo meilė susprogs į tą mažą tragišką pelenų kamuolėlį, tai bus dėl *gerio*. Matai, šį kartą viskas kitaip, – Kemas džiugiai nusišypsojo, o Liusė pamanė, kad sekundėlę pajuto sudrebantį Danielį. – Ak, viskas kitaip, išskyrus vieną dalyką – aš žinau tavo silpnąją vietą, Gregori. – Kemas žengė žingsnį į priekį. Jo šešėlių legionai taip pat pajudėjo kelis centimetrus pirmyn, priversdami Liusę, Danielį, Penę ir panelę Sofiją atsitraukti per žingsnį atgal. – Tu bijai, – paskelbė jis, dramatiškai rodydamas į Danielį. – O aš – ne.

– Todėl, kad tu neturi ko prarasti, – atkirto Danielis. – Aš niekada nesikeičiau su tavimi vietomis.

– Hmm, – sumykė Kemas, tapšnodamas sau per smakrą. – Dar pažiūrėsime, – jis apsižvalgė išsišiepdamas. – Ar privalau tau pasakyti? Taip. Girdėjau, kad galbūt šį kartą turi *daugiau* ką prarasti. Kažką, kas jos sunaikinimą padarys dar malonesniu dalyku.

– Apie ką tu kalbi? – nesuprato Danielis.

Panelė Sofija, stovinti Liusei iš kairės, pravėrė burną ir išleido virtinę staugiančių kraupių garsų. Ji audringai mojavo rankomis virš galvos, jos akys buvo beveik permatomos, tarsi ji būtų pagauta kažkokio transo. Jos lūpos trūkčiojo, Liusė sukrėsta suprato, kad ji kalbėjo išgalvota kalba.

Danielis pagriebė panelės Sofijos ranką ir papurtė ją.

– Ne, jūs visiškai teisi – čia nėra jokios prasmės, – sušnibždėjo jis, ir Liusė suvokė, kad jis supranta keistą panelės Sofijos kalbą.

– Tu supranti, ką ji sako? – pasiteiravo Liusė.

– Leisk mums išversti, – sušuko pažįstamas balsas nuo mauzoliejaus stogo. Ariana. Šalia jos stypčiojo Gabė. Abi atrodė apšviestos iš nugaros ir buvo apgaubtos keistu sidabrinu spindesiu. Jos nušoko nuo kriptos, be jokio garselio nusileisdamos šalia Liusės.

– Kemas teisyb, Danieli, – greitai prabilo Gabė. – Kažkas kitaip šį kartą... kažkas dėl Liusės. Ciklas gali būti nutrauktas, bet ne taip, kaip mes norėtume. Noriu pasakyti... kad jis gali pasibaigti.

– Paaiškinkit man kas nors, apie ką čia kalbat? – įsiterpė Liusė. – Kas kitaip? Kaip nutrauktas? Ir kokia viso šio mūšio kaina?

Danielis, Ariana ir Gabė minutėlę paspoksojo į ją, tarsi bandydami ją atsiminti, tarsi pažinotų Liusę iš kažkur, bet ji per akimirką būtų taip pasikeitusi, kad jie negalėtų pažinti jos veido.

Pagaliau Ariana prakalbo.

– Kokia kaina? – ji patrynė savo randą ant kaklo. – Jeigu jie laimės – tai bus pragaras žemeje.

Pasaulio, kokį dabar turime, pabaiga.

Juodos figūros čirškė aplink Kemą, grūmėsi tarpusavyje ir graužė viena kitą, tarsi per kokį šlykštų, šėtonišką apšilimą.

– O jeigu mes laimėsime? – Liusė bandė išpešti dar ką nors.

– Nežinome, – po akimirkos sunkiai atsakė Gabė.

Staiga Danielis susvyravo, atsitraukdamas nuo Liusės, ir parodė į ją pirštu.

– J...ji nebuvo... – jis mikčiojo, prisidengdamas burną. – Bučinyš, – jis pagaliau ištarė, žengdamas žingsnį į priekį, norėdamas paimti Liusę už rankos. – Knyga. Štai kodėl tu gali...

– Pereik prie B dalies, Danieli, – paragino Ariana. – Greičiau galvok. Kantrybė – dorybė, bet žinai, ką Kemas apie tai mano.

Danielis suspaudė Liusės ranką.

– Tau reikia eiti. Tu privalai išeiti iš čia.

– Ką? Kodėl?

Ji žvilgtelėjo į Arianą ir Gabę, akimis prašydama paaiškinti, tada atsitraukė nuo jų, kai daugybė sidabrinių žiburių pradėjo plūsti virš mauzoliejaus stogo. Tarsi nesibaigiantis skraidančių jonvabalių srautas, paleistas iš milžiniško akmeninio stiklainio. Jie pasipylė ant Arianos ir Gabės, priversdami švytėti jų akis. Visa tai priminė Liusei fejerverkus ir vieną liepos ketvirtąją, kai šviesa buvo tokia pati, o ji pasižiūrėjo į motinos akis, pamatydama fejerverkų atspindį – didelį sidabrinės šviesos blyksnį, tarsi jos motinos akys būtų veidrodis.

Tik šie žiburiai nepavirto dūmais kaip fejerverkai. Kai jie pasiekė kapinių žolę, pražydo grakščiais, tviskančiais vaivorykštės spalvomis padarais. Jie neturėjo žmogaus pavidalo, bet buvo šiek tiek panašūs. Nuostabūs, žaižaruojantys šviesos spinduliai. Tokie žavingi padarai, kad Liusė iškart suprato, jog tai buvo angeliškos pajėgos, dydžiu ir skaičiumi atitinkančios juodąsias pajėgas su Kemu priešakyje. Štai kaip atrodė tikras grožis ir gėris – šmėkliškas švytinčių būtybių susirinkimas, tokių ryškių, kad net skaudėjo akis žiūrint tiesiai į jas, tarsi pats nuostabiausias saulės užtemimas, ar galbūt net pats Dangus. Ji turėjo jaustis jaukiai, stovėdama pašonėje to, kas *privalėjo* triumfuoti šioje kovoje. Tačiau jai pradėjo darytis bloga.

Danielis priglaudė savo ranką jai prie skruosto.

– Ji karščiuoja.

Gabė patapšnojo Liusei per ranką ir džiugiai nusišypsojo.

– Viskas gerai, brangioji, – pranešė ji, patraukdama Danielio ranką nuo Liusės. Jos lėta pietietiška tartis kažkodėl veikė raminamai. – Mes viskuo pasirūpinsime. Bet tu privalai eiti, – ji žvilgtelėjo per petį į tamsos spiečių už Kemo. – Dabar.

Danielis prisitraukė Liusę prie savęs vienam paskutiniam apsikabinimui.

– Aš paimsiu ją, – garsiai sušuko panelė Sofija. Knyga vis dar buvo pakišta po pažastimi. – Aš žinau saugią vietą.

– Eik, – paragino Danielis. – Surasiu tave, kai tik galėsiu. Tik pažadėk man, kad bėgsi iš čia ir nesidairysi atgal.

Liusės galvoje sukosi tiek daug klausimų.

– Aš nenoriu palikti tavęs.

Ariana atsistojo tarp jų ir paskutinį kartą šiurkštokai stumtelėjo ją link vartų.

– Nepyk, Liuse, – pasakė ji. – Laikas palikti šią kovą mums. Mes lyg ir profesionalai.

Liusė pajuto Penės plaštaką ant savosios, ir netrukus jos jau bėgo. Lėkė link kapinių vartų taip pat greitai, kaip ir ji bėgo ieškoti Danielio. Atgal per slidžią mulčiuotą pakalnę. Atgal per dantytas ąžuolų šakas ir daugybę apgriuvusių antkapių. Jos peršoko akmenis ir užbėgo į kalnę į viršų, pamatydamos tolimą metalinę vartų arką. Karštas vėjas draikė plaukus, o klampus oras vis dar spaudė plaučius. Ji nematė mėnulio, kuris šviestų joms kelią, o šviesos kapinių gilumoje irgi nebeliko. Liusė nesuprato, kas vyko. Visiškai. Ir jai labai nepatiko, kad visi kiti žinojo.

Tamsos žaibas smogė priešais ją, perskeldamas žemę ir praverdamas nelygų tarpeklį. Liusė ir Penė slysdamos sustojo pačiu laiku. Įgriova buvo Liusės pločio ir gili kaip... na, ji nematė tamsaus dugno. Prarajos kraštai spirgėjo ir putojo.

– Liuse, aš bijau, – aiktelėjo Penė.

– Sekite paskui mane, mergaitės, – sušuko panelė Sofija.

Ji vedė jas į dešinę pusę, vingiuodama tarp tamsių kapaviečių, kol griausmas po griausmo daužėsi už jų.

– Čia tik kovos garsai, – pratarė ji, tarsi kokios nors keistos kelionės gidė. – Bijau, kad tai šiek tiek užsitęs.

Liusė virpėjo su kiekvienu trenksmu, tačiau skynėsi kelią pirmyn, kol jos blauzdos pradėjo degti ir už savęs išgirdo Penės klyksmą. Liusė atsisuko ir pamatė svyruojančią savo draugę, išsproginusią akis.

– Pene! – suriko Liusė, ištiesdama ranką ir pagaudama ją, šiai nespėjus nukristi.

Liusė švelniai paguldė ją ant žemės ir pavertė ant šono. Ji beveik norėjo, kad nebūtų taip padariusi. Penės petys buvo perrėžtas kažkokiu juodu ir dantytu daiktu. Jis pradegino merginos odą, palikdamas apanglėjusią liniją, kuri trenkė degančia mėsa.

– Ar labai blogai? – Penė sušnibždėjo prikimusiu balsu. Ji dažnai mirksėjo ir buvo akivaizdžiai susierzinusi, kad negali pakelti galvos ir pasižiūrėti pati.

– Ne, – pamelavo Liusė, purtydama galvą. – Tik įpjovimas, – ji nurijo seiles, bandydama suvaldyti kylantį pykinimą, kai užtraukė juodą nušiurusią Penės rankovę. – Ar skauda?

– Nežinau, – dūsavo Penė. – Aš nieko nejaučiu.

– Mergaitės, ko taip delsiat? – staiga sustojusi paklausė panelė Sofija ir grįžo atgal.

Liusė žvilgtelėjo į panelę Sofiją trokšdama, kad ji nesakytų, kaip prastai atrodė Penės sužalojimas.

Ji nesakė. Panelė Sofija greitai linktelėjo Liusei, o tada pakišo rankas po Pene ir pakėlė ją kaip motina, nešanti savo vaiką į lovą.

– Aš laikau tave, – ramino ji. – Viskas greitai pasibaigs.

– Ei, – Liusė nusekė paskui panelę Sofiją, kuri nešė Penę tarsi ši būtų tik plunksnų maišas. – Kaip jūs...

– Jokių klausimų, kol nebūsime toli nuo čia, – nutraukė ją panelė Sofija.

Toli nuo čia. Liusė visai nenorėjo būti toli nuo Danielio. Ir tada, kai jos peržengė kapinių ribas ir stovėjo mokyklos teritorijoje, ji negalėjo nieko padaryti. Atsisuko atgal. Ir iškart suprato, kodėl Danielis liepė jai taip nesielgti.

Besisukanti sidabrinė ir auksinė ugnies kolona pratrūko kapinių viduryje. Ji buvo plati kaip ir pačios kapinės, šviesos juosta, kylanti šimtus metrų į dangų ir išgarindama debesis. Juodi šešėliai gnaibė šviesą, kartais nusiplėšdami ūselius, ir klykiantys pradingdavo tamsoje. Kai vinguriuojančios gijos keitėsi tai į sidabrinę, tai į auksinę spalvą, orą pradėjo pildyti vienas garsų akordas – pilnas ir nesibaigiantis, garsus kaip galingas krioklys. Žemos natos griaudėjo naktį. Aukštos natos užpildė erdvę aplink jas. Tai buvo pati galingiausia ir tobuliausia dangaus harmonija, kada nors girdėta žemėje. Ji buvo tokia graži ir kartu tokia bauginanti, ore tvyrojo sieros dvokas.

Visi, esantys už daugybės kilometrų nuo tos vietos, turbūt numanė, kad ateina pasaulio pabaiga. Bet Liusė nežinojo, ką galvoti. Jos širdis sustojo.

Danielis liepė jai nesidairyti atgal, nes žinojo, kad reginys vers ją sugrįžti atgal.

– O ne, niekur neisi, – paprieštaravo panelė Sofija, pagriebusi ją už pakarpos ir vilkdama per mokyklos teritoriją.

Kai jos pasiekė sporto kompleksą, Liusė suprato, kad panelė Sofija visą laiką nešė Penę tik viena ranka.

– Kas jūs *esate*? – paklausė Liusė, kai ją įstūmė vidun pro dvigubas duris.

Bibliotekininkė iš savo raudono megztinio kišenės išsitraukė ilgą raktą ir įkišo jį į vestibulyje esančią plytų sieną, nors neatrodė, kad ten galėtų būti durys. Tyliai prasivėrė įėjimas, pro kurį ilgi laiptai vedė viršun, panelė Sofija mostu paragino Liusę lipti jais.

Penės akys buvo užmerktos. Ji buvo arba be sąmonės, arba kentėjo per didelį skausmą, kad būtų galėjusi atsimerkti. Šiaip ar taip ji buvo neįtikėtinai tyli.

– Kur mes einame? – paklausė Liusė. – Mums reikia dingti iš čia. Kur jūsų automobilis?

Ji nenorėjo gąsdinti Penės, bet reikėjo nugabenti ją pas gydytoją. Skubiai.

– Tyliau, jeigu žinai, kas tau geriau, – panelė Sofija žvilgtelėjo į Penės žaizdą ir atsiduso. – Mes einame į vienintelę salę šioje vietoje, kuri dar neišniekinta sporto įranga. Kur galėsime būti vienos.

Tuo metu Penė pradėjo dejuoti panelės Sofijos rankose. Kraujas iš jos žaizdos varvėjo tirštu, tamsiu upeliu ant marmurinių grindų.

Liusė nužvelgė stačius laiptus. Ji net nematė jų galo.

– Manau, kad dėl Penės turėtumėme pasilikti čia, apačioje. Mums labai greitai teks ieškoti pagalbos.

Panelė Sofija atsiduso ir paguldė Penę ant akmeninių grindų, mikliai nubėgdama užrakinti paradinių durų, pro kurias jos ką tik įėjo. Liusė suklypo priešais Penę. Jos draugė atrodė tokia maža ir trapi. Po blausia šviesa, sklindančia nuo įmantraus geležinio šviestuvo, Liusė bent jau galėjo pamatyti, kaip sunkiai ji buvo sužalota.

Penė buvo vienintelė Liusės draugė „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje, su kuria galėjo artimai bendrauti, ir vienintelė, kuri jos nė kiek nebaugino. Po to, kai Liusė pamatė, ką sugeba Ariana, Gabė ir Kemas, beveik niekas neturėjo prasmės, bet vienas dalykas buvo aiškus: Penė buvo vienintelė „Kardo ir kryžiaus“ mokinė, kuri buvo tokia pat, kaip ir ji.

Išskyrus tai, kad Penė buvo stipresnė už Liusę. Protingesnė, laimingesnė ir lengviau bendraujanti. Ji buvo vienintelė priežastis, dėl kurios Liusei pavyko ištvirti pirmąsias kelias savaites šioje perauklėjimo mokykloje. Kas žino, kur Liusė būtų dabar, jeigu ne Penė?

– O, Pene, – atsiduso Liusė. – Tau viskas bus gerai. Mes tave pagydysime.

Penė sumurmėjo kažką nesuprantamo, tai privertė Liusę sunerinti. Liusė atsisuko į panelę Sofiją, kuri uždarinėjo visus vestibulio langus.

– Ji greitai silpsta, – pasakė Liusė. – Mes *privalome* išsikviesti gydytoją.

– Taip, taip, – trumpai burbtelėjo panelė Sofija, tačiau iš jos balso buvo galima spėti, kad šiuo metu jai tai ne itin rūpėjo. Ji atrodė labai užsiėmusi pastato izoliavimu, tarsi šešėliai iš kapinių kaip tik būtų pakeliui.

– Liuse, – sušnibždėjo Penė. – Man baisu.

– Nebijok, – padaršino ją Liusė, suspausdama draugės ranką. – Tu tokia drąsi. Visą šį laiką tu buvai tikras stiprybės ramstis.

– Tik jau nereikia, – drėbė panelė Sofija, stovinti už jos, ir tokiu šiurkščiu balsu, kokio Liusė dar niekada nebuvo iš jos girdėjusi. – Ji kaip druskos krūva.

– Ką? – nesuprato Liusė sumišusi. – Ką tai turėtų reikšti?

Mažos ir blizgančios panelės Sofijos akys susitraukė į siaurus juodus plyšelius. Jos veidas susiraukšlėjo, ir ji piktai papurtė galvą. Tada labai lėtai iš savo megztinio rankovės išsitraukė ilgą sidabrinį durklą.

– Ta mergiotė mus tik stabdo.

Liusės akys išsiplėtė, kai pamatė panelę Sofiją iškeliančią durklą virš galvos. Penė, būdama apsvaigusi, nesuprato, kas vyko aplink, tačiau Liusė tikrai suvokė.

– Ne! – suspiegė ji, tiesdama ranką, kad sukliudytų panelei Sofijai ir patrauktų durklą. Bet ši žinojo, ką daro, ir mikliai išvengė Liusės, laisva ranka nustūmė ją šalin, kol ašmenys artėjo prie Penės gerklės.

Penė springo ir kosėjo, kvėpavo netolygiai. Jos akys užsivertė į viršų, visai taip, kaip ir tada, kai ji giliai mąstydavo. Tik dabar ji nemastė, o skaičiavo paskutines gyvenimo sekundes. Galiausiai jos akys susitiko su Liusės akimis. Tada jos lėtai sustingo, o kvėpavimas nutilo.

– Purvina, bet tai buvo būtina, – pareiškė panelė Sofija, valydama durklo ašmenis į juodą Penės megztinį.

Liusė parkrito atgal, užsidengusi burną, negalėdama nei rėkti, nei atplėšti žvilgsnio nuo savo mirštančios draugės, nei pažiūrėti į moterį, kuri, kaip ji manė, buvo jų pusėje. Staiga ji suvokė, kodėl panelė Sofija užsklendė visas fojė duris ir langus. Ne todėl, kad niekas nepatektų į vidų. O todėl, kad niekas iš čia neišeitų.

Devynioliktas skyrius

NEMATOMAS

Laiptų viršuje buvo plokščia plytų siena. Bet koks akligatvis įvarydavo Liusei klaustrofobiją, o šis buvo dar baisnis dėl peilio, prikišto jai prie kaklo. Ji išdrįso žvilgtelti atgal į stačius laiptus, kuriais jos kopė. Iš čia atrodė, kad kritimas būtų ilgas ir skausmingas.

Panelė Sofija vėl marmaliavo nesąmones, tyliai murmėjo, kol meistriškai atidarė dar vienas slaptas duris. Ji įstūmė Liusę į mažytę koplytėlę ir užrakino duris už jų. Viduje buvo beprotiškai šalta, o oras nepaprastai atsidavė kreidos dulkėmis. Liusė sunkiai kvėpavo, rydama tulžingas seiles burnoje.

Penė negalėjo būti mirusi. Visas šis košmaras negalėjo nutikti. Panelė Sofija *negalėjo būti tokia bloga*.

Danielis sakė pasitikėti panele Sofija. Jis liepė eiti su ja, kol pats galės susirasti Liusę...

Panelė Sofija visiškai nekreipė dėmesio į Liusę, tiktai apsuko patalpą, uždegdama vieną žvakę po kitos, priklaupdama prie kiekvienos, ir toliau kalbėjo kalba, kurios Liusė nesuprato. Mirgančios žvakių liepsnos apšvietė švarią ir prižiūrėtą koplytėlę, o tai reiškė, kad neseniai čia turėjo dar kažkas lankytis. Bet tikriausiai panelė Sofija buvo vienintelė visoje mokykloje, turėjusi raktą nuo slaptų durų. Kas dar galėtų žinoti apie šią vietą?

Raudonos lubų plytelės buvo nuožulnios ir nelygios. Sienas dengė platūs, išblukę gobeleno audiniai, vaizduojantys kraupius padarus, pusiau žmones, pusiau žuvis, kovojančius siautėjančioje jūroje. Priekyje buvo mažas baltas altorius, o ant pilkų akmeninių grindų rikiavosi kelios eilės paprastų medinių klauptų. Liusė kaip paklaikusi apsidairė aplink, ieškodama išėjimo, bet ten nebuvo nei kitų durų, nei langų.

Liusės kojos drebėjo iš įsiūčio ir baimės. Ji baisiai kentėjo dėl Penės, išduotos ir gulinčios laiptų apačioje.

– Kodėl jūs taip darote? – paklausė ji, atsitraukdama prie arkinių koplytėlės durų. – Aš pasitikėjau jums.

– Čia tavo pačios klaida, brangioji, – atsiliepė panelė Sofija, šiurkščiai pasukdama Liusės ranką. Tada vėl prikišo durklą prie jos kaklo ir prievarta nuvedė prie koplytėlės altoriaus. – Geriausiu atveju, pasitikėjimas yra neatsargus pomėgis. Blogiausiu – tai geras būdas būti nužudytai, – ji pastūmė Liusę link altoriaus. – Dabar būk gerutė ir atsigulk, gerai?

Kadangi peilis vis dar žybčiojo netoli jos kaklo, Liusė padarė kaip liepta. Ji pajuto šaltą taškelį sau ant kaklo ir palietė jį. Atitraukusi pirštus pamatė ant jų galiukų kraujo lašelius nuo peiliu pradurtos žaizdelės. Panelė Sofija delnu nubloškė jos ranką žemyn.

– Jeigu manai, kad tau blogai, turėtum pamatyti, kas dabar vyksta lauke, – iškošė ji, priversdama Liusę drebėti. Lauke liko Danielis.

Altorius buvo kvadratinė balta platforma, viena akmeninė plokštė, ne ką didesnė už pačią Liusę. Ji jautėsi sušalusi ir beviltiškai pažeidžiama, gulėdama ant jos ir įsivaizduodama šešėlinius tikinčiuosius, užpildžiusius klauptus ir laukiančius prasidėsiančių jos kančių.

Žiūrėdama tiesiai aukštyr ji pastebėjo, kad šioje tamsioje koplytėlėje yra langas, didelė nudažyto stiklo rozetė lubose. Ji buvo išmarginta sudėtingais geometriniais gėlių raštais su raudonomis ir violetinėmis rožėmis tamsiai mėlyname fone. Liusėi ji būtų buvusi kur kas gražesnė, jeigu pro ją būtų galėjusi matyti lauką.

– Pažiūrėkime, kur aš... a, taip! – panelė Sofija ištiesė ranką po altoriumi ir išsitraukė storą virvę. – Dabar nesirangyk, – pagrasino ji, pamojudama peiliu į jos pusę. Tada pasilenkė prie Liusės, kad pririštą ją prie keturių altoriaus paviršiuje išgręžtų skylių. Iš pradžių pririšo čiurnas, paskui – riešus. Liusė bandė nesiraityti, kai buvo pririšta tarsi kokio auka. – Puiku, – nusprendė panelė Sofija, stipriai truktelėdama už savo sudėtingų mazgų.

– Jūs viską suplanavote, – apimta siaubo suprato Liusė.

Panelė Sofija išsišiepė taip pat maloniai kaip ir tąsyk, kai Liusė pačią pirmą dieną įvirto į biblioteką.

– Norėčiau pasakyti, kad tai nieko asmeniško, Liusinda, bet iš tiesų taip nėra, – sukikeno ji. – Aš jau seniai laukiau šios akimirkos, kol liksime tik mudvi.

– Kodėl? – nustebo Liusė. – Ko jūs iš manęs norite?

– Iš tavęs nieko, tik noriu tave pašalinti, – pasakė panelė Sofija. – O labiausiai noriu išlaisvinti *Danielį*.

Ji paliko Liusę ant altoriaus ir nuėjo prie pulsto Šv. Raštui kalbėti, šalia Liusės kojų. Padėjo Gregorio knygą ant jo ir pradėjo mikliai versti puslapius. Liusė atsiminė tą kartą, kai atsivertė knygą ir pirmąsyk pamatė savo veidą šalia Danielio. Kai ji pagaliau susivokė, kad jis yra angelas. Ji tada beveik nieko nežinojo, bet vis dėlto buvo tikra, kad nuotrauka reiškė, jog ji ir Danielis gali būti kartu.

Tačiau dabar tai atrodė neįmanoma.

– Tu dabar guli čia ir alpsti dėl jo, ar ne? – prabilo panelė Sofija. Ji garsiai užvertė knygą ir kumštelėjo į jos viršelį. – Būtent tai ir yra bėda.

– Kas jums nepatinka? – Liusė įtempė kūnu virves, kurios laikė ją pririštą prie altoriaus. – Kodėl jums taip rūpi, ką Danielis ir aš jaučiame vienas kitam?

Ši pamišėlė neturėjo su jais nieko bendro.

– Norėčiau pasišnekėti su tuo, kuris manė, kad atiduoti mūsų visų amžinas sielas į meilės

kankinamų nepilnamečių rankas buvo tokia nuostabi mintis, – ji aukštai iškelė savo drebantį kumštį. – Jie nori svarstyklės palenkti į savo pusę? Aš jiems *parodysiu*, kaip tai daryti, – jos durklo galiukas švytėjo žvakių šviesoje.

Liusė nukreipė akis nuo ašmenų.

– Jūs išprotėjusi.

– Jeigu noras užbaigti patį ilgiausią ir didžiausią kada nors kovotą mūsų reiškia, kad esu išprotėjusi, tebūnie, – nesuglumo panelė Sofija. Jos tonas leido suprasti, kad Liusė buvo kvaila, jei viso to iki šiol nežinojo.

Mintis, kad panelė Sofija gali turėti kokios nors įtakos mūsų baigčiai, Liusei pasirodė labai neįtikėtina. Danielis kovojo lauke. O tai, kas vyko čia, visai neprilygo tam mūsų. Net jeigu panelė Sofija ir perėjo į kitą barikadų pusę.

– Jie sakė, kad tai bus pragaras žemėje, – sušnibždėjo Liusė. – Pasaulio pabaiga.

Panelė Sofija pradėjo kvatotis.

– Dabar tau taip ir turėtų atrodyti. Negi taip keista, kad esu viena iš gerųjų, Liusinda?

– Jeigu jūs esate gerųjų pusėje, – ginčijosi Liusė, – tada tai nėra karas, kurį būtų verta kovoti.

Panelė Sofija nusišypsojo, tarsi būtų laukusi būtent tokių Liusės žodžių.

– Tavo mirtis gali būti kaip tik toks postūmis, kurio Danieliui reikia.

Liusė muistėsi ant altoriaus.

– Jūs... jūs nenuskriaustumėte manęs.

Panelė Sofija grįžo prie jos ir arti prikišo savo veidą. Pagyvenusios moteriškės kvapas užpildė Liusės nosį, mergina ėmė springti.

– Žinoma, kad nuskriausčiau, – patikino panelė Sofija, traukydama sidabrinės savo susivėlusiu plaukų garbanas. – Tu esi žmogiškas migrenos atitikmuo.

– Bet aš vėl grįšiu. Danielis sakė man, – Liusė sunkiai nurijo seiles. – *Po septyniolikos metų.*

– O ne, negrįši. Tik ne šį kartą, – atšovė panelė Sofija. – Kai tada pirmąkart atėjai į mano biblioteką, pamačiau kažką tavo akyse, bet negalėjau tiksliai pasakyti ką, – ji nusišypsojo Liusei. – Esu sutikusi tave prieš tai daugybę kartų, Liusinda, ir dažniausiai tu būni tikra nuobodybė.

Liusė sustingo, jausdamasi pažeidžiama, tarsi ant šio altoriaus gulėtų nuoga. Danieliui sutikti ją kituose gyvenimuose buvo viena, tačiau ar kiti irgi pažinojo Liusę anksčiau?

– Šį kartą, – tęsė panelė Sofija, – tu turėjai kažkokį pranašumą. Nuoširdžią kibirkštėlę. Bet tik nuo šio vakaro, nuo tos nuostabios tavo agnostiškų tėvų klaidos.

– O kuo čia dėti mano tėvai? – sušnypštė Liusė.

– Na, brangioji, priežastis, dėl kurios tu vis grįžti, yra ta, jog gimdama vis priimdavai religinį tikėjimą. Tačiau šį kartą, kai tavo tėvai atsisakė pakrikštyti tave, jie paliko tavo sielą prieinamą bet kam, – ji dramatiškai gūžtelėjo pečiais. – Jokio ritualo, kad priimtum religiją, lygu jokios reinkarnacijos, Liuse. Maža, tačiau esminė tavo uždaro rato spraga.

Ar galėjo Ariana ir Gabė apie tai mėtyti užuominas kapinėse? Liusės galva pradėjo tvinkseti. Jos akis užvaldė raudoni taškai, o ausyse pradėjo spengti. Ji lėtai mirkčiojo, jausdama net tą mažytį užsiveriančių vokų prisilietimą kaip kokį sproginimą savo galvoje. Ji beveik džiaugėsi, kad gulėjo. Nes kitaip greičiausiai būtų apalpusi.

Jeigu tai išties buvo pabaiga... ne, tai *negalėjo* būti pabaiga.

Panelė Sofija palinko virš Liusės veido, spjaudydamosi su kiekvienu savo žodžiu.

– Kai šiandakt numirsi – tu *mirsi*. Viskas. *Kaput*. Šiame gyvenime esi tokia, kokia ir atrodai: kvaila, savanaudė, neišprususi, išlepinta maža mergiščia, kuri mano, kad pasaulio gyvenimas arba mirtis priklauso nuo to, ar jai pavyks draugauti su kažkokiu gražiu vaikėzu mokykloje. Net jeigu tavo mirtis ir neužbaigs to, ko buvo ilgai laukta, aš vis tiek mėgausiuosi šia akimirka, nužudydama tave.

Liusė stebėjo, kaip panelė Sofija pakėlė peilį ir pirštais palietė jo ašmenis.

Liusės galva sukosi. Visą dieną nutiko tiek daug visko, ką jai reikėjo suprasti, tiek daug žmonių sakė jai tiek daug skirtingų dalykų. Dabar durklas buvo prikištas jai prie širdies, o jos akys vėl apsiblausė. Ji jautė ašmenų galiuką, prispaustą prie krūtinės, jautė, kaip panelė Sofija braukė durklą palei jos krūtinkaulį tarp šonkaulių, ir mąstė, kad siutinančioje panelės Sofijos kalboje nuskambėjo šiek tiek tiesos. Pastatyti tiek daug ant kortos ir palikti viską tikros meilės galybei – kurią ji tik dabar pradeda pati suvokti – ar tai *buvo* naivu? Šiaip ar taip, juk tikroji meilė negalėjo laimėti to mūšio lauke. Ji turbūt net neišgelbės jos nuo mirties čia, ant altoriaus.

Bet privalėjo. Jos širdis vis dar plakė dėl Danielio, o kol jausmas nepasikeitė, kažkas Liusės viduje tikėjo ta meile, jos galia paversti ją geresne, paversti ją ir Danielį kažkuo nuostabiu ir geru...

Liusė suriko, kai durklas pradūrė jos odą, o tada pasirodė, kad nudažytas stiklas virš galvos sudužo ir oras aplink ją prisipildė šviesos ir triukšmo.

Duslus, nuostabus niūniavimas. Akinanti šviesa.

Vadinasi, ji mirė.

Durklas susmigo giliau, negu atrodė. Liusė keliavo anapus. Kaip kitaip paaiškintų įvairiomis spalvomis švytinčias figūras, sklandančias virš jos, besileidžiančias iš dangaus, žiburių kaskadas, dangišką žarą? Buvo sunku ką nors aiškiai įžiūrėti šiltoje sidabrinėje šviesoje. Šviesai sklendžiant per jos odą atrodė, kad tai tarsi švelniausias aksomas, tarsi morenginis glajus ant torto. Virvės aplink rankas bei kojas atsilaisvino, ir jos kūnas – o galbūt pati siela – galėjo laisvai plaukti į dangų.

Bet tada ji išgirdo bliaunančią panelę Sofiją.

– Dar ne! Viskas vyksta per greitai!

Moteriškė išlupo durklą iš Liusės krūtinės.

Liusė mirkčiojo kaip pašėlus. Jos riešai – atrišti. Čiurnos – laisvos. Ant altoriaus, žemės ir jos odos – smulkios mėlynos, raudonos, žalios ir aukso spalvos dažyto stiklo šukės. Jos subraižė Liusę, kai ji nušlavė duženas nuo kūno, palikdamos plonyčius kraujo takelius. Ji prisimerkusi pažiūrėjo į prasivėrusią angą lubose.

Nemirusi, o išgelbėta. Išgelbėta angelų.

Danielis atėjo pas ją.

Kur jis? Ji beveik nieko nematė. Ji norėjo bristi per šviesą, kol jos pirštai suras jį, apglėbti jį ir niekada, niekada nepaleisti.

Aplink Liusės kūną sukosi tik gyvos žaižaruojančios figūros, dreifuojančios link ir virš jos, tarsi visa koplytėlė būtų pilna švytinčių plunksnų. Jos susibūrė aplink ją ir pasirūpino tomis vietomis, kur sudužęs stiklas supjaustė kūną. Atrodė, kad permatomos šviesos kažkaip nuplovė kraują nuo jos rankų ir sutvarkė ploną, bet gilią žaizdą ant jos krūtinės, kol Liusė tapo vėl kaip nauja.

Panelė Sofija buvo prisispaudusi prie tolimosios sienos ir kaip paklaikusi grabinėjo plytas, bandydama surasti slaptas duris. Liusė norėjo sustabdyti ją, kad priverstų atsakyti už tai, ką ji padarė, bet tada dalis sidabrinės mirksinčios šviesos nusidažė blankiu violetiniu atspalviu ir pradėjo formuoti figūros kontūrus.

Koplytėlę sukretė ryški banga. Nuostabi šviesa, kuri galėjo nustelbti saulę, sudrebino sienas ir žvakes, mirgėjusias aukštose bronzinėse žvakidėse. Nykūs gobeleno audiniai suplevėsavo prie akmeninės sienos. Panelė Sofija susigūžė iš baimės, bet Liusė iki pat kaulų jautė virpančią žarą kaip giluminį masažą. O kai šviesa sutirštėjo, paskleisdama šilumą per visą patalpą, pavirto figūra, kurią Liusė atpažino ir nepaprastai mylėjo.

Priešais ją, šalia altoriaus, stovėjo Danielis. Jis buvo be marškinių, basomis kojomis, mūvėjo tik lino kelnes. Jis nusišypsojo jai ir užsimerkęs pakėlė rankas į šonus. Tada, nedrąsiai ir labai lėtai, tarsi nenorėdamas jos išgąsdinti, jis giliai atsiduso, ir jo sparnai pradėjo skleistis.

Jie pasirodė palaipsniui, pradėdami augti nuo menčių, dviem baltoms ataugoms išlendant iš jo nugaros, o paskui skleidėsi vis aukščiau, tapo platesni, storesni, kai išsiplėtė į visas puses. Liusė apžiūrėjo sparnų kontūrus, trokšdama paliesti juos rankomis, skruostais, lūpomis. Jo sparnų viduje pradėjo žaisti švytinčios aksominės spalvos. Visai kaip jos sapne. Tik dabar, kai sapnas pagaliau pradėjo pildytis, ji pirmą kartą galėjo pažvelgti į jo sparnus nesijausdama apsvaigusi, nepervargindama akių. Ji galėjo aprėpti žvilgsniu visą Danielio didybę.

Jis vis dar švytėjo, tarsi apšviestas iš vidaus. Ji vis dar galėjo aiškiai matyti jo pilkšvai violetines akis. Jo stiprias rankas ir plačius pečius. Ji galėjo ištiesti rankas ir paskęsti savo meilės šviesoje.

Jis ištiesė savąsias. Liusė užsimerkė jam prisilietus, tikėdamasi kažko per daug nežemiško, kad jos kūnas galėtų tai išverti. Bet ne. Tai paprasčiausiai buvo Danielis.

Ji norėjo pirštais paliesti jo sparnus. Ji tiesė ranką nervingai, tarsi jie galėtų nudeginti, tačiau jie apgaubė jos pirštus lyg pats švelniausias aksomas. Liusė įsivaizdavo, kad pūkuotas, saulės permerktas debesis sukeltų tokį pat pojūtį, jeigu galėtų jį pasiekti.

– Tu toks... *nuostabus*, – Liusė sušnibždėjo jam į krūtinę. – Na, tu visada buvai nuostabus, bet tai...

– Ar tave gąsdina? – tyliai paklausė Danielis. – Ar skaudu žiūrėti?

Ji papurtė galvą.

– Maniau, kad taip bus, – pasakė ji, galvodama apie savo sapnus. – Bet skaudu nežiūrėti.

Jis atsiduso, jausdamas palengvėjimą.

– Aš noriu, kad jaustumėsi su manimi saugi, – tarė Danielis, prisitraukdamas ją prie savęs. –

Visko tiek daug, kad turbūt sunku suprasti.

Ji atlošė galvą ir pravėrė lūpas, trokšdama tik tą ir daryti.

Garsiai užsitrenkiančios durys išblaškė juos. Panelė Sofija surado laiptus. Danielis nežymiai linktelėjo, ir ryški šviesos figūra pralėkė pro slaptas duris, nusivydama moterį.

– Kas tai buvo? – paklausė Liusė, spoksodama į sparčiai blėstančios šviesos pėdsakus.

– Padėjėjas, – paaiškino Danielis, atsukdamas jos veidą į save.

Ir tada, nors Danielis buvo greta ir ji jautėsi mylima, ginama ir saugi, ji taip pat pajautė aštrų nežinomybės dūrį, prisimindama visus tamsius dalykus, kuriuos ką tik patyrė, ir Kemą bei jo grėsmingus pakalikus. Jos galvoje vis dar buvo tiek daug neatsakytų klausimų, tiek daug siaubingų įvykių, kurių, kaip ji manė, niekada nesupras. Tarkim, Penės mirtis, vargšė nekalta Penė ir jos žiaurus, bejausmis galas. Visa tai sukretė ją, lūpa pradėjo virpėti.

– Penės nebėra, Danieli, – šniurkščiojo ji. – Panelė Sofija nužudė ją. Ir akimirką pagalvojau, kad ir mane nužudė.

– Aš niekada neleisčiau tam nutikti.

– Kaip sužinotai, kur mane rasti? Iš kur tu vis žinai, kaip mane išgelbėti? – ji papurtė galvą. – O, Dieve, – ji lėtai sušnibždėjo, kai pagaliau suprato tiesą: – Tu – mano angelas sargas.

Danielis sukikeno.

– Ne visai. Nors man atrodo, kad pasakei komplimentą.

Liusė nuraudo.

– Tada koks angelas esi?

– Aš dabar einu skirtingas pareigas, – pasakė Danielis.

Už jų kambaryje likusi sidabrinė šviesa susijungė ir pasidalijo į dvi dalis. Liusė atsisuko pažiūrėti, o jos širdis daužėsi, kai pašvaistė pagaliau susikaupė aplink dvi atskiras figūras, kaip prieš tai aplink Danielį.

Ariana ir Gabė.

Gabės sparnai jau buvo išsiskleidę. Jie buvo platūs, purūs ir tris kartus didesni už ją pačią. Taip pat plunksnuoti, su nedideliais dantytais kraštais, visai kaip angelų sparnai ant atvirukų ar filmuose, o galiukus puošė pati blankiausia rausva spalva. Liusė pastebėjo, kad jie labai švelniai plasnojo, o Gabės pėdos buvo pakilusios kelis centimetrus virš žemės.

Arianos sparnai buvo lygesni, glotnesni ir labiau aiškiais kraštais, beveik kaip milžiniško drugelio. Kone permatomi, jie švytėjo ir ant akmeninių grindų metė besikeičiančius įvairių spalvų šešėlius. Visai kaip ir pati Ariana, jie buvo keisti ir žavūs, tikrai išskirtiniai.

– Turėjau suprasti, – pasakė Liusė nusišypsodama.

Gabė irgi jai nusišypsojo, o Ariana atliko mažytį reveransą.

– Kas ten vyksta? – paklausė Danielis, pastebėjęs susirūpinusią išraišką Gabės veide.

– Mums reikia ištraukti Liusę iš čia.

Mūšis. Ar jis dar nesibaigė? Jeigu Danielis, Gabė ir Ariana buvo čia, tada jie turėjo laimėti, ar ne?

Liūsės akys žybtelėjo į Danielį, tačiau jo išraiška nieko neišdavė.

– Ir kažkas turi pasivyti Sofiją, – priminė Ariana. – Ji negalėjo veikti viena.

Liūsė nurijo sunkų oro gurkšnį.

– Ar ji Kemo pusėje? Ar ji yra tarsi koks... velnias? Puolęs angelas? – tai buvo vienos iš tų sąvokų, kurios buvo įstrigusios jos galvoje po panelės Sofijos paskaitos.

Danielis sukando dantis. Net jo sparnai atrodė sustingę iš įsiūčio.

– Ne velnias, – sumurmėjo jis, – bet ir ne angelas. Mes manėme, kad ji eina kartu su mumis. Mes niekada negalim leisti jai prisiartinti.

– Panelė Sofija buvo viena iš dvidešimt keturių seniūnų, – pridūrė Gabė. Ji nusileido ant žemės ir suglaudė savo blyškiai rausvus sparnus už nugaros, kad galėtų atsisėsti ant altoriaus. – Labai garbinga padėtis. Ji puikiai nuslėpė šią savo pusę nuo mūsų.

– Kai tik mes čia užkilome laiptais, atrodė, kad ji tiesiog išprotėjo, – pasakė Liūsė. Ji pasitrynė tą kaklo vietą, kurią durklas buvo pradūręs.

– Jie yra pamišę, – patikino Gabė. – Bet labai ambicingi. Ji priklauso slaptai sektai. Turėjau suprasti tai anksčiau, bet dabar ženklai tikrai labai aiškūs. Jie vadina save *Žesmaelim*^[1]. Jie rengiasi vienodai ir visiems būdinga tam tikra... elegancija. Aš visada maniau, kad jie labiau traukė dėmesį, nei dar ką nors darė. Niekas Danguje nevertino jų rimtai, – informavo ji Liusę, – iki dabar. Tai, ką ji šiandien padarė, suteikė pagrindą ją išstremti. Ji galėjo matytis su Kemu ir Mole dažniau, nei tarėsi.

– Vadinasi, Molė irgi yra puolęs angelas, – lėtai nusprendė Liūsė. Iš visko, ką šiandien sužinojo, tai atrodė labiausiai įtikinama.

– Liuse, mes *visi* esame puolę angelai, – pasakė Danielis. – Tiesiog vieni iš mūsų yra vienoje barikadų pusėje, o kiti – kitoje.

– Ar dar kas nors čia yra, – Liūsė nurijo seiles, – kitoje pusėje?

– Rolandas, – pasakė Gabė.

– Rolandas? – apstulbusi pakartojo Liūsė. – Bet jūs draugavote su juo. Jis visada buvo toks charizmatiškas ir šaunus.

Danielis gūžtelėjo pečiais. Tik Ariana atrodė sunerimusi. Jos sparnai suplakė liūdnei, sukeldami prieš save dulkių debesį.

– Mes jį kada nors susigražinsime, – tyliai pasakė ji.

– O kaip Penė? – paklausė Liūsė, gerklėje jausdama gniužulą.

Danielis papurtė galvą, suspausdamas jos ranką.

– Penė buvo mirtingoji. Nekalta auka ilgame ir betiksliame kare. Apgailestauju, Liuse.

– Tai visa ta kova ten?.. – numykė Liusė. Jos balsas užsikirto. Ji dar negalėjo prisiversti šnekėti apie Penę.

– Vienas iš daugelio mūšių, kuriame mes kariaujame prieš demonus, – paaiškino Gabė.

– Na, kas laimėjo?

– Niekas, – atsakė Danielis. Jis pakėlė didelę sudužusio lango šukę ir paleido ją per visą koplytėlę. Šukė sudužo dar į šimtą dalių, tačiau neatrodė, kad tai išliejo nors kiek jo pykčio. – Niekas niekada nelaimi. Beveik neįmanoma vienam angelui sunaikinti kito. Tai tik daugybė muštynių, kol visi pavargsta ir nusprendžia baigti.

Liusė liko sukrėsta, kai jos galvoje iškilo keistas vaizdinys. Tai buvo Danielis, pakirstas tiesiai į petį vieno iš juodų žaibų, pataikiusių į Penę. Ji atsimerkė ir pasižiūrėjo į jo dešinią petį. Ant Danielio krūtinės matėsi kraujas.

– Tu sužeistas, – sušnibždėjo ji.

– Ne, – atsakė Danielis.

– Jis negali būti sužeistas, jis...

– Kas ant tavo rankos, Danieli? – įsiterpė Ariana, pirštu rodydama į jį. – Ar tai kraujas?

– Jis Penės, – šiurkščiai atkirto Danielis. – Aš radau ją laiptų apačioje.

Liusės širdis suspurdėjo.

– Mums reikia palaidoti Penę, – pasakė ji. – Šalia jos tėvo.

– Liuse, brangioji, – pasakė Gabė atsistodama. – Norėčiau, kad tam būtų laiko, bet dabar turime eiti.

– Aš nepaliksiu jos. Ji daugiau nieko neturi.

– Liuse, – kreipėsi Danielis, trindamasis kaktą.

– Ji mirė ant mano rankų, Danieli. Nes nepajaučiau klastos ir atsekiau paskui panelę Sofiją į šią kankinimo kamerą, – Liusė nužvelgė visus tris. – Nes nė vienas iš jūsų man nieko nepasakėte.

– Gerai, – sutiko Danielis. – Padarysime dėl Penės viską, ką galime. Bet paskui turėsime dingti kuo toliau iš čia.

Vėjo gūsis prasiskverbė pro angą lubose, priversdamas žvakių liepsnas sumirksėti ir susiūbuoti likusias dužusio lango šukes. Po akimirkos jos pavirto aštrių šukių lietumi.

Gabė pačiu laiku pakilo nuo altoriaus ir sustojo prie Liusės ją apsaugodama. Ji atrodė rami.

– Danielis teišus, – tarė ji. – Paliubos, kurias paskelbėme po mūšio, galioja tik angelams. Dabar, kai tiek daug žino apie, – ji stabtelėjo ir atsikrenkštė, – hm, apie tavo mirtingumo būsenos *pasikeitimą*, atsirado daug blogųjų, kurie susidomės tavimi.

Arianos sparnai pakėlė ją nuo žemės.

– Ir daugybė gerųjų, kurie ateis padėti nubaidyti juos, – pareiškė ji, atsklęsdama prie Liusės kito šono, tarsi taip norėtų nuraminti ją.

– Aš vis dar nesuprantu, – prabilo Liusė. – Kodėl tai rūpi? Kodėl *aš* taip rūpiu? Ar tik dėl to, kad

Danielis mane myli?

Danielis atsiduso.

– Taip, ir dėl to, nors skamba labai nekaltai.

– Juk žinai, kad visiems patinka nekęsti įsimylėjėlių porelės, – įsiterpė Ariana.

– Mieloji, tai labai ilga istorija, – pritarė jai Gabė.

– Mes tau galime papasakoti tik po skyrių per vieną kartą.

– Ir visai kaip su mano sparnais, – pridūrė Danielis, – turėsi daug ką pati išsiaiškinti.

– Bet kodėl? – nesuprato Liusė. Šis pokalbis buvo toks gniuždantis. Ji jautėsi kaip vaikas, kuriam kas nors sakytų, kad supras viską užaugęs. – Kodėl man tiesiog negalite paaiškinti?

– Mes *galime* padėti, – patikino Adriana, – bet negalime visko iškart užkrauti ant tavęs. Juk negali staigiai prikelti lunatiko. Tai per daug pavojinga.

Liusė apsikabino save.

– Tai mane nužudytų, – spėjo ji, pasiūlydama žodžius, kuriuos kiti vengė ištarti.

Danielis apglėbė ją.

– Taip yra nutikę anksčiau. O vienai nakčiai jau pakaks artimų akistatų su mirtimi.

– Kas dabar? Turėsiu mesti mokyklą? – ji atsisuko į Danielį. – Kur mane vesi?

Jo antakiai susiraukė, jis nusuko žvilgsnį nuo merginos.

– Aš *negaliu* tavęs niekur nuvesti. Tai pritrauktų per daug dėmesio. Turėsime pasikliauti kuo nors kitu. Yra vienas mirtingasis, kuriuo galime pasitikėti, – Danielis atsisuko į Arianą.

– Aš pakviesiu jį, – pasiūlė pakildama.

– Aš nepaliksiu tavęs, – pažadėjo Danieliui Liusė. Jos lūpa suvirpėjo. – Aš vos tik tave atgavau.

Danielis pabučiavo merginos kaktą, įžiebdamas šilumą, kuri pasklido po visą kūną.

– Laimei, mes vis dar turime šiek tiek laiko.

[1] Žesmaelim (Zhsmaelim) – gali būti, jog šio Ordino pavadinimas susijęs su puolusiojo angelo Samaelio, kuris Talmude laikomas mirties angelu, vardu.

Dvidešimtas skyrius

AUŠRA

Aušra. Švintanti paskutinė diena, kurią Liusė matys „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje dar... na, pati nežinojo, kaip ilgai. Vienišo laukinio balandžio burkavimas nuskambėjo kroko spalvos danguje, kai jie išėjo pro skiautėtosiomis puerarijomis apgaubtas sporto salės duris. Ji su Danieliu lėtai patraukė link kapinių vienas kitą laikydami už rankų. Jie tylėjo, žengdami per ramią mokyklos teritorijos žolę.

Prieš pat jiems paliekant koplytėlę, kiti sutraukė savo sparnus. Tai buvo rimtas ir varginantis procesas, pavertęs juos apatiškais, kai tik jie atvirto atgal į žmones. Stebėdama transformaciją, Liusė negalėjo patikėti, kad tokie didžiuliai ir nuostabūs sparnai gali pavirsti tokiais mažyčiais ir menkais, kol galiausiai pradingsta angelų odoje.

Kai viskas baigėsi, ji perbraukė ranka per nuogą Danielio nugarą. Pirmą kartą jis atrodė kuklus, jautrus jos prisilietimui. Jo oda buvo lygi kaip kūdikio ir be jokių trūkumų. O jo veide, visų jų veiduose, Liusė vis dar galėjo matyti pasirodančią sidabrinę šviesą, sklindančią į visas puses.

Galčiausiai jie aukštais akmeniniais laiptais užnešė Penės kūną atgal į viršų, nuvalė nuo altoriaus stiklo šukes ir paguldė ją ten. Jiems niekaip nebūtų pavykę palaidoti jos šį rytą, tik ne prie kapinėse knibždančių mirtingųjų, o Danielis patikino, kad taip ir bus.

Liusę kankino mintis, kad teks susitaikyti su tuo, jog sušnibždėti kelis paskutinius žodžius savo draugei turės koplytėlėje. Viskas, ką ji pajėgė sugalvoti, buvo: „Tu dabar su savo tėvu. Aš žinau, kad jis laimingas, jog susigražino tave“.

Danielis tinkamai palaidos Penę, kai tik mokykla nurims, ir Liusė parodys jam, kur yra Penės tėvo kapas, kad dukra galėtų ilsėtis jo pašonėje. Tai buvo mažiausiai, ką galėjo padaryti.

Jos širdis buvo apsunkusi, kai jieėjo per mokyklos teritoriją. Džinsai ir marškinėliai be rankovių jai atrodė išsitampę ir purvini. Liusė norėjo nusišveisti rankų nagus, ir buvo patenkinta, kad aplinkui nebuvo jokių veidrodžių ir ji negalėjo matyti, kaip atrodo jos plaukai. Ji taip troško, kad galėtų pamiršti tamsiąją nakties pusę – išgelbėti Penę – ir pasilikti tik nuostabias jos akimirkas. Nežmonišką jaudulį, kai po truputį išsiaiškino, kas iš tiesų yra Danielis. Tą akimirką, kai jis pasirodė jai visa savo didybe. Kai pamatė Arianą ir Gabę, užsiauginančias sparnus. Kilo tiek daug mielų prisiminimų.

Ir tiek daug to malonumo baigėsi absoliučia, niūria destrukcija.

Ji jautė tą ore, tarsi epidemiją. Matė tai daugybės mokinių, kurie klajojo mokyklos teritorijoje, veiduose. Dar buvo gerokai per anksti, kad kuris nors iš jų būtų atsikėlęs pats, o tai reiškė, kad visi

turėjo girdėti, matyti ar pajusti mūšį, vykusį praėjusią naktį. Ką jie gali žinoti? Ar kas nors jau galėtų ieškoti Penės? Panelės Sofijos? Kas, jų manymu, nutiko? Visi vaikščiojo po du ir tyliai šnibzdėjosi tarpusavyje. Liusė troško palinkti arčiau jų ir slapta pasiklausyti.

– Nesijaudink, – ramino Danielis, suspausdamas jos delną. – Tiesiog pamėgdžiod bet kurią suglumusią veido išraišką. Niekas į mus net neatkreips dėmesio.

Nors Liusė ir jautėsi labai įtari, bet jis buvo teisus. Nė vieno mokinio akys nežiūrėjo į juos ilgiau, nei į bet kuriuos kitus.

Prie kapinių vartų mirkčiojo mėlynos ir baltos policijos šviesos, atsispindėdamos ažuolų lapuose virš galvų. Įėjimas buvo atskirtas geltona įspėjamąja juosta.

Liusė pastebėjo juodą Rendės siluetą, užlietą kylančios saulės spindulių. Ji žingsniavo pirmyn ir atgal priešais kapinių įėjimą ir rėkė į telefono *Bluetooth* mikrofoną, prisegtą prie jos beformių marškinėlių apykaklės.

– Aš manau, kad *turėtum* jį pažadinti, – ji rėkė į prietaisą. – Prie mokyklos kažkas atsitiko. Sakau tau... *nežinau*.

– Turėčiau tave įspėti, – tarė Danielis, kai vedė ją nuo Rendės ir mirksinčių policijos automobilių švyturėlių per ažuolų giraitę, juosusią kapines iš trijų pusių. – Tau čia atrodo keista. Kemo karo stilius yra bjauresnis, nei mūsų. Ne kruvinas, bet... kitoks.

Liusė nemanė, kad dabar ją kas nors galėtų nustebinti. Kelios nuverstos statulos tikrai neišmuš jos iš vėžių. Jie atsargiai ėjo per mišką, po kojomis traškindami trapius rudeninius lapus. Liusė pagalvojo, kaip praeitą naktį šie medžiai buvo praryti griaudėjančio šešėlinių skėrių debesies. Dabar jų nebebuvo nė kvapo.

Netrukus Danielis mostelėjo į stipriai įlenktą geležinę kapinių tvorą.

– Galime prasmukti pro ten nepastebėti. Turime greitai suktis.

Išlįsdama iš medžių priedangos Liusė pamažu suprato, ką Danielis norėjo pasakyti apie tai, kad kapinės atrodo kitaip. Jie stovėjo prie krašto, netoli nuo Penės tėvo kapo rytiniame kampe, bet buvo neįmanoma įžiūrėti ką nors toliau nei už metro prieš save. Oras virš žemės buvo toks drumzlinas, kad galbūt net negalėjo būti vadinamas oru. Jis buvo tirštas, pilkas ir smėlėtas, todėl Liusė turėjo mojuoti rankomis priešais veidą, kad apskritai matytų.

Ji pasitrynė pirštus.

– Ar tai...

– Dulkės, – patvirtino Danielis, paimdamas ją už rankos, kai jie ėjo toliau. Kitaip nei Liusė, jis viską matė, nespringo ir nekosėjo, kad pašalintų dulkes iš plaučių. – Angelai nemiršta per karą. Bet jų mūšiai palieka šį storą dulkių sluoksnį.

– Kas angelui nutinka?

– Nieko, išskyrus tai, kad jis suglumina mirtinguosius. Galiausiai dulkės nusės, o žmonės, prisikrovę jų pilną automobilį, vyks tyrinėti. Pasadenoje yra pakvaišęs mokslininkas, kuris mano, kad

visa tai paliko NSO.

Liusė pašiurpdama pagalvojo apie neatpažįstamą skraidantį juodą debesį, sudarytą iš į vabzdžius panašių objektų. Tas mokslininkas nelabai ir klysta.

– Penės tėvas buvo palaidotas čia, – pranešė ji, rodydama pirštu į kapavietę, prie kurios kampo juodu artėjo. Kad ir kokios klaikios buvo tos dulkės, jai palengvėjo, kai pamatė, kad kapai, statulos ir medžiai aplink atrodė nepaliesi. Ji atsiklaupė ir nubraukė dulkių sluoksnį nuo kapo, kuris, jos manymu, priklausė Penės tėvui. Jos drebantys pirštai nuvalė raides, kurios beveik privertė ją raudoti:

STENFORDAS LOKVUDAS GERIAUSIAS TĖTIS PASAULYJE

Vieta šalia pono Lokvudo kapo buvo tuščia. Liusė atsistojo ir liūdnai pastatė koją ant žemės, nekęsdama to, kad ir jos draugė atguls čia. Nekentė minties, kad pati negali likti čia ir pastatyti Penei paminklo.

Žmonės visada šneka apie Dangų, kai kas nors miršta, jie būna įsitikinę, kad mirusieji patenka ten. Liusė niekada nemanė žinanti taisykles, o dabar jautėsi dar mažiau išmananti, kad galėtų samprotauti apie tai, kas gali ar kas negali būti.

Ji atsisuko į Danielį pilnomis ašarų akimis. Danielio veidas nutįso, kai pamatė jos liūdesį.

– Aš pasirūpinsiu ja, Liuse. Žinau, kad norėjai, jog viskas būtų kitaip, bet mes padarysime viską, ką galime.

Ašaros pradėjo dar labiau riedėti. Liusė šnarpštė, kūkčiojo ir taip stipriai norėjo, kad Penė sugrįžtų, jog pamanė tuoj nualpsianti.

– Aš negaliu jos palikti, Danieli. Kaip galėčiau?

Danielis išorine plaštakos puse švelniai nušluostė jos ašaras.

– Tai, kas nutiko Penei, yra baisu. Milžiniška klaida. Bet kai šiandien išeisi, tu nepaliksi jos, – jis priglaudė ranką virš Liusės širdies. – Ji – su tavimi.

– Vis tiek, aš negaliu...

– Gali, Liuse, – jo balsas skambėjo ryžtingai. – Patikėk manimi. Tu net neįsivaizduoji, kiek daug sunkių ir neįmanomų dalykų gali padaryti, – jis nususuko nuo jos į medžius. – Jeigu šiame pasaulyje dar liko nors kiek gėrio, netrukus sužinosi.

Vienas policijos automobilio sirenos signalas privertė abu pašokti. Automobilio durelės užsitrenkė, ir netoli nuo ten, kur jie stovėjo, pasigirdo batų žingsniai, girgždantys ant žvyro.

– Kas čia, po velnių... Roni, susisiek su štabu. Pasakyk šerifui, kad atvyktų čia.

– Eime, – paragino Danielis, siekdamas jos rankos.

Ji išspraudė savo plaštaką, niūriai patapšnojo per pono Lokvudo antkapį ir pajudėjo su Danieliu atgal per kapavietes šalia rytinės kapinių pusės. Jie pasiekė įlenktą raštuotos geležinės tvoros vietą ir

mikliai pralindo atgal į ažuolų giraitę.

Kai jie ėjo, Liusė pasiekė šalta oro banga. Šakose priešais juos ji pamatė tris mažus įniršusius šešėlius, kabančius žemyn galvomis tarsi šikšnosparniai.

– Paskubėkime, – paliepė Danielis.

Kai jie žengė pro šešėlius, šie susigūžė šnypšdami, kažkaip suprasdami, kad nevalia liesti Liusės, kai Danielis jos pašonėje.

– Kur dabar? – paklausė Liusė prie ažuolų giraitės pakraščio.

– Užsimerk.

Ji taip ir padarė. Danielio rankos apjuosė ją už nugaros, ir ji pajuto jo tvirtą krūtinę, prisispaudžiančią prie jos pečių. Jis pakėlė ją nuo žemės. Kelias pėdas, tada aukščiau, nes švelnūs medžių viršūnių lapai pradėjo glostyti jos pečius, kutenti kaklą. Dar aukščiau, kol ji pajuto, kad abu ištrūko iš miško į ryškią ryto saulę. Ji norėjo atsimerkti, bet intuityviai jautė, kad to būtų per daug. Ji nebuvo tikra, kad jau yra pasiruošusi. Be to, užteko ir tyro oro jausmo ant veido bei pučiančio vėjo plaukuose. Daugiau, nei užteko. Tai – dangiškas pojūtis. Lyg tas jausmas, kurį patyrė, kai buvo išgelbėta iš bibliotekos, lyg pasijodinėjimas ant vandenyno bangos. Dabar buvo įsitikinusi, kad Danielis ir tada buvo prikišęs nagus.

– Jau gali atsimerkti, – pasakė jis tyliai.

Liusė vėl pajuto žemę po kojomis ir pamatė, kad atsidūrė vienintelėje vietoje, kurioje norėjo būti. Ežero pakrantėje po magnolijos medžiu.

Danielis laikė ją prisiglaudęs.

– Norėjau tave čia atsivesti, nes tai yra viena vieta – viena iš daugelio – kur išties norėjau tave pabučiuoti šias paskutines kelias savaites. Aš vos nepratrūkau, kai nerei tiesiai į vandenį.

Liusė stovėjo ant pirštų galų atlošusi galvą atgal, norėdama pabučiuoti Danielį. Ji taip pat tą dieną labai norėjo tą padaryti, bet dabar – jai *reikėjo* jį pabučiuoti. Jo bučinyš buvo vienintelis dalykas, kuris atrodė teisingas, vienintelis dalykas, kuris guodė ją ir priminė, kad buvo priežastis eiti pirmyn, net jeigu Penė ir negalėjo eiti kartu. Švelnus jo lūpų prisilietimas nuramino ją, tarsi šiltas gėrimas vidury speiguotos žiemos, kai visas kūnas šalo.

Jis per anksti atsitraukė, žiūrėdamas į ją pačiomis liūdniausiomis akimis.

– Yra ir kita priežastis, kodėl atsivedžiau tave čia. Ši uola veda prie kelio, kuriuo turime eiti, kad nugabentume tave ten, kur saugu.

Liusė nuleido akis.

– Ak.

– Tai nėra atsisveikinimas visam laikui, Liusė. Tikiuosi, kad tai netgi nėra atsisveikinimas ilgam. Mums tiesiog reikia pažiūrėti, kaip viskas... klostysis, – jis paglostė jos plaukus. – Prašau, nesijaudink. Aš visada sugrįšiu pas tave. Neleisiu tau eiti, kol nesuprasi to.

– Tada aš atsisakau suprasti, – išpoškino ji.

Danielis tyliai nusijuokė.

– Matai tą proskyną? – jis parodė pirštu į kitą ežero pusę, kur, maždaug už kilometro, miško pakraštys susiliejo su plokščia ir žolėta kalvele. Liusė niekada prieš tai nebuvo jos pastebėjusi, bet dabar ji matė mažą baltą lėktuvą su raudonomis lempomis ant sparnų, mirksinčiomis tolumoje.

– Čia man? – paklausė ji. Po viso to, kas nutiko, išvydusi lėktuvą ji beveik nesutriko. – Kur aš keliausiu?

Ji negalėjo patikėti, kad palieka vietą, kurios taip nekeitė, bet kurioje vos per kelias trumpas savaites patyrė tiek daug įtemptų akimirų. Kas laukia „Kardo ir kryžiaus“ mokyklos?

– Kas nutiks šiai vietai? Ir ką aš pasakysiu savo tėvams?

– Pabandyk dabar dėl to nesijaudinti. Kai tik būsi saugi, viską galėsime išspręsti. Ponas Koulas gali paskambinti tavo tėvams.

– Ponas Koulas?

– Jis mūsų pusėje, Liuse. Gali pasitikėti juo.

Ji pasitikėjo ir panele Sofija. O pono Koulo beveik nepažinojo. Jis atrodė toks linkęs mokytojauti. Ir dar tie ūsai... Ji turėjo palikti Danielį ir sėsti į lėktuvą kartu su savo istorijos mokytoju? Galva tvinkčiojo.

– Ten yra kelias, einantis palei vandenį, – tęsė Danielis. – Galime eiti nuo ten, – jis apkabino merginos liemenį. – Arba, – pasiūlė, – galime plaukti.

Jie stovėjo ant raudonos uolos krašto, laikydami už rankų. Abu paliko savo batus po magnolijos medžiu, tačiau šį kartą nesiruošė grįžti atgal. Liusė nemanė, kad būtų labai smagu nerti į šaltą ežero vandenį su džinsais ir marškinėliais, bet su besišypsančiu Danieliu šalia viskas, ką ji darė, atrodė vienintelis dalykas, kurį galima rinktis.

Jie pakėlė rankas virš galvų ir Danielis suskaičiavo iki trijų. Jų kojos pakilo nuo žemės lygiai tuo pačiu metu, jų kūnai susilenkė ore lygiai taip pat, bet užuot kritus žemyn, kaip Liusė instinktyviai tikėjosi, ji pajuto, kad Danielis pakėlė ją aukštin, pasinaudodamas tik pirštų galiukais.

Jie skrido. Liusė laikėsi susikibusi rankomis su angelu ir skrido. Atrodė, kad medžių viršūnės jiems lenkėsi. Jos kūnas buvo lengvesnis už orą. Ankstyvo ryto mėnulis vis dar švietė virš medžių viršūnių. Jis nusileido žemiau, tarsi Danielis ir Liusė būtų potvynis. Po jais teškėjo sidabrinis ir viliojantis vanduo.

– Ar tu pasiruošusi? – paklausė Danielis.

– Pasiruošusi.

Liusė ir Danielis pradėjo leistis gilaus, šalto ežero link. Jie praskrodė jo paviršių rankų pirštais, tai buvo pats ilgiausias šuolis į vandenį, kokį tik kam nors pavyko atlikti. Liusė aiktelėjo iš šalčio, kai juodu išnėrė, ir pradėjo juoktis.

Danielis vėl paėmė ją už rankos ir mostu parodė į uolą, kur išlipti iš vandens. Jis pirma prisitraukė pats, o paskui užkėlė ir ją. Švelnus samanų kilimas buvo puiki vieta jiems atsigulti. Vandens lašai

prilipdė marškinius prie jo krūtinės. Jie gulėjo ant šonų, atsisukę vienas į kitą, pasirėmę alkūnėmis.

Danielis uždėjo savo ranką ant jos klubų.

– Ponas Koulas lauks prie lėktuvo, – pranešė jis. – Tai mūsų paskutinė proga pabūti vieniems. Pamaniau, kad galime čia iš tiesų atsisveikinti. Aš tau kai ką duosiu, – pridūrė jis, įkišdamas ranką į kišenę ir išsitraukdamas sidabrinį medalioną, kurį Liusė matė nešiojant jį mokykloje. Danielis prispaudė grandinėlę prie Liusės plaštakos, mergina pamatė, kad ant medaliono buvo išgraviruota rožė. – Jis kadaise priklausė tau. Labai seniai.

Liusė atidarė medalioną ir viduje, už stiklinės plokštelės, rado mažytę nuotrauką. Tai buvo jų nuotrauka, kurioje jie žiūrėjo ne į fotoaparata, o tiesiai viens kitam į akis, ir juokėsi. Liusės plaukai buvo trumpi, kaip ir dabar, o Danielis buvo pasirišęs varlytę.

– Kada tai nufotografuota? – paklausė ji, laikydama medalioną. – Kur mes?

– Pasakysiu, kai susitiksimė kitą kartą, – atsakė jis, paimdamas grandinėlę ir užsegdamas jai ant kaklo. Kai medalionas palietė raktikaulį, mergina pajuto stiprią šilumą, pulsuojančią viduje ir šildančią jos šaltą, drėgną odą.

– Man jis labai patinka, – sušnibždėjo, paliesdama grandinėlę.

– Žinau, kad ir Kemas tau padovanojo auksinį pakabuką, – pasakė Danielis.

Liusė negalvojo apie tai nuo to laiko, kai Kemas privertė ją paimti papuošalą užkandinėje. Ji negalėjo patikėti, kad tai nutiko tik vakar. Mintis, kad nešiojo jį, supykė Liusę. Ji netgi nežinojo, kur tas pakabukas yra, tačiau ir nenorėjo prisiminti.

– Jis užsegė jį man, – teisinosi ji, jausdamasi kalta. – Aš ne...

– Žinau. Kad ir kas nutiko tarp tavęs ir Kemo, tu dėl to nekalta. Jam puolus kažkaip pavyko išlaikyti savo angelišką žavesį. Jis labai apgaulingas.

– Tikiuosi, kad daugiau niekada jo nepamatysiu, – tarė Liusė nusipurtydama.

– Bijau, kad gali tekti su juo susitikti. Ir tokių kaip Kemas yra daugiau. Tiesiog turėsi pasikliauti savo nuojauta, – pasakė Danielis. – Nežinau, kaip ilgai užtruks, kol priminsiu tau viską, kas nutiko mūsų praeityje. O kol kas, jeigu pajusi instinktą, netgi jeigu dėl ko nors, ko, tavo manymu, nežinai, – pasikliauk juo. Tu veikiausiai būsi teisi.

– Turiu pasitikėti savimi, kai negaliu pasikliauti aplinkiniais? – pasitiksino mergina, kad suprastų tai, ką Danielis norėjo pasakyti.

– Aš pasistengsiu būti šalia ir tau padėti, o kai nebūsiu šalia, kuo dažniau atsiųsiu tau žinių. Liusė, tu išlaikei savo praeitų gyvenimų atsiminimus... nors ir negali dar jų atverti. Jeigu kas nors pasirodys įtartina – laikykis atokiau.

– Kur tu vyksti?

Danielis pasižiūrėjo į dangų.

– Surasti Kemą, – atsakė jis. – Yra dar keli dalykai, kuriais reikia pasirūpinti.

Niūrus jo balsas privertė Liusę jaudintis. Ji pagalvojo apie storą dulkių debesį, kurį kapinėse

paliko Kemas.

– O paskui sugrįši pas mane? Pažadi?

– Aš... aš negaliu gyventi be tavęs, Liuse. Myliu tave. Tai rūpi ne tik man, bet ir... – jis sudvejojo ir tada papurtė galvą. – Nesijaudink dabar dėl to. Tik žinok, kad sugrįšiu pas tave.

Abu lėtai ir nenoriai atsistojo. Saulė ką tik dirstelėjo į juos iš už medžių, o jos mažytės spindulių šukės mirguliavo ant banguoto vandens. Nuo čia iki dumblino kranto, kuris nuves juos iki lėktuvo, buvo netoli. Liusė troško, kad krantas būtų už daugybės kilometrų. Ji būtų galėjusi plaukti su Danieliu iki nakties. Ir iki kito saulėlydžio, tada vėl iki saulėtekio.

Abu įsoko atgal į vandenį ir pradėjo plaukti. Liusė įsitikino, ar pakišo medalioną po marškinėliais. Jeigu pasikliauti instinktais buvo svarbu, tai jos instinktai liepė jai niekada nesiskirti su šiuo medalionu.

Ji, vėl apimta pagarbios baimės, stebėjo, kaip Danielis pradėjo lėtai ir elegantiškai irtis. Šį kartą ji žinojo, kad vaivorykštiniai sparnai, kuriuos matė apvedžiotus vandens lašų, nebuvo jos vaizduotės vaisius. Jie buvo tikri.

Ji plaukė iš paskos, skrosdama vandenį sulig kiekvienu mostu. Jos pirštai per anksti pasiekė krantą. Jai nepatiko, kad kiek toliau proskynoje galėjo girdėti lėktuvo variklio gaudesį. Jie pasiekė tą vietą, kurioje turės išsiskirti, todėl Danielis praktiškai turėjo ištempti ją iš vandens. Ji jautėsi nebe drėgna ir laiminga, o permirkusi ir sustirusi iš šalčio. Danielis apglėbė Liusę, abu patraukė link lėktuvo...

Liusės nuostabai, ponas Koulas, iššokęs iš piloto kabinos, laikė didelį baltą rankšluostį.

– Vienas angelėlis pakuždėjo man, kad tau gali prireikti šito, – pasakė jis, išlankstydamas rankšluostį Liusei, o ši su dėkingumu paėmė jį.

– Ką vadinate maža? – Ariana išsoko iš už medžio, o jai iš paskos – Gabė, kuri atsinešė knygą *Stebėtojai*.

– Atėjome palinkėti *bon voyage*, – pareiškė Gabė, ištiesdama knygą Liusei. – Paimk ją, – pasakė linksmai, tačiau jos šypsena panėšėjo į rūškaną miną.

– Duok jai tą gerą dalyką, – paragino Ariana, kumštelėdama Gabę.

Gabė išsitraukė iš kuprinės termosą ir įdavė Liusei. Ši atsuko dangtelį. Ten buvo nuostabiai kvėpiantis karštas šokoladas. Liusė knygą ir termosą apglėbė jau nusausintomis rankomis ir staiga pajuto, lyg turėtų krūvą daiktų. Tačiau žinojo, kad vos įlipusi į tą lėktuvą pasijaus tuščia ir vieniša. Ji prisiglaudė prie Danielio peties, naudodamasi proga, kad jis dar šalia.

Gabės akys atrodė ryškios ir ryžtingos.

– Greitai pasimatysime, gerai? – pasakė ji.

Bet Ariana žvilgsnį greitai nusuko, tarsi nenorėtų žiūrėti į Liusę.

– Nedaryk nieko kvailo, pavyzdžiui, nepavirsk krūva pelenų. Mums reikia tavęs.

– *Jums* reikia *manęs*? – perklausė Liusė. Jai reikėjo Arianos, kad parodytų, kas vyksta „Kardo ir kryžiaus“ mokykloje. Jai reikėjo Gabės tą dieną ligoninėje. Bet kodėl joms reikia Liusės?

Prieš grįždamos į mišką, abi merginos atsakė tik liūdnomis šypsenomis. Liusė atsisuko į Danielį, stengdamasi pamiršti, kad už poros metrų stovėjo ponas Koulas.

– Paliksiu jus minutėlei vienus, – pasiūlė ponas Koulas, suprasdamas užuominą. – Liuse, kai užvesiu variklį, liks trys minutės iki pakilimo. Susitikime kabinoje.

Danielis sugriebė ją ir priglaudė savo kaktą prie jos. Kai jų lūpos susijungė, Liusė stengėsi įsiminti kiekvieną šios akimirkos dalelę. Jai prireiks šio atsiminimo taip pat, kaip dabar reikia oro.

Kas bus tada, kai Danielis ją paliks, o viskas vėl atrodys kaip dar vienas sapnas? Iš dalies – košmaras, bet vis tiek sapnas. Kaip taip galėjo būti, kad ji jautė tai, ką manė jaučianti tam, kas net nebuvo žmogus?

– Jau laikas, – paragino Danielis. – Būk atsargi. Leisk ponui Koului vesti tave, kol aš grįšiu, – iš lėktuvo pasigirdo aštrus švilpimas – ponas Koulas skubino juos greičiau užbaigti atsisveikinimą. – Stenkis nepamiršti to, ką tau sakiau.

– Kurios dalies? – aikčiojo Liusė, šiek tiek panikuodama.

– Didesnės, bet labiausiai to, kad aš myliu tave.

Liusė šnarpstelėjo. Jos balsas užstrigtų, jeigu bandytų ką nors pasakyti. Atėjo laikas išvykti.

Ji nuliuksėjo prie atidarytų lėktuvo kabinos durų, jautė, kad karštas propelerių vėjas vos neapvertė jos. Ponas Koulas ištiesė ranką, padėdamas jai užlipti trijų laiptų kopėtėlėmis. Jis paspaudė mygtuką, kopėčios susitraukė į lėktuvą. Durys užsidarė.

Mergina pažvelgė į sudėtingą prietaisų skydelį. Liusė niekada nėra skridusi tokiu mažu lėktuvu. Apskritai niekada nėra buvusi lėktuvo kabinoje. Aplink buvo pilna žybsinčių lempučių ir mygtukų. Ji pažvelgė į poną Koulą.

– Jūs mokate skraidinti šį daiktą? – pasidomėjo ji, nusišluostydama rankšluosčiu akis.

– JAV oro pajėgos, Penkiasdešimt devintoji divizija jūsų paslaugoms, – prisistatė jis, atiduodamas merginai pagarbą.

Liusė nerangiai padarė tą patį.

– Mano žmona visada sako, kad nesuteikia man preteksto kalbėti apie mano dienas Vietname, – pasakė jis. Lėktuvas trūktelėjo ir pradėjo riedėti pirmyn. – Bet mūsų laukia ilgas skrydis, o aš turiu susižavėjusią publiką.

– Norėjote pasakyti, įkalintą publiką, – jai netyčia išsprūdo slapta mintis.

– Geras pokštas, – atsiliepė ponas Koulas, švelniai alkūne baksteldamas jai į ranką. – Juokauju, – pasakė jis, nuoširdžiai kvatodamas. – Neversčiau tavęs to klausytis.

Judesys, kai vyriškis atsisuko į ją juokdamasis, priminė Liusei tėvą, kuris darydavo taip pat, kai abu žiūrėdavo komediją. Tai privertė ją pasijusti šiek tiek geriau.

Ratai jau sukosi sparčiai, o „pakilimo takas“ prieš juos atrodė trumpas. Jiems reikės tuoj kilti, nes kitaip nuskris tiesiai į ežerą.

– Žinau, ką galvoji, – sušuko jis garsiau už riaumojantį variklį. – Nesijaudink, darau tai nuolat!

Kai tik drumzlinas krantas po ratais pasibaigė, jis stipriai patraukė svirtį tarp jų ir lėktuvo nosis pakilo į dangų. Iš akiračio minutėlei dingo horizontas, o Liusės skrandis pasiliko kartu su juo. Bet po akimirkos lėktuvas nebesikratė, vaizdas priešais juos išsilygino, buvo matomi tik medžiai ir giedras, žvaigždėtas dangus. Po jais tyvuliavo mirgantis ežeras. Su kiekviena sekunde jis vis labiau tolo. Jie pakilo į vakarus, bet lėktuvas pradėjo suktis, ir netrukus Liusės lange pasirodė miškas, kurį ji ir Danielis ką tik praskrido. Liusė pradėjo spoksoti ieškodama akimis Danielio, prispaudusi veidą prie lango, ir prieš lėktuvui vėl išsilyginant ji pamanė, kad regi mažytį violetinį blyksnį. Ji sugriebė medalioną, kabojusį ant kaklo, ir prispaudė prie lūpų.

Dabar po jais buvo likusi mokyklos teritorijos dalis ir ūkanotos kapinės iškart už jos. Vieta, kur greitai bus palaidota Penė. Kuo aukščiau jie kilo, tuo daugiau Liusė galėjo matyti mokyklos, kurioje paaiškėjo didžiausia jos paslaptis. Nors viskas atrodė visai kitaip, nei ji būtų galėjusi įsivaizduoti.

– Na jie ir prisidirbo čia, – pareiškė ponas Koulas, purtydamas galvą.

Liusė nė nenumanė, kiek daug jis gali žinoti apie praėjusios nakties įvykius. Jis atrodė toks paprastas, o vis dėlto ramiai šnekėjo apie visa tai.

– Kur mes skrendame?

– Į mažą salą, kiek toliau nuo kranto, – paaiškino jis, pirštu rodydamas į jūrą, kur horizontas išnyksta tamsoje. – Ji nėra labai toli.

– Pone Koulai, jūs pažįstate mano tėvus.

– Geri žmonės.

– Ar aš galėsiu... aš norėčiau pasikalbėti su jais.

– Žinoma. Ką nors sugalvosime.

– Jie niekada tuo nepatikės.

– O pati gali patikėti? – atsiliepė jis kreivai nusišypsodamas, kai lėktuvo nosis pakilo šiek tiek aukščiau, balansuodama ore.

Tai ir buvo keisčiausia. Ji *privalėjo* patikėti, viskuo – nuo pat pirmo šešėlio mirktelejimo iki akimirkos, kai Danielio lūpos surado jos lūpas, iki mirusios Penės, gulinčios ant marmurinio koplytėlės altoriaus. Viskas turėjo būti tikra.

Kaip kitaip ji galėtų ištvirti iki kito pasimatymo su Danieliu? Ji sugriebė savo medalioną, kuris priglaudė viso gyvenimo atsiminimus. Jos atsiminimus, kuriuos, kaip Danielis jai priminė, ji turi atverti.

Kokie jie buvo – ji nežinojo. Žinojo ne ką daugiau už tai, kur dabar ją skraidino ponas Koulas. Bet šį rytą koplytėlėje, stovėdama šalia Arianos, Gabės ir Danielio, ji pasijuto tarsi būtų *kažkieno* dalis. Ne sutrikusi ir persigandusi... o taip, lyg ji galėtų rūpėti, ir ne tik Danieliui, o jiems visiems.

Ji pasižiūrėjo pro langą. Jie jau turėjo praskristi druskingas pelkes ir kelią, kuriuo važiavo į tą bjaurų barą susitikti su Kemu, ir ilgą smėlėto paplūdimio ruožą, kur pirmą kartą pabučiavo Danielį. Jie skrido virš atviros jūros, kur – kažkur ten – buvo kita Liusės stotelė.

Niekas neatėjo ir nepasakė jai, kad vyks dar daugiau mūšių, kuriuose reikės kovoti, bet Liusė jautė tiesą savyje, jog jie tik buvo kažko ilgo, svarbaus ir sunkaus pradžioje.

Visi kartu.

Ir nesvarbu, ar mūšiai buvo siaubingi, ar atperkantieji, ar abu kartu, bet Liusė nenorėjo būti paprasčiausiu pėstininku šioje kovoje. Jos kūną užvaldė keistas jausmas – paskendęs visuose jos praeities gyvenimuose, visa meilė, kurią ji jautė Danieliui, kuri per dažnai būdavo užgesinta.

Tai privertė Liusę norėti stoti šalia jo ir kovoti. Kovoti, kad liktų gyva pakankamai ilgai, jog galėtų pragyventi savo gyvenimą šalia Danielio. Kovoti dėl vienintelio dalyko, kuris, ji žinojo, buvo pakankamai geras, pakankamai kilnus ir pakankamai galingas, kad būtų verta viskuo rizikuoti.

Meilė.

Epilogas

DVI RYŠKIOS ŠVIESOS

Visą naktį jis stebėjo ją neramiai miegančią ant siauros sulankstomos lovos. Vienas tamsiai žalias stoglangis mediniame namelyje apšvietė jos kūną. Jo blanki šviesa paryškino jos blizgančius juodus plaukus, išsidraikiusius ant pagalvės, jos lygius ir po vonios rausvus skruostus.

Kiekvieną kartą, kai jūra plakdavo negyvenamą pakrantę, ji apsiversdavo ant kito šono. Jos marškinėliai be rankovių glotniai gaubė kūną, tad nors ji užsiklojo plona antklode, jis vis tiek galėjo įžiūrėti tą mažytę duobutę ant jos kairiojo peties. Jis tiek daug kartų ją bučiavo.

Sulig kiekvienu apsvertimu ji atsidusdavo per miegus ir vėl nurimdavo, o tada sudejuodavo iš gilaus sapno. Bet ar iš malonumo, ar iš skausmo – jis negalėjo pasakyti. Ji du kartus ištarė jo vardą.

Danielis norėjo nusileisti prie jos. Palikti savo vietą, pakilti nuo senų smėlėtų šaudmenų dėžių aukštai pastogėje. Bet ji negalėjo žinoti, kad jis yra čia. Ji negalėjo žinoti, kad jis yra kažkur netoliese. Negalėjo žinoti ir to, ką kelios ateinančios dienos žada jai.

Pro druskuotą langą, esantį už nugaros, jis akies krašteliu pamatė pralekiantį šešėlį. Tada išgirdo labai tylų barbenimą. Patraukdamas savo akis nuo jos kūno, jis priartėjo prie lango ir atrakino. Į vidų pasipylė liūtis, kurios šniokštimas susiliejo su jūros ošimu. Juodas debesis paslėpė mėnulį ir neapšvietė lankytojo veido.

– Ar galiu užėiti?

Kemas vėlavo.

Nors Kemas turėjo galią paprasčiausiai iš niekur atsirasti prie Danielio, Danielis atidarė langą dar plačiau ir leido jam įsiropšti vidun. Tiek daug ceremonijų ir pompastikos šiomis dienomis. Jiems abiem buvo labai svarbu įsitikinti, kad Danielis įleidžia Kemą vidun.

Kemo veidas vis dar liko šešėlyje, bet iš pažiūros neatrodė, kad būtų keliavęs tūkstančius kilometrų lietuje. Jo tamsūs plaukai ir oda buvo sausi. Jo auksiniai sparnai, dabar suskleisti ir tvirti, buvo vienintelė kūno vieta, skleidusi silpną šviesą. Tarsi jie būtų padaryti iš dvidešimt keturių karatų aukso. Nors jis ir puikiai suskleidė juos už savęs, kai atsisėdo šalia Danielio ant suskilusių medinių dėžių, Kemo sparnai veržėsi link Danielio sidabrinių sparnų. Tai buvo natūralus dėsnis – nesuprantama priklausomybė. Danielis negalėjo pasitraukti neužleisdamas aiškaus Liusės vaizdo.

– Ji tokia miela, kai miega, – tyliai prabilo Kemas.

– Ar todėl norėjai, kad ji miegotų visą amžinybę?

– *Aš?* Niekada. Ir *aš* būčiau nužudęs Sofiją už tai, ką bandė padaryti, o ne leidęs jai laisvai pabėgti į naktį, kaip tu, – Kemas palinko į priekį, atremdamas alkūnes į pastogės turėklus. Apačioje Liusė apsikamšė antklode kaklą. – *Aš* tiesiog noriu jos. Žinai kodėl.

– Tada man gaila tavęs. Nusivilsi.

Kemas pažiūrėjo Danieliui į akis ir patrynė savo žandikaulį tyliai nusijuokdamas.

– Ak, Danieli, tavo trumparegystė mane stebina. Tu Liusės dar neturi, – pasakė jis, dar kartą įsižiūrėdamas į Liusę. – Ji galbūt ir galvoja, kad turi. Bet mes abu žinome, kiek nedaug ji supranta.

Danielio sparnai įsitempė nuo menčių, bet jų galiukai tiesėsi į priekį. Arčiau Kemo sparnų. Jis negalėjo to valdyti.

– Paliaubos tęsis aštuoniolika dienų, – pranešė Kemas. – Bet nujaučiu, kad mums prireiks vienam kito dar iki tol.

Tada jis atsistojo nusipirdamas dėžę atgal. Girgždesiai palei lubas virš Liusės galvos privertė ją sumirksėti, bet abu angelai pasislėpė šešėliuose, jai dar nespėjus nieko pastebėti.

Jie stovėjo vienas priešais kitą, vis dar nuvarginti mūšio, bet abu žinojo, kad patyrė tik mažą dalelę to, kas laukė priešakyje.

Kemas lėtai ištiesė blyškia dešinę ranką.

Danielis ištiesė savąją.

Kol apačioje Liusė sapnavo po pačiais nuostabiausiais išsiskleidžiančiais sparnais – po tokiais, kokių dar niekada nebuvo mačiusi, – du angelai pastogėje paspaudė vienas kitam ranką.